Războiul s-a sfârşit, dar secretele ei sunt pe cale să iasă la iveală.

NATASHA LESTER

NATASHA LESTER

CELE TREI VIEŢI ALE LUI ALIX ST PIERRE

Traducere din limba engleză de
ROXANA OLTEANU

NEMIRA
Editor coordonator: Anamana MAN OL ESC U
Siluetă copertă: © Mark Owen / Trevillion Innages
Copertă: Adnan VASILE
Prepress: Alexandru CSUKOR
Redactare Claudia UNGUREANU
Tehnoredactor print: Antonela IVAN
Tehnoredactor ebook Corina REZAI
Corectură: Bianca VASILESCU

ISBN 978-606-43-2103-9

Natasha Lester
THE THREE LIVES OF ALIX ST PIERRE
Copyrigtit © Natasha Lester 2022
The moral right of the author has been asserted

Copyright © N emir a, 2025. pentru prezenta ediţie în limba română NEMIRA FICTION este O colecţie a Editurii NEMIRA.

Orice reproducere, totală sau parţiala, a acestei lucrări şi închirierea acestei cărţi fără acordul scris al editorului sunt strict interzise şi se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

Lui Kevan Lyon

Iti mulţumesc că m-ai învătat să fiu mândră, că ai fost un agent literar de vis şi că ai iubit această carte chiar din primul moment al existenţei ei.

PROLOG

PARIS, 1937

întotdeauna am fost atrasă de lucrurile
pe care le
pot face,
de un fel de clarviziune irlandeză pe
care o poţi
ghici într-un artist...
Cârmei Snow, *Harper's Bazaar*

— Eu nu vin cu tine, i-a spus Lillie lui Alix în ziua în care ar fl trebuit să părăsească şcoala lor din Elveţia ca să plece la Paris, pentru a porni cu adevărat în aventura numită viaţă.

Alix a râs.

— Adică ţi-e prea lene să-ţi faci bagajul şi vrei să ţi-l fac eu?

A scos valiza lui Lillie de sub patul aflat în camera pe care o împărţeau în Le Manoir.

Dar Lillie a clătinat din cap.

— înainte să plecăm din L.A., i-am promis mamei că voi veni acasă după un an. Mi-a scris să-mi aducă aminte.

— Dar m-ai lăsat să cred că...

Alix s-a oprit şi s-a lăsat să cadă pe pat.

Lillie stătea întinsă pe spate şi se uita fix în tavan. în mână – strânsă atât de tare încât începuse să se boţească – ţinea o fotografie cu ea, cu Alix şi prietenul lor, Bobby, făcută la un târg din L.A., cu o săptămână înainte ca fetele să plece în Elveţia. Strângerea îndrăgitei fotografii îi arăta lui Alix că Lillie suferea mai mult decât ea în clipa aceea.

Alix s-a aşezat în genunchi pe podea ca să îşi poată mângâia prietena pe păr.

— îmi pare rău, a şoptit ea.

Cuvintele ei au făcut-o pe Lillie să plângă – nu să plângă, să hohotească.

— Şi mie îmi pare rău.

— O să fie bine, a spus Alix încet, înghiţindu- şi toate celelalte cuvinte.

M-ai lăsat un an întreg să cred că vei veni la Paris, când ştiai că nu vei veni. Pentru că îşi dădea seama din lacrimile lui Lillie că planurile pe care şi le făcuseră, de a închiria o cameră într- un *pension,* de a-şi face iubiţi francezi şi de- a se întoarce acasă în zori, după o noapte petrecută în Montmartre, trecând pe lângă turnul Eiffel, fuseseră o dorinţă de care Lillie se convinsese f singură că e realizabilă, că o vrajă ar putea s-o împartă în două, trimiţând o parte la mama ei şi la Peter Brooks – bărbatul cu care mama ei voia să se

căsătorească – şi cealaltă parte la Paris, cu Alix.

Pentru prima dată, Alix se bucura că de la ea nu s-a aşteptat nimeni la nimic, că singurul drum pe care a trebuit să-l urmeze a fost cel ales de ea. Afecţiunea, mângâierea mamei şi mândria tatălui erau pierderile ei, dar pierderile lui Lillie – capacitatea de a avea încredere în ea şi de a alege – erau la fel de importante şi de dureroase.

A spus doar atât:

— O să-mi lipseşti aşa de mult!

Ceea ce era adevărat. O văzuse pe Lillie în fiecare zi din viaţa ei, de când avea treisprezece ani. Dar când Alix pleca la Paris şi Lillie se ducea acasă, în L.A., cine ştie când aveau să se mai vadă?

— Ia asta.

Lillie i-a îndesat în mână fotografia boţită în care zâmbeau ei trei.

— Eu mai am una acasă. Şi Bobby are una. întotdeauna am vrut să-ţi dau şi ţie una pentru că…

S-a oprit, iar Alix şi-a dat seama ce nu a vrut Lillie să spună cu voce tare: *Pentru că tu nu ţi-ai permis s-o cumperi.*

— Cei trei muşchetari, a spus Alix, încercând să o facă să zâmbească.

— Nu.

Lillie a fost categorică.

— într-o gaşcă oamenii se mai pot

schimba. Noi trei nu ne vom schimba niciodată. Suntem...

S-a gândit o clipă.

— Cele trei vârfuri ale unui triunghi. Fără unul dintre ele, triunghiul nu există.

Lucru care a făcut-o pe Alix să se ridice şi să se arunce pe pat, unde totul s-a dezintegrat într-o îmbrăţişare îmbibată de lacrimi.

Pe urmă, Lillie s-a retras şi i-a zâmbit.

— Tu eşti ca un personaj secundar dintr-un film, a spus ea, ceea ce nu suna neapărat flatant.

Până când a adăugat:

— Toată lumea crede că vedeta este cea care trebuie urmărită, care trebuie să fie iubită. Dar câteodată personajul secundar captează atenţia. Şi toată lumea se întreabă cum de nu l- a observat până atunci. Asta eşti tu, i-a spus ea cu fermitate lui Alix, care nu credea deloc în profeţia ei. Tu eşti cea care merită să fie urmărită!

Doar o prietenă adevărată ar spune aşa ceva, în timp ce ea renunţă la propriile visuri, privind-o pe cea pe care-o numise întotdeauna *sora ei* cum îşi ia valiza şi se duce să şi le împlinească.

— Te iubesc, a spus Alix, începând din nou să plângă.

— Până când nu vor mai exista triunghiuri, a spus Lillie cu un zâmbet

care le-a făcut pe amândouă să se smiorcăie într-o manieră deloc specifică unui pension.

Două zile mai târziu, Alix St. Pierre stătea chiar în mijlocul Podului Alexandru al IlI-lea, între două nimfe senine care se pregăteau să plonjeze cu un abandon desăvârşit în apă. Deasupra capului ei, globurile felinarelor Art Nouveau străluceau ca nişte luni pline care poleiau zorii. împodobind podul, la stânga şi la dreapta ei, erau heruvimi şi cai înaripaţi, lei şi cochilii de scoici – tot ce era spiritual, sălbatic, impulsiv şi imposibil. Dar totul era chiar acolo, în faţa ei, deci *nu* era imposibil – nu acum.

Zâmbind, s-a aplecat în faţă precum nimfele, întinzându-şi cât mai mult partea de sus a trupului înspre Sena. A desfăcut mâinile larg, îmbrăţişând Parisul, cu o încântare mult prea mare pentru a putea fi reţinută. Şi a început să râdă.

Cum avea să-şi mai stăpânească vreodată râsul, acum că era la Paris?

Când zorii s-au făcut dimineaţă, şi-a îndreptat spatele, a deschis poşeta şi a scos de acolo lista de nume pe care i-o trimiseseră din L.A. părinţii lui Lillie şi a aruncat-o în cel mai apropiat coş de gunoi. Poate că nimic în afara liceului n-o recomanda pentru a intra în societate, aşa cum se oferise familia lui Lillie să o

facă prin intermediul acelei liste, dar ea nu putea – şi nu voia – să trăiască mereu din generozitatea familiei van der Meer. în plus, persoanele de pe listă erau din „înalta societate”, oameni care produc puţin, dar cheltuie mult, iar ea ar fi fost întotdeauna o străină în cercurile acelea. Aici, la Paris – în ţara în care s-au născut părinţii ei –, avea să găsească lumea de care aparţinea.

A pornit hotărâtă în sus, spre Printemps, şi a stat zece minute să se uite cu gura căscată la faţada impozantă: cele patru anotimpuri sculptate măreţ pe un zid, deasupra capetelor clientilor care intrau şi ieşeau cu braţele
accesorizate de toartele sacoşelor. Cum puteau să fie atât de indiferenţi faţă de arta de pretutindeni? De frumuseţea din jur? De Paris!

Alix era gata s-o apuce de gulerul elegant pe femeia care trecea pe lângă ea şi să exclame: „Priveşte!” Dar s-a stăpânit şi a jurat ca niciodată să nu ajungă să fie aşa de indiferentă în faţa frumuseţii – sau atât de bătrână, încât să uite de splendoarea care există în jur.

înăuntru, a cumpărat cel mai mare shaker pentru cocktailuri pe care l-a găsit. De la un magazin alimentar a luat gin, vermut şi măsline, a pornit înapoi şi s-a aşezat pe o bancă în Jardin des Champs-Elysees – dacă mergea în

fiecare zi aşa de mult, în curând avea să se orienteze fără să mai aibă nevoie de exemplarul ei fascinant din ghidul *So, You're Going to Paris!*

A turnat gin şi vermut în shaker, a pus şase măsline şi s-a uitat la ceas. Douăsprezece şi jumătate. Timp suficient să se dea iar cu ruj, să verifice dacă părul îi stă aşa cum trebuie să stea când eşti la Paris – stilat şi impecabil . şi- a îndreptat basca drăguţă care, după cum a fost încântată să constate, era în mare vogă aici, spre deosebire de State, unde pălăriile cu boruri, anoste şi grele, se pretindeau a fi *â la mode.* în final, a adoptat postura despre care mama lui Lillie spunea insistent că e cel mai important lucru pe care trebuie să-l înveţe o fată: să-ţi imaginezi că ai în ceafă un creion extraordinar de lung, cu care ai vrea să desenezi pe tavan. Această postură trebuia să îi tragă bărbia în faţă, să îi ridice pieptul – dar fără să îl împingă în faţă cu îndrăzneală – şi să- i subţieze cumva talia. Singura parte din sfatul dat de mama lui Lillie pe care a ignorat-o a fost cea cu privirea ruşinoasă în pământ; Alix a ridicat-o spre cer.

Shakerul cu martini a acompaniat-o până pe Rue Jean Goujon nr. 18, la studioul *Harper's Bazaar,* unde a aşteptat pe hol, cu ochii fixaţi pe liftul

cu gratii de fier. La scurt timp după ora unu, din el a ieşit o femeie cu păr şi ochelari albaştri, cu genul acela de siluetă dobândită – la fel ca mama lui Lillie – prin lipsa mâncării sau printr-o dietă lichidă atent studiată. Era Cârmei Snow, editoarea de la *Harper's Bazaar,* care venise pentru colecţiile de la Paris – şi pentru maestra dietelor lichide, sau cel puţin aşa auzise Alix.

— *Bonjour,* a spus Alix cu un zâmbet larg.

Zâmbetul era cel mai bun atu al ei, potrivit lui Lillie, care o spusese ca pe un compliment, dar şi potrivit mamei lui Lillie, care o spusese astfel încât Alix începuse să se gândească la defectele celorlalte trăsături ale ei.

A ridicat shakerul.

— Am auzit că preferaţi un triplu martini la prânz. Aşa că v-am adus unul, în speranţa că, în schimbul unei după-amieze care să merite un martini, veţi arunca o privire pe portofoliul meu.

Cârmei a râs, un râs zgomotos şi efervescent.

Alix a luat asta ca pe o încurajare şi a scos din sacoşă un pahar de martini foarte scump.

— Să torn?

— Ai face bine, a spus Cârmei, iar vocalele înmuiau accentul ei irlandez, umplându-i cuvintele de căldură.

— Dar în birou.

Ajunse acolo, Cârmei s-a uitat peste preţioasele ilustraţii realizate de Alix, după care le-a băgat în coşul de maculatură.

— Destinul tău este PR-ul, a spus ea. Desenezi de parcă rochiile ar trebui să te împiedice, nu să te mişti cu ele. Lasă ilustraţia deocamdată.

Alix a încercat să nu clipească, dar alcoolul încă nu-i dăduse suficient curaj, avea doar optsprezece ani de viaţă pe pământ şi visul de- a lucra la Paris în domeniul modei, iar din acest motiv îi era imposibil să nu tresară.

Cârmei nu şi-a dezlipit privirea de la ea şi i-a dat lui Alix posibilitatea de a-şi ascunde tristeţea. A observat-o, după care a arătat spre shaker.

— Ştii să captezi atenţia cuiva şi să-i oferi ce doreşte. Ceea ce înseamnă că *Service de la Presse* e chemarea ta. Cea mai bună metodă de-a învăţa în relaţiile cu publicul este să scrii – să înţelegi cum funcţionează presa, înainte să încerci s-o cucereşti. începi în seara asta cu serile de joi de la *Mărie Louise* – unde vei întâlni *le tout-Paris* – şi pe urmă mâine, mai oficial, aici la *Harper's Bazaar,* ca redactor de modă junior.

Alix nu s-a putut stăpâni să nu aclame ca o majoretă.

Cârmei a ridicat paharul.

— Mi-aş dori să pregătească şi să servească la Ritz genul tău de însufleţire. Mi-ar prinde mai bine decât un martini triplu – iar efectele ar putea dura mai mult.

Şi pe urmă, Alix râdea împreună cu Cârmei Snow în biroul ei din Paris, o situaţie uluitoare care o făcea să creadă, pentru prima dată în viaţă, că nu avea importanţă că era o orfană care şi-a croit cum a putut drumul prin viaţă de la treisprezece ani, o fată care s-a bazat în ultimii cinci ani pe sentimentul de vinovăţie pe care îl aveau părinţii lui Lillie şi pe generozitatea lor, o fată care îşi cheltuise ultimul bănuţ pentru a ajunge la Paris. O mai făcea să creadă că Parisul era locul în care avea să fie, în sfârşit, acea Alix St. Pierre care trebuia să fie, acea Alix pe care a trebuit să o reprime în vila discretă şi ultraelegantă a lui Lillie. *Acea* Alix putea fi descătuşată, în sfârşit.

PARTEA INTAI

PARIS, DECEMBRIE 1946 - IANUARIE 1947

Aceasta este ora zero pentru mine.
Trec zece minute.
Depinde de mine sâ dau semnalul de deschidere a
uşilor.
Spectacolul e gata să înceapă.
Christian Dior

CAPITOLUL 1

Singurul lucru care o făcea pe Alix să creadă că se află în faţa unei case de modă era faptul că scările şi cutiile cu vopsea erau cărate de parizieni stilaţi. S-a aplecat ca să evite o scândură cărată pe lângă ea şi s-a întrebat – pentru a suta oară de când rupsese contractul şi se îmbarcase pe un vapor în Manhattan, pe baza unei simple telegrame de la Suzanne Luling – dacă făcuse bine. Salonul era într-o stare totală de *déshabillé,* cu nicio rochie sau vreun manechin la vedere, iar teama care o copleşea pe Alix era că această nouă casă de modă o să se dărâme, probabil, de la prima prezentare.

Trebuia să se întoarcă şi s-o ia la fugă. însă un candelabru îşi făcea loc în forţă prin spatele ei, blocându-i ieşirea. Era prinsă în capcană.

— Alix!

Pe scară cobora Suzanne Luling, cu degetul întins autoritar spre omul care ducea candelabrul, direcţionându-l în faţă. Pe urmă, a ajuns jos şi a plasat câte un sărut precis, dar afectuos, pe fiecare

dintre obrajii lui Alix.

— A trecut atât de mult timp!

— Da, a spus cu căldură Alix, după care a adăugat: Când erai aşa de preocupată să mă convingi să lucrez pentru această nouă casă de modă, ai uitat să menţionezi că nici casa nu e îmbrăcată încă.

— *Monsieur* Dior a dorit să fie totul nou, i-a explicat Suzanne, înconjurându-i umerii cu un gest expresiv, care o făcea pe Alix să vadă mai degrabă graţioasa curbură a scărilor, decât absenţa covorului.

— Inclusiv casa. Cred că e cel mai bun început, nu-i aşa? Să nu aduci cu tine nimic vechi.

Să nu aduci cu tine nimic vechi. Alix şi-a făcut r de lucru, scoţându-şi pălăria, ca să-şi stăpânească frisonul provocat mai mult ca sigur de ceva vechi, de trecutul de care îşi tot imagina că se descotorosise, doar ca să descopere, în astfel de momente, că e încă acolo – o rochie cu fermoarul înţepenit, pe care n-o va putea da jos niciodată.

Judecând după aerul nefiresc de serios pe care îl avea Suzanne, Alix era convinsă că şi ea se gândeşte la ultima oară când se văzuseră, într-o noapte

ciudată din aprilie 1945, petrecută în somptuosul apartament pe care Suzanne îl avea pe Quai Malaquais. Fusese un popas în drumul lui Alix din Elveţia spre New York, iar Alix vorbise foarte puţin, însă ştia că tremurul incontrolabil al mâinilor ei spusese multe.

— îmi prezinţi casa? a întrebat ea acum, dorindu-şi să se concentreze numai asupra noului şi a prezentului.

— *Bien sûr, chérie.*

Suzanne a luat-o de braţ şi au urcat împreună scările. Cea mai în vârstă purta tipica ei uniformă alcătuită din fustă şi sacou negre care, combinate cu silueta ei impunătoare, jucau rolul unei armuri care respingea toate scândurile şi bidinelele. Alix, care se săturase de costume în perioada raţionalizărilor din război, purta o pereche de pantaloni de tweed crem cu verde, largi şi cu talie înaltă, şi o bluză roşie de mătase. Singura avertizare că avea să-l cunoască pe cel care dădea numele casei de modă a fost o şoaptă de la Suzanne:

— O să am grijă ca *le patron* să te ierte pentru pantaloni.

Pe urmă, Suzanne s-a făcut nevăzută, iar Alix s-a trezit în fata unui bărbat aşezat în

capul scărilor, cu nişte fâşii de hârtie în jurul lui.

Le *patron* – *Monsieur* Christian Dior,

noul ei angajator. Prima impresie a fost de rotunjimi înduioşătoare. Capul îi era sferic precum Domul Invalizilor, iar gura lui era un cerc de concentrare. Avea un halat alb peste banalii pantaloni, cămaşă şi cravată. Nimic nu-l recomanda drept o persoană care înţelege inima şi mintea femeilor aşa de bine, încât să le poată transfigura în rochiile lui. Dar Dior lucrase cu Lucien Lelong, care prezida Chambre Syndicale de la Haute Couture, iar rochia lui, Café Anglais, făcută înainte de război pentru Piquet, stârnise printre cele mai mari discuţii în acel sezon. Avea talent. Şi, în mod evident, nu-l deranja să lucreze oriunde găsea un loc, având în vedere unde se afla acum.

— Vă place priveliştea de aici? l-a întrebat ea, arătând spre balustrada curbată din fier forjat, care cobora până în haosul construcţiilor de la parter.

Monsieur Dior a aruncat o privire consternată spre pantalonii ei. Alix nu a tresărit şi nici nu şi-a cerut iertare; era obişnuită de-acum cu prejudecăţile bărbaţilor şi învăţase să le suporte – sau cel puţin să pară că le suportă.

— îmi place că e spaţios, a spus în cele din urmă Dior. în studio nu e loc destul pentru gândurile mele. Ceea ce vei vedea cu ochii dumitale în curând.

—Tot scara va fi şi biroul meu, sau e pe undeva vreun dulap în care aş putea

să mă bag? a întrebat ea riscând o glumă, cu gândul că un bărbat care lucrează pe o scară ar putea fi diferit de toţi ceilalţi şefi pe care îi avusese – în afară de Cârmei Snow.

Răspunsul dat de *le patron* a fost un şuvoi de cuvinte care a făcut-o pe Alix să se întrebe, uluită, dacă nu cumva era chiar timid.

— Vei avea nevoie de acest simt al umorului în săptămânile care vor urma, a spus el. Mai ales când vei afla că o prezicătoare m-a convins să înfiinţez Maison Christian Dior. *J'ai la frousse* – voiam să mă retrag.

A făcut o pauză.

— Presupun că acum, când ştii că apelez la prezicătoare, te vei întoarce la New York.

Lucra pentru un om care nu doar că nu avea nevoie de un birou pe măsura orgoliului său, mai apela şi la prezicătoare. A zâmbit şi s-a aşezat lângă el.

— Probabil că prezicătoarea v-a spus ceva încurajator, altfel n-aţi fi fost aici. Deci cred că voi rămâne. Doar ca să văd cât de precise sunt prezicătoarele.

Colţurile gurii lui Dior s-au ridicat într-un mic zâmbet.

— în ciuda pantalonilor tăi, te plac, aşa cum mi-a spus *madame* Luling că se va întâmpla. Dar ce-ai zice dacă ţi-aş spune că am programat prima prezentare a

Casei Christian Dior pe 12 februarie?

Răspunsul lui Alix a fost lipsit de menajamente.

— Redactorii de modă din America pleacă întotdeauna înainte de această dată – ştiţi că prezentările sunt programate să se încheie cu o săptămână înainte. Şi dacă vreţi să fiţi ceva mai mult decât un maestru croitor cu câteva cliente fidele, veţi avea nevoie de presa americană.

— Dacă e aşa, a spus *le patron* cu un aer gânditor, atunci va trebui să-i convingi pe redactorii americani să mai rămână pentru prezentarea mea.

Ceea ce ar fi fost o misiune mult mai dificilă decât aceea de a-i convinge pe editorii americani să nu mai bea şampanie niciodată.

Până în momentul acela, toţi îşi rezervaseră bilete pentru călătoria spre Paris pentru sfârşitul lui ianuarie, iar asta însemna că urmau să plece din Franţa înainte de 12 februarie. Alix ar fi trebuit să-i convingă să le ceară redactorilor-şefi să le plătească alte zile de cazare, plus penalizarea anulării biletelor pentru cursele transatlantice – şi totul de dragul unui nou-venit arogant, complet dezinteresat de neplăcerile pe care le provoca prezentarea lui, programată atât de târziu în acel sezon.

Numai că Dior nu era nici nou-venit, şi nici neglijent, s-a gândit ea. L-a studiat cu aceeaşi atentie cu care o studia şi el.

— Ai ales intenţionat o dată aşa târzie, a tras ea concluzia. Dacă prezinţi odată cu ceilalţi, rişti să te pierzi în mulţime sau să fii trecut cu vederea de redactorii obosiţi. Dacă faci prezentarea mai târziu, pe de-o parte, s-ar putea spune că merită să mai stai pentru aşa ceva, dar, pe de altă parte, s-ar putea spune că eşti un ignorant sau un egoist. Treaba mea e să-i fac pe toţi să creadă în prima variantă. Şi dacă nu pot... Ei, atunci eu voi fi cea ignorantă, iar tu vei fi designerul care a fost împiedicat să-şi arate talentele de directoarea serviciului de presă. Noroc că îmi plac provocările!

— Suzanne spunea că îţi plac.

— Suzanne trebuie să-mi facă cinste, a mormăit Alix.

Dar o astfel de provocare – să se dea pe lângă fiecare dintre redactorii americani de modă, ca să-i convingă să mai rezerve o săptămână în Paris pentru a vedea prima prezentare făcută de Dior – avea să-i consume tot timpul şi toată energia, nu avea să-i mai rămână nicio oră pentru reflecţii. Iar asta era exact ce voia, era motivul pentru care venise în Paris – să o ia de la început, exact ca Maison Christian Dior. Lucrul acesta îi făcea să se asemene.

Aşa că a dat din cap – de parcă ar fi avut posibilitatea să facă altfel, dat fiind că în poşetă mai avea doar câţiva franci, şi îşi folosise toate economiile pentru a-şi cumpăra biletul de vapor la clasa a treia, cu care venise aici.

— Azi, instalează-te, şi mâine dimineaţă, la zece, ne întâlnim aici şi îţi prezint studioul, a spus Dior.

Poate era pentru că niciodată nu mai avusese un şef care să stea lângă ea pe o scară, dar Alix nu şi-a putut stăpâni o glumiţă la plecare – genul de glumă pe care ar fi făcut-o cu aproape zece ani în urmă, când era o tânără exuberantă de optsprezece ani.

— O să am grijă să port din nou pantalonii, pentru că mi se pare că fusta şi treptele nu sunt o combinaţie tocmai elegantă.

Cu cel de-al şaselea ei simţ, care o făcea să ştie totul, Suzanne a apărut din nou ca să o conducă, având în ochi o sclipire care îi arăta lui Alix că a tras cu urechea. Au urcat alte scări şi, când au ajuns sus, zgomotele specifice unei case de modă au început să ajungă la urechile lui Alix: foşnetul mătăsii desfăşurate pe masa de lucru, scrâşnetul foarfecii în pânză, clinchetul boldurilor scăpate pe jos.

— Atelierele sunt la mansardă, a spus Suzanne.

Alix a privit sulurile de materiale care

umpleau palierul, înclinate spre mansardă, de parcă ar fi fost disperate să li se permită intrarea. Zgomotele pe care le auzea veneau de acolo şi, în doar câteva secunde, a trecut pe lângă baloturile dezamăgite de tafta şi s-a trezit într-o cameră atât de plină de energie, încât vedea parcă idei dansând prin aer.

Croitoresele – *Ies petites mains* – stăteau aşezate la rând pe nişte scăunele, în faţa unor pupitre de şcoală, de sub al căror capac scoteau un degetar, un *decoud-vite* sau o pernuţă de ace. Lucrau cot la cot, cu capetele aplecate asupra acelor, manevrând cu delicateţe materialul care intra în mâinile lor plat şi lipsit de viaţă şi ieşea transformat într-o mânecă, într-o eşarfă sau un volan pentru fustă.

— Camera asta este pentru *flou,* a spus Suzanne. Rochii de seară de mătase, şifon şi lână fină. în timp ce asta – a intrat pe o uşă – este pentru *tailleur,* materiale mai groase pentru costume şi ţinute de zi.

Alix a întors capul de la roşul intens al unui cupon de mătase lucioasă întins pe o masă de croit, spre silueta vălurită a unei rochii pe jumătate terminate, care stătea teatral într-o parte, aşteptându-şi parcă rândul. O colecţie fantomatică de modele neîncheiate stătea în aşteptare, gata să primească suflul vieţii; într-

adevăr, exista o *étincelle* de magie în fiecare colţ. Mâna uluită a lui Alix s-a întins să le atingă pe toate: mătasea lucioasă, schiţele, rochiile – şi propriul ei zâmbet impresionat.

Spre miezul nopţii, spaţiul minuscul al holului în care locuia acum Alix – şi care odinioară fusese, cu siguranţă, un dressing – semăna ceva mai mult cu un birou. Jumătatea lui Suzanne era elegantă, ordonată şi devenită mai mică, întrucât proprietara, deşi avea un asistent, mai avea vreo zece cutii în care se găseau numerele de telefon ale stiliştilor parizieni, două telefoane, un rând de haine cu care să se schimbe la finalul zilei, o sticlă de brandy şi câteva păhărele de cristal. în contrast, partea lui Alix nu găzduia decât un birou, două fotolii, un raft de cărţi şi nici măcar vreun *objet* decorativ. Munca din ziua aceea fusese satisfăcătoare datorită faptului că reusise să facă ordine.

în ciuda orei târzii, mai erau lucruri de făcut – dar nu la *maison.* Alix şi Suzanne au pornit pe Champs-Élysée, au traversat mult prea tăcuta Place de la Concorde, unde criza de automobile de după război se observa cel mai bine, după care au luat-o spre nord, către splendoarea neştirbită a hotelului Ritz, care supravieţuise războiului ca un adevărat diplomat, după ce mulţumise

ambele tabere.

Pe Aleea Tentaţiilor, Alix a ignorat vitrinele de sticlă pline cu lucruri scumpe, pe care nu şi le putea permite, şi a zâmbit când au ajuns la Little Bar, care era discret şi, în funcţie de dispoziţia fiecăruia, liniştit sau exuberant. în seara aceasta, Alix voia exuberanţa: doar un toast festiv în cinstea venirii ei la Paris – a treia şansă de a face lucrurile cum trebuie.

— Fac cinste, i-a spus Alix lui Suzanne, cu toate că lucrul acesta avea să-i împuţineze şi mai mult rezerva de franci. Ca să-ţi mulţumesc că mi-ai găsit slujba.

— Atunci eu caut un loc, a spus Suzanne, arătând spre o măsuţă la care stăteau înghesuiţi editorii şi jurnaliştii parizieni.

Alix trebuia să-i convingă să scrie despre Casa Christian Dior.

— Cel mai bine începi să lucrezi pe la unu dimineaţa, cu un pahar în mână.

Alix a râs.

— Poate că da.

După ce Suzanne s-a îndepărtat şi n-a mai putut s-o audă, s-a întors spre Frank, barmanul american.

El i-a zâmbit.

— *Bonsoir, mademoiselle!* Nu aţi mai fost de mult.

— Da.

— Ca de obicei?

— Da, şi un coniac pentru Suzanne.

L-a privit cum scoate ginul, siropul de zahăr şi lămâia, cum agită de câteva ori shakerul şi cum pune amestecul într-o coupe pe care a completat-o cu şampanie.

— *Voilà,* a spus el. Un *soixante-quinze.*

— Ai o memorie excelentă, Frank, i-a spus ea zâmbind.

— Funcţionează destul de bine pentru lucrurile care trebuie memorate, dar nu la fel de bine pentru celelalte. Mai ales pentru lucrurile de pe vremea războiului. Şi băutura e din partea casei. întotdeauna va fi.

Răspunsul lui era tot ce-i trebuia. Iar asta însemna că era pregătită să facă din nou cunoştinţă cu *le tout-Paris.*

S-a strecurat lângă Suzanne, care întotdeauna avusese talentul nu doar de-a cunoaşte pe toată lumea, dar şi de-a şti povestea personală a fiecăruia. I-a făcut lui Alix un rezumat util şi precis.

Pe mulţi Alix îi ştia deja – Michel de Brunhoff, de la *Vogue,* ilustratorul de modă Christian Berard – dar erau câteva feţe noi printre britanici şi americani, două persoane care făceau tot ce puteau pentru a avea relaţii internaţionale, dacă braţul pe care bărbatul îl ţinea atârnat pe umărul femeii şi chicotelile acesteia însemnau ceva.

— Aia e Becky Gordon, i-a spus Suzanne. Englezoaică. Atât de nouă, că

scârţâie. Lucrează la *The Times* – este fina nu ştiu căruia dintre patronii ziarului. Şi cel care pare că e gata s-o înghită pe Becky pe post de digestiv de seară este Anthony March, cel de-al treilea fiu cheltuitor al lui Montgomery March – baronul american al ziarelor. Acum că fraţii lui mai mari sunt îngropaţi pe undeva prin Franţa, Anthony a fost nevoit să mai renunţe la distracţie şi să lucreze cu adevărat. Este editor la *New York Journal,* ediţia internaţională, şi un tip depravat şi libidinos, după cum vezi.

Alix a strâmbat din nas, uitându-se cum Becky porneşte după Anthony spre lift.

— E prea…

S-a gândit la cuvântul potrivit care să descrie înfăţişarea lui frumoasă, dar căutată.

— Artificial, s-a decis ea. Ca şi cum are impresia că urmează să fie fotografiat.

în cealaltă parte a sălii, Becky şi-a dus mâna la păr, după care şi-a tras uşor poalele sacoului.

— Se gândeşte că-l va dezamăgi, a presupus Alix.

— Pe un bărbat ca ăsta, probabil.

Alix ar fi vrut s-o apuce pe Becky de braţ şi s- o avertizeze în şoaptă, pentru

că, demult, şi ea fusese la fel de nou-nouţă. Dar nu era nicio şansă ca Becky să o asculte pe ea, o necunoscută. Aşa că şi-a luat rămas-bun de la Suzanne şi a lăsat în urmă atât băutura neterminată, cât şi imaginea fetei nouă-nouţe care avea multe de învăţat.

Afară a văzut un bărbat care stătea rezemat de zid şi fuma de parcă ar fi avut nevoie atât de muşcătura aerului nocturn de decembrie, cât şi de mângâierea dată de un Gauloise fumat în linişte. Era Anthony March, care nu avea cum să fi terminat aşa de repede cu Becky. Poate că Becky fusese mai isteaţă decât i se păruse şi urcase în camera ei.

Asta i-a readus zâmbetul pe buze lui Alix, şi în scurt timp a fost în camera ei din micuţa pensiune de pe Rue du Cirque, unde s-a aşezat pe pat. începuse din nou – călătorise o zi şi o noapte cu vaporul până în Europa, băuse doar o gură de şampanie şi avea să doarmă patru ore, ceea ce descoperise că e suficient.

A doua zi şi-a ales cu grijă hainele pentru întâlnirea cu Christian Dior. Nu pantaloni, în ciuda a ceea ce spusese. Şi-a pus, în schimb, un costum Schiaparelli vechi de câţiva ani, cumpărat de la Cârmei Snow, care obişnuia să- şi vândă hainele de firmă abia purtate „fetelor” ei

de la *Harper's Bazaar,* la un preţ pe care abia şi-l permisese. Costumul era negru şi avea, după cum se purta, volan şi umeri vătuiţi, dar şi o centură roşie *trompe l'oeil* care să-l scoată în evidenţă. Schiaparelli îl concepuse asortat cu mănuşi şi pălărie de culoare roşie, dar Alix ştia că ar fi *de trop.* A optat pentru negru la ambele şi şi-a încrucişat degetele la spate ca o fetiţă.

Atunci când a văzut-o, fruntea lui *le patron* s- a încruntat şi mai mult decât în ziua precedentă.

— Unul dintre primele lucruri pe care le vom avea de făcut va fi să-ti croim un costum, ca să nu trebuiască să apelezi la rivalii mei.

Pe urmă i-a zâmbit în felul lui retinut.

Alix a zâmbit. Exact asta sperase, şi zâmbetul lui i-a arătat că el bănuia. Asta însemna că nu va mai putea folosi din nou trucul acela. Dar o fată care primeşte salariul minim într-un oraş ca Parisul – unde inflaţia era mai mare decât turnul Eiffel – trebuia să se folosească de toate avantajele de care dispunea.

Dior a condus-o prin încăperi ale casei pe care nu le văzuse cu o zi înainte: prin camera în care se schimbau manechinele, prin cele şase mici cabine de probă pentru cliente, *Ies femmes* – care erau domeniul lui Suzanne în calitate de directoare de vânzări –, şi în

atelierul care concura direct cu biroul lui Alix pentru cel mai mic spaţiu din clădire.

— După cum ai văzut ieri, atelierele sunt mici. Casa e mică, a spus Dior, poftind-o înăuntru. De ce? Pentru că vreau să respect cele mai bune tradiţii ale modei la cele mai înalte standarde. Iar ca ajutor le am pe „cele trei mame”.

La ordinele lui au intrat trei femei.

— Ea este *madame* Raymonde, a spus *le patron,* arătând-o pe cea mai severă din grup, o femeie care venise cu Dior de la Lucien Lelong.

Se comporta ca o persoană care vorbeşte puţin, dar care întotdeauna avea dreptate.

— Eu nu cos, a explicat *monsieur* Dior. Dar trebuie să creez modele care pot fi cumva realizate. *Madame* Raymonde, a zâmbit el, este Vocea Raţiunii. Ea face ca ceea ce îmi imaginez eu să fie posibil.

A trecut la următoarea femeie, *madame* Bricard, din ai cărei plămâni părea să iasă nu aer, ci seducţie. Cu turbanul ei cu imprimeu de leopard şi o eşarfă cu acelaşi model, legată la încheietura mâinii, şi nu la gât, ea era motivul pentru care se inventase cuvântul *flamboaiant.*

— *Madame* Bricard nu trăieşte decât pentru eleganţă. Ea este inspiraţia mea.

Deci muza. Părea că bărbaţii nu pot exista fără ele – de ce să fi fost Dior

altfel?

Ultima femeie era *madame* Carré, directoarea casei de modă. I-a înmânat lui *le patron o* schiţă, iar acesta i-a dat-o lui Alix.

Primul lucru pe care l-a observat a fost linia umerilor, care cădea uşor, fără cusături, arcuindu-se lin peste corp. Asta a făcut-o să-şi dea seama că toate sacourile purtate de femei – dintre care multe erau refăcute din sacouri bărbăteşti, din cauza raţionalizării materialelor – le făceau, în ultimii ani, să pară pătrăţoase şi colţuroase. Dar femeile nu erau aşa. Partea de sus a rochiei din schiţă nu schimba forma corpului feminin; o revela.

— Aproape simt cum se mişcă, a spus ea, trecându-şi degetele peste curbura superbă a rochiei schiţate în creion, şi care avea forma cupei din care băuse la Ritz.

Madame Bricard, evident neconvinsă încă de calificările ei, a întrebat-o cu răceală:

— Unde te-ai îmbrăca cu ea?

— Unde m-aş îmbrăca cu ea? Când mă duc la Ritz, să beau ceva, la serviciu, când mă duc să iau cina la La Méditerranée sau chiar la o plimbare prin Jardin du Luxembourg. Nu că aş fi prea plimbăreaţă, a completat ea.

— Oriunde vrei să fii elegant, a conchis Bricard. Adică peste tot.

Acum a luat cuvântul *madame* Carré.

— Vezi cum curge fusta, ca o...

— O cupă, şi-a rostit Alix gândul de mai devreme.

Madame Carré a râs.

— Exact ca o cupă. Când am văzut schiţa prima oară, m-am gândit că nu se poate face asta. A trebuit să reînvăţăm vechile tehnici de croitorie pe care ni le-a luat timpul. Am folosit toată lăţimea cuponului de mătase, de la un capăt la celălalt, dar înfăşurând-o pe manechin orizontal. Curbura cupei este creată astfel încât, sub talie, sunt pliaţi treisprezece metri şi jumătate de material.

Alix a făcut ochii mari când şi-a dat seama că r ceea ce crezuse ea că ar fi un sistem complicat de jupoane, care să dea fustei superba plinătate, nu era deloc aşa – datorită căptuşelii ascunse căpăta rochia acea formă extraordinară. Alix râvnea la rochia aceea aşa cum nu râvnise niciodată în viaţa ei la ceva.

— Suzanne spune că e rochia ei. Mi s-a spus că şi croitoresele îi spun aşa, a zis *le patron.* M- am hotărât să o numesc Chérie. Am auzit-o ieri pe Suzanne când îţi spunea *cherie.* Asta înseamnă că e rochia ta. Dar, a adăugat el acum cu gravitate, nu înainte de 12 februarie.

îi era imposibil să nu zâmbească la fel

cum o făcuse cu o zi înainte, în atelier. Dior a făcut un semn spre faţa ei.

— De-asta fac ceea ce fac, a spus el. Sper să aduc fericire femeilor.

Năvala rapidă a lacrimilor din ochii ei a fost extrem de neaşteptată. Alix nu ştia că încă mai poate să plângă sau că tocmai un creator de modă ar putea fi cel care s-o facă să plângă. Dar ce bărbat din lumea asta voia să aducă fericire femeilor? Bărbaţii voiau multe lucruri de la femei, Alix aflase asta în Elveţia, în timpul războiului, iar cei mai mulţi dintre ei îşi propuneau să fure fericirea femeilor, nu să le dăruiască bucurie. De-asta acum era gata-gata să plângă pentru o rochie.

în seara aceea nu s-a dus la Ritz. S-a întors la pensiunea ei, a luat o foaie de hârtie şi un stilou şi a început să scrie.

Lui Lillie, de la Paris

Am atât de multe gânduri care îmi zboară prin minte, precum fustele în bătaia vântului. Dacă eram acasă, ne-am fi dus să luăm cina şi, până la desert, mi s-ar fi clarificat totul. Scrisorile astea vor trebui să *fie un substitut.*

Sunt la Dior de doar două zile, dar deja îmi dau seama ce diferenţă este faţă de toate celelalte slujbe pe care le-am avut în Manhattan, după război. A

fost slujba de la Ministerul de Război, unde trebuia să fac afişe prin care să conving femeile să îşi cedeze slujbele bărbaţilor întorşi acasă – femeile puteau să-şi găsească un soţ şi să fie perfect mulţumite prăjind friptura pentru cină, aşa spuneau. Nu ţi-am spus niciodată că din cauza asta am renunţai – îti doreai asa de mult să te căsătoreşti cu Pete, încât mi-a fost teamă că vei crede că nu îţi susţin alegerea. De fapt, nu am renunţat, l-am spus şefului meu că singurul pe care aveam de gând să-l prăjesc e *el, iar el m-a concediat. Cârmei Snow mi-a oferit un post după aceea, dar mi-am dat seama că ar fi prea tentantă apropierea de Martini. Nici asta nu ţi-am spus.*

Aşa că m-am angajat la Glamour, unde am descoperit că negocierile cu bărbaţii, din timpul celor doi ani şi jumătate de război, m-au făcut să par înfiptă – ambiţioasă şi încăpăţânată, sunt termenii pe care i-au folosit. De-asta m-am aruncat din nou în lumea bărbaţilor; mi s-a părut că e singurul loc potrivit pentru mine. Şi mi-am folosit talentul de încăpăţânată în fiecare zi la Goldman and Sachs, o lume în care femeile erau menite să fie ori secretare, ori soţii – şi am plecat fiindcă şeful meu a venit în birou, târziu în noapte, cu o sticlă de coniac în mână şi cu propunerea de a face ceva împreună. La momentul acela, obosisem atât de tare

să apelez la toate tertipurile pentru a evita astfel de scene, încât i-am spus că am în geantă un pistol şi că pot să ţintesc mai drept decât dunguliţele de pe costumul lui, şi că singurul lucru pe care poate sâ-l facă cu coniacul lui este să îl toarne peste contractul meu şi să-i dea foc. Acum, când scriu, mai că mi se pare comic, dar atunci nu a fost amuzant. Alt lucru pe care nu ţi l-am spus.

Aici, la Dior, nu se va întâmpla nimic de genul acesta. Mă vor, Lillie. Nu ai idee ce înseamnă asta. Şi am în sfârsit un obiectiv care nu se rezumă decât la uitare şi supravieţuire. Dior e un geniu. Nu am văzut niciodată un designer ca el, cu un creion care surprinde divinul. Aşteaptă doar să-i vezi modelele.

Suzanne e convinsă că va lăsa în urmă o dâră de foc. Iar eu am să mă arunc în focul acela.

Cu drag şi bisous, *Alix*

Aşternerea pe hârtie a acelor gânduri i-a adus aminte de noaptea din urmă cu aproape două săptămâni, când, la ora trei dimineaţa, se hotărâse să fugă la Paris. Se şi vedea cum fugise de şeful ei şi se întorsese în apartament, unde găsise un ziar care titra că procesul

marilor criminali de război de la Nürnberg s-a încheiat, în sfârşit, şi că peste două săptămâni se vor pronunţa sentinţele.

Şi îşi dăduse seama că, în doar două săptămâni, avea să se facă dreptate şi că sentimentul ei de vinovăţie se va diminua sau poate chiar va dispărea. Dar o încorseta şi mai mult, de parcă i-ar fi spus că nici măcar dreptatea nu o va elibera – lucru pe care nu-l luase în calcul până atunci.

Aşa că s-a dus să se întâlnească la Colony Club cu Cârmei Snow şi a încercat să bea cot la cot cu ea. Dar probabil că suferinţa lui Cârmei avea o rezistenţă mai mare la Martini decât a lui Alix, şi noaptea se încheiase când Cârmei o prinsese de mână cu degete moi şi o prezentase cuiva drept „protejata mea”. Iar Alix înţelesese prin ameţeala aburilor de gin cât de uşor putea ajunge exact ca ea. Suficient de amorţită, încât să nu-şi simtă durerea din inimă. O clipă fusese foarte ispitită să lase să se întâmple asta.

Iar acesta era cel mai rău lucru dintre toate.

Se întoarse împleticindu-se în apartamentul ei, recitise telegrama lui Suzanne şi îşi dăduse seama că din salariul ei meschin mai avea fix banii necesari unui bilet de vapor. A doua zi

era în port.

Dar nu putea să-i spună asta lui Lillie, nu voia să retrăiască acel moment al tentaţiei de a deveni insensibilă – nu voia ca ea să se ruşineze de Alix, aşa cum se ruşinase ea însăşi.

CAPITOLUL 2

Venise dimineaţa şi era timpul ca Alix să se apuce de treabă. Dar mai întâi trebuia să se dezmorţească. Cărbunii erau tot raţionalizaţi, iar mica sobă cu petrol din pensiunea ei nu era capabilă să genereze căldură, aşa cum n-ar fi putut s-o facă un nonagenar dezbrăcat, culcat în pat. Un drum rapid până la Ritz avea s-o încălzească şi poate s-o inspire să conceapă o frază sau două pentru un comunicat de presă care să-i convingă pe redactorii de modă să nu rateze prezentarea Casei Christian Dior.

Dar pe măsură ce mergea, simţea că entuziasmul începea să se lase precum hainele obosite pe care le purtau parizienii din jurul ei. în loc de parada de mâneci elegante, gulere şic şi nasturii seducători care înfrumuseţau bulevardele la sfârşitul anilor ’30, Alix nu vedea decât fuste jerpelite şi ochii femeilor îmbătrânite de război, cu rănile încă deschise.

Alix ştia mai bine decât oricine că multe dintre ele fuseseră brave eroine în timpul ocupaţiei germane. Poate că

femeia care trecea grăbită pe lângă ea acum găzduise un adăpost pentru piloţii paraşutaţi, poate ascunsese un copil evreu sau făcuse pe curierul pentru luptătorii din Rezistenţă. Ce avea femeia aceea acum că războiul se terminase? Degete degerate. Un coş pe jumătate gol la braţ, neîncărcat de mâncarea încă raţionalizată.

Femeia aceea, ca multe alte pariziene, merita mult mai mult decât să fie prinsă în capcana acestui ciudat crepuscul – o perioadă în care culoarea, bucuria şi încrederea erau amintiri, posesiuni ale unui alt sine, ale unei alte ere. Dior putea să schimbe toate astea – dar numai dacă Alix îşi făcea treaba.

Aşa că s-a aşezat la o masă din grădina de iarnă de la Ritz şi s-a prefăcut că nu observă că Estelle Charpentier, redactorul de modă de la *Le Monde,* a întârziat mai bine de douăzeci de minute la întâlnire.

Din fericire, Alix învăţase câte ceva despre joc în timpul războiului. După ce au încheiat cu amabilităţile, a aruncat zarurile.

— Nu ştiu cum o să fac să-l schimb, i-a spus Estelle cu prefăcută stupoare, uitându-se încruntată la graficul cu locurile rezervate pentru prezentarea lui Dior. Sunt aşa puţine locuri rămase! Le-au luat americanii pe toate.

A ridicat neputincioasă din umeri,

acompaniindu-şi minciuna. Nu, era o strategie. Scopul ei era să stârnească un val de rumoare referitoare la interesul special pe care îl manifestau americanii pentru prezentare, cu speranţa că toată lumea va crede zvonurile despre competitori şi, în felul acesta, îşi vor amâna biletele pentru transatlantic.

Estelle a chemat chelnerul şi a comandat , cafea, fără să aştepte să i-o ofere Alix.

— Dar americanii întotdeauna pleacă până atunci. în plus, Pierre Balmain a deschis o *maison.* Balenciaga umple golul lăsat de Chanel. De ce ne mai trebuie o Maison Christian Dior?

Alix a refuzat să îi valideze cuvintele cu un răspuns şi s-a prefăcut că verifică din nou graficul, dându-i voie lui Estelle să tragă cu ochiul la numele care, chipurile, ar fi fost desemnate să primească un loc pe scară. Estelle a făcut ochii mari când a văzut pe graficul născocit de Alix că nici măcar vedetele jurnalismului de modă nu primiseră vreun loc în marele salon. Pe urmă, Alix i-a dat voie să se lumineze la faţă când a descoperit un loc pe rândul al treilea din sala principală, în care s- ar mai fi putut înghesui un scaun.

— Dar să nu spui nimănui, i-a spus Alix conspirativ. Dacă află că ţie ţi-am dat un

scaun, în timp ce lor le-am oferit un loc pe scară...

Estelle a ridicat doar din umeri, în stilul acela enervant al francezilor, după care a plecat, iar Alix şi-a dat seama că va avea mult de lucru înainte ca Estelle şi probabil ceilalţi redactori de modă să fie convinşi că Maison Christian Dior corespunde standardelor lor. Şi încă mai mult de lucru ca graficul ei cu locuri să fie altceva decât o fantezie.

Gândurile i-au fost întrerupte de o voce copilăroasă care spunea în limba engleză:

— Sunt aici!

Becky Gordon, jurnalistă engleză de la *The Times,* venise cu douăzeci de minute mai devreme. Lui Alix i s-a mai ridicat un pic moralul.

— Mă bucur aşa de mult să te cunosc, a continuat Becky voioasă. Credeam că s-ar putea să nu ştii cine sunt. Nu lucrez de mult timp la *The Times,* ştii?

Uitase să-şi scoată haina şi a trebuit să se ridice din nou să şi-o dea jos, uitându-se stânjenită prin încăpere după cineva care ar fi putut să-i ia impermeabilul Burberry îmbibat de apă, înainte să facă baltă pe jos.

— Mi-era teamă că s-ar putea să nici nu primesc bilet pentru prezentare, a adăugat ea, când un chelner a agăţat dispreţuitor cu un deget haina jignitoare şi a dus-o de acolo.

Alix îşi dădea seama că, dacă i-ar fi oferit lui Becky un locşor în capul scărilor, de unde n-ar vedea mai nimic, aceasta ar fi fost gata să plângă de recunoştinţă. Aşadar:

— Acesta este locul tău, i-a spus Alix, arătându-i unul dintre cele mai bune locuri, cu inima puţin strânsă.

— Pentru mine? a exclamat Becky surprinsă.

Alix a zâmbit şi inima i s-a strâns din nou.

— Da.

Au început să discute despre venirea lui Becky la Paris – în urmă cu doar două săptămâni.

— Naşul meu deţine *The Times.*

Becky s-a oprit şi Alix şi-a dat seama că mintea ei caută diverse variante pentru a explica mai departe cele spuse. S-a decis.

— Mă ajută.

Probabil că şi Becky avea o poveste înduioşătoare. Se pare că războiul zdruncinase soarta tuturor.

— Cum aşa? a întrebat-o Alix.

— Păi...

S-a jucat fâstâcită cu ceaşca de cafea şi şi-a dat părul după urechi.

— Familia mea s-a trezit cu un nume aristocratic, un conac dărăpănat, fără servitori şi o grămadă de datorii. De fapt, ca mulţi din Anglia. Nu suntem ceva ieşit din comun în perioada asta, s-

a grăbit ea să adauge.

Şi aşa, vorbind puţin şi doar ascultând, Alix i-a aflat slăbiciunea lui Becky.

A simţit în corp un cutremur pe care şi l-a ascuns întinzând mâna după cafea. Oare va mai fi vreodată capabilă să aibă o discuţie normală? Oare va uita vreodată că fusese antrenată în timpul războiului să provoace oamenii să-i spună lucruri de care ar putea profita?

Ba da. *Va putea.* întrebări banale şi răspunsuri obişnuite – asta trecea drept conversaţie normală. Aşa că a întrebat-o pe Becky:

— îţi place Parisul?

— Foarte mult, a spus Becky entuziasmată. Deşi…

Zâmbetul i s-a şters.

— Oamenii din Paris sunt diferiţi de cei din Anglia. Mai sofisticaţi, cred.

— Bărbaţii? a întrebat-o Alix, sperând că optimismul lui Becky nu fusese distrus de scena la care asistase ea la Ritz, care îl avusese ca protagonist pe Anthony March.

Tăcerea ei i-a spus lui Alix tot ce voia să ştie şi a intervenit imediat, pentru că aici avea o şansă să împiedice pe cineva să-şi croiască fără voie un viitor catastrofal.

— Să-mi spui dacă vrei să-mi văd de treaba mea, a spus Alix, dar e în regulă să te înşeli în legătură cu o persoană. O dată. Nu transforma asta într-un tipar.

învaţă din greşeală şi data următoare fii mai înţeleaptă.

Becky s-a uitat fix la ea şi Alix a văzut în ochii ei atât uluiala provocată de francheţea ei, cât şi o licărire care până atunci nu existase.

— E un sfat bun, a spus Becky.

După care a adăugat, ca şi cum deja ar fi învătat ceva:

— Iar acum îţi sunt de două ori datoare. O dată pentru loc, şi o dată pentru sfat. Dă-mi voie să vorbesc cu editorul meu de la ziar despre un interviu cu *monsieur* Dior.

Avea rochie de mătase, s-a gândit Alix zâmbind când se îndrepta spre serviciu, câteva zile mai târziu, îmbrăcată cu costumul nou pe care i-l făcuse una dintre croitorese. Şi avusese succes cu Becky. Asta însemna că această săptămână nu putea fi altfel decât *magnifique.*

Dar atmosfera din măreţul salon încă neterminat era mai degrabă malefică decât magnifică. Dior intervieva manechinele care să-i prezinte ţinutele. Fete îmbrăcate modest erau înşirate pe lângă schelele muncitorilor, şuşotind şi uitându-se la o femeie care ştia cum să se îmbrace pentru a-şi pune în evidenţă fiecare curbură a corpului. Ochii ei erau cu câteva decenii mai în vârstă decât faţa, dar postura ei provocatoare era

cea care stârnea clevetirile; durerea ei abia ascunsă nu fusese sesizată de nimeni.

— *Une pute,* a spus o fată destul de tare, după care a început să râdă cu prietenele ei.

Alix nu abandonase obiceiul de a citi ziarele în fiecare dimineaţă, aşteptând şi acum noutăţi de la Nürnberg, şi văzuse o ştire despre o lege nouă, care închisese o parte din bordelurile oraşului. Probabil că o parte din doamnele nopţii, acum şomere, văzuseră anunţul lui *monsieur* Dior şi sperau să capete o slujbă care să le permită să-şi ţină hainele pe ele – erau multe femei îmbrăcate provocator ascunse prin colţurile camerei.

— Poţi să pleci, i-a spus Alix fetei răutăcioase care chicotea. *Au revoir,* a adăugat ea ferm, când fata a părut să creadă că glumeşte. Iar tu poţi să vii cu mine, i-a spus ea femeii cu ochi îndureraţi, după ce a plecat prima. Te rog.

Femeia s-a uitat atent la Alix, după care a urmat-o.

— N-ai mai lucrat ca manechin până acum, nu-i aşa? a întrebat-o Alix când au ajuns în biroul ei.

Femeia şi-a îndreptat umerii ca o cobră pregătită să atace.

— Am făcut în viaţa mea paradă în faţa mai multor oameni decât toate celelalte

fete.

Alix a zâmbit. Altă femeie care nu-şi pierduse cu totul încrederea. Ceea ce însemna că Alix trebuia să o ajute.

— Pentru a primi slujba, trebuie să nu mai mergi ca şi cum eşti gata să te dezbraci într-un budoar, să mergi, mai degrabă, ca şi cum nu vrei să dai jos nimic de pe tine. Aşa.

Alix, care văzuse sute de prezentări de modă în cei aproape trei ani petrecuţi la *Harper's Bazaar,* i-a arătat mersul degajat şi sigur al manechinului.

— Te legeni prea mult, i-a explicat ea. Nu-i nevoie. Poţi să stai complet nemişcată şi toată lumea se va uita la tine. Eu sunt Alix, apropo.

Femeia a zâmbit pentru prima oară.

— Fortunée. Şi da, e numele meu real. Una dintre puţinele fete de pe stradă care nu a trebuit să-şi schimbe un nume anost, gen Juliane, într-un *nom de chambre* exotic.

Alix a râs.

— Atunci sper ca azi să-ţi poarte noroc.

Spre cinstea lui, Dior a examinat personal toate femeile strânse la parter şi a ales şase manechine – printre care şi Fortunée.

Scrisoarea „pentru Lillie de la Paris" a compus-o când şi-a încheiat ziua la Micul Bar, unde a băut doar un French 75. *Am ajutat pe cineva azi. Şi*

săptămâna trecută. Şi m-am simţit aşa de bine!

Alix şi-a mutat întâlnirile cu editorii de sex masculin din Paris la Micul Bar, ştiind că alcoolul îi va motiva, chiar dacă ea şi Dior nu vor putea. în ciuda legii care interzicea parizienelor să poarte pantaloni în public, ea purta pantaloni; Frank nu ar fi dat-o niciodată afară, şi voia ca întâlnirile să fie memorabile. Şi-a asortat pantalonii cu bluza ei roşie, fără să respecte cutuma care spunea că roşcatele nu trebuie să se îmbrace în roşu. în plus, părul ei avea mai degrabă o culoare nedefinită, cu nuanţe de roşu, caramel şi auriu care făcuseră să fie considerată în toate felurile, de la roşcată, la blondă, până la brunetă. în ziua aceea îl avea uşor ondulat şi lung până la mijlocul spatelui, deloc la modă.

Primul domn, Henri Paquet, de la *Jardin des Mondes,* era teribil de amuzant şi, în 1937, îi făcuse cunoştinţă lui Alix cu şampania lui Hemingway în acelaşi bar, lucru care o făcuse să renunţe pentru o vreme atât la literatura americană, cât şi la absint. Era îmbrăcat în stilul anilor ’20, a fost ea încântată să descopere, dar când a observat că ea nu a băut decât un pahar, în timp ce el a băut toată sticla, parcă nu a fost prea bucuros.

— încearcă să nu stai lângă Carmel

când vine la prezentare, *ma chérie,* i-a spus el, ridicându-se să plece. Altfel o să observe că acum eşti foarte atentă la cât bei. Unii ar putea să creadă că e o slăbiciune care poate fi exploatată.

A comandat o cafea şi încă nu digerase bine sfatul lui, când Anthony March a venit la întâlnire mai devreme.

— Alix St. Pierre, a spus ea, întinzându-i mâna. Ce pot să vă ofer de băut?

— Alix St. Pierre, a repetat el. Numele tău pare să sugereze că tu însăţi ai fi o băutură.

Flirta cu ea la o întâlnire de afaceri. Nu e de mirare că Becky avea inima frântă.

— Sunt prea acră, a spus ea cu răceală. Cafea?

— Ţi-e teamă că alcoolul mă va face şi mai nesuferit?

Tonul lui nu era atât autocritic, cât seducător.

A trebuit să facă mari eforturi să păstreze un zâmbet profesional.

Puteţi fi cât de nesuferit vreţi. Dumneavoastră veţi suporta consecinţele. Dar eu nu fac decât trei oferte. îmi spuneţi ce doriţi sau începem.

— Eu credeam că prinţesele de la PR trebuie să fie respectuoase. N-ar trebui să mă periezi, ca să spun ceva frumos

despre...

A ridicat din umeri.

— Cine-o fi.

Nu te încăpăţâna, şi-a amintit ea, dar buzele ei au spus:

— Prinţesele sunt ghilotinate prea des în Franţa. Iar peria este pentru haine. Deci, vă pricepeţi la modă?

El a râs pe neaşteptate la gluma ei, s-a aşezat şi ea s-a gândit că a renunţat la rolul depravatului – într-adevăr, părea dintr-o dată mult mai tânăr, ca şi cum n-ar fi fost decât cu un an, doi mai mare decât ea. L-a văzut în sfârşit pe bărbatul frumos, care o entuziasma pe Suzanne, şi nu pe afemeiatul exagerat de plictisit şi de bogat. Dar apoi el a spus:

— Păi, ştiu să arunc pe mine o haină şi să o...

Alix se abţinea din răsputeri să nu-şi dea ochii peste cap. înainte ca el să apuce să spună „să o dau jos", l-a întrerupt.

— Moda înseamnă mai mult decât capacitatea de a cheltui o avere colosală pe costume croite superb, care ar face pe oricine să arate bine. De ce nu vă mulţumiţi să cheltuiţi banii, să purtaţi costumele şi să lăsaţi munca pentru noi, ceilalţi, care o facem cu plăcere?

— Fiindcă atunci aş fi un clişeu.

— Da, a spus ea, ridicându-se. Abia atunci aţi fi un clişeu. Sunaţi-mă când sunteţi pregătit să avem o întâlnire

profesională, fără pălăvrăgeală de puştani.

— întâlnirile profesionale au loc în baruri? a ripostat el.

Touche. într-adevăr apelase la clişee, aranjând întâlnirile cu bărbaţii într-un bar. Un alt obicei de care nu scăpase – dar nu era în Elveţia şi nu spiona nazişti. Chiar avea un birou în care putea să facă afaceri oneste.

Era atât de dezamăgită de ea pentru că fusese gata să apeleze iar la unul dintre vechile trucuri. Dar pe urmă iritarea a lăsat locul unui râs înfundat, la gândul că amândoi vor să-şi facă jocul, dar niciunuia nu-i convine că şi celălalt face la fel.

Râsul s-a revărsat din ea şi a văzut pe faţa lui uimire.

— Ai dreptate, a spus ea, continuând să râdă. Doar prinţesele din PR şi benjaminii răsfăţaţi se întâlnesc în baruri. Iar noi nu suntem nici una, nici alta, aşa că ar trebui să o luăm de la capăt cu o întâlnire în biroul meu.

— Voi fi plecat până la sfârşitul săptămânii viitoare, a spus el încet.

Iar săptămâna cealaltă era Crăciunul.

— Atunci luni, după Revelion. La ora zece?

El a dat din cap. însă chiar când ea se pregătea să plece, a spus, privind-o în ochi:

— L-am cunoscut pe logodnicul tău,

Bobby.

Ciocnirea bruscă a vieţii ei trecute cu prezentul a fost un şoc pentru care toată instruirea din lume nu ar fi putut să o pregătească. Tresărirea ei a fost vizibilă, dar oricine ar tresări când i s-ar aminti asa de neaşteptat de logodnicul acum mort.

Bobby: iubitul ei din vremea în care inima ei era curată.

— Ei, a spus ea pe un ton pe care învăţase să- 1 folosească în timpul războiului. Putem vorbi despre el la următoarea noastră întâlnire.

Fiecare muşchi din corpul ei era concentrat să păstreze un mers degajat şi o expresie neutră a feţei când a ieşit din bar. Cumva, Anthony March, unul dintre cei mai aroganţi bărbaţi pe care-i întâlnise – şi pe care nu avea cum să-l evite, pentru că prin meseria ei trebuia să se poarte frumos cu el –, îl cunoscuse pe Bobby. *Mergi înainte,* şi-a spus ea când paşii începuseră să-i şovăie. *Şi continuă să zâmbeşti.*

Poate că Anthony îl cunoştea pe Bobby dinainte de război. Amândoi proveneau din familii cu mult prea mulţi bani. Iar Alix St. Pierre era un nume ca un opal negru – rar şi memorabil. Dacă Bobby l-ar fi pomenit vreodată, era logic ca Anthony să şi-l amintească.

Dar stomacul ei – pe care şi-l

antrenase să fie un simţ mai puternic decât mirosul – s-a strâns când şi-a amintit maniera în care Anthony pomenise numele lui Bobby, aruncându-l în discuţie ca pe o grenadă, cu scopul de a lovi. Faptul că îl cunoscuse pe fostul ei logodnic nu era deloc o trăncăneală.

în acelaşi moment, stomacul ei a simţit ceva şi mai înspăimântător. Un ziar de la chioşcul din colţ titra pe prima pagină: „CELEBRUL GENERAL SS WOLFF SCAPĂ NEPEDEPSIT.” Probabil că ochii îi jucau una dintre cele mai macabre feste. Wolff era cel mai sumbru dintre celebrii generali SS.

S-a apropiat, dar cuvintele refuzau cu încăpăţânare să se schimbe.

în clipa aceea nu mai conta nimic, doar să cumpere ziarul. Odată ce a pus mâna pe el, a avut suficientă prezenţă de spirit cât să se retragă pe o stradă mai liniştită, unde informaţia a fost gata să o doboare.

Karl Wolff, general SS şi *Obergruppefuhrer,* comandant pe toată zona de nord a Italiei în timpul războiului, omul de mâna căruia muriseră atât de mulţi oameni, fusese eliberat la sfârşitul procesului de la Nürnberg. Era de neconceput.

Era un criminal.

— *Non,* a şoptit ea, dând înnebunită din cap, protestând inutil.

Dacă omului care a fost la comandă în nordul Italiei i s-a dat voie să fie liber, atunci ce s-a întâmplat cu cei care lucraseră pentru el? Nici ei nu fuseseră prinşi şi închişi pe viaţă? Oare toate acele fărădelegi uriaşe pe care le făcuseră nu sunt nici acum răzbunate?

Ziarul i-a confirmat temerile:

E greu să îţi imaginezi cum s-ar simţi partizanii italieni care şi-au pierdut viaţa în urma ordinului lui Karl Wolff, cu atât mai mult cu cât, în ultima săptămână a proceselor, a fost dezvăluit faptul că aghiotanţil lui anonimi au dispărut imediat după capitularea Italiei şi nu au mai fost găsiţi. Comandanţii nazişti din Italia, departe de a suferi aşa cum au suferit cei ucişi, trăiesc acum în libertate.

Aghiotanţil lui anonimi. Asta însemna că omul care o distrusese pe Alix, umbra despre care credea că la proces va fi adusă la lumină şi nimicită, în sfârşit, încă mai bântuia pe undeva, nepedepsit.

Dreptatea pe care se bazase din aprilie 1945 nu se făcuse.

Iar dacă el era liber, atunci Alix, care era singura persoană capabilă să-l identifice, era într-un pericol la fel de mare ca în timpul războiului.

CAPITOLUL 3

Alix a dat fuga la un oficiu poştal, intrând chiar înainte de închidere, a răscolit în geantă, căutându-şi agenda cu adrese, a găsit formularul necesar şi i-a scris cu mâna tremurătoare o telegramă lui Mary Bancroft, cu care lucrase în Elveţia: L-AU PRINS STOP ŞTII CĂ DULLES NU ÎMI VA SPUNE STOP.

Allen Dulles fusese şeful lui Alix în Elveţia. Şi al lui Mary – cu toate că nu era această cuvântul potrivit pentru a descrie relaţia pe care o aveau Mary şi Allen. Dulles în mod sigur nu mai voia să-i vorbească, după ce Alix pur şi simplu fugise din Berna, abandonându-şi slujba şi poate chiar ţara natală în aprilie 1945. Dar ar putea sta de vorbă cu Mary, dacă Mary reuşea să-şi folosească tertipurile – şi avea destule – ca să-i pună în aşa fel întrebarea, încât el să nu-şi dea seama că Alix este cea care vrea să afle răspunsul.

Şansele erau slabe, de parcă ar fi încercat să tragă cu puşca în lună – dar nu merita şi ea măcar un grăunte de

praf de lună?

Fiecare zi care trecea fără răspuns i se părea că răspunsul la întrebare este un nu ferm. Cea mai bună metodă de distragere a atenţiei era, ca de obicei, munca. Aşa că în ziua prezentării modelelor, Alix stătea în atelier lângă cele trei mame, *madame* Bricard stând în dreapta lui Dior. Le *patron* avea în mână o baghetă, de parcă se pregătea să dirijeze: să îmbine o soprană de mătase cu un contralto de tafta într-o melodie care avea să se stingă cu ultimele note blânde ale şifonului.

— *Monsieur, une modele,* a anunţat o voce feminină de afară.

A intrat un manechin îmbrăcat în material alburiu. Fără culoare. Fără variaţii de material. Doar cea mai simplă şi mai banală muselină, astfel încât nimic să nu distragă atenţia de la croială. Aceste modele erau primele concretizări ale schiţelor lui Dior – *petites gravures* – şi ele fluturau fantomatic pe manechine, straniu de frumoase prin albeaţa lor pură.

— *Parfait!* a fost verdictul pentru primul model de probă, căruia i s-a permis refacerea din organza.

Cel de-al doilea a fost prelucrat de *madame* Bricard, scurtat, modificat la gât, finisat delicat la mâneci, după care

a primit permisiunea de a se întoarce în sala de lucru, acum mai degrabă înger decât fantomă, cu poalele fluturând.

Următorul – o rochie de zi, cu fusta strâmtă şi cu umerii rotunjiţi, aşa cum Alix se obişnuise să vadă la *le patron* – a fost declarat de *madame* Bricard drept oroare. Degetul ei înspăimântat l-a alungat din cameră.

Iar Alix a văzut că modelele de probă erau adevărate umbre care dezvăluiau doar contururi şi promisiuni, siluete pe care urmau să se construiască rochia, după care modelele erau tăiate şi uitate. Doar Alix se uita după ele cum pleacă, dorindu-şi să le ia şi să le salveze de plutonul de execuţie.

A simţit că se uită cineva la ea şi şi-a dat seama că Dior remarcase tristeţea care constituia umbra lui Alix.

— Sunt ca nişte zei, a încercat ea să explice, decid viaţa unei rochii care ar fi putut exista.

— Nu-ţi plac zeii? a chestionat-o Dior.

— Cine ar putea să admire zeii, după război? Sunt la fel de cruzi ca oamenii.

Afirmaţia lui Alix a plutit în aer precum zloata de a doua zi, care a murdărit zăpada de un alb pur. Şi-a revenit rapid.

— Nu toti oamenii. Dar acum cred mai mult în prezicători decât în zei.

A fortat un zâmbet care să-i însoţească gluma.

Dar *le patron* îi cerceta ochii şi nu s-a lăsat distras de cuvintele ei. *De-asta sunt aşa multe femei în jurul lui,* s-a gândit ea. Ceea ce părea a fi timiditate era probabil un soi de compasiune profundă. De obicei bărbaţii voiau să riposteze imediat – glumă şi răspuns . dar Dior vorbea sufletului. Cum ar fi putut el să-şi dea seama că sufletul ei o ţinuse trează toată noaptea, punându-i întrebări ale căror răspunsuri erau mult prea înfricoşătoare pentru a le înfrunta singură, într-o cameră întunecată?

— Prezicătorii sunt pentru cei care vor să meargă doar înainte, a spus el în final. Zeii sunt pentru cei care privesc în urmă la ce au făcut şi cred în penitenţă ca formă de mântuire. Nu ştiu către cine ar trebui să se – îndrepte cei prinşi la mijloc.

Şi-a privit încruntat mâinile, ca şi cum ar fi fost dezamăgit că nu ştie, de dragul ei. Pe urmă a spus, parcă lovit de inspiraţie:

— Poate asta a fost linia care m-a ghidat spre această colecţie. Am văzut prea mulţi oameni prinşi la mijloc şi m-am gândit la asta.

A făcut semn cu mâna spre modelul de probă din faţa lui.

Alix l-a studiat, apoi l-a studiat şi pe cel de alături, şi a început să vadă „linia” despre care Dior vorbea adesea, un

concept pe care ea nu-l înţelesese în întregime, nu era nici aspect, nici formă, nici contur, nici curbură, nici profil, nici model şi nici tematică. Era o siluetă unificatoare, similară la fiecare model şi totuşi transformată într-o altă rochie, într-un alt costum, un alt spectacol. Şi era silueta unei femei. Curbura pieptului şi a şoldului. Arcuirea interioară a taliei. Rochii care arătau cine este, cu adevărat, o femeie, tot ceea ce ascunsese de când războiul o obligase să-şi mascheze adevărata identitate şi adevărata formă: tot ce uitase să dezvăluie de când se încheiase războiul.

Dar acum Christian Dior spunea prin rochiile lui – *Trăita*

Hotărâtă, Alix a părăsit camera. Virginia Pope, redactorul de modă de la *The New York Times,* încă plănuia să se întoarcă în Manhattan înainte de prezentarea lui Dior, ca mulţi alţii. Era treaba lui Alix să se asigure că nu fac asta; că înţeleg mesajul lui Dior şi îl transmit la rândul lor cititoarelor.

Avea nevoie de inspiraţie, iar casa de modă era prea plină de strălucire ca să mai lase loc altor idei. Aşa că a ieşit afară şi a mers fără nicio direcţie, până când i-a atras atenţia un cinematograf – un loc întunecat în care putea să stea singură cu gândurile ei. A intrat şi s-a

trezit că îl priveşte pe Cary Grant recrutând-o pe Ingrid Bergman pentru a spiona un grup de nazişti care fugiseră în Brazilia pentru a-şi continua afacerile murdare şi după război.

Fir-ar. Trebuia să fie mai atentă la ce film urmează să ruleze. Nu avea cum să găsească inspiraţie la Bergman, care credea că îşi poate ajuta ţara folosindu-se de trucurile ei feminine pentru a descoperi secretele naziştilor. Şi-a aprins o ţigară şi şi-a spus că e o simplă poveste. Nimic real. în primul rând, Bergman vorbea prea mult. Un spion adevărat nu ar fi – niciodată atât de indiscret.

în clipa în care i-a venit acest gând, Alix a avut propria ei inspiraţie. S-a văzut pe sine – nu în Elveţia sau în nordul Italiei – ci în grădina de iarnă de la Ritz, făcând promisiuni, spunând minciuni şi vorbind prea mult. Dar dacă nu ar mai fi făcut asa? Dacă ar lua cele câteva abilităţi adevărate pe care le deprinsese în Elveţia şi le-ar aplica în PR, să ia ceva util din perioada aceea şi să nu mai creadă că a fost totul o pierdere îngrozitoare?

în faţa ei, pe ecran, Ingrid Bergman era luată în braţe de Cary Grant. Toate femeile din cinematograf au leşinat.

Iar frisonul unei idei perfecte, geniale, a făcut-o pe Alix să sară din scaun şi să

iasă repede afară.

O discuţie scurtă cu Suzanne i-a confirmat că Rita Hayworth vine la Paris pentru premiera filmului ei, *Gilda,* în care joacă rolul seducătoarei, al sirenei la care visează orice femeie. Iar premiera filmului avea loc cu puţin înainte de prezentarea lui Dior.

— Rita Hayworth, l-a anunţat Alix pe *monsieur* Dior a doua zi, acostându-l în capul scărilor.

— E o actriţă foarte bună? a întrebat *le patron,* derutat.

— E un vis devenit realitate, a continuat Alix. în braţele unui bărbat precum Cary Grant, îmbrăcată într-o rochie superbă.

— îmbrăcată într-o rochie superbă, a repetat încet Dior, ca şi cum era pe cale să-i urmărească firul gândurilor, altminteri foarte încurcat.

— Trebuie să-i faci o rochie, l-o trimitem şi sperăm că o va purta la premiera din Paris. Şi până atunci nu mă mai întâlnesc cu ziarişti. Nu mă mai rog să-mi promită că vor scrie despre prezentare. Nu voi face decât să trimit bilete de intrare la prezentare.

Dior s-a uitat la ea cu o privire din care îi era greu să înţeleagă dacă este scandalizat de propunerea ei de a nu mai lucra până în februarie sau dacă ar

vrea să continue.

— Noi doi ştim oameni care vorbesc. Ceea ce înseamnă că eu nu trebuie să o fac, a spus ea repede, şi cuvintele se rostogoleau precum un sul de mătase care se desfăşoară din ce în ce mai repede. Serviciul de presă de la fiecare casă de modă vorbeşte nonstop despre colecţiile lor viitoare. Dacă şi noi facem asta, suntem doar un zgomot de fundal. Imaginează-ţi cum ar fi să tăcem.

A făcut o pauză, de efect. Iar schimbarea bruscă a dat naştere unui soi de tăcere de catifea moale, în care ai vrea să-ţi afunzi mâinile.

După câteva momente, a început iar să vorbească.

— Dacă nu spunem nimic, atunci prietenii noştri – Cârmei Snow, Michel de la *Vogue* şi Christian Berard – nu se vor putea abţine. Când îşi vor da seama că ei ştiu mai multe despre Maison Christian Dior decât ştiu ceilalţi redactori de modă, li se va părea irezistibilă ocazia de a se lăuda cu ce ştiu. De acum înainte facem doar un lucru spectaculos – îi trimitem Ritei o rochie, lucru care o să-i facă pe toţi să vorbească şi mai mult despre noi. Nu vreau să aud nişte şoapte despre prezentare. Vreau un vacarm , un vacarm la care noi nu vom contribui cu niciun sunet, pentru că nu va fi nevoie.

— Ţi-ai fixat obiectivul în stele, a observat Dior.
— Tu nu?
— *Oui.* Dar pe uşă e scris numele meu.
— Nu trebuie să ai numele scris pe uşă ca să vrei să faci treabă bună.

Sunase cam dur şi dezvăluise cam multe despre ea. Dior a privit-o în tăcere o vreme, iar ea a rămas complet nemişcată, aşa cum învăţase să facă, suportându-i privirea.

El s-a aplecat în faţă, cu o mină serioasă.
— îti mulţumesc că ti-ai fixat obiectivul în
stele. Hai să ne uităm pe schiţe şi să alegem un model pentru *mademoiselle* Hayworth.

Când i-au spus planul lor, *madame* Bricard a declarat:
— Nu poate purta decât modelul Soirée pentru o astfel de *soirée.*

Le patron a dat din cap aprobator. Şi Alix la fel.

Pentru că modelul Soirée era o rochie cu un corsaj drept, cu decolteu adânc, menit ca rotunjimile Ritei să se reverse din el, şi o fustă cu două volane, în care trupul ei va părea o tulpină împodobită cu două rozete perfecte din mătase bleumarin plisată. Rita, îmbrăcată în rochia Soirée, avea să fie de neuitat.

Dacă Alix o va putea convinge s-o

poarte.

Arma ei secretă era Carmel Snow. I-a trimis o telegramă lui Carmel, care de curând publicase un interviu foarte flatant cu Rita.

Asta însemna că ştie cum poate lua legătura cu Rita, iar Rita avea o atitudine favorabilă faţă de Cârmei.

în telegramă, Alix a rugat-o să îi trimită Ritei un bilet în care să spună că, dacă va purta rochia la premiera filmului, va câştiga cu siguranţă mai multă publicitate pentru ea şi filmul ei decât prin o mie de interviuri. Şi că Dior o va îmbrăca pentru fiecare premieră de atunci înainte. în schimb, Alix i-a promis lui Cârmei drepturi de publicare exclusive pentru o ilustraţie cu rochia în *Harper's Bazaar,* şi că o va duce la Ritz, când va veni la Paris, de unde îi va cumpăra cel mai scump martini pe care îl poate face Frank.

Lui Cârmei îi plăceau la nebunie noutăţile. Aşa că Alix punea totul la bătaie, în speranţa că îi va plăcea ideea de asociere a vedetelor de cinema cu casele de modă – mai ales dacă ea era cea care intermediază prima punere în practică a conceptului.

După doar câteva zile, participarea lui Cârmei era garantată printr-o telegramă entuziastă, în stilul ei personal. Alix a sărbătorit asta şi Crăciunul cu un singur

pahar de coniac, băut în biroul ei cu Suzanne, şi cu multe râsete şi amintiri din anii antebelici, când Suzanne lucra în advertising, iar Alix lucra la *Harper's Bazaar,* şi de multe ori erau ultimele care părăseau clubul de noapte, la cinci dimineaţa.

Abia anul următor a venit în sfârşit la poştă o telegramă pentru Alix.

M-A ÎNTREBAT DACĂ TU VREI SĂ ŞTII, Scria în răspunsul lui Mary. PE URMĂ A ZIS: SPUNE-I LUI ALIX SĂ SE DUCĂ NAIBII. PRESUPUN CĂ AI ÎNŢELES SUBTEXTUL.

Alix şi-ar fi dorit ca Dulles să fie acolo în clipa aceea, ca să îi spună ea lui să se ducă naibii. Dar ştia la fel de bine ca Mary că Allen Dulles petrecuse atât de mult timp făcând afaceri cu diavolul, încât iadul nu-l speria deloc.

Era gata să nu mai citească şi restul mesajului lui Mary, şi poate aşa ar fi fost mai bine, pentru că spunea: LASĂ TOTUL ÎN URMĂ, ALIX. CE A FOST, A FOST. INDIFERENT CE FACI ACUM. TOTI CEI CARE AU MURIT ÎN ANII ACEIA DE RĂZBOI VOR RĂMÂNE MORŢL NU MAI POŢI SALVA PE NIMENI ACUM.

în afară de mine, şi-a spus Alix aproape rugător. Aceasta a fost singura persoană pe care a vrut s-o salveze venind la Paris. Iar acum persoana aceea era din nou în pericol – poate mai mult decât până atunci. Pentru că

subtextul răspunsului lui Dulles era: *Nu. Nu l-au prins.*

Revenită la pensiunea ei micuţă, articolul de ziar de la care pornise totul tremura în mâna ei.

Fă-I bucăţi, s-a încurajat ea.

Dar asta ar fi însemnat că era lasă.

r

L-a citit din nou – poate că luna trecută, în agitaţia ei, nu înţelesese bine. Dar nu. Era absolut limpede că Wolff şi complicii lui nu au fost pedepsiţi. Pe urmă, la sfârşitul articolului, a văzut numele jurnalistului: *Anthony March.*

Anthony March îl cunoscuse pe logodnicul ei, Bobby. Bobby lucrase pentru un serviciu de spionaj american în Italia, în timpul războiului. Acum Anthony scria în ziarul lui despre perioada războiului din Italia.

Dumnezeule, avea nevoie de ceva de băut. Mâna ei s-a întins după geantă. Era convinsă că va găsi pe cineva la Ritz. Poate Cârmei venise în oraş de Revelion. Cârmei, care se baza pe gin şi pe vermut ca să treacă peste fiecare zi, tonice care făceau ca lumea să pară că e făcută din şifon, chiar şi atunci când era mai grea decât plumbul şi mai ascuţită decât acele. Numai că tonicele acelea nu modificau doar lumea; te modificau şi pe tine. Alix trebuia doar să-şi amintească de ea în Manhattan, cu două luni în

urmă, ca să-şi dea seama de adevărul dur şi trist.

Aşa că nu a părăsit pensiunea în căutarea binecuvântării unui French 75. în schimb, a luat stiloul.

Pentru Lillie,
De la Paris

Credeam că uitarea înseamnă să nu-ţi mai aminteşti. La fel ca tine, nu vreau să-mi amintesc. Amintirea seamănă cu desirarea lentă a inimii mele, precum o panglică lungă şl jerpelită. Dar dacă uitarea înseamnă de fapt găsirea unui om pe care cred că nimeni nu l-a putut găsi?

Stiloul a zăngănit pe birou şi ea şi-a sprijinit capul în palmă. Ce se întâmplase cu întrebările banale? Cu *Ce mai faci?* şi *Spune-mi, ce s-a mai întâmplat?*

Toate acele lucruri se sfârşiseră în aprilie 1945, când un informator nazist o transformase pe Alix într-o criminală.

Alix fusese supervizoarea lui. Nu-i văzuse niciodată faţa, dar vorbise cu el – era singura persoană care lucra pentru Aliaţi care vorbise cu el. Şi se bazase pe informaţia dată de el pentru a organiza o misiune secretă în Italia, care a avut ca rezultat moartea a nouă oameni, opt dintre ei fiind cei mai buni agenţi secreţi

din America. Unul dintre aceştia fusese logodnicul ei, Bobby.

Iar informatorul nazist, despre care aproape tot ce ştia era sunetul vocii şi faptul că lucrase pentru Karl Wolff, cel mai probabil scăpase. Şi dacă scăpase, probabil locuia la Paris. Menţionase că acolo se va duce după război, şi la vremea aceea ea îşi spusese: *Nu, n-o să te duci. Pentru că nu veţi învinge* niciodată.

însă Alix se înşelase atât de tare.

O străfulgerare de păr blond. Bobby, când o scotea la masă în oraş, după ce fusese nevoită să părăsească *Harper's Bazaar* şi să plece din Paris în America, în 1939, după izbucnirea războiului. „Nu cunoşti pe nimeni în New York", îi spusese Bobby. Şi luase masa cu ea în fiecare seară timp de o săptămână, ca să ştie măcar şapte restaurante din Manhattan care au mâncare bună. „Mâncare pe care nu mi-o permit", îi spusese ea strengăreşte, iar el a ridicat din umeri zâmbind – Bobby nu putea să înţeleagă cum e să nu ai destui bani ca să mănânci în fiecare seară la Rainbow Room.

Dar Bobby nu avea s-o mai scoată vreodată în oraş. Ea nu se va mai uita niciodată printr-o cameră, căutând părul lui blond-auriu, nu va mai mânca niciodată în acele şapte restaurante şi

întotdeauna va păli când va vedea friptură *au pouivre,* pentru că asta îi plăcea lui Bobby să comande. Nimic din toate astea nu se va mai întâmpla din cauza unui informator nazist perfid – şi din cauza lui Alix. Misiunea aceea nu s-ar fi desfăşurat niciodată dacă nu era Alix şi informaţia ei asa-zis neîndoielnică.

Consecinţa: viaţa a nouă tineri se sfârşise. Tinerii aceia aveau să-i apară în noaptea aceea în vis, s-o condamne pentru că nu a existat nicio pedeapsă.

Dar era găsirea cuiva – a unui nazist care avea pe conştiinţă mai mulţi morţi decât cei nouă – rezolvarea coşmarurilor şi a sentimentului permanent că e hăituită de fantome? Şi-a amintit sunetul vocii nazistului şi s-a cutremurat. După aproape doi ani, încă o făcea să simtă o groază pură şi absolută.

Alix s-a trezit a doua zi năucă din cauza urii de sine, regretând că nu e mahmură – atunci iar fi trecut până la prânz. Dar tratamentul era acelaşi: o tuşă meticuloasă de ruj, o cană de cafea fără zahăr şi aer curat. Numai că a simţit cum efectul cafelei se evaporă rapid când a ajuns la *maison* şi a văzut, dintr-un teanc de telegrame, că cel puţin şase dintre cei mai importanţi redactori de modă din Manhattan nu se

hotărâseră încă să rămână la Paris pentru prezentarea lui Dior.

Suzanne i-a aruncat o privire şi a exclamat:

— *Chérie! Mon Dieu.* Ai sărbătorit prea mult de Revelion? Dă-mi voie să-ţi pun asta în cafea.

A ridicat o sticlă de coniac pe care o ţinea în birou.

— Nu.

Cuvântul fusese rostit fără şovăire şi, Dumnezeule, s-a simţit foarte bine că s-a încăpăţânat în legătură cu asta. Coniacul nu avea decât să-i alimenteze coşmarurile, iar ea avea nevoie de o minte limpede dacă voia să găsească o modalitate prin care să-şi îndeplinească dorinţa neclintită de dreptate pe care o avusese din aprilie 1945, acum când era clar că autorităţile eşuaseră. Ca să nu mai vorbim de modalitatea prin care să se asigure că nu va ajunge să fie directoarea serviciului de presă, care nu a reuşit să facă în aşa fel încât talentul lui Dior să fie descoperit.

Suzanne a pus la loc sticla în sertar, s-a uitat la Alix câteva secunde şi a întrebat-o:

— Cum merg întâlnirile cu redactorii? întâlnirea cu *monsieur* March, de exemplu... a avut succes?

Amintirea asta a fost suficientă pentru a-i mai îmbunătăţi moralul.

— Nu. E ca un roman de Hemingway – de o masculinitate agresivă şi nu merită efortul.

Suzanne a râs, şi-a proptit un cot pe birou şi a luat o ţigară.

— Acum semeni mai mult cu acea Alix St. Pierre pe care o ştiu eu. Cu acea *petite orpheline* pe care am cunoscut-o şi de care mă minunez de aproape zece ani. Câte fete care-şi pierd părinţii la doar treisprezece ani au curajul să facă tot ce îşi pun în cap, cum ai făcut tu întotdeauna? După cum ai văzut, *le patron* are talentul necesar pentru a ajunge cel mai cunoscut creator de modă – unul care să-i facă pe oameni să uite chiar şi de Chanel sau Schiaparelli. Dar fără mine şi fără tine nu va fi nimic. De-asta te-am rugat să te întorci la Paris.

Fără mine şi fără tine nu va fi nimic. Oare asta nu era valabil pentru atât de multe lucruri, cu sau fără război? Că până şi un bărbat care lucrează pe scări e sprijinit de femei într-un proiect pentru care doar el va fi cunoscut. Dar nu însemna şi că Alix avea talentul de a lucra din umbră, de a rezolva lucrurile fără ca nimeni să ştie că ea le face?

Pâlpâirea din sufletul ei s-a mai aprins puţin, îi era frică de nazistul care o trădase mai mult decât oricine – iar frica aceea îi răpise noaptea trecută tot

curajul şi toată raţiunea. Dar dacă ar lucra din nou din umbră? Dacă ar putea face cumva cercetări ascunse pentru a le oferi celor nouă morţi dreptatea care le-a fost
răpită? Informatorul ei nu ştia că ea e în Paris sau că îl caută, iar lucrul acesta i-a mai atenuat puţin frica.

Alix s-a uitat la Suzanne, care în clipa aceea era prezicătoarea ei personală, pigulind posibilităţi din disperare. Iar Suzanne a spus:

— Mă gândesc că poate ar trebui să fii sinceră cu tine în legătură cu motivul pentru care ai venit la Paris, după ce mi-ai spus că nu te vei mai întoarce niciodată.

Sub privirea ca de bufniţă a lui Suzanne, au părăsit-o toate, în afară de sinceritate. Cuvintele se zbăteau să iasă.

— Am crezut că vin ca să mă regăsesc. Dar poate am venit să găsesc pe altcineva. Numai că...

A şovăit şi şi-a coborât privirea spre birou.

— Sunt speriată.

— Niciodată să nu-ţi refuzi ceva pentru că eşti speriată, a spus Suzanne cu blândeţe. Să refuzi doar dacă nu e bine.

înţelegerea era o chestiune liniştită şi dureroasă. Durea la fel cum dureau vinovăţia

ruşinea. Trecutul nu era o serie de evenimente care se întâmplaseră la un moment dat, era substanţa din oasele ei. Găsirea nazistului care făcuse din ea ucigaşa a nouă oameni era un lucru bun – era singurul lucru care trebuia făcut. *Trăiţi!* Acesta era mesajul pe care îl văzuse în rochiile lui Dior. Cât de mult îşi dorea să trăiască din nou cu adevărat.

Alix a ridicat un pahar imaginar, simţind că se trezeşte ceva bun în ea, pentru prima oară de când fusese martoră la victoriile care începeau să apară în Italia, ştiind că avusese şi ea o contribuţie.

— în sănătatea noastră! A femeilor invizibile din spatele bărbaţilor.

în seara aceea, Alix a stat la biroul ei şi s-a gândit cum naiba să facă o femeie lipsită de resurse, care îşi cheltuise ultimii bani pe un bilet de vapor, să găsească un om care scăpase de vânătorii de nazişti, de poliţie şi de armată.

Adu-ţi aminte de instructaj, şi-a spus ea. Spionajul însemna să tragi cu minuţiozitate de flecare fir din ţesătură, până când îl găseşti pe singurul dintr-un milion care o destramă pe toată. Era o coincidenţă teribilă că Anthony March îl pomenise pe Bobby în aceeaşi zi în care

publicase un articol despre cei care scăpaseră de condamnare pentru ceea ce făcuseră în Italia. Războiul o învăţase pe Alix să nu creadă în coincidenţe. Din fericire, Anthony March venea luni să se întâlnească cu ea. Era momentul să tragă puţin de firele lui.

CAPITOLUL 4

Anthony March a apărut la uşa biroului ei exact la timp, spunând:

— Ştiu că tu nu întrebi decât de trei ori, ceea ce înseamnă că trebuie să fiu nepoliticos şi să cer o cafea, în loc să aştept să mi-o oferi tu.

Ea a râs fără să vrea.

— Mă întorc imediat.

A luat două cafele de la bar şi a revenit, doar ca să-l audă spunând:

— Nu îţi dau şi ţie pe cineva să-ţi facă o cafea?

Şi, uite aşa, era din nou mitocan. Poate credea că o enervează, sau că aroganţa aceea e atrăgătoare şi o să sară să se înscrie pe lista lui deja lungă de cuceriri. Ceea ce nu pricepea Anthony era că ea era expertă în relaţiile cu cei ostili. Iar asta însemna că ar putea fi chiar distractiv.

— Dacă aş fi avut pe cineva care să-mi facă o cafea, n-ar fi ştiut să pună în a ta

sare în loc de zahăr, a spus ea cu drăgălăşenie. Să-ţi vorbesc despre Maison Christian Dior? Nu-mi imaginez că ai pregătit vreo întrebare.

— Ba da, a spus el cu ochii la cafea, de parcă s-ar fi gândit să o bea oricum, doar ca s-o înfrunte, dar şi îndoindu-se că ea a făcut într- adevăr asta. Hai să începem cu întrebarea dacă această casă de modă există doar ca Boussac să vândă mai multe materiale. Se zvoneşte că ar fi băgat şaizeci de milioane în Maison Christian Dior.

După dispreţul profund cu care rostise ultimele trei cuvinte, ai fi zis că numiseră casa după un vagabond.

— Unii vorbesc şi despre un miliard, dar eu nu sunt aşa de credul când vine vorba de bârfele prinţeselor din PR.

A luat cafeaua, a băut şi s-a strâmbat când a simţit că în loc de sare, Alix pusese vreo şase linguriţe de zahăr. Nu făcuse asta din răutate, ci pentru a avea o scuză să plece din cameră să-i reumple cana, dacă era nevoie – când încerci să descoşi pe cineva, e bine să ai o ieşire de urgenţă.

A răspuns cu răceală, ignorându-i grimasa.

— Când vei veni la prezentare şi vei vedea ceva care te va fascina chiar şi pe tine, o să-ţi dai seama că e o casă de modă de primă clasă, nu un pretext

pentru creşterea vânzărilor de stofe.

Avea dreptate să întrebe, deşi toţi ceilalţi abordaseră subiectul mai discret. Pierre Boussac era sponsorul financiar al lui Dior şi era şi cel mai mare producător de materiale din ţară. Era posibil ca Maison Christian Dior să fie concepută ca modalitate de etalare a materialelor lui Boussac. Dar ceea ce văzuse Alix în ultima lună o făcea să fie sigură că nu era deloc vorba de aşa ceva.

— Ceva care mă va fascina până şi pe mine, a repetat el. Crezi că nu sunt uşor de fascinat?

Ea a sorbit din cafea, sperând să-şi înghită cuvintele, însă ele au ţâşnit oricum, pe un ton dulceag, care să distragă atenţia de la lipsa ei de *politesse*.

— Am bănuiala că eşti atât de obişnuit ca toată lumea să încerce să te fascineze, încât crezi că ai devenit imun. în plus, sunt convinsă că tu crezi că moda feminină e o frivolitate şi o pierdere de timp într-un oraş în care gloanţele de acum doi ani sunt încă înfipte în clădiri, iar Comisia Aliată de Control nu e hotărâtă nici la ce oră e miezul nopţii.

El a apreciat gluma cu un hohot scurt, dar pe urmă a continuat cu o viteză ameţitoare, întrebând-o:

— De cât timp lucrezi în PR?
— De când am plecat din Paris, în ’39.

L-a lăsat să pună întrebări; lucrurile pe care voia el să le ştie ar fi putut să-i confirme dacă doar juca la cacealma sau trebuia într-adevăr pus la punct.

— Şi în timpul războiului?

Şi-a aprins o ţigară şi a suflat fumul zgomotos, enervant, cu pleoapele pe jumătate închise, de parcă abia s-a trezit şi are de gând să se întoarcă în pat sau la altă treabă uşuratică, imediat ce întrevederea ia sfârşit.

Alix s-a întrebat doar o clipă ce a lăsat să se vadă despre ea prin felul în care a respirat şi s- a decis să nu fumeze în prezenţa lui.

— Am lucrat la guvern, a spus ea sec. M-am ocupat de campania de recrutare a femeilor în câmpul muncii.

Era parţial adevărat. Dar cât timp a lucrat la Ministerul de Război, ea, datorită cunoştinţelor ei lingvistice – părinţii ei emigraseră din Alsacia franceză în America, şi astfel o învăţaseră atât franceză, cât şi germană înainte de a muri –, printr-o misterioasă reţea de şuşoteli, atrăsese atenţia oficialilor din guvern. După o serie încurcată de interviuri ciudate şi după un instructaj şi mai curios – de ce trebuia să înveţe să recunoască vocile pentru slujba asta era doar una dintre

întrebările pe care le pusese –, fusese trimisă în Elveţia de Biroul Serviciilor Secrete, o organizaţie a spionilor şi a şefilor lor, despre care nu trebuia să ştie nimeni. Dar Alix ştia, pentru că fusese parte din ea de la sfârşitul anului 1942 până în 1945, când se ocupase de nişte lucruri despre care i se interzisese să vorbească.

Era clar că niciunul dintre ei nu era interesat să vorbească despre Dior.

— Dar tu? a întrebat ea. Ce ai făcut înainte să preiei conducerea ziarului?

— Am fost în serviciu militar în Europa, ca majoritatea bărbaţilor. Aşa l-am cunoscut pe Bobby Du Pont.

Era în continuare posibil ca Anthony să fi fost un soldat obişnuit, poate în Italia, şi să-l fi întâlnit pe Bobby în vreun bar, când erau în permisie. Sau – Antony făcuse şi el parte din BSS[1], la fel ca Bobby şi Alix. *Am fost în serviciu militar în Europa* era genul de răspuns vag pe care l-ar da un fost agent BSS. Şi felul acesta de a gândi a ajutat-o să reziste nevoii de a clipi în momentul în care el a pronunţat cu nonşalanţă, pentru a doua oară, numele lui Bobby. Ca şi cum acesta ar fi meritat doar o ridicare din umeri şi un „A, da?” în treacăt, în ciuda faptului că valora mult mai mult decât bărbatul care stătea în faţa ei. însă dacă nu clipea, strălucirea bruscă din ochi ar

fi putut să i se prelingă pe obraji.

Hotărârea ei s-a destrămat. A luat o ţigară şi a lăsat fumul să-i înceţoşeze faţa.

Asta i-a oferit lui o ocazie.

— Dar între ’43 şi ’45, să zicem? a insistat el, fixând-o cu privirea. Am vorbit cu nişte amici din Manhattan care o ştiau pe Alix St. Pierre drept minunea de la PR care i-a salvat pielea lui Bergdorf Goodman în 1940 şi l-a scutit pe Goldman Sachs de un *faux pas* jenant după război. însă n-am găsit pe nimeni care să ştie ce ai făcut în acei doi ani de război. Asta m-a făcut să-mi pun întrebarea: „Poate că ea vrea ca nimeni să nu ştie?”

Singurul motiv pentru care putea fi atât de interesat de ce făcuse ea în perioada 1943-1945 era că ştia deja că lucrase pentru BSS şi încerca să-i dea masca jos, ca să vadă ce ascunde dedesubt.

— Mă consideri suficient de seducătoare, încât să-ţi pierzi timpul cu telegrame transatlantice despre mine? Ciudat, având în vedere că nu eu sunt tema acestei întâlniri.

Vocea ei avea dulceaţa cafelei lui Anthony.

— Nu. Ai vrut să mă încânţi cu bilete în primul rând la cel mai irelevant eveniment din Europa, astfel încât să

trântesc un articol în care să spun că femeile ar trebui să se îmbrace de la Dior, a fost replica lui.

Era uimitor cât de drept îşi ţinea el spatele, dată fiind greutatea şrapnelului pe care-l avea pe umeri. Toţi cărau câte un şrapnel în vremurile acelea – sau cel puţin toţi cei care fuseseră în Europa între 1943 şi 1945. Alix avea unul înfipt adânc în inimă. Dar chiar dacă Anthony ar fi avut şi el un şrapnel înfipt în corp, ea nu avea de gând să stea cuminte, zâmbind profesionist, în timp ce el îşi bătea joc de Dior, de modă şi de tot sexul feminin. Erau în punctul acela, pe care-l cunoştea prea bine, când reprimarea cuvintelor însemna reprimarea integrităţii, iar ea dădea pe-afară – şi aşa ajungea să fie ameninţată, înjurată sau concediată.

Nu-ţi pierde slujba din cauza lui Anthony March, o implora raţiunea. *Nu fi încă o femeie care-i permite să fie nemernic fără să păţească nimic,* o implora latura războinică din mintea ei. A câştigat.

— Nu aveam de gând să te flatez, a spus ea şi s-a ridicat cu umerii drepţi, fermă. Şi nici nu aveam de gând să-ţi ofer un loc în primul rând. Eventual, ţi-aş fi putut găsi un loc afară, pe trepte, de unde ai fi putut să te gândeşti cum va fi când *the New York Times* va avea un

articol de două pagini despre Maison Christian Dior, iar tu nu vei avea nimic. La evenimentul lui Dior nu vor fi gloanţe, te asigur. Dar oamenii nu deschid ziarul doar ca să citească despre toate lucrurile grave care se întâmplă. Caută şi o rază de lumină care să-i ajute să treacă peste acele lucruri – luminiţa de la capătul tunelului. Tu vinzi speranţe la fel de mult ca mine, şi nu ţi-ai mai vinde ziarul dacă toate articolele tale ar fi despre tunuri.

S-a îndreptat spre uşă.

— Am o altă întâlnire.

Se aştepta ca el să plece imediat şi să-i spună lui Dior că trebuie să-i tragă agentei de presă o săpunea lă bună. Dar el s-a pregătit de plecare enervant de încet, şi-a netezit cravata şi s-a ridicat, dominând-o cu înălţimea lui de peste 1,90 m. Era îmbrăcat într-un costum bleumarin – nu un costum uzat şi jerpelit, care să fi supravieţuit raţionalizărilor de război, ci unul nou şi perfect croit. Cămaşa era de un alb impecabil, la fel ca batista de la buzunar, iar cravata avea nişte modele geometrice cu diamante colorate în auriu palid şi ocru, care contrastau superb cu bleumarinul costumului. Poate că nu era interesat de modă – de moda feminină dar era foarte bine îmbrăcat.

Iar asta însemna că nu putea să reziste fără să-i spună:

— Ce anume ai încercat să uiţi când ti-ai luat costumul ăsta?

Ochii lui au scăpărat de furie.

— Câtă pierdere de timp va fi aici, la Paris.

A ieşit din cameră cu paşi mari.

Alix s-a apropiat imediat de fereastra minusculă care dădea spre o mică porţiune de stradă. După câteva momente, a văzut un bărbat înalt şi brunet care atunci când a ajuns pe Rue François 1er, s-a întors şi a scos o ţigară, şi-a aprins bricheta şi a privit încruntat spre *maison,* scrutând fiecare fereastră în parte, de parcă ar fi vrut să memoreze planul interior al clădirii şi să-l transfere la exterior, ca să-şi dea seama de la care fereastră îl priveşte Alix St. Pierre.

Ea nu s-a retras. Nu credea că o poate vedea, dar, dacă ar fi văzut-o, voia ca el să-şi dea seama că ştie să monitorizeze ieşirile cuiva şi că e suficient de inteligentă ca să înţeleagă ce ascunde Anthony March. Nu s-a dus să-i raporteze lui Dior că fusese nepoliticoasă. Asta era o uşurare, dar şi un indiciu.

Nu era nazist, şi nici omul pe care-l căuta – nu vocea lui o auzise în Elveţia. Dar în mod

sigur era un nod în ghemul care ducea spre tot ce se întâmplase în timpul războiului.

Nu-i trebuia nimic altceva după întâlnirea aceea, în afară de aer curat. Şi-a luat geanta, dar înainte să iasă din casă a sunat telefonul. O voce răguşită şi cunoscută de pe marele ecran a spus:

— îmi place rochia.

Era imposibil să fie Rita Hayworth la telefon în clipa aceea, însă fie era ea, fie cineva care-i dubla vocea. Aşa că Alix a mizat pe prima variantă şi a spus:

— M-am gândit că-ţi va plăcea. Şi vei veni la prezentarea lui *monsieur* Dior, nu? Ţi-am pregătit un loc în primul rând, ca de data asta să-ţi alegi singură cadourile, în loc să le alegem noi pentru tine.

Rita a spus:

— Cred că voi veni.

Iar Alix era gata să ţipe de bucurie.

Nu a fost uşor să-şi ascundă încântarea în următorul minut de conversaţie. Picioarele ei dansau, dar abia după ce a pus receptorul jos şi-a permis să spună un *„Mon Dieu”* din toată inima, după care a zâmbit larg, la fel ca atunci, în 1937, în prima ei zi la Paris.

Funcţionase! Rita spusese că va purta modelul Soiree la premiera noului ei film. Să-i spună lui Dior? Dacă Rita se

răzgândea şi îmbrăca altceva? *Le patron* ar fi fost foarte dezamăgit, mai ales când mai era atât de puţin până la prezentare. Nu, era mai bine să păstreze deocamdată secretul, până mai aproape de premieră, când planurile Ritei vor fi bătute în cuie.

Dar nu putea sta nici acolo, pentru că cineva i-ar fi observat fără doar şi poate zâmbetul caraghios de larg şi ar fi crezut că e beată. A ieşit repede să ia o gură de aer – era atât de frig afară, încât putea să renunţe cu totul la cercei, fiindcă acum îi atârnau ţurţuri la urechi. Şi-a afundat mâinile în buzunarele hainei de nurcă pe care i-o dăduse Mary în Elveţia şi a continuat să meargă repede, fără să lase gerul să-i şteargă zâmbetul.

Pe Champs-Elisée, trotuarele erau pline de americani cu braţele pline de sacoşe marca Chanel. Coco încă mai oferea parfumuri soldaţilor americani din Paris, însărcinaţi cu menţinerea păcii, iar aceştia le trimiteau iubitelor lor de acasă – o sticlă de aur lichid în schimbul unui devotament pe care, probabil, cei mai mulţi dintre ei nu-l practicau. Dar parfumul era o monedă de schimb pe care o preferau mulţi, la fel cum se folosiseră în timpul războiului din Italia cutiile de conserve din raţiile armatei americane. întotdeauna fusese

ceva cu care puteai face un troc. Ţigări. Corpuri. Secrete.

Secrete. Alix s-a oprit. Era expertă în traficul de secrete. Iar în clipa aceea ştia un secret mult prea frumos pentru a-l păstra sub pălăria ei micuţă – şi foarte şic. Dacă jurnaliştii americani aflau acum de Rita Hayworth şi de Soirée? Cu siguranţă asta i-ar convinge să vină la prezentarea lui Dior.

A pornit din nou, mai repede, îndreptându- se spre hotelul Stribe, care era de multă vreme populat de presa americană. S-a oprit în faţa lui, şi-a aprins o ţigară şi s-a întrebat câţi oameni va trebui să convingă.

Patru, după cum s-a dovedit. Nu era rău, dată fiind situaţia.

Din hotel a apărut doamna Perkins, de la *Women's Wear Daily,* care întotdeauna venea mai devreme la Paris şi pe care Alix n-o întâlnise niciodată – pentru că înainte se ocupase de reviste de lux, nu de cele comerciale. în clipa în care a văzut-o, i-a strecurat portarului câţiva franci ca să dispară zece minute, timp în care doamna Perkins încerca să prindă o cursă într-un oraş în care taxiurile erau la fel de greu de găsit precum cărbunii.

— Săptămâna trecută, când am venit, a spus Alix accentuându-şi tonul muzical specific american şi ascunzând

inflexiunile franţuzeşti, am descoperit că un taxi e la fel de greu de găsit ca un bărbat ca lumea. Am început să merg atât de des pe jos până la Ritz, ca să prind unul, încât portarul de acolo crede că stau în hotel, doar că nu-şi dă seama cum de întotdeauna plec, şi niciodată nu mă întorc.

Doamna Perkins a râs.

— Acolo te duci acum?

— Da, a spus Alix.

Pe drum, doamna Perkins a întrebat-o ce face în Paris. Alix sporovăia de parcă ar fi fost la început de carieră, povestind cum abia s-a angajat ca agent de presă la o nouă casă de modă şi cât era de grozav că în dimineaţa aceea sunase telefonul şi la celălalt capăt al firului fusese chiar Rita Hayworth! Iar Rita urma să poarte un model Christian Dior la premiera noului ei film, chiar aşa era, dar – vai de mine! Ăsta era un secret care n-ar fi trebuit dezvăluit!

Alix îşi luase o faţă de fiinţă inocentă, care nu ar fi fost în stare să identifice un redactor de modă nici dacă ar fi fost în birourile de la Vogue. Evident, doamna Perkins avea să descopere în februarie cine era, însă spera ca până atunci magia lui Dior să fi cuprins toată lumea.

— Nici nu mă gândesc să spun cuiva, a răspuns doamna Perkins cu un zâmbet care trăda faptul că nu poţi avea

încredere în ea, lucru la care Alix spera deja. Cu puţin noroc, doamna Perkins va publica în cel mai mare jurnal de modă din America ştirea că Rita Hayworth va purta la următoarea ei premieră o tinută creată de noul creator de modă Christian Dior.

Abia când a ajuns la pensiune, aproape de miezul nopţii, bucuria aceea a început să pălească şi s-a trezit copleşită de o stare asemănătoare cu meditaţia – sau poate era teamă. Orele târzii erau singurele momente care îi aparţineau doar ei şi de aceea le putea folosi pentru ancheta ei. Dar cum găseşti un nazist care a reuşit să scape de toţi?

Nimeni nu cunoştea numele umbrelor care lucrau în spatele unor oameni precum Karl Wolff, la fel cum nimeni nu ştiuse cine era Karl Wolff, atunci când fusese în umbra lui Himmler. întotdeauna existau oameni care erau specializti în tertipuri ascunse, pândit şi spionaj de război. *La Voce* – numele de cod pe care i-l dăduse ea informatorului – era unul dintre oamenii fără identitate şi fără chip. Acum trebuia să-i afle numele şi mişcările, locul în care se află şi din care acţionează – o locaţie pe care s-o poată da autorităţilor, ca să-l poată prinde şi închide, în sfârşit.

Avea fix cinci piste. Unu: *La Voce* îi

spusese odată că localul lui preferat din Paris e Brasserie Lipp. Doi: luase prima dată legătura cu Aliaţii prin intermediul lui Frank, la Ritz. Trei: Esmee Archambault fusese curierul prin care Frank îi trimitea mesajele lui Alix. Patru: Chiara Romano, unul dintre curierii lui Alix din Italia, ar fi putut şti numele aghiotanţilor lui Karl Wolff. Era puţin probabil, la fel de puţin probabil ca aceasta să răspundă la vreo scrisoare trimisă de Alix. Cinci: Anthony March lucrase mai mult ca sigur pentru BSS şi voia şi el ceva de la Alix.

Avea să înceapă cu prima. Să se ducă la Brasserie Lipp şi să observe dacă e genul de local în care ar putea să stea şi să vadă dacă poate auzi sunetul vocii pe care o cunoştea îngrozitor de bine, sau dacă nu cumva e prea expusă pentru a sta la pândă. îi va face o vizită şi lui Frank – eventual într-o duminică dimineaţă, când era mai puţină lume în bar. Anthony March avea un apartament la Ritz, aşa că îi putea pune lui Frank întrebări şi despre el. Şi îi va scrie Chiarei, se va duce s-o vadă pe Esmee – însă avea şi o slujbă de păstrat la o casă de modă care se grăbea să-şi pregătească debutul, ceea ce însemna că era mai ocupată ca niciodată, şi trebuia să înghesuie toate aceste lucruri în nişte zile deja mult prea încărcate.

Brasserie Lipp s-a dovedit a fi un loc total nepotrivit pentru a sta în întuneric şi a asculta vocile. Pe pereţi erau oglinzi care reflectau clienţii din toate colţurile încăperii, iar mesele de afară erau în văzul tuturor celor care treceau pe aglomeratul bulevard Saint- Germain. Când s-a dus la Ritz, Alix a descoperit că Frank avea liber în weekendul acela, iar Esmee Archambault nu era în oraş.

Cu toate că simţea că misiunea ei personală a fost zădărnicită, cea profesională – ezita s-o spună de teamă să nu arunce vreun blestem asupra ei – se apropia de triumf. Pe biroul ei se afla ultimul număr al revistei *Women's Wear Daily,* în care se afla un articol despre planurile Ritei Hayworth de a purta o rochie Christian Dior la premiera filmului ei.

Da! în sfârşit, era acolo, dovada că nu va fi acea *directrice* care nu a reuşit să arate lumii genialitatea şefului ei. Poate chiar *le palton* va reuşi să afişeze un zâmbet mare şi larg când îi va spune, idee care a făcut-o să simtă prin toţi porii o scânteiere de bucurie.

A continuat să-şi citească corespondenţa, zâmbind. Dintr-un plic a alunecat o coală albă de hârtie pe care scria cu cerneală roşie:

Părăseşte Parisul!

Inima i-a tresărit de parcă *La Voce*

rostise cuvintele acelea lângă ea.

Când fusese trimisă? Pe plic nu era ştampila poştei. Hârtia nu avea niciun antet şi nicio reprezentare grafică. Doar două cuvinte scrise cu roşu.

Voia s-o sperie. Voia s-o pună pe fugă.

Omul ăsta ştia cine e ea.

în ciuda pregătirii ei, i-au îngheţat membrele. Şi respiraţia. Până şi sângele.

La Voce nu putea să-i trimită un bilet la locul de muncă decât dacă îi ştia numele.

Şocul a lovit-o ca un pumn în stomac şi a făcut-o să se încovoaie, sugrumată de greaţă şi de frică.

Un nazist care nu luase doar nouă vieţi, ci poate nouă sute sau nouă mii, îi dădea ultima şansă de a părăsi Parisul.

Trebuia să se ridice în picioare. Să ia un taxi până la pensiune – nu să meargă pe jos. Acolo, o femeie inteligentă şi-ar face valiza, s-ar urca într-un tren sau pe un vapor şi ar pleca cât mai departe.

Asta ar fi însemnat să-l abandoneze pe Dior şi să renunţe la şansa de a face pe cineva să fie mândru de ea. Ar însemna să nu vadă prezentarea pentru succesul căreia făcuse atâtea eforturi. Ar fi fost iar acea Alix în costum ponosit, care se fereşte de sticlele de coniac şi de tentaţii.

Privirea i s-a întors din nou la articolul

din *Women's Wear Daily.* S-a ridicat repede.

S-a apropiat de peretele pe care agăţase o copie a graficului cu locurile de la prezentare, în loc să-l rupă, să-l arunce şi să fugă din nou, a luat un stilou şi a început să noteze numele tuturor jurnaliştilor care spera că vor veni după apariţia articolului despre Rita Hayworth şi Dior.

în momentul acela era ca şi cum ar fi stat pe marginea unei prăpăstii în care ştia că ar fi periculos, stupid şi al naibii de dureros să sară

- dar că trebuia să o facă oricum. Aşa că a sărit

- în viaţa pe care începuse să şi-o construiască la Paris. în viaţa pe care merita să s-o aibă.

Să se ducă naibii La Voce! Nu avea de gând să plece din Paris. De fapt, tocmai o impulsionase să se străduiască mai mult ca niciodată să-l găsească – înainte s-o găsească el pe ea.

1 *Biroul de Servicii Secrete, în engleză, Office of Strategic Services,* agenţia de informaţii secrete a guvernului SUA în timpul celui de- Al Doilea Război Mondial (n.red.).

CAPITOLUL 5

După ce uşa de la *maison* s-a închis în urma ei şi s-a văzut în siguranţă înăuntru, Alix s-a scuturat de grija şi de teama care o însoţiseră în timp ce mersese numai pe trotuarele cele mai aglomerate de pe bulevardul Montaigne. *Gândeşte-te la premiera Ritei Hayworth,* îşi spunea ea în gând. Nu la faptul că ar putea fi într-un pericol uriaş ori de câte ori iese afară, şi la faptul că în ultimele zile nu plecase nicăieri fără pistol.

Dar ceva era în neregulă şi în casa de modă. Mai erau trei săptămâni până la prezentare şi salonul ar fi trebuit să fie plin cu muncitori care să pună tapet gri şi alb pe pereţi. Ucenicele ar fi trebuit să-şi facă loc cu greu printre umbrele, pălării şi mănuşi. Dar liniştea era absolută, astfel încât Alix putea auzi proverbialul ac cum cade pe jos – doar că în acel moment era o atmosferă atât de apăsătoare, că nimeni nu ar fi îndrăznit să scape un ac pe jos.

în timp ce urca scara, toată lumea îşi întorcea privirea.

Suzanne o aştepta în capul scării.

— Trebuie să te duci imediat la *patron.*
— De ce?

Răspunsul lui Suzanne a fost o expresie atât de dezamăgită, încât Alix a avut aproape aceeaşi stare de greaţă şi de rău ca atunci când citise biletul trimis de *La Voce.* Cum de stricase şi partea asta?

A înaintat mecanic spre studio.

Monsieur Dior a împins pe birou un exemplar din *The Times.*

Alix a recunoscut imediat imaginea publicată în paginile de modă. Soiree. Rochia pe care ea i-o trimisese Ritei Hayworth. Schiţa pe care i-o promisese lui Cârmei Snow. Fusese cumva deja publicată în *The Times.* Şi nu era o schiţă făcută de un copist sau de un ilustrator al studioului. Schiţa aceea era cel mai bine ascuns şi păstrat secret dintre toate – schiţa lui *le patron.*

Era imposibil să fie în ziar. Nimeni nu trebuia s-o vadă înainte ca Rita să o îmbrace. Pe *monsieur* Dior nu îl interesa nepreţuita publicitate făcută în Women's *Wear Daily* când secretele meseriei lui erau divulgate.

Iar Alix ştia că ea va plăti pentru asta. Avea să-şi piardă slujba din acest motiv, cu toate că de data asta nu greşise absolut nimic.

Lacrimile ameninţau să curgă. Era

însă curios cum funcţiona memoria muşchilor. Când cineva îşi antrenează corpul să nu reacţioneze sub nicio formă la nimic – pistol, respiraţia cu miros de coniac a unui nazist pe gâtul lui –, corpul îşi aminteşte ce are de făcut. Nu să rămână nemişcat, pentru că şi lucrul acesta ar spune prea multe. Dar să nu pălească sau să se îmbujoreze, să nu tremure sau să ţipe, să nu permită nici cel mai mic tremur al vocii. Şi evident să nu lase să i se umple ochii de lacrimi sau să plângă.

Nu, Alix învăţase să fie precum un şnur care poate fi răsucit sau împletit cum era mai potrivit la momentul respectiv. în clipa aceea, era o tafta roşie, sfidătoare.

— Eu n-am dat schiţa nimănui, a spus ea furioasă.

— Am sunat-o pe ziaristă, *mademoiselle* Gordon. Mi-a spus că schiţa a venit însoţită de un bilet de la tine. Nu ştia că e furată şi confidenţială, a răspuns încet *monsieur* Dior. A crezut că o poate publica.

Suzanne şi doamnele Carré, Bricard şi Raymonde – care erau selectate chiar de Dior- şi deci, scutite de orice bănuială. în timp ce Alix avea acces atât la schiţe, cât şi la presă, şi cu toate că părea a fi cea mai mare prostie – să încerce să intre în graţiile unei ziariste englezoaice

în mod public, acţiune al cărui unic rezultat nu putea fi decât concedierea –, probabil că toată lumea credea că fusese suficient de bine plătită ca să n-o mai intereseze asta. Că urma să fugă înapoi în Manhattan cu banii ei, ca să stea relaxată şi să se distreze.

— Nu i-am trimis-o eu, a insistat ea.

Spre cinstea lui, Dior nu şi-a ferit privirea şi nici nu a strigat că i s-a forţat mâna.

— Până când se va găsi o altă explicaţie, nu mai poţi lucra aici.

Alix se săturase al naibii de tare să mai fie precum un şnur.

— Nu mă duc să sar pe un vapor spre Manhattan, a spus ea. O să aflu cine a făcut asta, şi în momentul acela o să-mi dai slujba înapoi – cu o creştere de salariu.

Alix a alergat înapoi la pensiune, mânată de foarte multe sentimente – furie, uimire, hotărâre. Şi poate şi un pic de mândrie.

Nu era prima dată de când venise la Paris când simţea că i se reaprinde demnitatea pe care o avusese odată. Era ceva fragil şi nu voia să analizeze prea mult senzaţia, de teamă să nu dispară, dar în acelaşi timp voia să fie motivată de ea. Dacă ar fi fost concediată în urmă cu două luni, probabil s-ar fi gândit că ar

fi fost mai simplu să renunţe decât să lupte.

Nu acum.

A trecut la treabă, punându-şi pe ea un costum cenuşiu vechi, din timpul războiului. Şi-a strâns părul într-un coc neglijent şi şi-a şters trăsăturile, îndepărtând tot machiajul. Nu că şi-ar fi imaginat că era de o frumuseţe izbitoare, dar Elveţia o învăţase că atunci când era machiată şi îmbrăcată elegant, ochii ei – depărtaţi şi verzi ca ochii unei pisici noaptea –, buzele şi sprâncenele înalte le păreau unora atrăgătoare. Şi-a îndesat pe cap o pălărie oribilă cu boruri mari, pe care a aşezat-o într-o parte şi a tras-o astfel încât să îi acopere un ochi, pentru că nu voia să fie recunoscută.

Avea toată ziua la dispoziţie şi două chestiuni de aflat: cine era bărbatul pe care ea îl ştiuse drept *La Voce,* bărbatul care voia să o gonească din Paris înainte să-l gonească ea pe el, şi cine naiba îi înscenase povestea cu schiţa. La BSS învăţase că atunci când ai o mie de probleme de rezolvat, începi cu cea pentru care ai o pistă, şi uneori pista aceea poate să deznoade un alt fir.

în clipa aceea, Ritz era prima pistă. Frank era acolo. Anthony March avea acolo un apartament. Iar Becky Gordon, cea care primise schiţa, tot acolo stătea.

Alix avea să-l abordeze pe Frank cu privire la *La Voce,* în timp ce va aştepta ca Becky – şi poate Anthony – să-şi termine activitatea pe ziua aceea.

Alix s-a aşezat în capătul barului, şi-a ridicat puţin pălăria şi i-a căutat privirea lui Frank. El a şters un pahar, a aruncat prosopul pe umăr şi s-a apropiat de ea să-i ia comanda, ca şi cum n-o cunoştea:

— Ce pot să vă ofer?

— Ceva italienesc, a spus ea. Vreau să mă năpădească amintirile.

— Un Bellini?

— De ce nu?

A desfăcut un ziar, cu pălăria înclinată spre sala barului şi cu speranţa că era prea devreme ca vreunul dintre cunoscutii ei să fie

*

acolo. în timp ce se prefăcea că citeşte, şi-a dat seama că Frank punea piure de piersici şi suc de zmeură în prosecco – Dumnezeule, detesta cocktailul Bellini – şi le recomanda unor clienţi aşezaţi la bar locurile pe scaune, sfat pe care ei l-au urmat bucuroşi. Când nu a mai fost nimeni la bar, Frank i-a adus băutura şi a început să şteargă pahare, fluierând încetişor.

Alix a gustat băutura, s-a străduit să nu se strâmbe şi a spus în şoaptă:

— Spune-mi ce ştii de Anthony March.

Frank a râs, lucru care a făcut-o pe

Alix să spună, exasperată:

— Nu inima sau vintrele mă îmboldesc să te întreb.

Asta l-a făcut pe Frank să râdă şi mai tare.

— Ştii că ospătarii nu discută despre clienţii lor preferaţi.

Prima ei reacţie a fost una de uimire:

— Anthony March este unul dintre clienţii tăi preferaţi?

Dar a doua a fost mai inteligentă – Frank părea să fi avut o conversaţie similară.

— A întrebat de mine.

— Poate ar trebui să staţi de vorbă, a spus Frank cu înţelepciune.

— De ce...

El a întrerupt-o.

— Ai cunoaşte un bărbat care preferă să stea singur la masă, la ora trei dimineaţa, spre dezamăgirea admiratoarelor. Iar lui i-am spus că ar cunoaşte o femeie care sare după bar la miezul nopţii, când vede că e prea aglomerat şi chelnerii nu fac faţă, preparând un Bloody Mary, care e una dintre cele mai dificile băuturi.

Ea a zâmbit. Făcuse asta de câteva ori în ’37 şi ’38, folosindu-şi cunoştinţele dobândite în perioada în care fusese chelneriţă cu jumătate de normă în Elveţia, când era la şcoală.

— OK. Nu vrei să-mi spui nimic de

monsieur March, dar poţi să-mi spui…

S-a asigurat că nu e nimeni în jur care s-o audă.

— Cine a intrat în contact cu tine referitor la Italia?

Frank a început să fluiere vesel, după care a clătinat din cap.

— Nu ştiu. Mesajul mi-a parvenit prin intermediul unui ofiţer german de la Servicii, care obişnuia să vină aici, unul dintre cei care au fost arestaţi şi omorâţi după Operaţiunea Valkyrie.

Alix ştia că Micul Bar are un tapet îmbibat de secrete şi că în timpul războiului fusese localul preferat de un grup de nazişti nemulţumiţi. După cum spusese Frank, unii dintre acei nazişti fuseseră implicaţi în complotul eşuat prin care urmăreau să-l ucidă pe Hitler. Ceea ce însemna că putea să-l scoată din calcul pe cel care îi transmisese mesajul lui Frank – dacă fusese ucis în 1944 pentru implicarea în Operaţiunea Valkyrie, nu putea să fie, în 1945, informatorul ei. Era doar un intermediar.

Alte fluierături ale lui Frank, iar Alix s-a prefăcut că citeşte un articol despre alte raţionalizări drastice ale pâinii. Pe urmă Frank a adăugat:

— îmi mai dăduse informaţii bune înainte, aşa că i-am transmis mesajul lui Esmee. Nu am mai auzit nimic după

aceea, aşa că am presupus că a primit un intermediar.

— A primit. Pe mine. Şi încerc să aflu pe cine am intermediat.

Alix şi-a întors iar privirea spre ziar când au apărut doi clienţi şi Frank i-a întrebat cu voioşie ce poate să le ofere. Din păcate, nu voiau să stea pe scaune – nu, erau turişti cărora le plăcea să pălăvrăgească cu chelnerii.

Trebuia să aştepte ca Frank să revină la ea după ce va putea să răscolească prin minte vreo eventuală legătură care să-i fie utilă. Până atunci, după cum presupusese, Esmee Archambault ar fi putut să o ajute. Iar încă o eventuală pistă era posibil să păşească exact în clipa aceea în bar, sub forma unui bărbat îmbrăcat impecabil – ca de obicei –, Anthony March. Cu puţin noroc, Becky nu avea să întârzie prea mult.

Alix şi-a înclinat pălăria în partea cealaltă, dezvăluindu-şi profilul. Cu toate că nu era machiată, Anthony a recunoscut-o. S-a încruntat, a bătut cu degetele în bar, s-a uitat la Frank, după care s-a apropiat de ea.

— Am auzit că ai fost concediată, a spus el încrucişându-şi braţele la piept. De ce ar vrea cineva să-ţi însceneze ceva ca să te facă să îţi pierzi slujba?

Poate că era naivă – sau poate pur şi simplu era destul de umană ca să-şi

aducă aminte cum e să stai singur în bar la ora trei dimineaţa, gândindu-te la toate lucrurile care te-au adus acolo. în loc să riposteze, i-a spus adevărul.

— De data asta nu ştiu.

A aşteptat ca el să umple cu dispreţ acel moment al adevărului, dar el s-a încruntat mai tare şi a spus:

— Nu te uita după duşmani. Uită-te după prieteni. După cei cărora le-ai făcut o favoare. Oamenii care au avut nevoie de o favoare devin după un timp iritaţi de asta.

Cei cărora le-ai făcut o favoare.

Schiţa lui Dior îi fusese trimisă lui Becky. Nimeni nu bănuise că Becky ar putea fi implicată în mârşăvie, pentru că părea prea evident – nu îţi dezvălui infamia publicând-o în ziarul la care lucrezi. Becky fusese suspectul cel mai improbabil, o persoană inocentă, implicată fără voia ei într-un joc. Dar soluţia nu este de multe ori ascunderea unui lucru în văzul tuturor?

Alix îi dăduse un sfat lui Becky şi un loc în primul rând.

Dar Alix îi dăduse un sfat şi lui Fortunée, plus lecţii privitoare la postură.

— Mulţumesc, i-a spus ea lui Anthony, zâmbindu-i cu sinceritate, după care a plecat grăbită din bar.

După trei ţigări fumate, Fortunée a

ieşit din Casa Christian Dior. Alix, care o aştepta vizavi, a urmărit-o, refăcând drumul până la Ritz, după cum s-a demonstrat. Fortunée a intrat în barul principal şi s-a aşezat, ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva. Iar Alix avea o mare bănuială că persoana în chestiune avea să fie Becky Gordon. într-adevăr, când Alix a ieşit din bar, a văzut-o pe Becky venind dinspre Place Vendôme. Ceea ce însemna că avea vreo trei minute să o scoată pe Fortunée din bar înainte ca Becky să o vadă şi trei minute să conceapă un plan – şi nu îşi permitea luxul să se gândească la un plan elegant sau la persoanele de care avea nevoie pentru îndeplinirea lui.

Prima persoană la care a apelat a fost Frank. Când i-a spus că are nevoie să o ţină pe Fortunée într-un birou timp de o jumătate de oră, el a încuviinţat pur şi simplu din cap.

A doua persoană, era sigură, nu se va mulţumi să încline din cap.

Dar fusese nevoită să ceară favoruri mai mari de la oameni mai răi în trecut şi supravieţuise compromisului cu principiile doar un pic şifonate. Avea să le netezească mâine, la *maison,* când îşi va recăpăta slujba.

S-a apropiat de biroul de la recepţie zâmbind, cu o privire spre numele de pe ecuson şi cu un *„Bonjour, monsieur*

Charles!”, fiindcă învăţase că niciodată nu e o pierdere de timp să-ţi baţi capul ca să afli numele oamenilor. A cerut o coală de scris, a notat câteva cuvinte şi l-a întrebat pe Charles dacă ar putea să trimită imediat biletul în camera lui Anthony March, rugându-se în gând ca Becky să nu plece înainte ca acesta să răspundă şi sperând ca el să se fi dus în apartament şi să nu fi fost şi acum în Micul Bar.

După doar cinci minute, portarul a bătut-o pe umăr şi i-a spus încet:

— *Monsieur* March m-a rugat să vă conduc în apartamentul lui.

— *Merci,* Jean-Luc, a spus ea.

în ascensor şi-a amintit că nu e machiată; niciodată nu făcuse aşa ceva fără mască. Şi-a scos pălăria, şi-a desfăcut părul şi a încercat să-l aranjeze puţin cu degetele, însă drumul cu ascensorul nu era suficient de lung pentru miracole.

Mult prea devreme, a ajuns în faţa unei uşi care s-a deschis pentru a-l scoate la iveală pe Anthony March, într-o ţinută mai puţin formală decât de obicei. îşi scosese cravata, nasturele de sus al cămăşii era desfăcut şi mânecile îi erau suflecate, astfel încât ea a văzut că are nişte braţe bronzate şi musculoase, ca şi cum şi-ar petrece timpul în aer

liber, sau ca şi cum făcea exerciţii mai complexe decât simpla ridicare a paharului de whisky de pe bar spre gură.

— De două ori într-o zi, a spus el, rezemându-se de perete.

Avea în mână un pahar umplut mai mult decât ar fi trebuit cu o băutură care părea a fi vermut.

— Cărui fapt îi datorez plăcerea?

Cel mai bine era să abordeze problema aşa cum abordezi un pahar de martini sec – cu tupeu şi fără frică.

— în ciuda a ceea ce mi-ai spus mai devreme despre oamenii care profită de o favoare şi apoi sunt iritaţi de asta, am nevoie de o favoare. Suntem deja iritaţi unul de altul, aşa că nu va conta prea mult, dată fiind situaţia generală.

Anthony a râs sincer.

— Nu mă aşteptam să bântuie simţul umorului pe la etajul şase, a spus ea cu sprâncenele ridicate.

Anthony a clătinat din cap, ca şi cum ar fi fost şi el surprins, după care a aşteptat ca ea să continue, din nou serios.

— Trebuie să aflu dacă Becky Gordon are în geantă o sumă mare de bani. Singurul mod în care pot face asta fără ca ea să bănuiască şi să scape de probă înainte să o văd eu este să o fac să urce într-un astfel de loc, unde se aşteaptă la

altceva, dar...

S-a oprit şi a clătinat din cap, auzind şi ea cum a sunat.

Trebuia să existe o variantă mai bună. Dar care? Dacă Anthony lucrase şi el la BSS, atunci ştia cum să convingă pe cineva să intre într-o cameră mai bine decât oricare dintre cunoştinţele ei apropiate.

— Vrei să o seduc pe Becky, a spus Anthony, şi colţurile gurii lui s-au ridicat, de parcă ar fi savurat disconfortul ei – ceva binemeritat, după figura pe care i-o făcuse cu cafeaua.

A expirat.

— Ce faceţi după ce termin eu depinde doar de ea. Eu vreau doar s-o aduci aici. Pot să te rog, dacă asta te face să te simţi mai bine. Şi dacă vrei să pui un preţ pe serviciile tale, foarte bine. Dar aş prefera să discut asta în camera ta, nu aici, pe hol.

Şi-a fixat ochii pe faţa lui şi el a privit-o un pic, după care s-a dezlipit de perete, s-a dat laoparte, lăsând-o să treacă, a ridicat paharul, a dat capul pe spate şi a sorbit din băutură.

— Câţi ani ai tu? a întrebat-o el. Bobby era un copil. Dacă tu ai fost logodnica lui...

— Atunci te-ai gândit că şi eu ar trebui să fiu tot copil. Dacă te consolează cu ceva, în clipa asta mă simt ca un copil.

Deci mă ajuţi sau nu?

El s-a dus la fereastră şi a privit afară.

— în ciuda şocantei lipse de maniere…

Alix a strâns din ochi, amintindu-şi că tocmai îi ceruse o favoare foarte mare. El s-a întors în aceeaşi clipă şi a surprins-o, iar ei i s-a părut că zâmbeşte, de parcă nu ar fi fost cu adevărat iritat.

— Te ajut, a spus el. Iar serviciile mele sunt gratis în seara asta.

— Mulţumesc, a spus ea. Vezi? Sunt manierată.

A intrat în cameră şi s-a oprit lângă o sofa Louise Seize nepotrivit de fragilă. Anthony a pus paharul gol pe măsuţa de cafea, şi-a coborât mânecile, şi-a închis nasturele de la cămaşă şi a luat cravata care stătea atârnată pe un fotoliu. Ea s-a întors cu spatele; i se părea cumva prea intim pentru relaţia lor încordată şi superficială să se uite la el cum îşi pune cravata.

— Mă îmbrac, nu mă dezbrac, a spus el pe un ton glumeţ.

Ea ştia că a roşit – era singurul neajuns al tenului palid – şi s-a forţat să se întoarcă spre el, s-a forţat să îşi aducă aminte cum era în Elveţia şi în Italia în 1945. Pe atunci s-ar fi uitat cu plăcere la un bărbat care îşi pune cravata, comparativ cu toate celelalte lucruri pe care era nevoită să le facă.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, a

spus el, privind-o din oglindă în timp ce făcea nod la cravată, se încrunta şi refăcea nodul.

— Am douăzeci şi şapte de ani. Cât ar fi avut şi Bobby.

— Arăţi de vreo douăzeci şi unu.

În timp ce el vorbea, s-a zărit în oglindă şi şi- a dat seama că, da, azi părea într-adevăr foarte tânără: lipsa machiajului şi părul nearanjat făceau să pară că mai are un *soupçon* de inocentă.

— Prima dată când te-am întâlnit la Ritz mi s-a părut că vii din altă lume decât Bobby. Dar azi…

S-a întrerupt, s-a încruntat iar, după care şi-a pus sacoul şi s-a îndreptat spre uşă.

— încerc să mă întorc repede.

Ea şi-a revenit şi i-a spus cu un zâmbet răutăcios:

— Nu am niciun dubiu că asta e unica misiune pe care o vei putea îndeplini în timp record.

L-a auzit râzând în timp ce ieşea din cameră.

Alix a inspectat camera. încăperea reflecta opulenţa subtilă a hotelului Ritz: vaze bombate din porţelan în stil oriental, pline de flori din seră, un şezlong delicat aşezat lângă un şemineu albastru-închis şi câteva fotolii vechi, tapisate cu materiale în nuanţe de

arămiu, bej şi gri. Păreau nefolosite, pernuţele decorative păstrau încă aranjamentul perfect realizat de cameristă.

în dreapta ei era un birou mare. Fotoliul de la birou era din piele brună, înmuiată de uzură. Pe birou nu era nimic, în afară de un stilou, o veioză şi o picătură, două, de apă – condensul rămas de la un pahar.

Alix s-a oprit înainte să întindă degetul spre picăturile acelea. Aşa studia fiecare cameră de la sfârşitul lui 1942, când fusese învăţată să spună ceva despre persoana căreia îi aparţinea camera, analizând urmele lăsate de aceasta. Dar aici era puţin din Anthony. Nu putea să-şi dea seama decât că, oricât timp şi- ar fi petrecut acolo, cel mai des stătea la birou, lucru care poate însemna că lucra mai mult decât crezuse ea.

Cel puţin zece minute ar fi trebuit să fie în siguranţă, în ciuda a ceea ce-i spusese în legătură cu viteza probabilă cu care îşi va îndeplini misiunea. A deschis uşa dormitorului. Dar şi acesta era lipsit de ceva personal. în baie, singurele obiecte la vedere erau un săpun de la Ritz, o periuţă de dinţi, un pămătuf şi un aparat de ras.

S-a spălat pe mâini, astfel încât, dacă Anthony ar fi venit mai devreme, să poată pretinde că a fost la baie. Şi

atunci a văzut. în spatele oglinzii de bărbierit era un briceag pe care l-a recunoscut – pentru că ea i-l dăduse lui Bobby când împlinise douăzeci şi unu de ani. S-a uitat mult timp la el înainte să-l ia şi să-şi treacă mâna peste cuvintele gravate: *Pentru B. Cu dragoste, A.*

L-a băgat în geantă.

Anthony îşi va da seama cine l-a luat. Preţul recuperării lui va fi să explice de unde îl avea.

Părăseşte Parisul, scria în bilet. A închis ochii la gândul acela, a auzit din nou în minte cuvintele rostite de *La Voce* şi s-a sprijinit de măsuţa de toaletă. *La Voce* voia ca ea să plece, dar ea rămăsese, gândindu-se prosteşte că va putea continua să se strecoare pe străzile oraşului şi să scape cumva de un asasin nazist. Becky părea că e implicată într-o poveste care avea ca scop pierderea slujbei lui Alix. Şi Anthony March avea o treabă cu ea.

Dar urmărea ceva bun sau ceva rău?

Dacă era ceva rău însemna că acum intrase chiar în bârlogul lupului. Din fericire nu era o oaie.

Şi-a lipit palma de conturul pistolului militar Beretta. *Mai întâi ocupă-te de Anthony şi de Becky,* şi-a spus ea în gând. *La Voce* nu putea să ajungă la ea într-o cameră privată de la Ritz.

S-a întors în sufragerie şi abia a avut

timp să se aşeze pe un fotoliu, când uşa s-a deschis. Probabil că Anthony era teribil de priceput la flirtat.

Becky s-a întors spre el, aşteptându-se la un soi de pasiune, dar el a răsucit-o cu faţa spre Alix.

— Te las să-ţi vezi de treabă.

— Dacă ai putea rămâne, a spus Alix pe un ton dur, aşa cum trebuia să folosească în Elveţia cu Allen Dulles, ar fi util un martor.

Becky a întors capul de la Alix spre Anthony, iar Alix a văzut exact momentul în care realitatea a izbit-o în fată.

— A fost ideea ta sau a lui Fortunée? a întrebat-o Alix, vrând să ştie cine a fost instigatorul şi cine a fost naivul.

— Nu ştiu la ce te referi, a spus Becky cu ochii mari, figură care ar fi mers cu vreun tătic, îşi închipuia Alix, dar nu cu ea.

— Atunci nu te deranjează dacă mă uit în geanta ta.

— în geanta mea? a chiţăit Becky speriată.

— în obiectul acela negru şi dreptunghiular din mâna ta, a spus Alix, ştiind că totul se va termina rapid dacă îşi păstrează calmul şi se stăpâneşte să nu sară să strige implorator: *De ce? De ce ai făcut asta?*

în spatele lui Becky, Anthony se

rezemase de perete asistând ca martor, după cum îl rugase Alix, dar o privea încruntat, de parcă era spectator la o piesă de teatru suprarealistă pe care încerca s-o înţeleagă.

— Banii pe care îi am sunt pentru…

— O rochie Dior? a întrerupt-o Alix.

Becky a amuţit şi asta a fost tot. Momentul în care prada ta renunţă la luptă. Poate rămâne nemişcată, poate se mai zbate de câteva ori, dar e gata, iar Alix s-a simţit brusc foarte obosită.

Becky s-a întors spre Anthony ca şi cum s-ar fi aşteptat să o salveze, iar Alix era gata să-i spună: *întotdeauna să te salvezi singură, nu* te *baza pe un bărbat* – dar ştia că sfatul ei ar fi fost total ignorat, la fel ca ultimul pe care i-l dăduse. Anthony a arătat cu capul spre Alix, iar faţa lui Becky a căpătat expresia unui copil supărăcios. A deschis geanta şi a scos din ea un plic plin cu banii pe care, evident, avea de gând să-i dea lui Fortunée pentru furtul schiţei.

— Uite. Acum ai văzut.

Dar Alix văzuse altceva. S-a ridicat de pe scaun, a traversat camera şi într-o clipă i-a luat plicul din mână.

Pe plic erau câteva cuvinte scrise de mână. Alix mai văzuse scrisul acela.

A privit-o pe Becky, iar în acel moment toată prefăcătoria, inocenţa, ochii mari

şi capitularea ei au dispărut. Ochii lui Becky, care aveau duritatea diamantului, erau plini de ură.

Becky trimisese biletul pe care scria *Părăseşte Parisul.* Nu *La Voce.*

Atunci Becky s-a aplecat în faţă şi i-a spus pe cel mai şoptit şi mai rece ton, ca să nu audă decât Alix:

— Ai face bine să-mi urmezi sfatul.

— Cum…

Alix s-a oprit înainte să arate sau să vorbească şi mai stupid decât se simţea.

în zâmbetul fugar şi crud al lui Becky s-a văzut triumful. Alix tocmai se dăduse de gol şi recunoaşte că Becky era cea care câştigase runda, şi că nici măcar nu are habar ce fel de joc era acela.

Becky şi-a reluat expresia feţei şi, când s-a întors spre Anthony, era iar falsa naivă. A făcut semn cu mâna spre uşă şi i-a spus supărată lui Anthony:

— Pot să plec?

— Poţi, a răspuns Alix, revenindu-şi, în sfârşit, cu mintea funcţionându-i iar ca în vreme de război. Dacă făcea acum presiuni asupra lui Becky ar fi pierdut sigur, pentru că părea să ştie cu mult mai multe lucruri despre Alix decât ştia ea despre Becky. Tot ce putea să presupună era că ura lui Becky faţă de ea e profund personală şi că aceasta nu vrea ca Anthony să afle că rolul jucat de ea foarte bine – trebuia să recunoască –

e mult mai complex. Dacă Alix se prefăcea învinsă în clipa aceea, era posibil ca Becky să devină prea sigură de ea – iar oamenii prea siguri de ei întotdeauna fac greşeli. în timpul acesta Alix o va urmări îndeaproape şi va face orice să afle suficiente lucruri despre deloc naiva Becky Gordon, astfel încât, la următoarea lor întâlnire, ea să fie învinsa, nu Alix.

— Spune-i lui Fortunee să cheltuie banii cu cap, a spus Alix, încercând să-şi recapete ceva din umorul şi impenetrabilitatea pe care le avea de obicei.

Ultima lovitură dată de Becky înainte de plecare a fost să-i spună lui Anthony:

— Oricum nu eram aşa de interesată de tine.

Meschinăria extrem de convingătoare din tonul lui Becky a făcut-o pe Alix să râdă fără să vrea. Ceea ce era al naibii de bine – o făcea să se asigure că imaginea ei e în continuare intactă înainte să se ocupe de următoarea persoană cu planuri secrete.

Şi-a păstrat zâmbetul când i-a spus lui Anthony:

— S-ar putea să regreţi că m-ai ajutat când o să-ţi dai seama că acum o să mă întorc la Maison Christian Dior şi o să fii nevoit în continuare să te cerţi cu mine pe tema hainelor.

— Poţi fi sigură că nu mi-a fost dor să fiu numit cinic şi să mi se critice costumele.

A schitat un zâmbet.

— Mulţumesc pentru că m-ai ajutat în seara asta.

Era atât de înalt, încât a trebuit să dea capul pe spate ca să se uite în ochii lui, lucru care a făcut-o să se simtă iar incredibil de tânără. Ce va face acum? O va întreba iar despre Bobby? îi va spune cine e, de fapt, şi ce vrea de la ea?

El a deschis usa.

— Cum am spus, nu vreau nimic pentru rolul pe care l-am jucat. Faptul că cineva a primit ceea ce merita e suficient.

Dar ea nu a profitat de ocazie ca să plece, întrucât cuvintele lui i-au răsunat în minte: *Faptul că cineva a primit ceea ce merita e suficient.*

Ca să-l testeze, i-a spus:

— în loc să primească ce merită, Becky va merge înainte ca şi cum nimic nu s-a întâmplat. întotdeauna cei care au bani câştigă, chiar şi atunci când pierd.

— Iar asta îi face şi mai periculoşi. Şi mai pasibili de pedeapsa cuvenită.

Ştia. *Ştia* că e cineva acolo care nu şi-a primit soarta meritată. Ştia că e *La Voce,* sau că *La Voce* există? Sau credea că ea e persoana aceea? Pentru că într-

un fel ea era. Ce pedeapsă primise ea pentru că trimisese nouă oameni în munţi ca să fie ucişi? O rochie Dior de mătase. O slujbă la Paris. O viaţă.

Era limpede că ea şi Anthony vor avea o confruntare. Dar nu aici, în apartamentul lui de la Ritz, unde era stăpân pe situaţie.

— Vino pe la mine când eşti pregătit să vorbim, i-a spus ea şi a observat uimirea pe care el n-a reuşit să o ascundă. Rue de Cirque, numărul 5.

CAPITOLUL 6

Anthony s-a încruntat când a ieşit pe terasa care dădea spre Place Vendome. Nu o vedea. Probabil că plecase pe uşa dinspre Rue Cambon. Era aproape convins că nu va părea aşa degajată şi calmă odată ieşită din raza lui vizuală – dar în acelaşi timp, nu era chiar convins. De la o roşcată în pantaloni, cu nume de marcă de şampanie, într-un bar din Ritz – era sigur că femeile nu au voie să poarte pantaloni în barurile şi restaurantele din Paris, deci ea cum reuşise? – la o tigroaică îmbrăcată în mătăsuri dintr-o casă de modă care îl acuză că foloseşte costumele de firmă pentru a-şi acoperi tristeţile, până la o... ce? Ce fusese în seara aceea?

Şmecheră, şi poate chiar perfidă.

Intrat în apartament, şi-a fixat privirea încruntată pe fotoliul de pe care o făcuse pe Becky Gordon să tremure. Dumnezeule, ar fi vrut să râdă în final, la fel ca ea. Sau să aplaude. Dar ar mai fi vrut şi să...

S-a dus în dormitor şi a intrat în baie. Briceagul nu era acolo unde îl pusese când primise biletul de la ea. Deci îşi băgase nasul pe acolo.

Soneria telefonului l-a trezit din meditaţie. De la recepţie i s-a spus că o femeie pe nume
Anjelica doreşte să îl vadă.

— Trimite-o sus.

Şi-a aprins o ţigară şi şi-a mai pus un pahar cu vermut, ştiind că ar trebui să pregătească şi pentru Anjelica o băutură, dar în clipa aceea îi displăcea teribil ideea de companie. în plus, lucrase suficient de mult timp cu ea ca aceasta să înţeleagă că vrea să fie singur.

A deschis uşa cu o secundă înainte ca ea să bată, iar Anjelica a intrat dezinvolt ca de obicei, ocupând tot spaţiul cu prezenţa ei. Anjelica nu era strălucitoare, era de-a dreptul flamboaiantă.

— Mâine cred că o să fiu dată afară de la Dior, a spus ea.

Anthony şi-a trecut mâna peste frunte

şi a spus, probabil mai rece decât trebuia:

— Pe toţi îi dă afară?

Anjelica s-a îmbufnat.

Ea nu era vinovată de nimic, şi-a amintit el, şi chiar îl ajuta.

— Nu contează, a spus el, încercând cumva s- o împace. Oricum a fost de mirare că ai primit o slujbă acolo, şi te-ai descurcat admirabil – a zâmbit puţin, ştiind că n-ar fi trebuit să-i pună la îndoială talentele – şi sper ca până mâine să aflu suficiente lucruri despre Alix St. Pierre, astfel încât să nu mai am nevoie s-o urmăreşti.

A scos portmoneul din birou şi i-a dat un teanc frumuşel de franci. Când ea şi-a deschis geanta, a văzut că deja avea acolo o sumă bunicică.

— Parisul e la fel de profitabil ca Napoli? a întrebat el.

— Deocamdată e bine. Dar nu vrei să ştii de ce mă dau afară?

El a râs.

— Presupun că ai spus ce nu trebuia. Deşi Dior pare să aibă câteva femei tranşante şi aprige care lucrează pentru el.

Ea e aprigă? a întrebat Anjelica perspicace, şi acesta era motivul pentru care îi plăcea să lucreze cu ea – văzuse aproape toate tipurile de personalitate şi le interpreta foarte bine.

A ridicat din umeri.

— Aş fi zis totuşi că *aprig* a fost ce am făcut eu.

Anjelica şi-a proptit o mână în şold, făcând o pauză dramatică înainte de a continua.

— Becky Gordon pune la cale ceva cu privire la Alix St. Pierre. Eu sunt cea care a ajutat-o să fure schiţa, de aici şi geanta mea plină de bani. E o pistă pe care ai ratat-o. îţi dau voie să mă plăteşti ca să o urmăresc în continuare. Şi ţi-o las ţie pe *mademoiselle* St. Pierre.

Deci Becky şi micul spectacol dat de Alix mai devreme nici nu avea legătură cu spionajul industrial. Dar cum naiba ajunsese Becky să fie implicată? A scos alţi bani din sertar şi i-a întins Anjelicăi.

— Să-mi spui ce ai aflat.

Ea i-a trimis o bezea, s-a îndreptat spre uşă, dar s-a oprit când a ajuns acolo şi a spus:

— Nu cred că Alix e vinovată.

A pus mâna pe clanţă, ca şi cum s-ar fi pregătit să plece. Lucru pe care el şi-l dorise mai devreme, dar acum voia să rămână şi să-i explice. Iar ea ştia asta, evident, pentru că exact înainte să se închidă uşa, când el nu mai putea să pretindă că nu e al naibii de curios, a spus: „De ce?” în acelaşi timp în care ea a spus „Pentru că” şi atunci au râs amândoi.

— Tu uiţi că eu te-am văzut în Italia, luând un milion de feţe, a spus Anjelica. Aşa că îmi dau seama când faci pe neinteresatul.

— încercam să uit Italia, a încuviinţat el, referindu-se la altceva.

Şi poate că ea a intuit asta, pentru că s-a uitat drept în ochii lui.

— Când o femeie vede toate laturile urâte ale omenirii, i se aşterne o umbră pe ochi. Nu sunt eu poetă să spun că sufletul are ferestre, dar nici oarbă nu sunt. Alix St. Pierre are în ochi o noapte lungă şi fără lună.

După care Anjelica a plecat, iar el şi-a mai turnat un pahar – ceea ce însemna că personalul avea să înlocuiască sticla a doua oară într-o săptămână. S-a aşezat la birou, amintindu-şi ciudatul verde-smarald – nu o noapte fără lună – din ochii lui Alix când a văzut ce era în geanta lui Becky.

Mâine seară, s-a decis el. Alix avea să se întoarcă la Dior cu explicaţia ei despre persoana care se află în spatele schiţei publicate de Becky. Ceea ce însemna că spre seară avea să jubileze relaxată. Aşa că el se va duce pe Rue du Cirque, la numărul 5, şi o va pune să-i explice care a fost implicarea ei în ceea ce s-a întâmplat în munţii din Italia, în noaptea aceea din aprilie 1945, şi dacă a fost vina ei – sau a altcuiva.

în privinţa lui Becky Gordon, Slavă Domnului, bine că nu se culcase cu ea. Dar ar fi trebuit să-şi dea seama că interesul ei pentru el era exagerat, şi nu să îi accepte pur şi simplu atenţiile ca un narcisist.

A luat o gură de vermut. Chiar nu conta. Oricum mâine seară va primi răspunsul de la Alix. Şi poate că în ziua de azi, dacă aştepţi sinceritate de la oameni e ca şi cum te-ai aştepta la căinţă de la un nazist. Dar, Dumnezeule, nu ar fi frumos ca lumea asta să nu fie un loc în care totul e de vânzare, gata să fie cumpărat, împrumutat sau vândut, dacă lumea nu ar fi un loc în care încrederea e un concept mai învechit decât dreptatea?

A doua zi la *maison,* Ferdinand, portarul, i-a deschis uşa lui Alix, exclamând:

— *Je vous ai manqué!*

— Şi tu mi-ai lipsit, a răspuns Alix, zâmbind.

îi trimisese lui *monsieur* Dior o explicaţie în dimineaţa aceea, îndemnându-l să-l sune pe Anthony March pentru confirmare, şi i se transmisese să vină la serviciu după-amiază.

— *Chérie!* a strigat Suzanne înainte să umple de sărutări obrajii lui Alix şi să o

copleşească cu scuze.

— Opreşte-te, a spus Alix, râzând. N-o să mai pot urca scările sub greutatea atâtor remuşcări. Fă-mi cinste cu ceva de băut şi suntem chit.

Au fost întrerupte chiar de Dior.

— *Mademoiselle* St. Pierre, a spus el cu gravitate, înainte ca gura lui, ca un năsturaş, să capete cea mai apropiată expresie de un zâmbet văzută vreodată de Alix pe faţa lui.

Era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse în toată săptămâna aceea.

Prima sarcină pe care a avut-o de îndeplinit a fost să o sune pe Carmel Snow, care tocmai venise la Paris pentru primele prezentări, şi să-i ceară scuze pentru faptul că *The Times* a publicat deja schiţa cu rochia Ritei Hayworth, pe care ea o rezervase pentru *Harper's Bazaar.*

— Scoate-mă la masă şi suntem chit, a spus Carmel cu afecţiune. Ştiu că n-a fost vina ta.

Aşa că Alix s-a trezit în după-amiaza acea la Ritz, unde Carmel a strâns-o într-o îmbrăţişare sinceră. Părul ei era mai albastru ca niciodată, reîmprospătat, evident, de dragul ei coafor parizian. Ochelarii aveau o culoare asemănătoare, iar toca era fixată ca de obicei, la fel ca şi broşa Jean

Schlumberger şi inelul de logodnă cu smarald. A chemat ospătarul şi a comandat un cocktail. Alix a cerut apă minerală.

Alix abia a apucat să-i promită un manechin în rochia Soiree pentru o şedinţă foto exclusivă, şi primul cocktail s-a dus. Se întreba cu nelinişte dacă tradiţionalul prânz cu trei cocktailuri fusese abandonat în favoarea unui potop de vermut. Lucrul acesta a făcut-o să se uite atent la Cârmei, la strălucitoarea Cârmei, şi să pună o întrebare pe care niciodată în zece ani de prietenie nu o pusese:

— Ce face Palen? a întrebat ea, referindu-se la soţul lui Cârmei, un bărbat care ducea o viaţă în care nu existau decât vânătoare şi cai, complet separat de soţia lui.

Cârmei s-a oprit cu paharul aproape de gură.

— Ce face Palen, a repetat ea şi măslina din gin s-a clătinat de parcă era beată. Nu-mi aduc aminte când m-a întrebat asta cineva din Paris.

— L-ai mai văzut? a încurajat-o Alix, fără să- şi dea seama dacă o ajută sau o răneşte, văzând că nici evitarea, nici băutura nu par s-o calmeze.

— Am petrecut acasă o săptămână cu copiii. Palen era acolo.

Palen era acolo. Asta nu însemna

neapărat că îl văzuse.

— Tu ştii, a spus Cârmei după o înghiţitură foarte mare – chiar şi pentru ea – de cocktail, cum e să ai două vieţi? Una ameţitoare, plină de energie şi de oameni ca tine – i-a zâmbit luminos – şi alta pe care ar trebui să o am, să o vreau şi să o preţuiesc, o viaţă care stârneşte comentarii mult mai aspre, rostite pe ascuns la petreceri, când nu sunt suficient de departe ca să nu le aud?

Două vieţi. Da, Alix ştia cum e. Agent secret şi secretară la misiunea americană din Berna.

Logodnica lui Bobby şi femeia care ştia că niciodată nu se va căsători cu el. Directoarea serviciului de presă – şi femeia cea care trebuia să devină când era vorba despre obiceiuri şi convenţii, care dădea totul şi curăţa homari pentru supe pregătite la petreceri, în loc să caute în minte metafore pentru comunicate de presă elocvente.

Aşa că lui Cârmei i-a spus doar: „Mă bucur că eşti la Paris”, înţelegând că aceasta nu va mai spune nimic despre omul cu care se căsătorise cu douăzeci de ani în urmă şi care, dacă stătea lângă ea, arăta precum o cârpă ponosită cusută de o stofă aurie. Nu va mai spune nimic nici de cele trei fiice crescute de menajere în absenţa ei – pentru că nu voia să o judece pentru asta. Nu ar fi făcut asta niciodată. Viaţa era un

sacrificiu nesfârşit; renunţai la un lucru care sperai să fie mai puţin important, pentru ceva mai bun, dar niciodată nu ştiai dacă ai făcut o alegere bună – sau ai renunţat la ceea ce trebuia preţuit.

Nu a plecat de la *maison* decât aproape de miezul nopţii; articolul din *Women's Wear Daily* stârnise un vârtej de comentarii şi avea telegrame şi telefoane la care să răspundă, pentru care îi trebuia mai mult de o zi. Când a păşit pe trotuar, a ridicat capul şi a stat aşa un moment, scăldându-se în lumina stelelor şi a felinarelor, fără să-i pese de frigul nopţii de sfârşit de ianuarie şi întrebându-se dacă gerul n-ar putea să aducă vreo doi, trei fulgi de zăpadă. A zăbovit aşa o clipă, savurând sentimentul de uşurare pe care i-l dădea faptul că nu era nevoită să se uite prin toate colţurile, prin toate deschizăturile, prin toate intersecţiile şi locurile întunecate după un nazist. Nu-şi dăduse seama câtă crispare se adunase în tâmplele ei în ultimele zile, şi simţea o descătuşare asemănătoare momentului în care îţi desfaci părul din coc.

Mergând mai departe, s-a trezit oprindu-se în faţa vitrinei unui croitor, unde a văzut o cravată Jacquard de mătase pictată manual, cu o spirală roşu-aprins pe mijloc, trei frunze

tropicale, albastru-verzui, alburiu şi roşu, aşezate perfect în mijloc. Era genul de cravată pe care odinioară i-ar fi cumpărat-o lui Bobby – când fusese în Elveţia, nu avusese voie să-i scrie, aşa că, din când în când, îi trimitea câte o cravată. îi plăcea să-şi închipuie cum desface pachetul şi râde, pentru că amândoi ştiau că el n-ar fi făcut niciodată alegerea aceea – prefera culorile mai estompate –, dar ştiau în acelaşi timp şi că o va purta data viitoare când se va întâlni cu ea, oricând va fi întâlnirea.

în loc să caute o modalitate de-a uita acea amintire pentru totdeauna, a zâmbit. Pe urmă a pornit mai departe, încercând să păstreze gândul la fulgii de nea şi rememorările care erau mai degrabă dulci, decât amare, dar ca întotdeauna mintea i s-a întors spre *La Voce,* omul de gâtul căruia ar fi vrut să lege toate cravatele lui Bobby, până când ar fi implorat-o să se oprească.

S-ar fi oprit? Gândul acela a fascinat-o, a făcut-o să caute în cele mai ascunse colţuri ale inimii şi să analizeze: era atât de necruţătoare, încât să-l strângă de gât pe *La Voce* cu acea mătase? Şi cu care dintre identităţi ar fi putut să trăiască împăcată mai departe? Cu cea care s-a oprit sau cu cea care nu s-a oprit?

Lucrul pe care îl ura cel mai mult era că, acolo undeva, era o persoană care ar face-o să- şi pună aceste întrebări.

Iar acum trebuia să o ia în calcul pe Becky. Alix ar fi putut să se angajeze cu normă întreagă ca agent secret şi tot nu ar fi avut suficient timp să pună cap la cap toate piesele unui puzzle care se făcea prea mare pentru a încăpea în mintea ei, darămite să-l mai şi rezolve. Şi totuşi erau sanse mari ca Esmee Archambault să o ajute în privinţa lui Becky, ceea ce însemna că vizita la ea acasă urca pe primul loc pe lista lui Alix. în seara aceea era prea târziu s-o mai urmărească pe Becky. Va trebui să se ocupe de asta în weekenduri.

Răceala din aer s-a schimbat într-un ger neplăcut. A grăbit pasul şi mai că nu l-a văzut pe omul care stătea pe treptele pensiunii, fumând o ţigară cu cotul sprijinit de genunchiul flexat.

— Anthony? a spus ea uimită, după care şi-a amintit: ea fusese cea care îi aruncase mănuşa. Era timpul să-şi pună din nou armura – dacă nu cu mănuşi de fier, atunci cu isteţime.

El s-a îndreptat şi i-a întins o sticlă de şampanie.

— O ofertă de pace, a spus. Pentru a sărbători recuperarea slujbei. Şi pentru a-ţi mulţumi că mi-ai trimis un bilet pentru un loc înăuntru, nu pe treptele

din faţă.

— Biletul tău, a spus ea fără să-şi poată stăpâni zâmbetul, nu e doar pentru un loc înăuntru. E pentru un loc din primul rând, lângă Becky. Dacă naşul ei deţine ziarul, atunci nu mai am cum să o fac să plătească pentru mizeriile ei. Dar pot să-i împrospătez memoria şi să-i aduc aminte de succesul pe care l-am avut în descoperirea mizeriilor ei. M-am gândit că-ţi va plăcea gluma – ştiu sigur că lui Becky nu îi va plăcea deloc.

Iar această provocare ar fi putut s-o împingă pe Becky să iasă la lumină, unde Alix ar fi putut să descopere mai uşor motivele ei reale.

A pus sticla de şampanie la subraţ şi a urcat scările cu Anthony după ea. A deschis uşa, a găsit o cană şi o ceaşcă de ceai, a desfăcut şampania şi a turnat, în timp ce el se uita în jur prin camera micuţă.

— De ce stai aici? a întrebat-o el, în mod evident uşor consternat.

A fost tentată să se înfurie. Dar i-a întins paharul, s-a aşezat pe canapeaua comodă, şi-a tras picioarele sub ea şi a spus:

— E clar că pentru tine e o surpriză, dar după cum tu mi-ai spus odată că te interesează mai mult chestiunile importante din lume, decât cele frivole,

o să-ţi explic. O femeie este plătită în cel mai bun caz cu jumătate din salariul unui bărbat. Când am preluat conducerea biroului de publicitate la Goldman Sachs, salariul meu reprezenta patruzeci la sută din cel al predecesorului meu – un bărbat, evident. în plus, a spus ea, dorind să îndrepte conversaţia pe un teren mai puţin personal, ar fi o risipă să cheltuiesc bani pe camere luxoase, când eu nu sunt aproape niciodată aici. Iar cu ideea de temporar m-am obişnuit deja. Ia loc!

A arătat cu mâna spre fotoliul plin de noduri, care supravieţuise războiului ca multe alte lucruri din Paris – abia-abia, cu vânătăile la vedere.

El s-a aşezat ezitant, a sorbit din băutură şi amândoi s-au privit pe deasupra ceştilor desperecheate.

— Şi tu ai fost în BSS, a spus ea.

— Şi tu?

— Da, şi tu.

Mărturisiseră amândoi. Dar în spatele acelei confesiuni erau mult mai multe. O organizaţie care nu exista: o agenţie strict secretă dedicată spionajului de război, care recruta femei pentru a decoda mesaje şi bărbaţi care recepţionau telegrame şi făceau machete din ipsos cu topografia unei ţări – şi unde foarte puţini erau

însărcinaţi cu obţinerea de informaţii despre nazişti.

— Nu ai fost în Italia, a spus el, terminându- şi băutura, după care i-a turnat şi ei în ceaşca goală.

— în Elveţia, a spus ea, rezemându-şi capul în palmă. Dar tu deja ştiai asta.

— OK, a recunoscut el nemulţumit. Dar ştiu că nu ai venit la Paris doar ca să...

Ea s-a pregătit să-l audă spunând ceva în derâdere, de *genul să promovezi rochii.* însă el a spus:

— Să conduci departamentul de PR la Dior.

Aşa că i-a răspuns:

— Am venit pentru Bobby, ceea ce era jumătate adevărat, jumătate minciună.

— L-ai iubit?

— A fost logodnicul meu.

— Iubirea e rareori motivul pentru care oamenii se căsătoresc.

A fost surprinsă şi a râs scurt.

— E adevărat. Dar eu chiar l-am iubit pe Bobby.

Era gata să se oprească, dar, dacă voiau să ajungă undeva în seara aceea, trebuia să se afunde în întuneric, în speranţa că nu se va împiedica prea rău.

Aşa că i-a împărtăşit lui Anthony câteva frânturi din viaţa ei, ca să-i vadă reacţiile.

— Bobby a fost ani de zile o parte

valoroasă a vieţii mele. L-am întâlnit când aveam treisprezece ani şi locuiam în L.A., cu prietena mea, Lillie, şi părinţii ei – pentru un timp, a adăugat ea, ca şi cum aranjamentul acela fusese ceva temporar, şi nu necesar. M-a însoţit la balul de absolvire a liceului, pentru că nu aveam cu cine să mă duc; m-a lăsat să plâng pe umărul lui la acelaşi bal, când...

S-a oprit. Putea spune asta în faţa acestui bărbat? Fiecare cuvânt era riscant, pentru că marea întrebare era: va folosi el asta împotriva ei? Sau va ajuta la ceva? Dumnezeule, avea nevoie de ajutor, cu toate că nu-i plăcea deloc să recunoască.

— Când..., a îmboldit-o el, luând o gură de şampanie.

— Când mama lui Lillie mi-a spus că rochia pe care o purtam – era o rochie de un roşu aprins – este şocantă şi că e nepotrivită pentru o fată care îşi face debutul în societate.

Iar pe jumătate era adevărat. Ce nu spusese era că rochia fusese a mamei ei şi că plânsese pentru că nu avea o mamă care să-i spună că arată superb în seara balului.

A continuat, trecând peste suferinţele ei mai profunde, spre o altă suferinţă – sau poate un alt secret vinovat.

— Bobby se purta extrem de frumos cu

mine şi l-am iubit pentru asta, deşi ştiam că o căsătorie nu ar fi mers. Credea că sunt prea ambiţioasă.

A ridicat din umeri.

— Ambiţia femeilor ar trebui să se limiteze la crescut copii, plănuit meniuri pentru cină şi apariţii decorative la braţul soţului. E foarte simplu să pari decorativă cu un astfel de Dior, a arătat spre rochia ei, aşa că problema asta nu prea îţi ţine mintea ocupată.

— Eu cred că dacă îţi scoţi rochia Dior, o să fii tot frumoasă.

Ea a schiţat un zâmbet.

— Nu o să-mi scot rochia Dior.

— Am încercat.

A zâmbit, iar ea a râs fără să vrea.

Uşoara relaxare a atmosferei a făcut-o să îi spună un adevăr absolut. Avea vocea scăzută când a început să vorbească şi Anthony a trebuit să se aplece în faţă ca să o audă.

— Toată lumea – părinţii lui Lillie, poate chiar şi Lillie – consideră că dacă Bobby ar fi trăit, nu aş mai fi venit la Paris pentru slujba asta. Dar aş fi venit. Iar Bobby ar fi venit în vizită la mine după şase luni şi ar fi înţeles că s-a terminat: că el voia o fată drăgălaşă, care să-şi petreacă ziua gândindu-se la el, nu la slujba ei. Pentru că el a murit, am devenit logodnica suferindă care stârneşte compătimirea oamenilor, şi nu

femeia care a rupt logodna pentru Dior.

Anthony s-a mutat pe canapea, aşezându-se la celălalt capăt.

— Nu poţi să te simţi vinovată pentru ce s-ar fi putut întâmpla. Pentru dumnezeu, Hitler ar fi putut câştiga războiul. Bobby e mort. Nu a fost nevoie să rupi logodna. Sunt realităţi care dor, evident, dar nu sunt condamnări pe viaţă.

A tresărit un pic, de parcă s-ar fi aşteptat ca ea să arunce cu ceaşca în el după acel sumar tranşant al faptelor. Dar ea a spus:

— Asa e.

Tăcerea care a urmat era transparentă, precum un şifon prin care putea să vadă următorul moment în care el va vorbi. Când s- a întâmplat, el i-a pus întrebarea la care se aştepta, întrebarea care îi confirma că el ştie că cineva trebuie să plătească, şi încă foarte scump.

— Tu ai aranjat misiunea din munţi, din seara aia?

— Da.

Şi-a golit ceaşca.

— De ce te interesează?

El s-a uitat la ea cu nişte ochi ciudaţi, de un negru-argintiu.

— Nu mai avem şampanie.

— Atunci va trebui să vedem cum e să vorbim despre trecut fără ajutorul

alcoolului.

Iar tăcere. Fracţiunea aceea de secundă avea să fie un moment definitoriu pentru toată conversaţia lor. îi oferise câteva informaţii

♦ ♦ despre ea şi despre trecutul ei şi îi răspunsese la întrebarea referitoare la rolul pe care l-a avut în Elveţia. în schimb, Anthony spusese foarte puţine despre el. în clipa aceea trebuia să îi spună ce urmăreşte, pentru că nu puteau fi decât două posibile motive pentru care venise la ea acasă – să-l găsească pe omul pe care şi ea voia să-l găsească sau să o găsească pe *ea.* Dacă era prima variantă însemna că e de partea ei. în a doua variantă, sigur nu era de partea ei.

El şi-a trecut mâna peste faţă şi, doar pentru un moment, nu a mai fost bărbatul acela îmbrăcat impecabil, foarte bogat şi libertin, aşa cum se pricepea atât de bine să fie. Era un om care suferea la fel ca ea şi care încerca să ascundă asta cu un zâmbet accentuat de şampanie. Pe urmă a ridicat mâna şi şi-a încleştat degetele în umăr, strâmbându-se de parcă îl durea ceva.

Din gestul acela ea şi-a dat seama perfect cine era Anthony March.

în acelaşi moment, el a întrebat:

— Dar pe tine de ce te interesează?

O întrebare, nu o ofertă.

Aproape i-a venit să râdă, însă râsul

ostil stârnit de dezamăgirea ei ar fi dat-o de gol şi avea nevoie de câteva clipe. Seara trecută, la Ritz, el o studiase şi plănuise toate astea. De aceea acceptase s-o ajute cu Becky. Şi după ce o studiase, se gândise că un bărbat frumos, cu o sticlă de şampanie, care alterna între glumiţe de flirt, tresăriri studiate şi sfaturi de viaţă, era suficient ca să o facă să cedeze.

A pus jos ceaşca.

— Vrei foarte multe de la mine, Anthony. Şi te-ai gândit că dacă pui briceagul logodnicului meu în baie şi vii la uşa mea cu o şampanie e destul ca să obţii ce vrei. Nu e. Nu uita că dacă aş fi fost şi eu în BSS, ar trebui să fiu cel puţin la fel de inteligentă ca tine, deşi, după această manevră prost executată de a mă descoase, trebuie să spun că inteligenţa mea e superioară.

De data asta a fost sigură că tresărirea lui era autentică.

— Nu sunt interesată să vină cineva, să ia ceea ce ştiu şi să plece, ca să pornească o cruciadă împotriva unui nazist fără mine. Nu mă las interogată, folosită şi dată laoparte. Dacă de asta eşti aici.

S-a ridicat şi a pornit spre uşă în timp ce vorbea.

— Sau poate ai în minte o confruntare mai brutală, lucru pe care nu ai decât

să-l încerci. Amândoi am fost instruiţi să ucidem, dar eu sunt mai mică decât tine şi sunt singură. Tu ai superioritate fizică. Aşa că dacă vrei răzbunare pentru Operaţiunea Lycaon, fă ce ştii mai bine – sau mai rău.

înjurătura spusă de el în surdină era grosolană. S-a ridicat şi privirile lor s-au întâlnit, a ei acuzatoare şi a lui... îndurerată? Imposibil.

— Nu obişnuiesc să atac femei, a spus el cu voce aspră.

Şi ea a avut impresia, doar cât a respirat, că e posibil ca el să cedeze. Că ar putea să spună că da, şi el vrea să îl prindă pe bărbatul pe care îl căuta ea şi că două minţi care au fost ascuţite pe piatra spionajului de război ar putea să-l elimine pe nazistul care o implicase în măcelărirea a nouă oameni.

însă el a trecut repede pe lângă ea, şi ea şi-a dat seama că nu va face niciodată asta. Era un lup singuratic, genul de bărbat care n-ar fi avut niciodată încredere într-o simplă femeie îmbrăcată într-o ţinută Dior.

Alix a trântit uşa puţin cam tare şi a rămas nemişcată lângă ea. Pe urmă s-a lăsat copleşită de amintiri, nu le-a reprimat şi nu a fugit de ele. Le-a lăsat să o hăituiască – nu, le-a lăsat să o conducă.

O rochie albă de mătase. O cameră la

hotelul Bellevue Palace. O frontieră marcată cu sârmă ghimpată. Fum şi aşa de mult foc. Statul pe jos şi aşteptarea deznădăjduită şi disperată a lui Matteo.

Le-a simţit pe toate, durere după durere, când cele prea puţine copci care îi ţineau inima laolaltă au plesnit. Şi şi-a dat seama că deşi definiţia dreptăţii poate fi găsirea lui *La Voce* şi predarea lui autorităţilor care îl vor acuza şi îl vor închide, pentru Alix nu era de ajuns. Bobby şi ceilalţi vor hăitui în continuare sufletul lui Alix St. Pierre, care nu făcuse decât un lucru legitim – pentru că lucrul acela reprezenta o laşitate.

Răzbunarea pentru cei care muriseră ar fi fost să stea în faţa lui *La Voce* şi să-i spună nişte lucruri care să-i pună jar încins pe partea aceea de suflet la care el ţinea cel mai mult. Unicul mod de a desface nodurile vinovăţiei şi ale ruşinii, care o ţineau înghesuită ca într-o piele mult prea strânsă, era să îl distrugă şi pe el.

Din aprilie 1945 fusese o Alix St. Pierre neiertătoare, înspăimântată şi mai măruntă decât îşi dorise vreodată. Doar dacă îl întreba pe *La Voce* de ce o transformase pe ea în arma cu care a ucis el acei oameni, ar fi putut să fie mai mult de-atât.

A traversat camera, a scos nişte hârtii şi a început să scrie tot: ce ştia deja – că

Becky era un fir căruia trebuia să-i dea de cap, că Fortunee era la fel şi că Anthony March a fost, cu siguranţă, în munţi cu Matteo şi Bobby în noaptea aceea.

A prins hârtiile pe perete. A trasat linii între cele câteva elemente între care exista o conexiune sigură. în mijlocul lor a scris: *Ce ştiu despre La Voce – sunetul vocii lui.* Şi: *Ce ştie La Voce despre mine – cum arăt.*

A lucrat până dimineaţă, pentru că nu conta că e singură în demersul ei; nu conta că e speriată. Acesta era momentul confruntării *ei.*

Acum nu mai căuta: vâna.

Iar Anthony March putea să se ducă naibii.

PARTEA A DOUA

WASHINGTON D.C. SI BERNA, ELVEŢIA, 1942-1945

Din acest birou au fost emise ordine prin care
bărbaţii şi femeile din BSS
» »
erau trimişi în tabere secrete de instruire, unde
învăţau să falsifice
t
şi să muşamalizeze documente, să ucidă.
Elizabeth P. McIntosh, *Sisterhood of Spies: The*
Women of the OSS

CAPITOLUL 7

— Ai fost la şcoală în Elveţia? o întreabă pe Alix bărbatul fără nume, după care taie capătul unui trabuc, îl bagă în gură cu capătul tăiat, aprinde un chibrit şi îl plimbă pe celălalt capăt, dându-i foc cu precizie, ca un expert.

Roteşte trabucul în timp ce trage din el, după care îl întoarce cu celălalt capăt spre el şi zâmbeşte încântat, cu un colţ al gurii, când vede că nu există părţi înnegrite: o ceremonie bine executată.

Un om care pune la bătaie atât de mult timp şi efort pentru aprinderea unui trabuc este un om foarte influent, aflase Alix. De ce i se ceruse să plece din Manhattan în D.C., să ia un taxi până în capătul bulevardului Constitution şi să intre în clădirea din spatele catargului de drapel, în care gărzi înarmate mişunau la flecare intersecţie de coridor, e un mister, dar ea bănuieşte că nu pentru a învăţa arta fumatului de trabuc.

El aşteaptă.

Ea aşteaptă.

în cele din urmă el spune:

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Nu mi-aţi pus o întrebare. Aţi afirmat că am fost la şcoală în Elveţia.

O scânteie care seamănă cu interesul apare în ochii lui şi dispare apoi în spatele norului de fum pe care îl lasă să zboare din gură. E genul de fumător care înghite fumul. Şi e genul de om care, la fel ca tatăl lui Lillie, crede că dacă îi oferă unei femei o cameră plină de linişte, ea se va grăbi să o decoreze cu vorbe. Odinioară, Alix aşa ar fi făcut. într-adevăr, prima dată când domnul van der Meer o chemase în biroul pe care îl avea în casa lui din Beverly Hills, se condamnase singură în acea sală de tribunal tăcută.

Domnul van der Meer îi spusese doar: „Te-ai distrat la petrecere”, iar Alix presupusese că muţenia care a urmat însemna că ştia că ea se strecurase într-o debara cu un băiat – căutând orice fel de atingere omenească pentru a suplini îmbrăţişarea părinţilor care nu va mai fl niciodată, dar găsind doar tristeţe. A doua oară, îi era atât de dor de mama ei, încât nu a putut deschide gura să vorbească, astfel că a fost lăsată să plece fără să dezvăluie ceva.

— Bine, spune acum bărbatul. Ai urmat cursurile la Le Manoir în Elveţia, în ultimul an de studiu, împreună cu prietena ta, Lillie van der Meer. Ai fost

singura bursieră.

Alix dă din cap.

El scrie ceva pe o bucată de hârtie şi Alix se apleacă fără voie în faţă, încercând să vadă. îşi corectează poziţia aproape imediat; a fost la atâtea interviuri de angajare cu şefi de companii, încât ştie că cel mai bine e să fii degajat. Interesul arătat şi salariul primit sunt invers proporţionale.

— Ai vrea să ştii ce am scris, spune bărbatul, aşezând trabucul în scrumieră.

Alix ar fi dat orice pentru o ţigară.

— Mi-ar plăcea să capăt un indiciu referitor la motivul pentru care mă aflu aici, răspunde ea.

întregul scenariu este ridicol. Poate că el e mafiot şi vrea să se folosească de cunoştinţele ei de PR pentru a obţine aprobarea publicului pentru traficul de droguri. Aşa s-ar explica misterul împrejurării şi trabucurile. A zâmbit.

— Te amuză, e răspunsul lui sec.

— Da.

E de acord că lucrurile trebuie să se mişte. Altfel vor fi aici şi la noapte.

Dar graba nu e stilul ei.

— Trebuie să fi muncit mult să obţii bursa

‚aceea.

— Când eşti sărac şi nu ai părinţi trebuie să munceşti mult.

De o mie de ori mai mult decât ceilalţi,

nu adaugă asta, pentru că îşi dă seama că omul acela nu ştie cum e să te afli sub tutela cuiva, să ştii că dau bani pentru tine şi să fii atât de recunoscător că ai o casă – dar să îţi doreşti, în acelaşi timp, să scapi de apăsarea generozităţii lor cât mai repede.

— Cum ai ajuns să stăpâneşti franceza, germana şi italiana? e următoarea lui întrebare. Le Manoir nu are cursuri de limbi străine.

Frate, a venit cu temele făcute.

— Dacă vrei să ştii ce îşi şoptesc fetele după ce se dă stingerea, înveţi foarte repede limba, răspunde ea, întrebându-se dacă n-ar trebui să îl înjure în franceză, italiană şi germană ca să- şi demonstreze cunoştinţele, dar el e pregătit de altă întrebare.

— Şcoala se mută iarna de la lacul Geneva la Gstaad, lângă Berna. Deci cunoşti bine Berna? întreabă el acum.

— Da.

El ia trabucul şi trage din nou din el.

— Vorbeşti mai puţin decât m-aş fi gândit, pentru cineva care trăieşte din convingerea publicului.

— Ascultarea şi observarea sunt elemente esenţiale atunci când vrei să convingi. Lucru pe care cred că îl ştiţi.

Cedează în final, îşi deschide geanta, scoate o ţigară şi inhalează fumul, de parcă ar fi avut cel mai bun gust pe care

îl simţise în anul acela.

— Şi ce ai observat?

îşi încrucişează braţele la piept.

Dacă nu i s-ar fi spus că interviul e legat de ceva esenţial pentru război şi dacă şeful pe care îl avea acum la Ministerul de Război – unde se ocupa de propaganda din ţară – nu i- ar fi ordonat, practic, să vină, ar fi plecat.

Suflă fumul cam prea puternic.

— Că vă place să mă intimidaţi. Că aveţi mulţi bani şi foarte multă experienţă cu trabucurile. Că modul în care am trăit e
important dintr-un anumit motiv. Şi că sunteţi suficient de intrigat ca să lăsaţi acest interviu să se lungească mai mult decât aţi fi crezut.

El mai că zâmbeşte, dar îşi opreşte zâmbetul cu altă întrebare.

— Te-ai mutat la Paris după Le Manoir. Familia van der Meer a plătit relocarea?

Mândria îi încleştează mâna şi îi striveşte ţigara destul cât să o stingă în scrumieră.

— Eu am plătit, a spus ea cu răceală.

— Cum?

Se preface surprins, dar probabil că ştie răspunsul. Nu vrea decât să vadă ce spune ea despre asta.

— Am lucrat ca ospătar la un hotel de lângă şcoală. Turiştii dau bacşişuri

bune.

— Probabil ai fost o ospătăriţă bună.

Ea îi spune adevărul gol-goluţ, neînfrumusețat.

— A trebuit să fiu. Nu puteam să ajung la Paris fără bani.

Ultimul cuvânt a avut un tremur ruşinos, pentru că o gâtuise presiunea oribilă pe care o simţise de la treisprezece ani, când fusese orfană şi săracă, şi până la majorat, când ajunsese să fie în sfârşit o salariată liberă de optsprezece ani. Disperarea de a nu fi o povară pentru familia van der Meer, de a nu fi dată afară, ca mai apoi să ajungă una dintre fetele acelea chinuite care mergeau în Los Angeles pe Strip. Teama că permisiunea de a fi prietenă cu fata lor ar fi la un pas de anulare.

El îi simte slăbiciunea şi dă lovitura mortală:

— Cum l-ai cunoscut pe Bobby Du Pont, logodnicul tău de... cât timp?

Şi-a consultat notiţele.

— Trei luni?

— Familia Du Pont e prietenă cu familia van der Meer, spune ea puţin cam prea glacial.

îi vede cu ochii minţii pe Lillie şi pe Bobby la petrecerea în aer liber, dată acasă la nu-ştiu-ce mogul hollywoodian, cu aproape zece ani în urmă, când

vorbeau despre Shirley Temple în zona destinată copiilor, în timp ce adulţii se distrau pe marginea piscinei.

„Ea e sora mea, Alix”, îi spusese Lillie lui Bobby. Lillie crezuse întotdeauna că, dacă spune ceva cu glas tare suficient de des, se va adeveri. Iar domnului van der Meer îi plăcea să-i împlinească dorinţele – era mai simplu decât să-i ofere afecţiune. Aşa că, după ce părinţii lui Alix, care erau emigranţi francezi şi care lucraseră la Hollywood drept costumieri, avuseseră o moarte tragică şi romantică – era convinsă ea la treisprezece ani – după prăbuşirea unor decoruri, Alix fusese semi- adoptată de părinţii lui Lillie. Lillie s-a rugat de ei şi i-a implorat, ba îi şi amintise tatălui ei că părinţii lui Alix lucrau pentru el când au murit şi, deci, el era vinovat de toată situaţia.

— Ţi-ai depăşit condiţia într-un mod spectaculos. Mai că ai putea să faci un film din povestea asta.

Se sprijină de spătarul fotoliului şi face un gest cu mâna în aer, înşirând evenimentele care credea el că alcătuiau viaţa ei.

— O fată care copilăreşte într-un apartament de două camere din zona săracă a oraşului se împrieteneşte cu fata unui mogul de la Hollywood şi îşi petrece restul vieţii într-o vilă din

Beverly Hills.

— E mult spus restul vieţii, spune ea, ştiind că el încearcă să o înfurie sugerând că ar fi ajuns prin manipulări să ducă o viaţă nemeritată.

într-un fel era adevărat. Dacă ea şi Lillie nu şi-ar fi fracturat braţele fiecare la şcoala ei când aveau zece ani, nu s-ar fi aflat niciodată în acelaşi timp la studioul lui van der Meer din Holywood, unde Alix se ascunsese în grămezile de organza, în timp ce părinţii ei făceau costume, iar Lillie fugise de sub supravegherea secretarei tatălui ei pentru a explora. Legaseră o prietenie datorită ghipsului pe care îl aveau pe acelaşi braţ, iar relaţia lor se cimentase în ceva ce timpul nu putuse să destrame. Alix îi arătase lui Lillie castelul ei secret, făcut din tul şi din şifon.

— Nu am mai locuit la familia van der Meer de când am terminat şcoala.

El face o concesie şi ajustează puţin filmul colorat de el în roz.

— Totuşi ştii să trăieşti în ambele lumi. Lumea săracă şi lumea cu bani. Deşi Bobby e mai puţin important decât restul familiei Du Pont. Mai puţin important ca avere, vreau să spun.

— Doar un om plin de bani ar considera că averea lui Bobby e mai puţin importantă.

— Deci te căsătoreşti cu el pentru bani?

— Mi-am câştigat banii încă de când m-am dus la Le Manoir. Mă căsătoresc cu Bobby pentru că m-a cerut.

O, Doamne! Sună mult mai crud decât a intenţionat. El o lasă să se frământe câteva clipe lungi.

Dar cum să spună nu o fată unui bărbat aşezat într-un genunchi, la o petrecere organizată de Lillie, pasămite pentru aniversarea lui Alix, în realitate însă pentru a sărbători o logodnă la care se aştepta toată lumea? Cum să îi spună cineva *nu,* când proaspăt logodita Lillie îi zâmbeşte, ţinându-l de mijloc pe Peter, logodnicul ei, şi strigă – înainte ca Alix să poată spune ceva – „Da! Evident că spune da!”

Cum să refuzi un bărbat care îi fusese iubit de când se întorsese de la Paris, la sfârşitul anului 1939, ca să afle că el se mutase în Manhattan, acolo unde stătea şi ea? Omului care o fermecase cu cinele la care discutau despre acele vechi petreceri de la Hollywood, la care luau parte puştii bogaţi, care stăteau în siguranţă în coconul lor de privilegii. Ea fusese singura care abia aşteptase să iasă din crisalidă. Dar acum se blocase singură în crisalida ei, pentru că... cum să refuzi un prieten care te roagă ceva cu lacrimi în ochi? Un prieten care

credea că urmează să fie trimis pe mările din Europa ca să atace submarine – ca să nu-l atace ele pe el.

Singurul lucru pe care putea să-l facă era să spună *da* şi să îl ţină în braţe până când el va reuşi să-şi alunge umezeala din ochi şi să zâmbească iar.

Dar Alix nu îi va spune nimic din toate astea omului care e acum în faţa ei.

Din fericire, el se ridică.

— Mâine să te prezinţi la serviciu.

— Şi dacă vreau să rămân în Manhattan? întreabă ea uluită.

— Până mâine, Ministerul de Război îi va încredinţa altcuiva postul tău.

Femeile îi spuneau Biroul Supra Secret. Bărbaţii îi spuneau Biroul Supra Social, pentru că mulţi dintre cei recrutaţi de BSS provin din familii vechi şi bogate, care făceau parte dintr- o reţea exclusivistă, din care mama lui Lillie pretinde că face parte şi familia ei hollywoodiană proaspăt îmbogăţită, deşi ştie că asta nu se va întâmpla până când Lillie nu se va mărita cu Peter. Alix îi spune *Biroul Supra Spontan:* totul este stabilit din mers şi se pare că, dacă vorbeşti franceza, ai câteva fracuri şi tratezi bancnotele de o sută de dolari ca pe ţigări, poţi obţine o slujbă în acest nou serviciu de aşa-zis spionaj.

Timp de şase luni se duce la

Congressional Country Club din Maryland, unde e învăţată să tragă cu arma, ceea ce e simplu; să dezlipească plicurile cu ajutorul aburilor – o abilitate pe care mama lui Lillie şi-ar dori mult să o deprindă; să urmărească oameni pe jos sau cu maşina – pentru asta trebuie să înveţe să conducă; să recunoască intonaţiile şi tiparele vocilor şi să se orienteze după stele.

Şi să bea.

în prima seară, când vede cantitatea de băutură asigurată pentru un mic număr de recruţi ai BSS îşi dă seama că e un test, aşa că nu acceptă nicio propunere de întâlniri private cu tinerii, prin diverse debarale. Şi nici nu spune ceva despre ea. Nu e nevoie – aceşti bărbaţi şi femei de bani gata sunt aşa de plini de propriile lor cuvinte importante, încât nu le trebuie decât o băutură, două, ca toate informaţiile să se reverse dezordonat, fiind greu de reparat mai târziu.

Seara următoare, o parte din chipurile din seara precedentă a dispărut, au apărut altele, dar cantitatea de băutură rămâne aceeaşi. Alix se învaţă să alerge în fiecare dimineaţă pe coastă şi să parcurgă un traseu cu obstacole, cu dureri de cap şi cu greţuri, singurul indiciu al mahmurelii ei fiind paloarea obrajilor.

Pe urmă, două luni de stat la biroul de telegrafiere din clădirea Q, unde fusese prima dată intervievată. La măsuţa de telegrafiere, unde soseau toate mesajele din Europa şi din Africa, începe să priceapă care e scopul urmărit de BSS: să afle tot ce se poate despre puterile Axei. Americanii nu ştiu mai nimic, nici măcar locul unde se află diverse forme de relief, precum lacuri sau munţi din diverse ţări ale Axei. Nu ştiu precis ce face poliţia secretă germană, ce uniforme au, în cine pot avea încredere din Guvernul de la Vichy, câţi soldaţi au germanii de fapt şi în ce ţări sunt staţionaţi. Ignoranţa lor e uimitoare.

în ritmul acesta, Aliaţii nu vor câştiga niciodată războiul.

Se gândeşte la asta în timp ce se întoarce la apartamentul în care era cazată şi mai că nu o vede pe frumoasa blondă cu ochii înroşiţi şi cu obrajii brăzdaţi de lacrimi care aşteaptă în capătul scărilor.

— Lillie! exclamă Alix, îmbrăţişându-şi prietena. Ce faci aici?

Lillie o strânge atât de tare, încât Alix îşi dă seama că are o veste proastă.

— Taţi a pierdut tot, spune ea încet, cu amărăciune.

Lui Alix, frica îi strânge stomacul. în ultima scrisoare, Lillie îi spusese ceva despre nişte dificultăţi financiare, dar

Alix avea impresia că familia van der Meer avea atâţia bani, încât „dificultăţile financiare” înseamnă că în anul următor vor face doar două excursii în străinătate, în loc de patru. Se dă un pas înapoi şi se uită la Lillie: imaculata Lillie, cocoloşită Lillie, devotata Lillie – dar acum doar foarte trista Lillie, o variantă pe care Alix nu o văzuse niciodată.

— Hai să luăm cina, îi spune ea, şi se duc împreună la Trianon, unde mâncarea este chiar franţuzească, nu o versiune inventată în absenţa grăsimii de raţă şi a cârnaţilor de Toulouse.

Odată aşezate cu băuturile în mână, Lillie îi explică cu glasul gâtuit de plâns la fiecare cuvânt:

— Casa a fost preluată de bancă şi studioul a fost cumpărat de fraţii Warner. Ne-au dat suficienţi bani cât să plecăm în Manhattan – mama nu vrea să rămână la Hollywood, unde ştie toată lumea ce a pierdut – şi să închiriem un apartament pe strada Park.

Deci nu aţi rămas chiar pe străzi, îşi spune Alix mucalit.

— Tu eşti bine? o întreabă ea.

Lillie e copleşită de plâns.

Bărbatul de la masa alăturată îi trimite o băutură. Lillie o acceptă cu un zâmbet şters şi cu alte lacrimi.

Alix îşi ţine în braţe prietena care

plânge. Nici înainte de asta nu şi-ar fi dorit să fie în locul lui Lillie. Mama ei îl vânase permanent pe Peter Brooks, fără să-i dea voie lui Lillie să se gândească dacă îl iubeşte, îi spunea că orice fată ar iubi un bărbat ca Peter, ce face parte dintr-un soi de ordine socială americană care fie deţine, fie conduce jumătate din ţară. Viaţa îi fusese aşternută lui Lillie în faţă ca o cărare care duce spre o singură destinaţie – să fie exact ca mama ei, dar mai bogată.

Alix scoate o batistă din geanta lui Lillie şi i-o întinde.

— îţi trebuie o slujbă. Du-te mâine să vorbeşti cu Bobby. Principala ta grijă este în acest moment banii. Dar acum trebuie să te întorci la mama ta.

Lillie clatină din cap.

— Nu mai termină cu planurile, cu cine să ne întâlnim în Manhattan, ca să putem plânge, îmi tot spune că am ochii aşa de roşii, încât o să-l sperii pe Peter.

— Ăsta e modul ei de-a te iubi. Şi când eşti trist, trebuie să ai pe cineva alături. Are nevoie de tine.

— Dar eu am nevoie de tine.

— Ai nevoie de cineva care să te alinte, îi spune Alix zâmbind, exact ca atunci când am ieşit la picnic în Hollywood Hills şi ai făcut insolaţie. Mai ţii minte cum ne-a dus Bobby acasă cu maşina mergând încet, ca să nu ţi se

facă iar rău, şi eu ţi-am spus tot drumul numai glume tâmpite, ca să te înveselesc? Eu şi Bobby te vom alinta mereu, dar uneori trebuie să alinţi şi tu pe cineva.

Lillie, care îşi recunoştea întotdeauna defectele, după ce îi erau arătate, se strâmbă şi oftează. Pe urmă îi dă înapoi băutura bărbatului care i-o oferise lui Alix.

— Tu niciodată nu simţi nevoia să fii alintată, spune ea, şi iar i se umplu ochii de lacrimi. Nu pot să te pierd şi pe tine. Ştiu că ai un serviciu important şi că tu n-ai propriu-zis nevoie de mine, dar…

îşi şterge faţa şi cuvintele cu batista, dar Alix aude sunetul iubirii – o răguşeală superbă, pentru că uneori iubirea este prea mult pentru cuvintele prozaice ale oamenilor.

— întotdeauna vei fi sora mea.

— Lillie, spune Alix, iar acum plânge şi ea.

Pe urmă râde, gândindu-se cum stau ele două într-un restaurant frumos, cu băutură gratis şi lacrimi dulci-amare.

— Tu m-ai alintat atunci când am avut cea mai mare nevoie, spune ea cu vocea la fel de răguşită. în septembrie 1933 te-ai aşezat la mine pe pat şi m-ai pieptănat, şi ăsta a fost singurul lucru care m-a făcut să mă ridic şi să merg la şcoală.

Lillie a zâmbit puţin.

— Da, spune ea. Şi mă bucur că am făcut-o.

— Şi eu mă bucur, spune Alix, şi se strâng în braţe, poate ea prea tare, pentru că nu ştie sigur când îşi va mai vedea cea mai bună prietenă.

Singurul om din lume care, la câteva zile după ce muriseră părinţii lui Alix, intuise că atingerea delicată a periei de păr, efectul de mângâiere şi calmare pe care îl avea un lucru atât de banal o vor conduce din nou, cu paşi mici, spre viitorul care atunci i se părea că nici nu există.

Aşa că Alix o trimite pe Lillie acasă, la mama ei. Poate că nu-i plăceau metodele doamnei van der Meer – chiar în ziua în care Lillie a făcut insolaţie, mama ei i-a spus lui Bobby că are permisiunea ei să se întâlnească cu Alix, care atunci avea şaisprezece ani. Acum îşi dă seama că o făcuse din teamă: de teama că această tânără stă dintr-o dată la ea acasă şi că viitorul ei va cădea în responsabilitatea lor – o tânără care intră în concurentă cu Lillie pentru un soţ. Mama lui Lillie se gândise că Bobby ar fi perfect: suficient de bogat pentru Alix, dar departe de ce îşi dorea ea pentru Lillie. Şi datorită distanţei, Alix putea să-i fie recunoscătoare pentru manevra aceea, pentru că doamna van

der Meer ar fi putut să-i dea o uniformă de cameristă, interzicându-i orice fel de relaţie. Până la urmă, o învăţase pe Alix multe despre ce era cu adevărat bine. Să fie întotdeauna capabilă să aibă grijă de ea. Să-şi urmeze instinctul şi spiritul de aventură. Să nu cadă niciodată în capcană, crezând că o căsătorie înseamnă iubire, şi iubirea învinge totul: singurele învinse erau întotdeauna femeile, nu bărbaţii.

A doua zi, Alix e trează în zori şi îi scrie o scrisoare lui Bobby, pe care chemarea la datorie primită cu trei luni în urmă nu îl făcuse să ajungă pe mări îndepărtate, ca să vâneze submarine, ci la New York, unde activitatea lui era esenţială pentru război, încearcă să nu se gândească la faptul că numele Du Pont fusese cel care îl ţinuse departe de instruirea într-o tabără militară şi de traiul în barăci. Nu-l mai văzuse de când ajunsese la Washington, nu are voie să-i spună ce face şi îsi dă seama că nu i-a trimis decât o scrisoare – iar el nu i-a răspuns.

Se întreabă dacă războiul şi absenţa îl vor face să se îndepărteze încet de ea şi să revină la statutul de prieteni. îl iubeşte pe Bobby la fel cum o iubeşte pe Lillie – genul de iubire de douăzeci şi patru de carate, solidă, autentică şi ritualică. Ea şi Bobby nu pot să plănuiască un picnic fără să verifice de două ori dacă toată lumea are pălăria de

soare; uneori beau cocktail Shirley Temple când ies la restaurant, pentru că sunt nostalgici. Mulţi oameni trăiesc cu mult mai puţină iubire; poate că o căsnicie ar putea să meargă binişor. Dar binişor e mult mai puţin decât vrea ea. Şi e mai puţin decât îşi doreşte pentru Bobby. Dar acum trebuie să rezolve problema lui Lillie, nu a ei.

Ia stiloul în mână.

Dragă Bobby,
Din Washington D.C.

Scrisoarea asta va ajunge în urma lui Lillie, dar în caz că ea nu este suficient de persuasivă, dă-mi voie să-ţi spun: te rog – te rog ajut-o să-şi găsească o slujbă. Ştiu că ţie ţi se pare aproape intolerabil ca o femeie să lucreze, dar şi tu ştii că acum America are nevoie de munca noastră. Iar Lillie are nevoie de o slujbă. Nu am încredere în Peter. Nunta e programată abia la anul şi mă tem că falimentul familiei van der Meer s-ar putea să-i taie avântul.

Mulţumesc, Bobby. Sper că eşti bine. Şi sper ca această cravată să te facă să zâmbeşti.

Cu drag şi bisous,
Alix

împachetează o cravată de aceeaşi

culoare ca rochia ei de bal şi pleacă la serviciu.

Când ajunge la clădirea Q, un bărbat o aşteaptă să-i spună că nu e nevoie de ea în biroul de telegrame. O duce în biroul în care susţinuse primul interviu. Domnul Trabuc o aşteaptă. îşi pregăteşte trabucul şi trece la subiect.

— Ai văzut în ultimele trei luni că, deşi BSS se cheamă serviciu secret, spionajul ne lipseşte, spune el puţin posomorât. Trebuie să ştim totul despre fiecare ţară din Europa ocupată de Axă, de la locaţia fabricilor de avioane şi infrastructura feroviară, la locurile în care se găsesc grupuri de rezistenţă dispuse să colaboreze cu Aliaţii, la informaţii despre ordine de luptă şi la persoane din Germania care pot fi convinse să acţioneze împotriva Fiihrer-ului. Suedia şi Elveţia, fiind ambele ţări neutre şi patronate bine de germani, italieni, bulgari, maghiari – de toată lumea –, sunt locuri ideale pentru instalarea unor posturi din care agenţii să colecteze informaţii. Informaţiile acelea vor fi transmise la Washington, după care se vor trimite la comandamentul militar. Vreau să te duci în Elveţia şi să aduni informaţii de la oricine se poate. Vorbeşti toate limbile, cunoşti Berna şi eşti isteaţă foc. Nu vei putea să spui nimănui ce faci şi va trebui să-i informezi pe logodnicul tău şi pe cei din

familia van der Meer că eşti plecată din ţară cu o misiune confidenţială şi că veţi coresponda rar. E posibil să constataţi că logodna ta nu va supravieţui acestui tratament dur, dar poate că asta o să fie cu noroc. Urmează să pleci cu Allen Dulles, chipurile pe post de asistentă. Acoperirea lui e de ataşat special la Legaţia Americană din Berna.

— Chipurile ca asistentă? Sau chiar ca asistentă? e singura întrebare pe care o pune ea, în timp ce mintea ei încearcă disperat să înţeleagă tot ce i-a spus. Şi mă întrebaţi dacă vreau să plec în Elveţia, sau îmi impuneţi?

— Tu crezi că Roosevelt a avut luxul de a alege dacă să declare sau nu război Japoniei şi Germaniei?

Fumul de trabuc subliniază iritarea pe care i-o stârnesc întrebările ei, ale căror răspunsuri s-ar părea că sunt evidente.

Usa se deschide şi intră un alt bărbat, Privirea pe care o aruncă ochii lui albaştri din spatele ochelarilor este ostilă, în timp ce-şi mestecă agresiv pipa.

— El este Allen Dulles, spune prietenul ei cu trabucul. El va conduce operaţiunile BSS din Elveţia. Domnul Dulles nu vrea să mergi cu el.

Alix nu se poate abţine; începe să râdă. Are bănuiala că Domnul Trabuc, de fapt, o simpatizează şi abia aşteaptă

să vadă ce se întâmplă.

— Dulles este Agentul 110. Nume de cod, domnul Burns, continuă Domnul Trabuc. M- am gândit că ţi-ar plăcea să-ţi alegi singură numele tău de cod.

Nu îşi poate stăpâni impulsul de a-l irita pe Dulles.

— *Bisous,* spune ea. Un pupic franţuzesc în Elveţia.

— Dumnezeule, este răspunsul lui Dulles.

CAPITOLUL 8

Berna e în două feluri: frumoasă şi viciată, precum o zeiţă hollywoodiană care a băut cam mult. Străzile pietruite ale oraşului din secolul al XH-lea înaintează şerpuit pe lângă încântătoarele clădiri medievale din gresie. Dar oamenii din acele clădiri şi de pe acele străzi sunt firul tras din ciorapii de mătase ai Bernei, după cum descoperă Alix.

Sunt spioni, la fel ca ea şi Dulles – unii loiali ţării natale, alţii care au rolul de agent dublu sau triplu, şi în care nu poţi avea încredere. Mai există şi personal civil din armată – oameni care au informaţii de vânzare, de multe ori de calitate îndoielnică, dar ea a fost instruită să tragă cu ochiul sub orice tiv murdar de noroi, pentru că niciodată nu

ştii când găseşti acolo o dantelărie veche. Sunt multe, multe femei care îşi oferă trupul pentru favoruri, protecţie, bani sau alt fel de câştiguri.

Chiar şi în Berna neutră, războiul înseamnă pene de curent şi raţionalizări de hrană, dar vacanţele la schi sunt încă la modă, la fel ca mâncărurile şi băuturile fine. Berna are degajarea nonşalantă a locului în jurul căruia se desfăşoară un război, a locului în care poţi să-ţi baţi joc de nazişti fără să fii împuşcat şi în care se pare că nimeni nu realizează că, dacă ai face acelaşi lucru la doar o sută de kilometri distanţă, ar însemna să mori.

Acestea sunt observaţiile pe care le face Alix în prima săptămână petrecută în Berna. La sfârşitul acestei perioade, Dulles se stabileşte în casa aflată pe strada Herrengasse, la numărul 23. Ferestrele cu arcadă, ghivecele cu plante şi fântâna din faţă nu oferă niciun indiciu referitor la activităţile neelegante care au loc în interior. Din spate, e aceeaşi imagine rafinată: panglica turcoaz a râului Aare îşi desfăşoară meandrele, iar vârfurile Jungfrau, Eiger şi Mbnch se înalţă maiestuos ca nişte metereze albe.

în biroul lui Dulles, Alix instalează radiotelefonul, dispozitivul de codat semnale şi telegraful lângă o măsuţă pe

care Dulles a încărcat-o cu toate băuturile alcoolice pe care le-a putut găsi. Lângă măsuţă e poliţa unui şemineu pe care se află fotografia soţiei lui, Clover, iar dedesubt, un foc intens. Intenţia lui este ca draperiile roşii, căldura focului şi băutura să facă treaba în locul lui. Şi poate că aşa va fi, se gândeşte Alix, în timp ce îi trimite primul mesaj lui Victor, cunoscut altfel drept cartierul general din Washington.

DE LA BURNS ŞI BISOUS CĂTRE VICTOR. AM AJUNS. HERRENGASSE 23.

Dulles, după ce şi-a petrecut ziua la croitor, transformându-se dintr-un avocat de pe Wall Street într-un diplomat elveţian relaxat, se întoarce îmbrăcat în pantaloni de stofă moale şi jachetă, cu o pălărie cu boruri largi trasă pe ochi, de parcă ar fi încercat să pară să fie stilat sau incognito – şi nu reuşeşte nici una, nici alta.

— Dă-i drumul, puştoaico, îi spune el. Găseşte-mi ceva folositor sau pleacă acasă.

E o ameninţare inutilă. Când graniţele sunt complet blocate acum, că Aliaţii au invadat Africa de Nord, ar fi imposibil să plece în America şi dacă s-ar dovedi la fel de ineptă precum duşmanii lui Scarlet Pimpernel.

Cu toate acestea, instinctul acut de afirmare iese la suprafaţă.

— Crezi că BSS m-ar fi trimis aici dacă aş fi fost total incompetentă?

— Nu pot să vorbesc în numele BSS, spune el, dar voi vorbi în numele meu în câteva zile. Să fii şcolăriţă în Elveţia nu e chiar totuna cu a strânge informaţii de care depinde toată lumea occidentală.

Nu are ce să răspundă la asta. E adevărat, chiar dacă exagerează.

Pleacă din apartament şi rătăceşte prin galeriile nesfârşite din Lauben, fără să vadă magazinele de antichităţi, librăriile şi patiseriile pe care le frecventa când era la şcoală. Coboară în pivniţele cu bolţi arcuite de piatră care ascund teatre şi baruri, comandă ceva de băut şi se întreabă cum o fostă şcolăriţă din Elveţia va putea găsi ceva ce ar putea schimba cursul unui război care colorase aproape toată Europa în cafeniul nazist.

Dulles le va împărţi cu siguranţă trabucuri tuturor oamenilor importanţi din Berna – muncitori, politicieni, exilaţi, naţionalişti străini. Ceea ce înseamnă că lui Alix îi rămâne cealaltă jumătate a populaţiei: femeile – persoanele neimportante, la fel ca ea. Şi dacă viaţa a învăţat-o ceva până atunci, acel lucru e că bărbaţii sunt cel mai puţin prudenţi atunci când mănâncă şi beau, sau, aşa

cum auzise – ea personal nu avea aproape deloc experienţă în domeniu –, când sunt în pat. Asta însemna că trebuie să vorbească cu cameristele din hoteluri. Cu ospătăriţele de la cabanele de schi. Cu dansatoarele din cluburi. Şi cu prostituatele, presupune ea. Dacă în privinţa celorlalte ocupaţii nu poate să pretindă că se pricepe, ospătăriţă fusese. Aşa că va începe cu hotelul Bellevue Palace.

în capătul potcoavei făcute de râul care înconjoară Altstadt, vechiul oraş, hotelul Bellevue Palace stă precum o mătuşă care a rămas fată mare – demodat, dar impunător şi cu o postură perfectă. Alix se duce direct la restaurantul cu ferestre spre râu, ajungând în perioada relaxată dintre prânz şi cină, când ospătăriţele stau la cafea şi visează să nu mai servească pe nimeni. Se aşază la o masă, întinde vreo două numere vechi din *Harper's Bazaar* şi câteva coli dactilografiate şi se preface că face corecturi la manuscrisul din faţa ei.

Clatină din cap când o vede pe prima ospătăriţă care se apropie; nu o cunoaşte. Chiara Romano trebuie să mai fie acolo. Nu trece mult de când se gândeşte la asta şi o tânără brunetă, cu pielea măslinie şi un aer obraznic, iese

din bucătărie, iar Alix zâmbeşte.

Femeia porneşte spre ea, îşi desface braţele şi exclamă: *.Bella! Ammazza!"* aşa de tare, încât cei câţiva oameni din restaurant ridică privirea şi se uită la ea cum se repede la Alix, cuprinsă de valuri de râs şi de lacrimi.

Alix se desprinde din vârtej, zâmbind.

— *Ti sono mancato,* Chiara?

Chiara se aşază pe scaun şi se şterge la ochi.

— Nimeni, felul în care subliniază cuvântul este teatral, nu m-a mai făcut să mă simt aşa de bine la lucru. Mai ales acum.

Cu acele cuvinte, dramatismul şi exuberanţa dispar, şi o femeie mult mai potolită ia locul acelei Chiara cu care Alix lucrase odinioară.

— Ce îti face familia? o întreabă Alix. Sunt tot în Italia?

— Da. Se roagă în fiecare seară să moară Mussolini, dar până acum nici el, nici Sfânta Fecioară nu i-a ascultat. Spune-mi, de ce te-ai întors la Berna? Credeam că americanii stau cât mai departe posibil de Europa.

Alix nu ia în seamă ironia făcută pe seama intrării recente a tării ei în război şi face semn spre revistele din faţa ei, dându-şi seama că, până când se va împrieteni cu vechea ei amică, va trebui să inventeze o poveste.

— Lucrez la Legaţia Americană. Şi... ştii că acum ceva timp am lucrat pentru *Harper's Bazaar* la Paris?

Chiara dă din cap; obişnuiau să-şi scrie pe vremea în care corespondenţa era livrată, şi nu aruncată de submarine pe fundul mării.

— I-am spus lui Cârmei că o să îi scriu câteva articole despre moda din Europa, aşa că trebuie să găsesc petreceri şi lux.

Ochii Chiarei încep să sclipească aşa cum sclipeau în urmă cu şase ani, când ea şi Alix îşi scoteau şorţul la sfârşitul serii, când îşi puneau o rochie şi se duceau la orice petrecere se întâmpla să fie la hotel, în ciuda faptului că Alix avea şaptesprezece ani şi ar fi dat-o afară de la şcoală dacă s-ar fi aflat de escapadele ei.

Chiara răsfoieşte revistele şi oftează privind rochiile superbe purtate de nişte modele coafate lejer, sub lumina unui candelabru aflat într-o sală strălucitoare. Pe urmă deschide geanta lui Alix şi ia de acolo o ţigară, de parcă ar fi avut iar şaptesprezece ani şi ar fi împărţit totul.

— Se dă o petrecere mare aici, sâmbătă. Pentru toti oamenii sic – unii vin de la Ziirich

sau de la Paris. Şi Esmee va fi acolo.

— Esmee? Adică inamicul tău numărul unu, Esmee Archambault? întreabă Alix

uimită.

Chiara zâmbeşte.

— Acum suntem prietene.

— Asta-i ceva gen… nu ştiu, Alix caută în hăţişurile minţii o comparaţie potrivită şi o găseşte: Ca şi cum Hitler şi Churchill şi-ar trimite scrisori de dragoste.

Chiara râse isteric şi e chiar ca în seara aceea amuzantă, când, la sfârşitul petrecerii, porniseră pe jos spre şcoală – unde Chiara era femeie de serviciu pe timpul zilei – şi râdeau pe seama unui bărbat care o invitase la schi în St. Moritz. Chiara îl refuzase, dedicată unei vieţi fără bărbaţi, pentru că „în Italia eu nu pot vota, aşa cum votezi tu în America", după cum îi spusese într-o seară mai tristă. „Ca să merg la facultate trebuie să plătesc dublu faţă de un bărbat. Eu trebuie să mă mărit şi să fac o droaie de copii pentru patria fascistă. în Italia le e frică de femei", adăugase ea posomorâtă şi suflase fumul ţigării în aerul nopţii.

— Chiara!

Se aude o voce din bucătărie.

— Pauza s-a terminat.

Alix îi strânge mâna.

— Mă bucur să te revăd.

— Şi eu. O să-ţi fac rost de bilete la petrecere – o să vrei unul şi pentru şeful tău, ştiu eu.

Chiara zâmbeşte şi apoi pleacă în grabă.

Dulles îi dăduse câteva zile dar, după cum se vedea, lui Alix nu îi trebuise decât una.

Când intră iar în biroul lui Dulles, o face zâmbind, mult mai stăpână pe sine, ceea ce o ajută să se stăpânească să nu îi spună repede: „Ţi-am zis eu!” în loc de asta, spune:

— Sâmbătă seară mergem la petrecerea consulatului elveţian, la hotelul Bellevue Palace.

El aproape tresare, dar se stăpâneşte la fel de bine ca ea.

— Puteam să ajung şi singur la petrecere.

— Poate, spune ea, dar nu fără să se vadă că *vrei* să mergi acolo. în felul acesta, lumea va afla imediat că ai suficientă influenţă şi relaţii ca să ajungi la petrecerea săptămânii, la doar câteva zile după sosire. Te pune într-o lumină bună, Dulles. Acceptă cu un zâmbet şi nu mai fi arţăgos. Şi uită de plecarea mea în Manhattan; nu plec nicăieri.

A doua zi, trage cu urechea la discuţii în hotelul Bellevue Palace, prefăcându-se că scrie un articol pentru *Harper’s Bazaar.* Nu trece mult şi aude că Allen Dulles este spion american. Tresare. Peste doar o jumătate de oră, acelaşi

lucru îl discută doi italieni de la o masă alăturată. După ce aceştia pleacă, Alix ia ziarul de pe masa lor şi vede articolul în care se spunea că Allen Dulles venise în Elveţia în calitate de „trimis special” al lui Roosevelt. Până şi un idiot putea să înţeleagă subtextul.

Dă să plece în grabă pe Herrengasse, dar Chiara se apropie şi-i spune:

— Am o pauză de zece minute.

O scoate pe Alix din hotel, pe o străduţă lăturalnică.

— Ştii că guvernul elveţian are urechi peste tot, îi spune Chiara repede. Toate discuţiile din hotel sunt ascultate. Şi nu vreau ca guvernul elveţian să afle că te-am întrebat dacă tu chiar eşti aici ca secretară, sau şi tu eşti „trimis special”.

Alix scoate două ţigări, îi dă una Chiarei şi aprinde un chibrit.

— Tu mă cunoşti, îi spune ea veselă, ca şi cum era la plimbare cu o prietenă şi vorbeau vrute şi nevrute, întotdeauna am fost specială.

— Atunci trebuie să ştii asta.

Privirea Chiarei este hotărâtă în ciuda zâmbetului diafan.

— La petrecere o să fie un agent Abwehr. Hans Gisevius. Postul de vice-consul la misiunea germană din Zürich este doar o acoperire.

Un agent Abwehr. Abwehr este serviciul de informaţii şi

contrainformaţii din Wehrmacht. La fel de ilegal precum spionajul lui Allen Dulles şi Alix St. Pierre la Berna este ca naziştii să aibă un agent care lucrează în Elveţia neutră.

— De unde ştii? şopteşte Alix.

— Chestiile pe care le aud ca ospătăriţă valorează o grămadă de franci.

Ceea ce însemna că Alix avusese dreptate să înceapă cu Chiara, care acum avea să fie primul ei informator.

— Pot să te plătesc, spune ea.

Răspunsul Chiarei e vehement.

— Banii nu sunt de ajuns. Cămăşile Negre l- au arestat pe tata acum douăsprezece luni. Nu ştim dacă e viu sau mort. Vrem ca Aliaţii să facă ceva. Vreau ca tu *să faci* ceva.

— Voi face, promite Alix pripit, sperând, cel mai probabil prosteşte.

în timp ce trece prin Kornhausplatz, îndreptându-se spre Herengasse, nu vede nimic din frumuseţile Bernei, în afară de Kindlifresserbrunnen, Fântâna Mâncătorului de Copii. Căpcăunul stă mulţumit pe un piedestal înalt, deasupra domeniului său acvatic, îndesând în gură un copil, în timp ce alţii îi stau în braţe sau se zvârcolesc în sacul lui, gata să-i fie fel principal şi desert, la fel cum Hitler şi Mussolini devorează ţările, oamenii şi libertatea lor.

Alix venise în Elveţia dintr-o nevoie nestăpânită de aventură – dar şi pentru că, practic, i se ordonase. Dar uitându-se la dinţii albi ai căpcăunului încleştaţi pe capul copilului, îşi dă seama că trebuise să vină aici pentru Chiara, pentru tatăl Chiarei şi pentru toţi ceilalţi oameni pe care nu îi cunoaşte, dar care înfruntă nişte pericole pe care ea nici nu le bănuise. Ce i-ar fi face Chiarei un agent Abwehr dacă ar afla că îi ştie adevărata identitate? Şi câţi taţi vor mai dispărea în noapte înainte ca toate astea să se termine?

Mary Bancroft, brunetă, cu buze roşii şi purtându-se de parcă toată lumea se uită la ea, nu poate decât să se facă observată, iar la petrecerea de la Bellevue, Alix vede că Dulles o observă al naibii de bine. Alix a auzit deja de Mary – fiica patronului de la *Wall Street Journai* – şi nu trece mult până când Mary şi Dulles stau apropiaţi, ea cu mâna pe braţul lui, el, aplecat uşor spre ea. Soţul lui Mary, Jean, în celălalt capăt al camerei, nu observă sau poate nu e interesat.

Alix şi-ar fi dorit să fie surprinsă. Cu cine alege Dulles să se culce în timp ce soţia lui îl aşteaptă în Manhattan nu e treaba ei, dar asta o face să-şi aducă aminte să nu ajungă niciodată să fie

soţia unui bărbat bogat şi să simuleze ignoranţa când vine vorba de aventurile soţului; să nu ajungă niciodată ca Mary, atât de ostentativ nefericită în căsnicie, încât reputaţia ei să fie, oriunde merge, la fel de evidentă ca un steag arborat.

Brusc, îşi doreşte să-i scrie lui Bobby. Dar cum să îi spună că deja întrevede acel viitor în care o va înşela? El va nega, dar tatăl lui este exact ca Dulles, la fel şi fratele lui mai mare. Au asta în sânge.

Dar nu e momentul să se gândească la Bobby. Aşa că circulă şi descoperă că nu e greu să culegi informaţii de la bărbaţi, atâta timp cât e dispusă să nu-şi ascundă decolteul în faţa unor priviri rătăcitoare şi nici să-şi ferească fundul de atingerea mâinilor obraznice. Douăzeci de minute petrecute în neplăcuta apropiere a unui bărbat au făcut-o să afle că maghiarii încearcă să-şi retragă trupele din Rusia, iar o mână pe fund a dus la descoperirea faptului că românii se revoltă. Washingtonul va vrea să afle toate astea, la fel cum Alix vrea acum să ştie dacă Domnul Trabuc a ales-o pentru că poate să arate bine în rochie, sau pentru că ştie limbi străine.

în celălalt capăt al camerei vede un bărbat deosebit de înalt şi frumos, cu acele maniere degajate, germanice, potrivindu-se cu modul în care Chiara îl

descrisese pe agentul Abwehr. Dulles se apropie de el, iar Alix încearcă să intervină, când Dulles îi face semn din cap discret, dar ferm, şi o cheamă pe Mary.

Dulles se asociază cu Mary, nu cu ea, pentru a-l vrăji pe agentul Abwehr. Ceea ce înseamnă că Alix trebuie să găsească cumva o persoană şi mai importantă decât un ofiţer german de contrainformaţii, dacă vrea să fie ceva mai mult decât secretara lui Dulles.

Trage o înjurătură şi se răsuceşte pentru a respinge un alt atac al unei mâini pe spatele ei, dar dă cu ochii de Esmee Archambault, colegă – şi niciodată prietenă – de la Le Manoir.

— Alix St. Pierre, spune Esmee zâmbind. Dacă vorbim aici, toată lumea o să se uite la noi, fiindcă suntem cele mai atrăgătoare femei din încăpere. Propun să mergem într-un loc mai retras.

Cu toate că abia schimbase câteva vorbe cu Esmee toată viata şi îsi aminteşte clar că i-a făcut vreo două farse incontestabilei regine de la Le Manoir, Alix se trezeşte spunând: „Ascensorul de serviciu”, fiind copleşită de curiozitate.

— Spune-i Chiarei să-ţi arate unde e.

Esmée dă din cap şi Alix iese din bar, strecurându-se pe coridoarele hotelului.

Ascensorul de serviciu ajunge la doar un moment după Esmee, femeile urcă şi Alix apasă pe butonul de oprire în caz de urgenţă.

— Deci, spune Alix cu un mic zâmbet, regina se amestecă cu plebea.

Esmée râde.

— Poate că am fost eu regină, dar tu ai fost clar împărăteasa misterelor. Prea ocupată cu Lillie van der Meer ca să mai vorbeşti cu altcineva, şi când nu erai cu Lillie, fumai la cai cu grăj darii sau te furişai în cameră după ora stingerii. Niciodată nu mi-am putut da seama dacă eşti snoabă sau libertină.

E rândul lui Alix să râdă în hohote.

— îţi garantez că nu am fost nici una, nici alta.

— Iar eu nu am fost regină, spune Esmée, zâmbind. Prietenul meu, Anthony, zice că, probabil atunci când m-am născut, i-am spus moaşei exact cum vreau să fiu adusă pe lume – ceea ce e ridicol, fiindcă el e la fel de autoritar ca mine. Doar că unii au o personalitate mai mare decât corpul care ar trebui să o conţină. A mea mereu rupe nasturii şi plesneşte pe la cusături.

Explicaţia ei nu potoleşte râsul lui Alix, mai ales pentru că era absolut corectă. Dar nu poate bloca ascensorul toată noaptea.

— Chiara spune că pot avea încredere în tine, zice ea, înghiţindu-şi râsul. Am nevoie de informaţii.

— Se pare că noi două avem un prieten comun – pe Frank, de la Ritz. Hotelul e ocupat de germani care vorbesc o grămadă la bar. Frank aude tot.

Esmee vorbeşte repede şi Alix e impresionată de faptul că femeia aceasta pe care o desconsiderase la şcoală, crezând că e bogată şi ineptă, e probabil mult mai experimentată în genul acesta de întâlniri ca ea şi că trebuie să fie cumva implicată în mişcarea de rezistenţă din Franţa.

— Nu ştiu cât timp o să mai pot veni în Elveţia, continuă Esmee. Familia mea are afaceri aici şi până acum am reuşit să obţin un *Ausweis* – permis de călătorie – de la germani. Dar s-ar putea să fim nevoiţi să apelăm la scrisori dacă situaţia se înrăutăţeşte. Ceea ce înseamnă că trebuie să scriem în asa fel încât doar noi să putem înţelege.

— Amintiri din şcoală, se repede Alix. Dacă privim şcoala ca pe o hartă, atunci sufrageria ar fi Franţa, grajdurile ar fi Anglia, grădina din faţă, Italia…

— Ar merge. O să asociem numele unor fete oamenilor de care s-ar putea să îţi scriu.

— Şi întotdeauna ce e mai important e

a patra propoziţie sau al patrulea cuvânt, încheie Alix, amintindu-şi cum fusese învăţată să ascundă informaţiile printre banalităţi.

Abia după ce ia degetul de pe butonul de oprire, se uită mai bine la Esmee şi observă o oboseală discretă în ochii ei şi o fată mai

subţiată şi mai colţuroasă în comparaţie cu faţa proaspătă şi drăguţă pe care o avusese moştenitoarea de şaptesprezece ani.

— Eşti prudentă? Activitatea asta e…

— Crede-mă, cineva care e vecin cu un Oberführer ştie că e ceva periculos, spune Esmée în maniera regală pe care Alix şi-o aminteşte de pe vremea şcolii. Dar eu aş prefera să nu fiu vecină cu un Oberführer. Aşa că-

Uş ile ascensorului se deschid şi Esmée pleacă.

CAPITOLUL 9

Dulles e entuziast a doua zi, când îi spune lui Alix:

— Mary va veni cu noi.

Alix rămâne cu gura căscată fără să vrea.

— Cel mai mare subiect de bârfă din Elveţia?

— Exact, spune el, zâmbind aşa cum fac bărbaţii după ce şi-au petrecut noaptea treji într-un mod mulţumitor.

— O să-l vrăjească pe Hans Gisevius, ca să-i spună dacă e sau nu agent dublu. El spune că vrea ca Hitler să cadă. Asta îl face să fie valoros – dacă nu minte.

Prăjitura cea gustoasă îi fusese luată lui Alix înainte să apuce să guste din ea. Iar Dulles se dovedise a fi genul de bărbat care pune femeile la treabă bucuros – dar doar dacă se culcă cu el.

în seara aceea, aşteptând ca Esmee să-i scrie, flirtează aşa de hotărâtă cu toţi bărbaţii de la hotelul Bellevue Palace, încât riscă să se ofere mai mult decât ar fi vrut. însă tatăl Chiarei este la închisoare, iar Esmee e vecină cu un Oberführer, aşa că problemele lui Alix

sunt chiar minore.

Cineva se aşază lângă ea şi Alix se pregăteşte de o altă rundă de cochetare. Dar este Mary.

— Nu pierzi vremea deloc, spune Mary batjocoritor, cu ochii la italianul cu care Alix fusese forţată să se folosească de toată creativitatea pentru a scăpa de el şi de cocktailul pe care încerca să i-l ofere.

— Nu asta vrea Dulles?

Alix nu prea reuşeşte să pună în cuvinte aceeaşi nuanţă batjocoritoare, astfel încât sună mai degrabă tristă.

Mary dă din cap.

— Vreau să mă asigur că înţelegi. E mult mai simplu dacă înţelegi de la bun început la ce eşti folosită, decât să afli mai târziu.

0 cuprinde furia. E prea cald în bar. Focul arde şi mirosul de brânză care se topeşte, caviar şi cârnaţi fac ca aerul să capete iz de acru, de sare şi de mascul. Stingerea luminilor face ca lumea din afara barului să nu existe, şi lui Alix îi e dor de priveliştea zăpezii luminate plăcut de felinare.

Mary îl cheamă pe ospătar şi comandă o băutură.

— Hai să fim sincere. Tu mă crezi o femeie bogată pe care Dulles o vrea din motive personale şi consideri asta un obstacol? Cam asa?

Alix râde, surprinsă. întotdeauna se

crezuse o persoană directă, dar Mary e brutal de directă.

— Da, spune ea, simţindu-se uşurată că poate fi sinceră după toată disimularea din ultimele două ore. Deşi, adaugă ea, propria ei francheţe făcând-o să se judece după aceleaşi criterii pe care i le aplica lui Mary, eu nu fac nimic extraordinar de util pentru Dulles, în afară de trimis telegrame.

„Ah-ul” cu care a răspuns Mary e ori superior, ori amuzat.

— Washingtonul nu ar primi nimic dacă Dulles nu te-ar pune să-i trimiţi telegramele, spune ea. Deci eşti utilă. Numai că utilitatea ta nu e recunoscută de nimeni. Asta te irită pe tine.

Mary o încearcă, vrea să vadă dacă Alix va alege să se simtă jignită, sau va ignora şi va accepta situaţia. Alix îşi dă seama că probabil ar avea ceva de învăţat de la Mary în domeniul spionajului – o femeie care se ocupă cu afaceri clandestine de câţiva ani trebuie să ştie câte ceva despre bărbaţi şi despre discreţie.

Aşa că alege să dezvăluie ceva adevărat.

— Ce mă irită pe mine, spune ea, dând peste cap băutura, este că, dacă Dulles ar fi fost femeie, nimeni n-ar fi intrat în biroul lui să îi spună ceva. El ar fi fost pipăit pe fund, nu eu.

— Tu ştii că puterea, spune Mary,

privind-o cu coada ochiului în timp ce scutură scrumul ţigării, e opusul iubirii.

— Puterea e opusul iubirii, repetă Alix, încercând să înţeleagă ce vrea să spună Mary.

Oare iubirea lui Alix pentru Bobby e un soi de forţă ciudată de inerţie care o face să vrea să controleze totul?

— Eu întotdeauna am crezut că femeile sunt opuse faţă de putere, nu de iubire, spune ea solemn.

Mary râde cu poftă.

— Cred că şi asta e adevărat. Dar ce vreau eu să spun e că…

Oftează, striveşte ţigara şi îi face semn chelnerului să-i aducă o altă băutură.

— Ce vreau eu să spun, repetă ea, e că nu vreau să afli niciodată ce vreau să spun. Noapte bună! Cred că e timpul ca fundul tău să ia o pauză de la molestare.

Şi aşa, Alix a fost scoasă din joc.

Următoarele luni aduc aceleaşi lucruri. Câteodată, informaţiile pe care Alix le trimite la Washington vin din propriile ei surse: Esmee îi oferă actualizări excelente ale stării în care se află Rezistenţa franceză; Frank îi spune ce vorbesc naziştii la barul de la Ritz, unde se adună ofiţerii de contrainformatii , , nemulţumiţi şi una dintre fostele ajutoare de bucătar de la Le Manoir, care acum are un club de gentlemeni în Berna, îi oferă un flux constant de

noutăti.

în 1943, Washingtonul vrea informaţii despre Italia, pe care Chiara le adună de la fratele ei, Matteo, care îi trimite scrisori în dialect piemontez, astfel încât multe scapă înţelegerii cenzorilor. Scrisorile conţin detalii referitoare la forţele armate, garnizoane, locaţii de fabrici, geografie şi tot ce trebuie să ştie Aliaţii în vederea unei invazii, speră Alix, de dragul Chiarei.

Până în vară nu avusese loc niciun fel de invazie. Scrisorile trimise de fratele Chiarei spun că italienii mor de foame şi că îşi doresc şi alte acţiuni din partea Aliaţilor, pe lângă debarcarea în largul coastelor Siciliei, operaţiune care îi făcuse pe nazişti să se poziţioneze în aşa fel încât să ocupe tot nordul ţării, acolo unde locuieşte familia Chiarei.

— îmi pare rău, îi spune dezamăgită Alix Chiarei, stând pe malul râului cu o îngheţată în mână.

Să nu-ţi pară, răspunde Chiara posomorâtă. Cel puţin ştiu că *vrei* să faci ceva. Nu ştiu dacă americanii sau britanicii chiar vor. în ultima scrisoare, Matteo spunea că a trebuit să se ascundă în munţi, fiindcă toată lumea ştie că îi urăşte pe fascişti. Dacă naziştii ocupă nordul, îl vor ucide.

Ceea ce începe ca furie se termină în lacrimi şi, pentru prima dată de când

Alix o cunoaşte, Chiara plânge. Singurul lucru pe care Alix poate să-l facă este s-o îmbrăţişeze. La fel cum o îmbrăţişase pe Lillie la Washington. Atunci fusese sigură că poate să-şi ajute prietena. Acum nu are această convingere.

Zilnic vin tot mai multe telegrame din Alger, unde fusese stabilit cartierul general al forţelor aliate, dar niciuna dintre ele nu şochează mai mult decât asta: ALIX, ŞTIU CĂ EŞTI TU. TE-AM RECUNOSCUT DUPĂ BISOUS.

Singurii care puteau recunoaşte *bisous* sunt Lillie şi Bobby. Dar singura care ar fi putut trimite o telegramă aşa de nesăbuită e Lillie.

Alix se aşază pe scaun. Ca Lillie să vadă acel *bisous,* trebuia să lucreze la serviciul de telegrafie de la AFHQ[2] din Alger. Alix o recomandase pe Lillie la BSS pentru că avea pedigree şi cunoştinţele de limbi străine necesare.

Dar acum Lillie folosise numele ei într-o transmisiune. Dacă cineva vede asta, vor fi date afară. Existenţa BSS depinde de faptul că sunt cât mai puţini oameni care cunosc numele şi locaţiile agenţilor lui, astfel încât, dacă unul dintre ei e prins, să nu fie aruncată în aer toată organizaţia. Alix mototoleşte hârtia în pumn şi compune, la rândul ei, un

mesaj, BISOUS ŞI DOAR BISOUS ÎŢI TRIMITE *GROS* BISOUS.

Răspunsul, atunci când vine, îi este caracteristic lui Lillie. *GROS* BISOUS PRIMIŢI CU PLĂCERE. VOI ÎNCERCA SĂ MĂ OCUP DE ELVEŢIA ŞI SĂ LAS FRANŢA CELORLALTE FETE. TE ROG MAI TRIMITE BISOUS.

Alix zâmbeşte. Are nevoie de o prietenă. Nu, are nevoie de Lillie.

Nu după mult timp, vine o altă telegramă: OPERAŢIUNEA AVALANŞA. Telegrama asta este mai importantă decât toate celelalte, în sfârşit cu informaţii referitoare la viitoarea invazie a trupelor aliate în Italia continentală.

îi e aproape imposibil să aştepte până când se întâmplă propriu-zis, pe 9 septembrie, dar când se întâmplă, Alix intră grăbită în Bellevue, o ia de braţ pe Chiara, o scoate afară şi spune:

— Au debarcat la Salerno.

Ţipătul Chiarei este, cu siguranţă, cel mai puternic sunet pe care l-a auzit vreodată în Berna.

— *Ammazzo!* spune ea iar şi iar, mulţumindu- le Fecioarei şi sutelor de sfinţi.

— Spune-le fraţilor tăi, spune Alix radioasă, că am nevoie de tot ce pot trimite.

— îţi vor spune şi ce culoare au chiloţii lui Mussolini, răspunde Chiara şi încep amândouă să râdă.

Momentul acela merită toate lunile de muncă. La fel ca gândul că acum, dat fiind că Alix este singura care are contacte în Italia, va putea face în sfârşit ceva mai important decât să-i trimită telegramele lui Dulles.

în octombrie, întorcându-se în apartamentul ei, Alix aude paşi grăbiţi în spatele ei. Este Chiara, care pare şi speriată, şi mândră, iar Alix îşi dă seama că indiferent ce are de spus, nu poate spune acolo.

Poate că are o scrisoare de la fratele ei, scrisoare pe care Alix o aşteaptă cu disperare, în Italia e haos. Germanii l-au salvat pe Mussolini din închisoare şi l-au instalat în

nordul ţării ca şef al* unui nou stat fascist. Familia Chiarei e blocată în interiorul violent al graniţelor lui. Aliaţii, după ce au avansat spre Napoli şi au dobândit control asupra regiunilor din sudul extrem, sunt acum blocaţi pe partea proastă a Liniei Volturno – departe de Roma, şi la fel de departe de Piemonte ca de lună. Atmosfera la Washington şi la AFHQ din Alger e sumbră şi rumoarea stârnită de întrebările referitoare în special la ce naiba se întâmplă în nordul inaccesibil şi controlat de fascişti al Italiei este asurzitoare.

Alix gândeşte rapid. Trebuie să o ducă pe Chiara într-un loc discret şi se hotărăşte să o ducă în camera lui Mary Bancroft, de la hotelul Schweizerhof, pe care n-o foloseşte niciodată, preferând să stea cu Dulles.

— Ce aiurită sunt, spune Alix, în caz că le aude cineva, am uitat că trebuia să ne întâlnim la Schweizerhof să bem ceva.

— Vin cu un prieten, spune Chiara. Ne vedem acolo.

La hotel, Alix se plimbă nerăbdătoare prin cameră. Trec zece minute, după care alte zece minute. în sfârşit, se aud paşi şi o bătaie în uşă.

Acolo, Alix o vede pe Chiara împreună cu un bărbat mai mare, poate cu un an sau doi. Felul în care expiră odată intrat denotă o mare uşurare. Pare obosit, faţa lui măslinie e murdară şi părul nu a mai văzut un pieptăn de câteva zile. Buzele lui, atunci când îi zâmbeşte lui Alix, sunt superbe.

— El este Matteo, spune Chiara cu un tremur afectuos în voce. Fratele meu. A reuşit să treacă graniţa azi-noapte, fiindcă vrea să-ţi facă o propunere.

— A reuşit să treacă graniţa? Dar...

Alix îşi pierde cuvintele de uimire.

Cum a reuşit un tânăr din Italia, care neîndoielnic nu avea permis de călătorie, să scape de patrulele fasciste şi de grănicerii elveţieni, ca să ajungă la Berna?

în tăcerea care se prelungea, pe chipul lui Matteo şi al Chiarei se aşterne neliniştea.

Ei, glumeşte Alix, încercând să detensioneze atmosfera, întotdeauna mi-au plăcut propunerile venite din partea unor tineri frumoşi.

Cu toate că Matteo e probabil epuizat după ce mersese pe jos sau schiase clandestin din Italia în Elveţia, nu vrea să stea jos. Se plimbă prin cameră şi povesteşte tot ce s-a întâmplat în ultima lună, de când trupele germane ocupaseră mai toată Italia şi avansul Aliaţilor se oprise lângă Napoli.

— Nu numai eu mă ascund în munţi, spune el, şi însufleţirea lui face ca ochii lui căprui să devină aurii. Soldaţii italieni, în haosul de dinaintea ocupaţiei germane, şi-au abandonat armele. Aşa că noi am adunat tunuri, puşti şi muniţie...

Alix îl întrerupe.

— Matteo, care „noi”?

El se opreşte, acum ochii lui nu mai sunt aurii, ci umbriţi ca ochii celui care îndurase un guvern fascist aproape toată viaţa – un guvern împotriva căruia se împotriveşte pe faţă – ochii unui om care s-a pus în mare pericol pentru a ajunge aici.

— Oameni ca mine, spune el cu pasiunea înlocuită de furie. Tineri de

douăzeci şi ceva de ani, care aveau toată viaţa în faţă şi care nu ar fi trebuit să cutreiere ţara în căutare de arme. Suntem vreo zece mii împrăştiaţi prin Val Pellice, Germanasca, Val di Susa. Şi ţinem ascunşi vreo două mii de prizonieri de război britanici.

— Zece mii de partizani şi două mii de prizonieri de război Aliaţi?

Repetă cuvintele, pentru că trebuie să se asigure că a auzit bine – cifrele sunt şocante. Un grup atât de mare de oameni, cu arme şi muniţie, în nordul aparent impenetrabil al Italiei, e o forţă cu care ea trebuie să poată face ceva. Şi Aliaţi, prizonieri de război. Mai mult ca sigur, Aliaţii îşi vor vrea oamenii înapoi.

— Te rog, stai jos, îl roagă ea.

El pare sfârşit, de parcă ar adormi în picioare.

— O să trimit după vin şi mâncare.

— *Grazie,* spune el rânjind şi se aşază pe marginea patului, apoi se urcă mai sus şi se reazemă de perete, închizând o clipă ochii.

Nu durează mult până li se aduc vermut de Torino, salam şi o tartă de ceapă. Alix îi întinde lui Matteo un pahar pe care acesta îl bea dintr- o suflare. Pe urmă se repede la tarta pe care o devorează din câteva înghiţituri.

în timp ce Matteo mănâncă, mintea lui Alix lucrează intens. Italia e un spaţiu necunoscut. Mussolini a guvernat ani de

zile, izolând ţara de restul lumii. Nordul e considerat de toată lumea ca fiind un cuib al comuniştilor, dar în scrisorile lui, Matteo îşi exprimase întotdeauna sprijinul pentru *Partita d'Azione.* Poate că America ar sprijini acest partid, mai ales dacă acesta e alături de partizanii din munţi, care sunt dispuşi să lupte cu naziştii şi fasciştii. Dar...

Ce va spune Dulles? Va vrea dovada loialităţii lor.

— Matteo, întreabă ea, aşezându-se pe marginea patului, ca să îi poată vedea faţa, tu vrei eliberarea de fascişti şi de nazişti, dar ce altceva mai vrei?

Matteo se ridică şi se apropie agitat de fereastră, privind Berna tomnatică, când oraşul arată cel mai frumos. Frunzele copacilor au o nuanţă brun-roşcată intensă, asortându-se cu acoperişurile, astfel încât oraşul pare să aibă o cupolă de frunze suspendată în aer, gata să cadă lin pe pământ.

Dar ceea ce spune Matteo e lipsit de orice farmec.

— într-un orăşel, nu departe de locul în care stă familia mea, în Val di Susa, începe el, iar Alix vede din felul în care Chiara se crispează că nici ea nu ştie ce urmează să audă, naziştii au început să dea foc caselor. Doi dintre verii mei aveau nişte puşti vechi, din Marele Război. Au tras în germani ca să-şi apere casele, dar ce poate să facă o

puşcă veche în faţa unei mitraliere?

Se întoarce să se uite la Alix, iar ea se simte groaznic la gândul că îl forţează să-i dea dovezi de violenţe grave înainte să îl ajute.

— Naziştii au ucis în noaptea aceea douăzeci şi trei de oameni pe care îi cunoşteam, printre care şi verii mei. Au distrus cinci sute de case. Au aruncat cu benzină pe preotul din parohie şi l-au ars de viu. Ce vreau eu, spune Matteo încet, după ce mai ia o gură de vermut, e să nu se mai întâmple asta.

— *Madonna mia!* exclamă Chiara uluită şi se duce să-şi îmbrăţişeze fratele.

Matteo o strânge în braţe, cu ochii la frumuseţea chinuitoare pe care o are oraşul liber şi neincendiat, de dincolo de geam. Are fălcile încleştate, dar ţine capul sus, în ciuda oboselii şi a disperării. Nu doar că a fost martor la acele orori, dar le-a adus şi aici şi le- a pus în faţa lui Alix, pentru că el crede că ea are puterea să-l ajute. O putere pe care ea speră din tot sufletul să o aibă.

— Campania de sabotaj a Rezistenţei franceze i-a iritat mult pe germani, îi spune Alix lui Matteo ceva mai târziu, folosindu-se de tot ce aflase ajutând-o pe Esmee în ultimele luni. Naziştii se folosesc de fabricile din apropierea oraşului Torino pentru a face arme. Deci

trebuie să distrugeţi podurile şi căile ferate pe care le utilizează pentru transport. Cred că aş putea să fac rost de explozibili şi de arme. Dar s-ar putea să riposteze şi să incendieze alte case. Şi să...

— Să omoare alţi oameni, completează el propoziţia pe care ea nu putuse să o încheie. Nu mi-e teamă.

Ochii lui căprui sclipesc furios.

Aşa arată curajul, îşi spune Alix, ca să-şi poată aminti mai târziu, când îi va cere lui Dulles echipamentul de care Matteo are nevoie. Impulsul de a-i promite totul e copleşitor, dar nu îl scapă de sub control. Cu toate astea, îi oferă o viziune plină de speranţă, pe care e convinsă că o poate îndeplini.

— Pot să îi conving pe Aliaţi să vă trimită transmiţătoare, muniţie şi oameni instruiţi în tactici de rezistenţă, îi spune ea. Aşa, tu şi prietenii tăi deveniţi o armată care poate apăra satele, îi poate hărţui pe nazişti. Va fi gata de luptă alături de Aliaţi, atunci când aceştia vor ajunge în nordul Italiei.

Matteo zâmbeşte ca şi cum ar simţi gustul libertăţii viitoare. Dar sunt şi chestiuni practice – încă un lucru pe care Alix l-a învăţat de la Esmée.

— Până când vom aduce transmiţătoarele, vă trebuie o modalitate de a comunica cu mine şi cu partizanii din alte văi, spune ea.

Francezii au curieri care transmit mesaje în ţară. Dar voi sunteţi ascunşi în munţi, deci cum veţi face asta?

Partea aceasta e crucială. Ea ştie că preţul cerut de Washington pentru transmiţătoare şi arme va fi informaţia.

— Avem *staffette,* spune el. Surorile noastre, mamele, iubitele. Ele ne transmit mesaje şi ne aduc mâncare. Naziştii cred că se duc la cumpărături – nu consideră femeile un pericol.

în timp ce el vorbeşte, în mintea lui Alix se naşte o idee. E perfectă – dar şi egoistă.

— Chiara, îi spune ea prietenei, am rămas fără vermut şi după miezul nopţii nu mai fac room-service. Dar tu îl cunoşti pe barman – vrei să-i spui să ne mai dea? Am bănuiala că o să mai stăm ceva timp aici.

Chiara dă din cap şi pleacă.

Matteo îi zâmbeşte obraznic lui Alix. Are o gropiţă în obrazul drept, şi zâmbetul lui este în acelaşi timp magnetic şi încântător de demodat.

— Puteai să-i spui pur şi simplu că vrei să rămâi cu mine, spune el.

Alix râde.

— Am trimis-o pe Chiara pentru că mi-a venit o idee. Dar vreau să mă asigur că nu-mi suceşti gâtul. Prefer să-mi rămână capul pe umeri.

— Şi mie mi-ar plăcea să-ţi rămână pe

umeri. E un cap foarte frumos.

Zâmbetul lui e acum blând şi poate puţin trist, ca şi cum înţelege că, până când naziştii nu vor fi scoşi din Italia, el nu va avea decât scurte flirturi cu femeile. E imposibil să aibă ceva mai mult, când el îşi duce viaţa ascuns în colibe sau pe la stâne de oi, prin munţi, o viaţă în care aruncarea podurilor în aer tinde spre normalitate, iar plimbările sub clar de lună şi cinele romantice ajung să fie coşmaruri, pentru că cine ştie când se vor întâmpla din nou?

în curând, poate. Dacă Alix face ce trebuie. Pregătită pentru furia lui Matteo – Chiara îi spusese că toţi bărbaţii din familia ei au valori tradiţionale – Alix spune:

— Chiar ar fi *staffetta* perfectă pentru a face legătura între tine, partizanii tăi şi mine. Doar până când vă voi trimite un transmiţător.

Asta o va pune pe Chiara în pericol – va trebui să treacă graniţa de mai multe ori – iar mutarea în Italia ar face-o să piardă viza elveţiană pe care o obţinuse în perioada dintre războaie, dar poate Chiara e dispusă să facă acest sacrificiu.

Matteo se încruntă.

Alix adaugă pe un ton blând:

— E alegerea Chiarei. Dar vreau să fii de partea ei. Va trebui să se întoarcă în Piemont cu tine şi nu vreau să scapi de

ea la graniţă, ca să nu aibă de ales şi să se întoarcă în Berna.

Râsul lui Matteo are un sunet rezonant, de catifea vişinie care se înfăşoară în jurul inimii lui Alix, făcând-o să se strângă un pic. Pe urmă usa se deschide şi Chiara intră cu o sticlă de vin în mână.

Matteo o ia şi o desface.

— Alix crede că ar trebui să vii cu mine în Italia. Ca legătură între ea şi partizani.

Ridică paharul, aşteptând răspunsul surorii.

Zâmbetul Chiarei este larg şi hotărât.

— *Alia nostra*

Nu doar ciocneşte paharul cu el, îl şi sărută pe obraz.

Alix se întreabă dacă nu va regreta asta – şi bănuieşte că cel mai probabil o va face.

— Cred că îţi baţi joc de mine.

Dulles, după cum era de aşteptat, e uluit când ea îi spune că vrea să asigure fonduri şi echipament pentru un grup de partizani italieni.

— Deloc, se răsteşte ea. Comisia Aliată de Control este în Brindisi, în partea cealaltă a Italiei. Partizanii nu pot trimite informaţii la Brindisi. Dar le pot trimite foarte bine în Elveţia.

— Un italian seducător trece graniţa şi

tu crezi că poţi controla un circuit de rezistenţă? Te-a sărutat? Sau şi mai mult de atât? Probabil că e bun la asta.

Ispita de a arunca în Dulles cu una dintre sticlele de cristal e puternică. Fiindcă acum o face să se îndoiască de ea puţin. Matteo *chiar* flirtase cu ea. Şi *chiar* era bun la asta. Dar în acelaşi timp, văzuse douăzeci şi trei de oameni murind.

— Italianul acela seducător ne-a trimis informaţii prin scrisori tot anul, informaţii pe care le-ai apreciat suficient, ca să mă laşi să le trimit la Washington, izbucneşte Alix, sperând ca instinctul ei să nu se însele. El e cel care ne-

a spus prima oară de CLN, adaugă ea, referindu-se la *Comitato di Liberazione Nazionale,* care era alcătuit din cele mai importante grupuri de opoziţie din Italia pentru lupta contra fascismului şi rezistenţa în faţa nazismului. Prin intermediul italianului seducător avem contact direct cu CLN. Şi contact direct cu partizanii independenţi, necoordonaţi şi fără lider. Vrei să ai un cuvânt de spus în legătură cu cine va ajunge la putere în Italia după ce naziştii vor fi alungaţi? Ăsta e primul tău pas.

— Primul *meu* pas. Nu te-am auzit spunând nimic despre implicarea mea.

Dulles îşi toarnă un whiskey.

Alix îşi aprinde o ţigară şi se apropie de dulapul cu băuturi.

— Cum mă vei trimite la Washington dacă voi deveni dintr-o dată incompetentă în privinţa codificării telegramelor tale? întreabă ea inocent.

Râsul lui seamănă cu un lătrat.

— Nu mai ai cum să pleci la Washington. Suntem înconjuraţi de teritorii inamice. Va trebui să lucrezi.

Ea apucă o sticlă cu ceva şi umple un pahar. Buzele lui Dulles zvâcnesc iritat. El oferă băutura, nu ea.

— Deci sunt blocată aici în această perioadă, spune ea după ce ia o gură. Putem fie să facem ca această perioadă să fie una productivă, şi eu continui să îţi fac codificarea, transmisia şi organizarea, iar tu, în schimb, mă laşi să fac chestia asta – sau nu fac nimic şi devin doar o piesă de mobilier.

Zâmbeşte în cel mai frumos mod posibil şi se aşază pe un fotoliu.

— Dumnezeule, aş putea să te dau afară chiar acum, se răsteşte el, muşcând din pipă aşa cum ar fi vrut să muşte din ea.

— Ai putea, aprobă ea, dar ştii că n-ai putea găsi pe cineva care să fie măcar pe jumătate la fel de bună ca mine. Deci tu decizi. E la latitudinea ta.

Alt hohot ca un lătrat.

— Nu e la latitudinea mea şi tu ştii

bine asta, în regulă, iniţiază acţiunea în Italia. Dacă dai greş, eu nu ştiu nimic şi ai făcut-o fără aprobarea mea.

Ea ridică paharul.

— Şi dacă reuşesc, am făcut-o la ordinul tău?

— Bineînţeles.

2 în limba engleză, abreviere pentru *Allied Force Headquarters* (n.red.).

CAPITOLUL 10

în apartamentul ei mic, de deasupra unui restaurant specializat în spaghetti din Kornhausplatz, în centrul vechi al oraşului, de unde se vede Fântâna Mâncătorului de Copii – un fundal macabru Alix face cu Matteo şi Chiara o şedinţă de instructaj intensiv. Nu poate să îl aducă pe Matteo la birou, pentru că nu are acte, iar oficialii elveţieni care vin câteodată pe la Dulles ar aresta imediat un partizan italian fără acte.

încep prin discutarea liniei de curierat pe care trebuie s-o înfiinţeze pentru a transmite mesaje şi provizii, până când omologii lui Alix de la BSS-ul din Brindisi le vor putea paraşuta transmiţătoarele. Alix nu mai organizase niciodată transporturi de provizii cu paraşuta; Esmee colabora pentru toate astea cu agenţii britanici care acţionau în Franţa, dar Alix nu crede că îi va fi greu să coordoneze. Era evident că partizanii aveau nevoie de transmiţătoare şi de arme ca să fie eficienţi.

— Va trebui să mai treci graniţa cel

puţin o dată, ca să te pun la curent după ce voi pune la punct jumătatea de linie până la graniţa cu Berna, îi spune ea Chiarei. Şi ca să mă pui şi tu la curent în legătură cu jumătatea ta.

E rândul lui Matteo să ofteze.

— *Porca miseria.* Dacă mama află vreodată că am lăsat-o pe sora mea să fie *sttaffeta* mă va omorî cu mai multă cruzime decât orice german.

— Vezi ce am vrut să-ţi spun? îi spune Chiara lui Alix. Ultraprotector.

—Văd că fratele tău te iubeşte.

Inima lui Alix se strânge un pic dintr-un motiv care nu poate fi altceva decât invidie. Ce frumos e să ai pe cineva care să ţină aşa la tine.

Se întinde după sticla de vermut, dar e goală. Matteo ia paharul de la sora lui şi i-l întinde lui Alix. Ea se duce cu el la fereastră, se reazemă cu şoldul de pervaz şi, cu fântâna din fundal ascunsă de întuneric, revine de la melancolie la pragmatism.

— Sunt suficienţi bani în plicul acela, arată spre un pachet aflat pe masă, pe care i-l dăduse mai devreme Dulles, fără tragere de inimă, pentru a-i plăti pe toţi cei recrutaţi.

— Mersi, Alix. Dar ţigările şi whiskey-ul îi vor impulsiona mai mult. Promit să nu beau şi să nu fumez eu de toţi banii.

Matteo zâmbeşte şi gropiţa din obraz apare din nou.

Ea râde.

— N-o să-i spun lui Dulles că ai glumit cu asta.

Zâmbetul lui nu se şterge.

— Ne trebuie şi haine groase – mai ales când va trebui să trecem graniţa iarna.

— De blană sau de lână? întreabă ea zâmbind, înainte să treacă la următorul subiect. Am pentru voi câteva grenade şi explozibili. Vă voi mai trimite prin linia de curierat, după ce va fi pregătită, şi mult mai multe cu paraşutele.

— Ştii ceva, spune Matteo, întinzându-se pe canapea şi rezemându-şi capul de braţul acesteia, nu pari a fi o persoană care poate să treacă de la glume cu haine de blană, la planuri de aprovizionare cu grenade. La urma urmei, ridică el din umeri, cine arată aşa?

Zâmbetul i-a dispărut, iar pe faţă are o expresie care îl face să pară mai tânăr şi mai nesigur decât fusese în ultimele trei zile. Devenise brusc un tânăr vulnerabil de douăzeci de ani. E treaba lui Alix să uite asta, chiar dacă vulnerabilitatea îl face să fie uman, şi nu o piesă dintr-o maşinărie de război plătită şi controlată de americani şi nazişti.

— Matteo...

Trebuie să-l prevină, dar despre ce pericole i-ar putea vorbi ea, care trăia în Elveţia, unui om care locuieşte într-o stână îngheţată din munţii unei ţări ocupate?

— Amândoi aveţi nevoie de un nume de cod, spune ea în loc de asta, după ce a înghiţit ultima gură de vermut. Nu pot să folosesc numele voastre adevărate în telegrame şi circulare. Alegeţi voi.

— Al tău care e? întreabă Matteo.

Ea roşeşte.

— Bisous[*].

— Atunci eu o să fiu Bacio, spune el. Sărutul italian e mult superior.

Privirea lui o tachinează, dar este şi insistentă.

Chiara scoate un geamăt.

— E logoditǎ, îi spune ea. Cu un american bogat.

— Sper că americanul tău bogat îşi dă seama ce norocos e, spune Matteo cu blândeţe.

Alix se întoarce şi vede că afară fulgii de nea, mai devreme decât normal, alcătuiesc un văl de mireasă ce sclipeşte în aer precum nişte stele căzătoare, după care se topesc. Matteo o cunoaşte de trei zile şi flirtul era pentru el un reflex, dar cu toate acestea cuvintele lui o tulburǎ.

Ea este cea norocoasă. Aşa spunea întotdeauna doamna van der Meer şi

Lillie. Chiar anul trecut Alix credea asta. Nimeni nu se gândise vreodată că Bobby ar fi la fel de norocos ca ea – nu, el se cobora până la Alix.

— Tu ce nume alegi? o întreabă pe Chiara, în timp ce alt fulg de nea dispare.

— *Sorella,* spune Chiara cu ochii la fratele ei. Sora.

Chiara adoarme la puţin timp după aceea, iar Matteo vine la fereastră lângă Alix.

— E semn bun, spune el, arătând spre lumea îmbrăcată în alb de afară. Suficientă zăpadă cât să-mi acopere urmele, dar insuficientă ca să-mi îngreuneze mersul.

— Mă bucur că eşti binecuvântat de zăpadă.

Nu-şi poate reprima zâmbetul văzându-i gropiţa care apărea instantaneu.

— Dar tu, Alix St. Pierre? Mă binecuvântezi şi tu?

Gropiţa i se adânceşte.

— Da.

Zâmbetul i se transformă în râs. Matteo e încărcat de o energie nestăpânită la gândul că va trece graniţa înapoi, în Italia, gând care pe cei mai mulţi oameni i-ar înfiora. Pe urmă, zâmbetul ei se şterge şi redevine

serioasă.

— Azi-noapte am visat un preot care ardea. Ştiu că e ridicol, pentru că eu nu am fost acolo, dar...

Tonul îi e acum vehement.

— Trebuie să meargă, Matteo. Nu poate fi *asta* lumea în care trăim.

El îi atinge repede obrazul, cu ochii de culoarea cafelei.

— Când Chiara mi-a spus că e cineva în Berna care ar putea să ne ajute, mi-a venit să arunc scrisoarea. Aliaţii sunt aşa de ocupaţi cu învinuirea italienilor, spunând că şi-au făcut-o cu mâna lor, încât nu vor cu adevărat să ne ajute. Când o fac, e genul acela de ajutor dat în silă unui popor de proşti. Nu suntem proşti, Alix. Eu nu l-am susţinut niciodată pe Mussolini. Şi nici cei pe care îi cunosc.

Gropiţa a dispărut şi a apărut un om de oţel care a văzut moartea cu ochii, care vrea să-şi protejeze familia şi care nu are alte certitudini în afara războiului. îşi lipeşte palma de geam.

— Sunt mii de oameni în munţi care vor să iasă prin luptă din mizeria asta. Nu avem nevoie decât de cineva care să creadă în noi. Şi tu ai crezut. Deci nu, nu cred că asta va fi lumea în care vom trăi. Indiferent ce puteri au germanii, încredere nu au. Şi nu valorează asta mai mult decât focul, violenţa şi

moartea?

îşi retrage mâna de pe geam şi Alix îşi fixează privirea pe urma vagă lăsată de căldura palmei lui, dorindu-şi să afle mai multe despre acest bărbat care în trei zile devenise o parte importantă din viaţa ei.

— Spune-mi ce făceai înainte de toate astea.

Nu trebuia să întrebe; cel mai bine e să păstrezi distanţa faţă de informatorii tăi. Dar învăţase asta la Washington, când informatorul era mai degrabă un concept, decât un om dispus să organizeze grupuri disparate de tineri din nordul Italiei, transformându-le într-o forţă de luptă în ciuda pericolului la care se expunea.

— Mă pregăteam să fiu doctor. Vom avea nevoie de doctori în următoarele luni.

Se aşază ca ea, cu spatele la zăpadă şi cu umerii atingându-li-se.

— Mai visam şi la fecioare brunete care să mă venereze, dar văd – arată spre părul ei – că am fost îngust la minte.

Ea nu îşi poate stăpâni zâmbetul, din nou.

— Atunci visul meu din seara asta va fi că într-un viitor nu foarte îndepărtat nu va mai trebui să visezi la fecioare brunete, pentru că vei avea şi tu una,

plus o gaşcă de copii, un cabinet medical, şi toată lumea va vorbi despre frumosul doctor care a luptat cu eroism în război şi care acum şi-a dedicat viaţa medicinei.

Lucirea din ochii lui e vizibilă, aşa cum probabil e vizibilă şi în ochii ei.

— îmi place visul tău, spune el încet. Şi s-ar putea să-l împrumut din când în când. Dar să nu mă critici prea tare dacă uneori fecioara are părul auriu-roşcat şi un zâmbet superb.

După ce fraţii Romano se fac nevăzuţi peste graniţă, Alix trece la treabă. îşi pune o rochie care îi scoate în evidenţă silueta, bagă nişte bani în geantă şi porneşte spre punctul de trecere a frontierei de lângă Lugano, unde relieful permite o trecere mai uşoară spre Italia şi unde gardul de sârmă ghimpată pe sub care va trebui să treacă Chiara este chiar în raza vizuală a grănicerilor.

— *Bonjour* şi *ciao,* le spune ea grănicerilor cu un zâmbet vesel şi le împarte sticle de băutură, încercând să-şi dea seama care dintre ei e dispus ca, în schimbul banilor, să întoarcă capul atunci când cineva încearcă să ridice sârma ghimpată.

Pe urmă, ia trenul până la Zermatt, localitate care e aproape de graniţă şi unde cunoaşte, de pe vremea când era

la şcoală, nişte oameni care ar putea s-o ajute să înfiinţeze o linie de curierat prin intermediul căreia să poată fi transmise mesaje de la ea către partizani sau invers. Fraţii Keller, care lucraseră în Le Manoir – unul ca instructor de schi şi celălalt ca grăjdar – veniseră aici de la o cabană de schi. Descoperă că acum sora lor se ocupă de cabana care e localizată aproape perfect lângă graniţa italiană. Inima lui Alix se umple de speranţa că sora e la fel de drăguţă ca fraţii Keller.

Este.

— îmi amintesc de tine! exclamă femeia şi Alix îşi aduce aminte de o versiune mai tânără a ei – Nina o chema de când îşi vizita fraţii la şcoală.

Alix îi dăduse o listă cu cele mai bune cluburi de noapte la care putea să se ducă în Geneva, experienţă în urma căreia Nina se întorsese cu un zâmbet luminos.

Nina face cafea şi îi povesteşte lui Alix de fraţii ei.

— Rafael e mecanic de locomotivă în trenurile care merg în Franţa şi Italia, este singurul lucru spus de ea care aşază pe faţa lui Alix un zâmbet luminos.

îşi dă seama că pare prea încântată de un lucru atât de prozaic – şi că Nina a observat asta.

— Avem tot soiul de vizitatori la cabană, continuă Nina şi aduce prăjituri

şi puţin coniac pentru cafea. Afacerişti germani. Italieni. Iar Rafael vede diverse persoane în tren, întotdeauna am spus că Legaţia Americană ar fi fascinată de anumite lucruri pe care le auzim.

E o deschidere pentru Alix şi profită de ea. Un mecanic de tren care intră în Italia este începutul perfect pentru linia ei de curierat. îi mulţumeşte Domnului, căruia nu-i mai mulţumise niciodată pentru ceva, că diversele ei prietenii cu tot felul de oameni, de la grăjdari la cameriste, îi aduceau atâtea foloase.

Pentru că în momentul în care găseşti o persoană care să te ajute, ai dintr-o dată alte câteva zeci. Nina are un văr care livrează alimente în pieţe şi care e bucuros să transmită mesaje. La rândul lui, acesta are un fiu cu o afacere în Lugano, care poate colecta tot ce vine acolo de peste graniţă. Toţi aceşti veri, fii şi prieteni devin, pentru Alix, mijloace de a crea şi de a pune în mişcare linia ei de curierat.

Până şi Dulles e impresionat de raportul în care i-a scris în detaliu tot ce îi spusese Matteo: locaţia garnizoanelor naziste din Piemont şi Milano, o sintetizare precisă a situaţiei politice din nordul Italiei şi numele italienilor influenti

care nu îi sprijină pe nazişti. El citeşte

până la capăt, cu paharul de whiskey abia atins alături şi cu pipa nefumată.

Apoi ia paharul şi spune:

— îţi trebuie bani. Provizii. Dar britanicii, care consideră că ei joacă rolul principal când vine vorba de paraşutarea de echipament în zonele Rezistenţei, vor fi greu de convins. Ei cred că nordul Italiei este leagănul comunismului şi că ajutorul dat partizanilor va transforma Italia fascistă în Italia comunistă cât ai zice c/'ao. Dar în curând îl vor aduce aici pe Parri pentru discuţii. Ar trebui să vii şi tu.

Lui Alix îi vine să chiuie. Ferruccio Parri este liderul clandestin al Partidului Acţiunii din Italia şi preşedinte al CLN. Cu un om de statura lui Parri la o întâlnire cu Aliaţii, cu oameni ca Matteo, care acţionează pe teren alături de femei precum Chiara şi cu rapoarte de informaţii ca cel scris de Alix, britanicii vor fi uşor de convins.

La întâlnire, Parri o întâmpină pe Alix cu un zâmbet imposibil de ignorat. E un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu o mustaţă îngrijită şi cu nişte ochelari sub care îi strălucesc ochii.

Are atitudinea şi aerul unui om călăuzit de principii şi de un ţel.

— Prietenul nostru, Matteo, m-a rugat să-ţi spun că a primit mesajul de la tine, îi spune Parri. Cris CrBSS funcţionează.

Zâmbetul lui Alix se face mai larg. Cris CrBSS era numele de cod pentru linia de curierat. Trimisese primele mesaje prin intermediul ei săptămâna trecută şi deja ajunseseră la Matteo!

însă zâmbetul i se şterge în scurt timp. Parri pledează pentru trimiterea de echipament pentru dotarea armatei de partizani, dar John McCaffery, omologul britanic al lui Dulles, se îneacă cu cafeaua şi spune:

— Tot ce vreau de la italieni sunt nişte trupe de gherilă în zonele în care nu putem ajunge. Nu armată de partizani. Asta v-o asumaţi voi.

în zonele în care nu putem ajunge. De parcă ar fi fost doar nişte petice de pământ. De parcă Aliaţii ar controla cea mai mare parte a Italiei, lucru care era o minciună gogonată.

Aliaţii sunt blocaţi în sudul Romei. Naziştii ocupă ţara. Dar britanicii nu sunt pregătiţi să negocieze cu un om care i-ar putea ajuta să controleze nordul cu o armată de partizani. Alix nu are oameni în Elveţia, aşa că nu poate să găsească pur şi simplu un pilot şi să încarce avionul cu provizii. Omologii ei din BSS din sudul Italiei au oameni, dar în momentul acela sunt subordonaţi: aşa cum o prevenise Dulles, britanicii jucau rolul principal în chestiunile legate de partizani.

E o mlaştină politică – dar preoţii ard. Iar ea le-a promis Chiarei şi lui Matteo că le va paraşuta transmiţătoare, explozibili, arme şi altele. *Le-a promis.*

— Un grup de partizani, intervine ea, a aruncat în aer săptămâna trecută podul din Arnodera. Ca să facă asta au furat trei mii de kilograme de explozibil din fabrica Nobel şi l- au cărat la piciorul podului cu catâri. Când s-a terminat cărarea, oamenii au mers pe gheaţă, fiecare cu patruzeci de kilograme de explozibil în spate. Podul fusese principala cale de acces spre Torino. Acum naziştii nu mai pot transporta pe acolo proviziile de care au nevoie pentru a-i ţine pe loc pe Aliaţi. Până şi germanii au spus că sabotajul a fost o capodoperă. Imaginaţi-vă câte alte capodopere ar putea face rezistenţa dacă partizanii ar fi înarmaţi adecvat cu echipament paraşutat.

— Cine e asta? se răsteşte McCaffery la Dulles. Ţine-ţi secretarele în frâu!

Dulles bate cu pipa în birou cu un fel de furie potolită, care putea fi îndreptată fie împotriva lui Alix, fie împotriva lui McCaffery.

— Ea este cea care a întocmit acel raport elogios despre Italia, care a ajuns pe masa lui Roosevelt acum două săptămâni.

— Nu mă interesează nici dacă

Roosevelt şi-a tapetat pereţii de la Casa Albă cu raportul ei, spune McCaffery, încruntându-se la Alix. Nu aprovizionez o armată partizană care ar putea foarte bine să se transforme în următoarea Rusie şi în final să ne atace pe noi!

Aşadar, partizanii lui Matteo sunt, practic, lăsaţi fără apărare în faţa germanilor, care vor sancţiona sabotajul podului prin găsirea ascunzătorilor din munţi şi uciderea partizanilor neînarmaţi. Iar Matteo va crede că Alix e o mincinoasă care nu poate să îndeplinească niciuna dintre promisiunile făcute.

Ca să-şi potolească furia, Alix o târăşte după ea pe Mary în barul de la Bellevue, ceea ce e o alegere proastă, probabil – să îi ceară amantei lui Dulles s-o compătimească pentru ceva pentru care Dulles nu se zbătuse mai deloc – nu poate să bea cu Lillie sau Bobby, iar Esmée nu mai reusise să obţină un *Ausweis* de câteva luni. Poate că o femeie cu experienţa de viaţă pe care o are Mary e ceea ce îi trebuie lui Alix.

Mary se aşază apatică pe scaun.

— îmi trebuie tărie pentru discuţia asta?

Alix dă din cap.

— Două scotch-uri, te rog, îi spune Mary chelnerului.

Ce ar fi făcut Mary în locul ei? Alix n-are idee, pentru că în comparaţie cu Mary ea e inocentă. Nu a fost niciodată căsătorită, nu a avut copii sau aventuri – nu s-a culcat decât cu un bărbat, o singură dată.

— Oare totul se reduce la puterea de seducţie? o întreabă ea acum pe Mary. Asta ai încercat să-mi spui prima dată când am fost aici? Chiar dacă aş putea să o fac, nu cred că dacă m-aş culca cu McCaffery m-ar ajuta.

— Luna trecută, Hans voia să plec cu el în weekend, spune Mary, referi ndu-se la agentul Abwehr, de la care încă strângea informaţii. I- am spus că nu pot; mi s-a părut că aş fi neloială faţă de Allen.

Nu pomeneşte de soţul ei, cu care nu se pune, probabil, problema de loialitate, ci doar de nişte jurăminte încălcate care abia dacă îi mai leagă.

— Când i-am spus lui Allen, s-a supărat – nu pe Hans, fiindcă voia să mă ia cu el în weekend, ci pe mine, că am lăsat să-mi scape ocazia de-a aduna mai multe informaţii.

Ia paharul cu scotch. Tonul ei e dezinvolt şi poate că asta e mai rău decât sensul cuvintelor ei – că Allen e bucuros să o împartă pe Mary, dacă rezultatul este obţinerea informaţiilor.

Ce-ar face bucuros cu Alix pentru

acelaşi rezultat? Sigur, nu să se culce cu ea. Dar să se folosească de ea? O studiază pe Mary, pe femeia aceasta care nu e nici prietena ei, nici conştiinţa ei şi nici viitorul ei – speră. Atunci ce e Mary? Un avertisment pentru Alix?

— Eu...

Nu poate să-şi termine propoziţia. Ce sfat ar putea să-i dea lui Mary o ingenuă?

— Ştii, spune Mary cu un zâmbet şters. Tu eşti una dintre cele mai discrete – sau poate mai prudente – persoane pe care le cunosc. Allen mi-a spus odată că dacă îi împărtăşeşti cuiva ceva personal, atunci respectiva persoană îţi va împărtăşi şi ea ceva personal, dacă e de partea ta. Aşa îţi dai seama dacă ai sau nu un aliat adevărat.

Alix se gândeşte la toate discuţiile lor. I-a spus lui Mary că a crescut în L.A. şi că e logodită, în rest mai nimic. în timp ce Mary îi spusese că lui Dulles îi face plăcere să o rănească – dar că se culcă totuşi cu el.

— Mi-e teamă că îi voi dezamăgi pe partizani, spune ea, privindu-şi mâinile. Că le voi aduce mai degrabă pieirea, nu salvarea. Mi-au oferit încrederea lor şi eu...

îşi caută cuvintele şi Mary se uită la ea cu – ce? Nerăbdare? Alix îşi doreşte să nu-i fi spus nimic.

— Nu e ironic, spune Mary, că ocupaţia noastră are la bază câştigarea încrederii oamenilor? Dar oamenii pentru care lucrăm...

Nu sunt oameni de încredere. Poate că acesta era adevărul pe care Mary voia să i-l împărtăşească. E o viziune care presupune că viaţa te va răni mereu.

Alix ia o gură mult prea mare de scotch. O arde gâtul şi îi lăcrimează ochii. Asta înseamnă că a greşit când a avut încredere în Matteo şi în Chiara? Pentru cine vor lupta ei în final? Şi ea pentru cine va lupta? Un lucru e sigur, nu va lupta să aibă viaţa lui Mary, o viaţă pe care probabil Mary însăşi nu o merită.

— Când ai douăzeci de ani, e greu de crezut că viaţa ta va fi aşa, continuă Mary cu o voce mai moale decât auzise Alix vreodată, dar şi mai meditativă, uitându-se drept în ochii ei – care acum nu sunt umezi doar din cauza arsurii de la scotch. După care te trezeşti că ai patruzeci de ani şi că a fost şi este prea târziu să mai faci ceva.

Mary îşi termină scotchul şi o lasă pe Alix cu gândurile ei.

Alix se întoarce la birou la scurt timp după aceea. Aşteptase ca partizanii să fie dotaţi cu transmiţătoare şi cu arme mai bune înainte ca aceştia să încerce să-i treacă peste graniţă din Italia pe

prizonierii de război Aliaţi. Dar poate prizonierii aceia de război sunt moneda de schimb de care are nevoie. Sfatul lui Mary – să fie mai degrabă ca Dulles şi mai puţin ca ea – e dureros, dar probabil adevărat.

Planul ei are două părţi, iar partea cu prizonierii de război e a doua. Prima e o telegramă pe care o scrie. După ce termină, bate la uşa apartamentului lui Dulles, unde Mary stă ghemuită pe un fotoliu, iar Dulles râde. Alix se uită la Mary, ridicând din sprâncene, iar aceasta se ridică şi se duce la baie.

Pe urmă îi arată lui Dulles telegrama pe care o scrisese pentru punctul BSS din Brindisi: ÎN URMA CONFIRMĂRII ROLULUI DE SABOTORI AL PARTIZANILOR, DATĂ DE MCCAFFERY, AVEM NEVOIE DE UN AGENT, PROVIZII ŞI UN OPERATOR RADIO ÎN PIEMONT URGENT. BISOUS.

Tot ce scrisese în telegramă era adevărat. McCaffery chiar confirmase că partizanii au jucat rolul sabotorului. Poate că a amestecat un pic datele pentru a sugera că McCaffery aprobă paraşutările, dar asta vine din interpretare, nu din cuvintele scrise de ea. Până când toată lumea avea să descopere că a minţit, ea spera să aibă câţiva prizonieri de război salvaţi care să fie dovada valorii pe care o au partizanii.

Dulles o cercetează cu pipa într-o

mână, cu paharul în alta şi cu obrajii îmbujoraţi de căldură, mâncare şi de Mary.

— De ce îngreunezi aşa de mult lucrurile? întreabă el. De ce nu faci celelalte treburi – sunt destule de făcut.

Pe urmă ridică din umeri şi spune:

Presupun că amândurora ne plac drumurile care merg pe marginea prăpastiei.

E parţial adevărat. Dulles trimite telegrame lungi despre războiul psihologic, despre politică şi despre lucruri care nu intră, cel mai probabil, în atribuţiile lui şi care produc o anumită iritare la Washington. Dar în timp ce drumul lui ca bărbat născut în aceleaşi cercuri cu cei ce conduc ţara poate să ajungă, din când în când, pe marginea prăpastie! fiindcă vrea el să emită opinii nesolicitate, drumul lui Alix încă se construieşte pe fundul văii.

— Iau asta ca pe o permisiune, e tot ce spune ea.

Pe urmă aşteaptă emoţionată ca telegraful să-şi facă treaba, să se organizeze paraşutările, să afle McCaffery şi să-l sune pe Dulles, tunând şi fulgerând la adresa secretarei lui mincinoase – pe care el o va da afară, cel puţin.

CAPITOLUL 11

Cât aşteaptă, Alix pune în practică partea a doua a planului, partea care o va salva – dacă o să meargă. Trimite o mulţime de pachete prin Cris Cross către Chiara cu documente false pentru prizonierii de război Aliaţi, cu instrucţiuni pentru selectarea unei persoane care să-i însoţească pe prizonierii de război, astfel încât aceştia să nu fie nevoiti să vorbească cu cineva din vreo patrulă germană, şi informaţii despre locul prin care ar trebui să treacă graniţa. Se asigură că elveţienii care fac curierat pot să transporte spre Berna nu doar mesaje, ci şi oameni.

în scurt timp, vine o telegramă de la BSS Brindisi care anunţă că s-a aranjat pentru luna următoare o paraşutare de provizii pentru sabotaj, muniţie, un transmisionist şi un transmiţător. Ea simte că i se strânge stomacul, întrebându-se dacă vor reuşi să ridice avionul de la sol şi să îndeplinească misiunea înainte ca McCaffery să descopere ce a făcut.

Luna martie din anul 1944 e aproape de final când primeşte mesajul pe care îl aşteaptă de la Cris Cross. Se pregăteşte să i-l arate lui Dulles, când uşa casei de pe strada Herrengasse nr. 23 se dă de perete şi îşi face apariţia McCaffery, roşu la faţă şi agresiv. înaintează spre ea, continuând să avanseze chiar şi când ajunge în faţa ei şi ea nu are de ales decât să se lipească cu spatele de perete.

— Mincinoasa naibii! strigă el cu faţa la doar câţiva centimetri de ea. N-am autorizat nicio paraşutare! Te-aş fi trimis la curtea marţială dacă erai militar adevărat.

Următoarea frază o scuipă spre Dulles.

— Tu ştii ce a făcut?

Iar Alix îşi aminteşte ce îi spusese Dulles: *Dacă dai greş, eu nu ştiu nimic şi ai făcut-o fără ştirea mea.*

El nu o va salva. Va trebui să se salveze singură, dacă poate.

Dulles îşi aprinde pipa. Se mişcă încet, iar McCaffery nu mai suportă.

— Fir-ar al naibii, vrei să o concediez eu în locul tău?

Atunci Alix aude – sunetul făcut de uşa din spate care se deschide, uşa ferită de ochii celor de pe stradă. Uşa care permite secretelor să intre.

Face un pas în faţă, cu toate că asta înseamnă să se lipească de McCaffery,

iar el ridică mâna ca şi cum ar fi vrut s-o împingă spre perete.

— E livrarea aceea specială despre care şi- am vorbit, îi spune ea lui Dulles, şi este caraghios de încântată că agresiunea fizică şi verbală a lui McCaffery a făcut-o să-l urască, iar ura aceea i-a permis vocii ei să nu şovăie în faţa ameninţării lui.

Intră în joc, Dulles, îi spune ea disperată în gând. Are nevoie doar de cinci minute. Şi dacă îl lasă pe Dulles să îşi asume victoria la care spera, era o mică şansă ca el să nu o dea afară.

E o speranţă ridicolă, aşa cum îşi doreşte un copil ca Moş Crăciun să existe.

într-adevăr, Dulles nu îi spune lui McCaffery să se dea laoparte. îşi aprinde în continuare pipa, trage fumul în piept, îl suflă afară precum un dragon şi spune:

— Bine.

Se uită la McCaffery, nu la Alix.

Pe urmă usa de la birou se deschide şi Alix îi vede. Unul, doi, trei, mai mulţi. Poate douăzeci. Chiar treizeci.

— Cine naiba sunt ăştia? întreabă McCaffery.

— Prizonieri de război britanici, spune Alix, încercând să rămână calmă, dar triumful ei sună probabil cam prea

arogant în fiecare vocală. Aduşi ilegal peste graniţă din Italia de partizanii italieni pe care aţi refuzat să-i...

Aţi refuzat să-i ajutaţi, asta vrea să spună.

Dulles o întrerupe, ceea ce probabil a fost mai bine.

— îi vrei pe aceşti treizeci de soldaţi şi pe toţi ceilalţi care aşteaptă să vină din Italia? îl întreabă el pe McCaffery cu răceală. Eu nu am timp să le fac pe toate. Se pare că e folositoare.

Arată spre Alix.

La nivel de complimente, e cel mai slab care i s-a făcut vreodată. Dar e atât de fericită că nu va fi dată afară, că are această dovadă care arată că Matteo şi Chiara pot să rezolve lucruri cu minimum de ajutor, încât nu-i pasă.

— Americanii preferă mai mult spaţiu personal decât britanicii, se pare, îi spune Alix lui McCaffery încruntată, iar el se dă laoparte, în sfârşit.

Ea simte cum i se lasă umerii şi i se descleştează fălcile.

— Dacă mai trimite vreo telegramă, ca să dea ordine pe care eu nu le-am autorizat...

— Atunci o dau afară, completează Dulles.

E trimisă să pregătească un adăpost pentru prizonierii de război. Dacă îi descoperă, elveţienii vor vrea să-i

plaseze în centre de detenţie, unde să aştepte sfârşitul războiului, dar McCaffery vrea să-i ducă pe ascuns acasă. Alix îi aruncă o privire lui Dulles înainte de-a pleca, privire prin care speră să-i comunice preţul pe care el trebuie să-l ceară pentru ajutorul pe care l-au dat partizanii – paraşute cu provizii.

Obţine paraşutările. în fine, obţine programarea lor. Se gândeşte prosteşte că asta e suficient şi îi oferă lui Mary nu doar ceva de băut, ci şi o masă, pentru a sărbători. Nu-i mulţumeşte lui Dulles, care preferă să-şi aprindă pipa în loc să-i spună unui bărbat să nu o lipească de perete. El se aşteaptă la mulţumiri şi, când vede că nu le primeşte, bombăne zile la rând.

Dar bucuria stârnită de promisiunea paraşutărilor e pripită. Omologii ei de la BSS-ul din Brindisi trebuie să se bazeze pe avioanele britanicilor. Piloţii fie sunt incompetenţi, fie nu au noroc, fie li s-a spus de către McCaffery să nu facă prea mari eforturi. Prima paraşutare este anulată din cauza vremii. A doua paraşutare depăşeşte ţinta cu câţiva kilometri şi avionul se întoarce la bază. A treia oară e o problemă de motor. Pe urmă trebuie să aştepte până luna viitoare, întrucât nopţile sunt întunecate

şi piloţii nu pot vedea locul paraşutării. în lipsa unui transmiţător nenorocit la sol, Alix nu poate decât să trimită mesaje prin intermediul liniei de curierat, iar varianta asta e mult mai lentă decât poate să suporte nerăbdarea ei.

Luna următoare, iunie 1944, nerăbdarea ei creşte după ce sosesc nişte veşti incredibile. Linia Gustav este penetrată şi Aliaţii au eliberat Roma. Dar Roma este la peste şase sute de kilometri de locul în care se află Matteo şi Chiara – prea departe ca acţiunea să aibă un impact imediat asupra luptei pentru supravieţuire din nord. Iar germanii vor fi înfuriaţi de victoria aliată – şi încă mai înfuriaţi, îşi face ea griji, când, peste două zile, Aliatii invadează şi Franţa. Ce vor face naziştii furioşi cu partizanii care încep să devină mai degrabă un pumnal în coastă, decât un ghimpe?

Ia din nou problema în propriile mâini când trimite mai întâi o telegramă la cartierul general al forţelor aliate, care acum se află la Caserta, în sudul Italiei, şi face un lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată: adresează telegrama direct lui Shirley Temple, cu speranţa că dacă nu o va primi Lillie, atunci cel care o va primi o va anunţa pe destinatară, iar Lillie va şti că are nevoie de ajutor. O

roagă pe Lillie să afle cine se află la comanda BSS- ului din Brindisi, ca să-i poată telegrafia direct, în loc să se adreseze unor anonimi care e clar că nu au autoritatea de care are ea nevoie.

Aşteaptă o zi întreagă şi nu primeşte nimic. Mai trece o zi de aşteptare, aşa că telegrafiază din nou.

SHIRLEY TEMPLE, AM NEVOIE DE INFORMAŢIA ACEEA URGENT. BISOUS.

Vine un răspuns aproape imediat.

SCUZE, AM VRUT SĂ RĂSPUND IERI, DAR AM FOST DISTRASĂ DE O VESTE MARE! AL TREILEA VÂRF AL TRIUNGHIULUI ESTE ÎN ITALIA! A TRECUT PRIN CASERTA ÎN DRUM SPRE POSTUL LUI. ŞI EL ESTE ÎN BIROUL SUPRA SOCIAL. CONTACTUL TĂU DIN BRINDISI ESTE LEONE.

Al treilea vârf al triunghiului. Bobby.

Degetele lui Alix zboară pe telegraf. Nu îi vine să creadă că Lillie a putut fi *iar* atât de indiscretă. Şi nu are nicio scuză că a uitat să răspundă.

FĂRĂ ALTE INFORMAŢII SECRETE, Scrie ea. ŞI NU MAI UITA SĂ TELEGRAFIEZE SUNT VIEŢI OMENEŞTI CARE DEPIND DE ASTA.

Alix îşi transferă supărarea stârnită de Lillie către Leone şi se strâmbă. Ce fel de bărbat îsi

» * alege numele după regele junglei?

Scrie telegrama aşa cum ar fi scris-o un bărbat, cu vulgaritate în fiecare propoziţie, şi îi spune lui Leone să-şi facă treaba şi să trimită naibii un

transmiţător, un transmisionist şi nişte provizii nenorocite. Anexează la telegramă raportul trimis de Matteo şi Chiara privitor la mişcarea trupelor naziste din nord.

Leone răspunde aproape imediat şi îi spune că tot ce poate face este să trimită acolo un agent britanic, dar dacă Bisous ar trimite informaţii mai detaliate, s-ar putea să obţină ce doreşte. Leone crede că e bărbat, evident. Telegrama se încheie aşa: şi EU VREAU MAI MULŢI OAMENI ÎN NORDUL ITALIEI. DECI FĂ-MI ROST DE CEEA CE VREAU ŞI O SĂ REZOLV. ŞI CINE DRACU' ÎŞI SPUNE BISOUS?

Informaţii mai detaliate. Cum să obţină informaţii mai detaliate fără un transmisionist la sol? Cât timp îşi bate capul cu asta, înţelege că Leone e un om de cuvânt când aude, peste două săptămâni, prin intermediul Cris CrBSS, că a ajuns acolo un agent. E un început – o mică victorie. Dar, aşa cum se întâmplă în cazul micilor victorii, ea este urmată de o înfrângere devastatoare. Luna următoare ajunge la Herrengasse un singur prizonier de război, adus de la graniţă de unul dintre oamenii pe care-i plătise să stea de veghe. E cenuşiu la faţă.

— Am fost urmăriţi de nazişti, îi spune prizonierul. L-au împuşcat pe ghid. Eu abia am scăpat. Dar nu mai poate folosi

nimeni ruta aceea spre graniţă acum. E distrusă.

îi întinde un mesaj codificat. E scrisul Chiarei. *Wolff anunţă că se înăspresc măsurile împotriva partizanilor.*

înjurătura lui Alix nu are perdea.

— Naziştii peste care am dat jubilau, încheie prizonierul. Ziceau că au capturat toată conducerea militară a partizanilor.

Nu. După ce reuşiseră să treacă peste graniţă aproape două sute de prizonieri de război, ruta lor e distrusă. Ghidul împuşcat. Karl Wolff, Obergruppenführer şi general SS, comandant al trupelor din nordul Italiei, îi vânează pe partizani. Şi deja i-au prins pe comandanţii militari. Acum nu va mai primi nicio informaţie detaliată.

Alix ia trenul spre Zermatt. Planul de rezervă pe care îl făcuse cu Matteo şi Chiara prevedea ca în cazul în care ruta prin Lugano va fi distrusă, alternativa avea să fie ruta spre cabana Ninei. Iar ea ştie că, dacă au fost arestaţi comandanţii militari, Chiara e în drum spre graniţă.

Ce o să-i spună lui Alix? *Am avut încredere în tine. Ne-ai dezamăgit.*

Alix a salutat-o în grabă pe Nina şi apoi, cu binoclul în mână, se instalează în hambarul din care se vede graniţa. A doua noapte se iveşte o siluetă în

spatele sârmei ghimpate. Alix iese pe uşă şi fuge imediat într-acolo.

Când se apropie, vede că este Matteo, nu Chiara. Se opreşte brusc. Partizanii probabil erau furioşi dacă l-au trimis pe Matteo.

Dar el o ia în braţe.

— Pot să te sărut? murmură el, şi ea ar vrea să spună da, pentru că mâinile lui o strâng ca şi cum ar fi ceva preţios. Mâinile lui Bobby o atingeau întotdeauna normal, nu ca şi cum ar fi fost o necesitate.

Reuşeşte un zâmbet pentru prima dată în două zile şi clatină din cap.

— Nu pot.

— Dar vrei?

Aprobă cu un semn, zâmbind în continuare.

îl bagă în hambar şi îl duce la pătura aşezată pe jos, unde se află o sticlă cu băutură, o sticlă cu cafea şi o farfurie cu pâine, salam şi brânză. Lampa de gaz e dată la minim, dar chiar şi în penumbră poate să vadă că gropiţa lui a dispărut, pierdută în fălcile încleştate şi obrajii scobiţi. E mai slab, dar totodată mai vânjos, de parcă tot timpul şi l-ar petrece lucrându-şi corpul din greu, fugind de nazişti.

Regretă că nu l-a lăsat să o sărute.

— Mănâncă, îi spune ea. Şi bea, mai ales – tu alegi ce e mai bun acum pentru

tine: vermut sau cafea.

El se aşază lângă ea pe pătură, se apleacă şi îşi sprijină capul de creştetul capului ei.

— Tot încerc să mă gândesc la victorii, Alix – invadarea Franţei, eliberarea Romei, spune el obosit. Dar ieri dimineaţă, naziştii i-au ucis pe toţi comandanţii militari din Piemont. Au murit atât de multi dintre oamenii noştri cei mai buni. Doctorii nu pot să vindece morţii.

îşi propteşte cotul în genunchi şi îşi freacă faţa cu mâna.

Ea îi ia cealaltă mână şi i-o strânge. Doar atât poate să-i ofere şi este mult prea puţin.

El se întinde după sticla de vermut. Când vorbeşte, vorbeşte încet, cu o voce în care încă se simte furia.

— Aliaţilor le-a luat aproape un an să ajungă la Roma. în ritmul ăsta, vor ajunge în nord în 1950. Până atunci, aruncă bombe în toată Italia; Milano e distrus, Alix. în sfârşit s-a făcut o paraşutare de provizii acum două zile, dar nu era niciun transmiţător, iar agentul pe care l-au trimis luna trecută să ne înveţe cum să luptăm este *un cazzone* – nu înţelege nimeni asa-zisa lui italiană.

Degetele ei strâng mai tare mâna lui Matteo. Ar vrea să dea năvală în

cartierul general al forţelor aliate de la Caserta şi să le strige: *Aşa se pierde un grup de oameni. Tot ce le trebuie e o paraşutare de provizii adevărate, ca să le dea speranţă.*

— Ce poţi să-mi dai? o întreabă el. Acum fac parte din noua structură de conducere şi am nevoie de provizii pentru oameni.

Ea îi arată un sac jalnic de lângă uşă.

— Nu am decât grenade, bani, ţigări şi acte de identitate. Dar dă-mi o săptămână şi o să fac rost de toate. *De toate.*

Repetă cuvintele precum o rugăciune pe care zeii de la Caserta *trebuie* să o audă.

— O să dau foc cartierului general şi nu va fi stins până când nu vei avea ce trebuie.

— *Grazie,* spune el, dar ea simte îndoială în vocea lui.

El îi strânge mâna şi se ridică, aşază pe umeri sacul greu şi se pregăteşte să înfrunte pericolele întoarcerii în Italia ocupată, fără nimic altceva decât promisiunea ei deşartă. Ea îl priveşte cum merge resemnat spre gardul de sârmă ghimpată.

Ştie ce are de făcut.

Singura modalitate de-a obţine informaţiile pe care trebuie să i le trimită lui Leone este să se ducă să le

obţină singură.

— Stai! strigă ea. Vin cu tine.

Bagă mâncarea în geanta ei.

— Dacă văd cu ochii mei pentru ce lupt, atunci pot să lupt mai bine.

— Nu...

Dar Matteo îi vede expresia şi pe faţa lui apare pentru prima dată un surâs.

Sunt vreo şaizeci de kilometri până în Val d'Aosta, un drum greu care va dura toată noaptea şi aproape toată ziua următoare. în orele care au urmat, abia dacă şi-au vorbit cât au mers. E o linişte cumva stranie pe teritoriul acela neutru pe care îl traversează. Alix e obişnuită cu munţii acoperiţi de zăpadă, când zboară pe schiuri şi totul e doar vigoare, respiraţie tăiată şi un alb magic. Vara, munţii sunt poate şi mai frumoşi, înălţaţi deasupra ei şi alcătuind un zid protector de stâncă, în interiorul căruia aude doar paşii ei şi ai lui Matteo, respiraţia lor şi foşnetul pleoapelor ce clipesc.

Brazii, dezbrăcaţi de stratul de zăpadă, stau descoperiţi în faţa ei. Şi Matteo e descoperit oarecum, când o ia de mână, atunci când drumul o permite, când îşi împleteşte degetele cu ale ei şi uneori îi mângâie pielea – nu într- un mod senzual, ci ca şi cum ar fi vrut să se asigure că este cu adevărat acolo. Pajiştile de pe munte sunt presărate cu flori care îşi înclină capetele colorate şi

fiecare pas al lor e urmărit de iepuri sălbatici şi de vulturi. Aerul miroase a trufe şi a pământ. De câte ori îi întâlneşte privirea, Matteo zâmbeşte, iar inima ei se simte precum genţianele pe lângă care trec, plină nu doar de culoare, iubire sau idilă, ci de cea mai profundă şi mai bogată afecţiune. Iar ea ştie că el se bucură că-i este alături, că vrea şi el să-i arate pentru ce se luptă.*

E stupid, prostesc şi periculos – dar şi necesar, îşi dă ea seama când îi întâlneşte din nou privirea lui Matteo. Dacă reuşeşte cumva să revină în Elveţia teafără, Dulles o va ucide. Dar acesta este un sacrificiu pe care e pregătită să-l facă pentru toţi oamenii din nordul Italiei, care sacrifică mult mai mult în fiecare zi a vieţii lor.

Speră doar să fie pregătită pentru ce va găsi când va ajunge în Italia.

PARTEA A TREIA

PARIS, 1947

Era întruchiparea femeii – seducătoare
fără jenă în
desconsiderarea nonşalantă
a agitaţiei pe care o provoca, senzuală,

senzaţională, de un şic înnebunitor şi, mai presus de toate, extrem de sigură pe ea. Era mult aşteptata imagine a Parisului renăscut, un cocktail exploziv, o fantezie năucitoare.

Marie-France Pochna, *Christian Dior: The Biography*

CAPITOLUL 12

în studioul ultra-încărcat de la *Maison* Christian Dior, pe 11 februarie – ziua de dinaintea prezentării – era un manechin îmbrăcat într-o haină de probă, nu cu o ţinută finalizată. *Monsieur* Dior se încrunta la ea dintr-o parte. *Madame* Carre se agita ca un corb, revenind cu o mulţime de bolduri, cu cretă şi aţă. *Madame* Raymonde răscolea sulurile de materiale, căutându-l pe cel despre care ştia că era îngropat undeva la mijloc. Jeannine – sau Boutonnette, aşa cum îi spunea toată lumea – stătea la perete cu nişte tăvi pline cu nasturi, aşteptând să fie chemată cu nasturi plăţi, bombaţi sau cu capse, cu nasturi de sidef, de sticlă sau de aur.

Alix încerca disperată să nu se plimbe prin cameră, încerca să-şi consume energia fumând sau mâncând din bomboanele mentolate sau din caramelele puse pe farfurii în toată camera. Era imposibil să fie gata totul. Nu reuşise să imprime programul pentru că rochii ca asta abia dacă erau începute, darămite încheiate.

Treizeci sau mai multe mostre de lână neagră erau aşezate una lângă alta pe trupul lui Margaux Jourdan, manechinul care, în ciuda frumuseţii incontestabile, avea cicatrici în ochi, care îi spuneau lui Alix că şi războiul ei fusese unul greu. în clipa aceea stătea nemişcată precum o statuie, cu privirea înălţată deasupra agitaţiei, în mijlocul unui proces la care Alix asistase de două sute de ori în ultimele două săptămâni: mototolirea şi întinderea materialelor care în sul păreau identice, dar care, odată desfăcute şi întinse într-un fel sau altul, îşi arătau diferenţele. Unul era mai suplu, altul plin şi greu, iar ultimul era de un negru din cel mai mat – o noapte fără stele.

Nu şi-a dat seama că a vorbit cu glas tare până când Dior nu a întins bagheta spre ea.

— *Répétez, şi'l vous plaît,* a spus el.

— O noapte fără stele, a repetat ea prudent, în timp ce *madame* Bricard, care întârzia mereu, dar cumva apărea la fix când era nevoie de ea, a intrat în studio.

A făcut semn cu capul spre Alix şi a spus:

— *Exactement.* Aşa o s-o trecem în program.

— Şi asta?

Mâna încărcată de brăţări a doamnei

Bricard a indicat un sul de material roz palid care fusese selectat pentru rochia anterioară.

Alix a oftat, pentru că acela era tot numai inocenţă şi copilărie.

— Suspin roz.

Pe buzele lui Dior a început să se deseneze acea jumătate de zâmbet a lui.

— *Continuez,* a spus el, bătând cu bagheta în teancurile de materiale.

Toată lumea din cameră şi-a concentrat atenţia asupra ei – chiar şi manechinul, până atunci absent – iar Alix şi-a dat seama că dacă vrea să-şi refacă imaginea după concediere în ochii fiecărei *petite main* şi *arpette,* a fiecărei croitorese şi *premiere,* dar mai ales în ochii celor trei mame, trebuia să facă ceea ce făcuse odinioară cu Carmel Snow – *Atrage atenţia tuturor şi dă-le ceea ce vor.*

S-a uitat la satinul lucios şi a văzut cerul parizian pe care-l îndrăgise când avea doar optsprezece ani.

— Roz boreal, a spus ea.

Un alt roz pe un satin gros, cu fir argintiu. L- a botezat Rose Rêveur, pentru că era în acelaşi timp un răsărit de lună şi un tânăr visător.

— Zori gri, a continuat ea, arătând spre un şifon melancolic. Şi Cafeaua de dimineaţă, a încheiat ea, privind zâmbind un sul de stofă de lână brună.

Le patron chiar a râs, la fel şi *madame* Bricard, al cărei râs plin a acoperit entuziasmul lui Dior, mai discret, dar tot atât de ieşit din comun. Iar Alix a simţit că încordarea din cameră dispare pe măsură ce continuă caracterizarea materialelor de la Maison Christian Dior.

După aceea, *madame* Bricard s-a întors spre Margaux Jourdan, care era încă înfăşurată într-o catifea neagră şi lucioasă.

— Oribil! a exclamat ea.

Materialul scandalos a fost dat laoparte.

— încearcă pe roşu.

Madame Carré a aruncat peste Margaux un val de jerseu roşu. Cele trei mame, Dior şi Alix au zâmbit, iar ea a spus:

— Succes!

Succes era o rochie frumos croită, de un roşu aprins, care a adus un zâmbet pe faţa tuturor femeilor din cameră.

Angajaţii, care reuşiseră să meargă acasă pentru o oră, două, ca să se odihnească, au revenit pe Avenue Montaigne nr. 30 înainte să se lumineze. Muncitorii încă fixau mocheta în sala cea mare. Din alte părţi bubuiau ciocanele, deoarece clădirea trebuia să fie terminată în grabă, înainte ca

îmbinările să-i fie puse la încercare de greutatea sutelor de invitaţi. Afară erau sub zero grade şi ziarele tocmai anunţaseră că raţiile de pâine au fost reduse de la trei sute cincizeci de grame la doar două sute de grame pe zi, iar cărbunele era mai rar decât aurul. Alix le ignora pe toate, studiind miracolele care se produseseră în *maison* cu o seară în urmă, când ea alergase prin oraş, tipărind programele şi comunicatele de presă.

Cutia de pantofi de care se îndoise că va putea fi vreodată transformată într-un butic era acum cel mai încântător magazin miniatural, cu pereţii acoperiţi cu *toile de Jouy* în dungi şerpuite, albastru-cenuşii şi albe. Cutiile de pălării cu inscripţia *Maison Christian Dior* erau aranjate frumos pe dulapuri şi în alte colţuri libere, făcând ca ochiul să treacă de la o încântare la alta. Vazele cu delfini albaştri şi crini albi, cu petalele răsucite ca nişte falduri, şi eşantioanele de material, care în curând aveau să fluture prin salon, fuseseră aranjate de sora lui Christian, Catherine – erau atât cât trebuia ca să nu intre în competiţie cu rochiile.

în cabină, manechinele îmbrăcate în haine albe şi lenjerie de corp păreau ba speriate de moarte, flămânde, plictisite sau obosite, în timp ce erau machiate şi

aranjate. Unele beau coniac din nişte sticle miniaturale, într-o încăpere gândită pentru douăsprezece persoane, dar în care acum erau treizeci de oameni, umbrele, pălării, pantofi şi o grămadă de nervi întinşi la maximum.

Două dintre asistente au ajutat-o pe Alix să aşeze pe fiecare scaun câte un cartonaş cu un număr. A făcut ultimele retuşuri la canapeaua pentru *Vogue* şi cea pentru Cârmei.

Cu o jumătate de oră înainte de prezentare, l- a găsit pe *monsieur* Dior în studio, cu ochii închişi şi cu mâinile pe urechi, încercând să acopere haosul.

— Inima şi sufletul tău vor fi prezentate lumii, i-a spus ea.

— Iar lumea mi le va judeca, a răspuns el.

— Din fericire, inima şi sufletul tău sunt unele dintre cele mai frumoase pe care le-am văzut.

El a sărutat-o pe obraji, după care a strâns-o în braţe într-un moment lung şi sentimental. La fel mai făcuse şi în urmă cu două
săptămâni, când Rita Hayworth purtase modelul Soiree la premiera filmului ei, iar presa nu mai rostise alt nume de designer în afară de *Dior* timp de câteva zile.

Alix refuzase toate solicitările de interviu cu Dior, nu dăduse niciun comunicat de presă despre rochia Ritei, menţionase doar într-o scrisoare pentru

Cârmei că lui Dior îi place negrul pentru rochiile de seară – o alegere neobişnuită în acele vremuri post-Chanel – şi că modelul Soiree era cel mai libertin din noua linie creată de Christian, celelalte modele fiind mai degrabă surori mai posomorâte ale lui Soiree. A doua zi, când Alix a trecut pe lângă Micul Bar, a văzut-o pe Estelle Charpentier de la *Le Monde,* care încerca să o convingă pe Cârmei să îi spună exact ce se petrece la *Maison* Christian Dior, în timp ce jurnaliştii americani de modă trăgeau cu urechea, plini de curiozitate. Neavând nicio informaţie venită de la *Maison* Christian Dior, zvonurile umpleau tăcerea, atingând punctul culminant săptămâna trecută. Acum sala era plină până la refuz.

Doar două sute patruzeci de oameni puteau să încapă în salonul mic şi în cel mare. Dar atât de mulţi jurnalişti solicitaseră bilete, încât Alix fusese nevoită să creeze treizeci de locuri de stat în picioare pe lângă pereţi şi să pună să se scoată o scară mai mică, astfel încât pe palier să mai încapă patruzeci de spectatori. Ca să nu mai vorbim de ceilalţi patruzeci, printre care şi ea, pe care îi înghesuise pe scara principală.

Maison Christian Dior avea să rămână în istorie. Succes sau eşec, toată lumea va şti de el.

Era un gând care a făcut-o pe Alix să se aşeze lângă Dior. Asta – faptul că asista la creşterea animaţiei, că făcea primii paşi spre stele, că-şi făcuse treaba bine şi corect şi că obţinuse tot ce îşi dorise – reprezenta totul.

Dior i-a dus mâna la buze şi i-a sărutat-o.

— Să nu uiţi că azi va defila pe podium şi genialitatea ta.

— La naiba, a spus ea, scotocind în geantă după o batistă pe care nu o avea. Cum reuşeşti să mă faci mereu să plâng?

El a râs şi i-a oferit batista.

— Nu eu te-am făcut să plângi. Tu singură ai făcut-o – aşa se întâmplă când cineva e mândru de el pe bună dreptate.

Lucru care a făcut-o să plângă şi mai tare. Dior era primul bărbat, în afară de tatăl ei, care îi spusese vreodată că ar trebui să fie mândră de ea.

— Mulţumesc, a şoptit ea. Nu doar pentru ce mi-ai spus.

Le *patron* i-a arătat cuvintele tipărite pe prima pagină a programului. Sub titlul *Coloris dominants* era trecut: *0 noapte fără stele, Rose Rêveur şi Ţipăt Rouge.*

— Iar eu îţi mulţumesc pentru mai mult decât ai făcut aici. Cei mai mulţi ar fi refuzat să revină la un loc de muncă de unde au fost dati afară şi ar fi permis

orgoliului rănit să distrugă tot. *Madame* Raymonde reprezintă raţiunea, *madame* Bricard eleganţa, *madame* Carré tehnica, iar Suzanne o agendă încărcată cu nume. Tu eşti curajul, iar asta mă face să fiu un pic mai îndrăzneţ, cu tine alături.

La aceste cuvinte, Alix a fost podidită de plâns.

După ce şi-a revenit, s-a tras puţin înapoi ca să studieze faţa lui *le patron.*

— Vei urmări prezentarea?

— Nu pot.

— Atunci vino să stai în cabină. Vei putea să- ţi dai seama cum merge de pe feţele manechinelor. Şi nu va trebui să îţi acoperi urechile – nu vei auzi nimic în ţipetele lor.

El a găsit un zâmbet rar, şi pe urmă a arătat spre o rochie atârnată de o bară. Era Chérie, rochia pe care ea o admirase cu câteva săptămâni înainte, şi care sclipea ca un safir.

— îmbracă-te cu ea, dacă vrei, a spus el.

Era rândul lui Alix să ţipe.

— Nici prăbuşirea acoperişului nu m-ar putea împiedica să o îmbrac.

Monsieur Dior şi-a acoperit gura cu mâna, într-un gest îngrozit, a atins unul dintre numeroasele talismane norocoase pe care le avea în buzunare şi a gonit-o din cameră înainte să mai spună ceva de

rău augur.

în birou şi-a dat jos pantalonii şi şi-a pus rochia, care avea în taftaua bleumarin o poveste de dragoste, tandreţe şi toate lucrurile pe care îi era greu să le exprime prin cuvinte. Şi-a desfăcut părul şi l-a lăsat pe spate şi a văzut-o în oglindă pe femeia care ar fi putut deveni, dacă nu ar fi venit războiul. A văzut extazul, uimirea şi inocenţa pe care spera să le recapete de la *La Voce,* după ce îl va găsi.

— Alix, vino să vezi!

Strigătul acela a smuls-o dintr-un moment chinuitor. A ieşit din birou şi s-a uitat uimită la mulţimea de oameni îmbrăcaţi în blănuri care se adunaseră afară şi se uitau rugători la bietul Ferdinand.

— în douăzeci de minute, l-a auzit ea spunând şi exclamaţiile dezamăgite au sunat ca un cor de operă.

Peste douăzeci de minute au intrat toti. Cârmei s-a dus direct la cea mai mare canapea, în faţa şemineului. Bettina Ballard, de la *Vogue,* era aşezată în dreapta ei. Pe urmă doamna Perkins, de la *Women's Wear Daily* şi Lucie Noel de la *New York Herald Tribune.* Şi femeile invitate datorită influenţei şi poziţiei sociale pe care le aveau: Lady Cooper, de la Ambasada Britanică, Susan Mary Patten, de la Ambasada

Americană, Liliane de Rotschild, Rita Hayworth şi Daisy Fellowes.

Toate au sărutat-o pe Alix pe obraji şi i-au pus diverse variante ale întrebării: Ce *vedem azi?,* la care Alix a răspuns: *Crearea istoriei.*

Becky Gordon a venit printre ultimii. Nu a luat în seamă numărul locului ei şi s-a dus la un scaun gol aflat chiar în faţă, care era destinat fotografului. A căscat teatral şi i-a spus redactorului de alături:

— Foarte curând vom vedea de ce Dior a trebuit să plece de la Lelong. Ascultă-mă pe mine, Dior este ucenicul care nu se va ridica niciodată la înălţimea maestrului lui.

Ah, Becky, şi-a spus Alix în gând. *Pe mine atacă-mă cât vrei, dar niciodată să nu-mi ataci prietenii.*

— Ai nevoie de ochelari, Becky, i-a spus ea. Locul tău e acolo.

— îl prefer pe ăsta, a spus Becky cu un zâmbet plin de sine.

I-a zâmbit şi Alix.

— Poate că îţi imaginezi că dacă am fost concediată, poziţia mea aici e precară. Dar îţi garantez că singura pe care *monsieur* Dior o va da afară azi eşti tu. Dacă vrei să verifici teoria asta sau capacitatea mea de a te muta cu forţa pe locul tău, atunci să-i dăm drumul.

Suzanne, înaltă şi voinică, s-a materializat lângă Alix.

— Nu eşti pe locul care trebuie.

Vocea ei a răsunat în cameră şi oamenii au început să îşi întoarcă capetele.

Becky s-a strâmbat, după care s-a stăpânit şi a râs uşor:

— Nu contează unde stau. Cei mai buni creatori de modă şi-au prezentat deja modelele. Am tot ce îmi trebuie pentru *The Times.*

— S-ar putea ca *The Times* să se trezească mâine că nu e în pas cu moda, a spus Alix dulce ca zahărul, încercând să nu pară prea sigură pe ea.

Dacă Becky şi-ar fi transferat dorinţa de răzbunare de la ea la Casa Christian Dior în ziarul de mâine, lucrul acesta ar fi devenit rapid o problemă. *The Times* era un ziar important în Anglia, iar Dior voia să primească finanţare de la clienţii englezi. Victoria obţinută în faţa lui Becky într-o luptă aşa de meschină ar fi însemnat foarte puţin. Cu atât mai mult cu cât nu descoperise nimic după ce o urmărise. Becky se ducea la birou, la barul de la Ritz şi în apartament. Nicăieri altundeva.

Dar prezentarea trebuia să înceapă. Becky se aşezase la locul ei. Anthony March venise în timp ce Alix era ocupată cu Christian Berard, îmbrăcat în nişte

haine pătate de vopsea, şi căţelul lui, Jacinthe, care, din câte se pare, nu putea să rateze evenimentul. Şi-a luat locul pe scară, strângându-şi pe lângă ea rochia de tafta albastră ca safirul.

S-a făcut linişte în sală cu câteva secunde înainte ca *aboyeuse* să anunţe:

— *Numéro Un.* Numărul unu.

Tania, prima dintre manechine, a păşit pe podium. Purta modelul Soirée, care era deja faimos, iar poziţionarea modelului la deschiderea prezentării avea ca scop, evident, captarea atenţiei.

Toate chipurile din sală au părut dintr-o dată fermecate. Nu se mai putea spune că rochia era frumoasă doar pentru că a fost purtată de Rita Hayworth. Aici, în sală, având ca fundal lemnărie albă, draperii gri şi oglinzi care să dubleze şi iar să dubleze efectul, Soirée înflorea precum cel mai rar şi mai preţios trandafir negru ca noaptea.

Aplauzele izbucnite au fost spontane şi prelungite.

Pe urmă a venit Corolle, subliniind linia şi expresia modelului Soiree, rochia fiind însă dintr-o stofă de lână neagră, obişnuită, şi mai degrabă pe gât decât decoltată. Dar Corolle nu avea nevoie de decolteu adânc pentru a fi magnifică – fusta bogată, pentru care fusese nevoie de excesiva lungime de paisprezece metri de material ca să prindă viaţă, le-a

făcut pe toate femeile din sală să îşi dorească să simtă în jurul trupului acea superbă bogăţie.

Schimbarea neaşteptată din linia En Huit, cu stofa de lână neagră şi rochia de seară de catifea Maxim, a atras toate privirile asupra tăieturii seducătoare a decolteului ascuns sub o fundă imensă. Rita Hayworth o sorbea din priviri, iar Alix şi-a notat să nu uite să i-o trimită în după-amiaza aceea.

Rochii după rochii s-au perindat prin sală, toate însufleţite de pasiune, de suflet şi de multă bucurie. Toate femeile din sală – în afară de Alix, cele trei mame, Suzanne şi de manechine – au început să se tragă inconştient de poalele fustelor prea scurte sau prea strâmte, să îşi treacă mâinile disperate pe umerii drepţi, vătuiţi, înţelegând că fiecare articol vestimentar pe care îl aveau tocmai devenise demodat şi nu va mai putea fi purtat niciodată.

Iar Alix era convinsă că toată lumea din sală vede rochiile la fel ca ea şi că timp de două ore, pe data de 12 februarie 1947, moda se schimbase definitiv.

CAPITOLUL 13

Pline nu era cuvântul potrivit pentru a descrie următoarele ore din viaţa lui Alix. Biroul ei înghiţea şi scuipa redactori de modă şi cupe de şampanie. Pe faţa lui *le patron,* împodobită şi cu ruj, plutea un zâmbet neascuns. Maxima lui Cârmei, „Dior a salvat Parisul", şi cuvintele Bettinei Ballard, „Nu a fost niciodată o cucerire mai uşoară şi mai completă decât cea făcută de Christian Dior", răsunau prin toată casa.

Becky se făcuse nevăzută – deocamdată dispăruse. Nu era nicio îndoială că Dior era adevăratul maestru, iar ea va trebui să-şi rescrie articolul pentru mâine. Dar asta nu însemna decât un scurt răgaz – Becky va găsi o altă cale să o atace pe Alix cât de curând.

în toată hărmălaia, a primit un bilet pe care Alix aproape că nu a vrut să-l deschidă din lipsă de timp, dar i-a atras atenţia antetul: *New York Journal.* L-a desfăcut neliniştită.

Alix, în privinţa modei, Dior va fi unicul

nume pe care
şi-l va aminti
toată lumea în acest an – şi poate mulţi ani de
acum înainte. Felicitări!
Anthony March.

A citit şi recitit biletul de zeci de ori. Dacă nu se înşela, era o scuză. Sau poate încă o strategie.

Telefonul a ţârâit, cerându-i să revină la munca de programare a întâlnirilor, mai multe decât ar fi acceptat *le patron,* care aveau ca scop împăcarea redactorilor mai puţin norocoşi, cu schiţe făcute de Berard şi de ilustratorii ei, şi de aranjare a şedinţei foto pe care i-o promisese lui Cârmei. Nu a mâncat şi nu a băut nimic până la lăsarea serii, când l-a găsit pe Dior în studio cu cele trei mame care nu ştiau ce să mai facă să îl împace.

— Ce este? a întrebat ea alarmată.

— Cu doar două ateliere, e imposibil să onorăm toate comenzile primite, s-a plâns el. Ne trebuie o altă clădire.

— Dar pe asta abia am terminat-o de dimineaţă, a spus Alix, neputând să-şi închipuie cum ar fi putut supravieţui toată lumea altor luni de şantier, la care urma să se adauge şi presiunea comenzilor care trebuiau onorate, în caz că într-adevăr aveau să construiască o altă casă.

Pe urmă a început să râdă. Pentru că

ceea ce spuneau ei era ridicol, că această casă superbă nu e potrivită, era ridicol că se lamentau din cauza succesului la care speraseră.

Madame Bricard a fost prima care i s-a alăturat, şi-a lăsat capul pe spate şi hohotele ei înfundate au umplut camera, urmată fiind de voioşia mai potolită a doamnelor Raymonde şi Carré. Pe urmă a contribuit şi Dior la cacofonia generală cu baritonul lui gâlgâitor. Toată lumea dăduse fuga în studio să vadă ce se întâmplă şi rămăsese acolo uluită, uitându-se cum cei cinci îşi şterg lacrimile de pe obraji.

După ce *le patron* s-a calmat, a întins mâna spre Alix şi a întrebat:

— Marie-Louise Bousquet – editorul lui Carmel de la Paris – ne-a invitat la cină, *non?*

— Da, a încuviinţat Alix şi au coborât împreună scările, rememorând detaliile prezentării. Aţi văzut cum s-a împiedicat Tania?

— *Oui,* am crezut că nu mai iese, era aşa de supărată!

— Lucky a ieşit cu un pantof negru şi cu unul bej!

Cina a fost gălăgioasă. Cel mai tăcut dintre toţi era *monsieur* Dior, lucru obişnuit. A fost doar un moment formal – toastul ţinut de Bérard.

— Dragul meu Christian. Savurează

din plin acest moment de fericire, pentru că este unic în cariera ta. Niciodată nu vei mai obţine atât de uşor succesul: pentru că de mâine începe chinul de a te menţine la acelaşi nivel şi de a te

depăşi, dacă e posibil.

Lui Lillie,
De la Paris

în seara asta mi-am dat seama că îmi petrec majoritatea timpului gândindu-mâ la zilele şi nopţile în care nu mă autodepăşesc. De exemplu: „Nimeni nu se căsătoreşte din dragoste" mi-ai spus tu la o săptămână după ce am acceptat cererea lui Bobby şi am aflat că va rămâne la New York, şi nu va fi trimis în străinătate, iar eu ţi-am spus că voi rupe logodna. Eram la restaurant mâneam îngheţată şi tu ai spus apoi: „Te căsătoreşti cu Bobby pentru ceea ce poate să-ţi ofere. Asta trebuie să facă femeile. Bobbyştie"

A fost prima oară când m-am gândit că vorbeşti ca mama ta şi îmi aduc aminte că m-am gândit că poate nu sunt cuvintele mamei tale, că poate sunt cuvintele tuturor femeilor.

„Şi Bobby ce primeşte?" te-am întrebat eu.

„Păi", ai spus tu cu gura plină de sos

de ciocolată, „Bobby te primeşte pe tine"

Mai că mi-a venit să plâng, pentru că nu mai vorbeai ca mama ta. vorbeai ca Lillie, cea care mi-a fost întotdeauna ca o soră. Aşa că am spus: „Noi am fost întotdeauna la pachet. Aşa că Bobby te primeşte şi pe tine. E un tip al naibii de norocos "

Şi am râs amândouă până ne-au dat lacrimile.

M-am dus acasă gândindu-mă că e OK. Că nu trebuie să încerc să mă depăşesc într-o căsnicie. Că am noroc să mă căsătoresc cu un prieten, şi nu cu un străin.

Dar în seara de dinaintea plecării în Elveţia – nu am putut să spun niciunuia dintre voi unde mă duc, v-am spus doar că un timp nu vom putea lua legătura – am ieşit cu toţii la masă. Tu şi Bobby eraţi certaţi, şi cum voi vă ignoraţi unul pe altul, Peter îl îndemna pe Bobby să ne despărţim afectuos, iar eu mă întrebam ce voi găsi în Elveţia, Bobby şi cu mine ne am trezit sub o pătură galbenă tricotată dintr-un hotel ieftin, el terminând în două minute şi eu cu ochii în tavan.

Nu m-am autodepăşit în noaptea aceea.

Cred că totuşi în Elveţia am făcut-o, şi uite cum s- a terminat!

Mă gândesc că acum sunt la Paris – dar de data asta vreau un altfel de sfârşit.

Ştiu că şi tu vrei un altfel de sfârşit. Şi amândouă ştim că asta e imposibil.

Cu dragoste şi
bisous, *Alix*

A împins scrisoarea deoparte. Fusese fericită până la toastul lui Berard. Dar peste tot existau factori declanşatori – mici cuvinte, gesturi insignifiante, sunete fără importanţă – care erau atât de încărcaţi de amintiri, încât fericirea dispărea şi rămânea doar ecoul plânsului ei din camera lui *La Voce,* în noaptea în care se prezentase în faţa lui îmbrăcată în rochie albă, crezând că îşi plăteşte o datorie oribilă – în realitate fiind însă începutul ororilor.

Alix s-a dus la Ritz devreme, înainte de a merge la serviciu, şi acolo Frank i-a dat o listă cu persoane de care îşi amintea că fuseseră la bar cam în perioada în care primise solicitarea să o pună în legătură cu *La Voce.*

— Nu ştiu însă dacă omul tău a fost vreodată aici, i-a amintit el. Se folosea de alte persoane ca să-mi trimită mesaje, aşa că e posibil să nu fi fost niciodată în Franţa.

— Ştiu, a spus Alix. Dar am atât de puţine elemente de la care să pornesc, încât trebuie să urmăresc toate pistele.

A făcut o pauză, întrebându-se dacă nu cumva e o speranţă stupidă pe care o consideră intuiţie

— E genul de om căruia îi place să observe. Nu transmitea el mesajele, dar pun pariu că asista la transmiterea lor.

Lista lui Frank cuprindea vreo cincizeci de nume. I-a trebuit multă voinţă să nu îl roage să-i prepare un pahar de French 75, ca să plângă cu el în faţă. Când va avea ea timp să cerceteze cincizeci de oameni, ca să vadă dacă sunt implicaţi sau nu? Şi cu cât tatona mai mult, cu atât mai mult risca să atragă atenţia asupra ei. Doar dacă numele şi cercetarea ei rămâneau necunoscute putea să încerce să-l identifice pe *La Voce,* fără ca acesta s-o identifice pe ea. Urmărirea devine periculoasă atunci când vânătorul devine vânat.

Trecuse o bună parte din martie când Alix a reuşit să îi facă o vizită lui Esmee Archambault, care îşi petrecuse iarna pe Riviera. în ciuda teancurilor de hârtii urgente de pe birou, a plecat la ora opt seara şi a pornit spre nord-vest, către parcul Monceau, tremurând la minus şaisprezece grade, cu dorinţa să apară

ca prin minune la pensiunea

ei suficient cărbune cât să-i încălzească mâinile îngheţate definitiv.

în faţa apartamentului lui Esmee, care era aşezat splendid cu faţa spre parc, Alix a bătut la uşă şi a tras o înjurătură când a auzit zgomotele inconfundabile de conversaţie, muzică şi râsete. Până să se îndepărteze în grabă, uşa s-a deschis şi o cameristă a întrebat- o cum o cheamă.

— Ai putea să-i spui lui Esmee că Alix St. Pierre vrea să o vadă cinci minute?

— Vă conduc la masă, a spus camerista.

— Nu.

Alix a fost vehementă. Avea pe ea pantalonii verzi de tweed, nu ţinută de seară. Şi nu ştia sigur cum va reacţiona Esmee, dat fiind că nu se mai văzuseră de câţiva ani.

— Aştept pe hol.

Camerista a plecat şi a revenit după câteva momente spunând:

— Vi se pregăteşte un loc la masă.

Alix a fost gata să înjure în gura mare. Nu se uitase în oglindă când plecase de la birou şi era sigură că are nasul roşu de ger, iar invitaţii de viţă nobilă pe care îi avea Esmee se vor uita la ea ca la o corcitură între renul Rudolf şi o nonconformistă boemă. Nu doar că era îmbrăcată cu pantaloni, îşi mai pusese şi

o bluză imprimeu de leopard, pe care i-o făcuse dintr-un rest de material croitorul principal al lui Dior, Pierre Cardin. Toate femeile de acolo aveau să fie îmbrăcate cu rochii pentru care Alix ar fi trebuit să strângă bani un an, fără să mănânce nimic şi să locuiască pe străzi.

Uşile de la sufragerie s-au deschis şi a învăluit-o un binevenit aer cald.

— Alix St. Pierre! a spus o femeie cu voce teatrală. A trecut atât de mult timp!

Esmée Archambault, care fusese încarcerată şi interogată şi care abia scăpase de deportarea într-un lagăr de concentrare la sfârşitul lui iulie 1944, s-a repezit la Alix, acoperind-o cu sărutări. A spus încet:

— Mă bucur foarte mult să te văd!

Alix a simţit că o înţeapă ochii când femeia a strâns-o tare în braţe, femeia aceasta pe care mai toată lumea o credea o bogătaşă indolentă, dar care, în realitate, milita pentru binele care poate rezulta din război. Şi ea ştia că tăcerea de după război e iertată şi că pentru două femei care s-au luptat atât de mult să se salveze una pe cealaltă, absenţa nu va diminua cu nimic afecţiunea.

— Tocmai am servit felul principal, aşa că vei putea să ne ajungi din urmă, a

spus Esmée, reintrând în rolul de gazdă şi conducând-o la un scaun aşezat tocmai lângă Anthony March.

De data asta Alix chiar a înjurat.

„Prietenul meu, Anthony, spune că atunci când m-am născut…” şi-a amintit Alix că îi spusese ea în ascensor. Cum era posibil ca acel Anthony să fie Anthony March?

Esmée a zâmbit.

— M-am gândit că o să fie distractiv să vă pun alături.

I-a strâns umărul lui Anthony într-un mod care sugera intimitate, după care s-a întors la locul ei, pe celălalt scaun liber de lângă el.

Şi Anthony a fost gata să înjure. Nu era *deloc* planul pe care îl avea pentru seara aceea. Cum naiba o cunoştea Alix St. Pierre pe Esmée?

Conversaţia s-a reluat, iar cuţitele şi furculiţele au început din nou să zăngănească în timp ce el se uita cum Alix se întinde cam prea grăbită după paharul de şampanie, el stăpânindu-se să nu facă la fel. Pentru că era ceva ascuns adânc sub carapacea cu care se acoperea şi care îl făcea să o audă spunând: *Eu sunt mai mică decât tine şi sunt singură. Tu ai superioritate fizică. Aşa că dacă vrei răzbunare pentru Operaţiunea Lycaon, fă ce ştii mai bine – sau mai rău.*

Păruse mai degrabă supărată – furioasă, de fapt – decât speriată. Iar în momentul acela Anthony se simţise mai respingător decât toţi monştrii pe care îi întâlnise în timpul războiului. Deoarece, cu multe luni în urmă, când aflase că o femeie pe nume Alix St. Pierre îi trimisese o informaţie care îl convinsese să- f
şi trimită echipa într-o misiune de recunoaştere în Alpi, care avea să fie fatală, *chiar a vrut* să-i rupă gâtul cu propriile mâini. Dar stând în camera ei mică şi ieftină, după ce ea îl invitase să facă fix asta, îşi dăduse seama că nu ar putea s-o facă – şi că asta însemna poate că era totuşi om.

— îmi pare rău, a spus el.

Pe faţa ei s-a aşternut o uimire totală. Pe urmă, buzele ei s-au arcuit într-un zâmbet aproape răutăcios şi ochii ei verzi s-au făcut foarte mari.

— De ce? l-a întrebat ea, iar el şi-a dat seama că vrea să-l umilească puţin.

Ceea ce probabil merita. Şi-a luat paharul.

— Pentru că am încercat să mă folosesc de tine. Şi, a ezitat, a sorbit din şampanie şi a continuat, pentru că am fost o jigodie.

— întrucât îmi mărturiseşti câteva dintre principalele tale defecte, presupun că ar trebui să te iert.

A ridicat paharul, apoi a părut că se gândeşte intens, cu ochii în pahar.

— Sare? Zahăr? Şrapnel? Cu ce te-ai decis să mă otrăveşti drept răzbunare?

El a râs înainte să-şi dea seama ce face. În r
acelaşi moment, Esmee s-a retras de lângă bărbatul cu care vorbea şi s-a întors spre ei.

— Scuzele sunt aşa demodate, a spus ea pe tonul prefăcut de gazdă. Eu prefer metode mai noi de plată. Cum ar fi, de exemplu, dacă cineva îţi pune o broască râioasă în pat, ai putea să-i serveşti broasca drept pui data viitoare când iei masa cu el.

Anthony n-avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea, dar era clar că Alix înţelesese, pentru că părea gata să scuipe pe masă friptura pe care o avea în gură – exact ceea ce voise şi el să facă cu cafeaua servită de r
ea. Ea a înghiţit, cutremurată, şi a spus:

— N-ai face aşa ceva.

Strălucirea din ochii lui Esmée era bizară.

— Poate schimb locul cu Esmée, conversaţia asta nu trebuie să se mai poarte peste capul meu, a spus Anthony.

Esmée l-a oprit, punându-i mâna pe braţ.

— Nu, dragul meu. Eu şi Alix am fost împreună la şcoală în Elveţia. Ea era acolo pentru...

— Pentru colectivul select, a întrerupt-o Alix, aruncându-i o privire care

semăna cu un avertisment, dar Esmée a ridicat din umeri şi a continuat.

— A fost un incident într-o seară, cu un amfibian sub pătura mea, a explicat Esmée. Pus acolo de una dintre îngrijitoarele pe care am fost atât de nesăbuită, încât s-o jignesc, dar prins de *mademoiselle* St. Pierre, aici de faţă.

— Ce faţă aveai, a chicotit Alix.

— Sunt convinsă că a fost comică, a spus Esmée râzând şi ea.

— Dar acum sunteţi genul de prietene care vin neanunţate în vizită, fiind...

Alix l-a întrerupt.

— Fiind îmbrăcate absolut nepotrivit. Da – şi înainte să faci vreo glumă de prost gust, am spus îmbrăcate, nu dezbrăcate.

El a râs iar şi a surprins-o făcând eforturi să nu zâmbească la rândul ei, însă părând ciudat de încântată că nu reuşea. Zâmbea cu toată faţa, astfel că până şi părul îi părea mai roşu şi mai strălucitor. Gând care era foarte neaşteptat.

Pe urmă Esmée a spus ceva şi mai neaşteptat.

— Tu ştiai, *mon cher,* că actele de identitate pentru piloţii pe care m-ai pus să-i ascund în Monte Carlo erau de la Alix? Se împrietenise cu un mecanic de tren, care la un moment dat fusese grăjdar la şcoală, şi îl convinsese să facă

un compartiment secret în trenul care pleca din Elveţia la Lyon, suficient de mare cât să încapă actele. Ba chiar l-a pus să facă o pârghie, ca în cazul în care trenul ar fi fost percheziţionat să acţioneze pârghia şi documentele să fie aruncate în boiler. A salvat mult mai mult decât câteva vieţi.

*

— Da, am reuşit să nu-i omor chiar pe toţi.

Răspunsul lui Alix era mai mult decât mâhnit. Nu, nu mâhnit – era o autoacuzare, de parcă şi ea ar fi avut un sentiment de vinovăţie care o apăsa în piept ca o bucată de plumb.

Când a vorbit, Esmee a făcut-o în şoaptă.

— Tu ştii că te iubesc, i-a spus, strecurându-şi degetele printre degetele lui şi strângându-i-le. Dar şi pe Alix o iubesc. Iar eu iubesc doar oameni buni. Nu ştiu de ce i-ai cerut scuze lui Alix, dar sunt aproape sigură că e ceva legat de faptul că eşti prea autoritar. Iar tu, s-a întors spre Alix, pentru că te încăpăţânezi să nu te bazezi decât pe tine însăţi. Şi pentru că amândoi aţi suferit mult prea mult.

Expresia de pe faţa lui Alix era copia fidelă a expresiei lui – uluiala că Esmée, în care el avea încredere mai multă decât în oricine, avea atât de multă încredere şi în această persoană, încât

parcă îi diseca pe fiecare şi spunea: *la uitaţr-vă aici.*

I-a surprins privirea lui Alix. Ea s-a retras ca un mânz speriat, de parcă nu voia decât ca el să n-o vadă. Iar el a regretat dintr-o dată că scuzele lui nu au fost mai sincere. Dacă nu s-ar fi detestat deja pentru că o făcuse să creadă că ar putea să-i facă rău în seara aceea la pensiune, acum se detesta pentru că înţelegea că, sub faţada aceea sarcastică, ea era mai mult decât speriată de el.

Nu-ţi voi face râu niciodată, era gata să spună. Dar Esmee a spus:

— Cred că Alix vrea să stea de vorbă cu mine. Ne întoarcem până la desert. Poţi să te ocupi de musafiri.

în viata lui nu-şi dorise atât de mult să dea , t

năvală într-un tete-ă-tete la care nu fusese invitat. Până în seara aceea – până să le vadă împreună pe Esmee şi pe Alix – ar fi stat liniştit cu paharul lui de şampanie şi ar fi fost bucuros să se întreţină cu oamenii, convins că Esmee îi va spune mai târziu ce a discutat. Dar felul în care Esmese se purta cu Alix – nu erau doar apropiate, ci intime, aşa cum sunt doi oameni legaţi printr-o suferinţă apăsătoare – îl făcea să se îndoiască de faptul că Esmee îi va spune ceva.

— Anthony poate să fie ori greu de iubit, ori mult prea uşor de divinizat, i-a spus criptic Esmee, când Alix a urmat-o în altă cameră.

A acceptat cu recunoştinţă coniacul pe care i l-a oferit, cu toate că depăşea cu un pahar limita aşa-zis strictă în ceea ce privea băutura.

— A fost pe munte în noaptea în care au murit toţi, a spus Alix, amintindu-şi cum îşi înfipsese el degetele în omoplaţi la pensiune şi amintindu-şi telegrama primită a doua zi dimineaţă, după teribila tragedie: NOUĂ MORŢI. INCLUSIV GHIDUL. UN AGENT A SUPRAVIEŢUIT RÀNIT DE GLONŢ ÎN DREAPTA SPATE.

— Are cumva o rană probabil urâtă în omoplatul drept?

Şi-a dat seama ce o întreabă pe Esmée – *L-ai văzut pe Anthony fără haine?* – şi a băut o gură mare de coniac.

— Nu răspunde..

— Are, a răspuns Esmée direct. Şi i-am văzut- o la plajă, nu în dormitor. Nu am ştiut....

S-a aşezat vizavi de Alix şi a clătinat din cap.

— Nu am ştiut că şi el a fost prins acolo. Noi doi avem o înţelegere, ştii?

Alix a ridicat mâna, pentru că nu voia să ştie ce fel de înţelegeri a făcut Anthony cu femeile, dar Esmée a spus:

— O înţelegere să nu vorbim despre

război. Ştiam că a fost în Italia, dar atât.

A oftat, apoi a zâmbit puţin.

— îmi pare foarte bine să te văd.

— Şi mie. Şi îmi pare rău pentru broască, a spus Alix încet, de parcă broasca ar fi cauzat cumva totul.

— Mie îmi pare rău nu doar pentru broască.

Era şansa lui Alix şi a profitat de ea.

— Mai ai contacte în Anglia, din timpul războiului? Trebuie să aflu tot ce pot despre Becky Gordon, redactorul de modă de la *The Times.* Şi eventual despre naşul ei. Ştiu că mişcarea ta de Rezistenţă a fost finanţată de britanici, aşa că sper să...

Esmée s-a aşezat în genunchi lângă ea.

— N-a fost vina ta. La fel cum şi eu trebuie să cred că nu a fost vina mea când am aranjat întâlnirea dintre tine şi bărbatul acela. *A lui* a fost vina, oricine ar fi el.

— Păi exact asta e, a spus Alix deprimată. Cine este? Şi cum naiba să-l găsesc? Trebuie să îl găsesc, Esmée. Altfel...

A luat o gură de coniac.

— Am senzaţia că mă voi urî până la moarte.

A auzit în vocea ei ruptura precum sfâşierea unei bucăţi de mătase.

Esmée a apucat-o cu blândeţe de braţ.

— *Chérie,* sunt prea multe femei

nevinovate care nu se pot ierta pentru lucruri pe care le-a făcut războiul. Lasă-mă să fac ceva cercetări printre cei care au mai rămas din reţeaua mea. Măcar atât pot să fac ca să mă răscumpăr pentru faptul că te-am pus în legătură cu cineva care nu voia decât să te trădeze. Şi, Alix…

Acum vocea lui Esmée se tăia.

— Ai grijă. A ucis cel puţin nouă oameni. Cel mai probabil, mai mulţi. Nu vreau să…

Iar i s-a tăiat vocea.

— Nu vreau să te pierd şi pe tine din cauza lui.

Alix şi-a luat în braţe prietena, iar îmbrăţişarea lor a fost în acelaşi timp insuportabilă şi necesară, amintindu-i cât de frumoasă poate fi viaţa şi cât de chinuitoare era. Pentru că dacă cei mai dragi prieteni te pot face să plângi, atunci ce nenorociri pot să- ţi aducă duşmanii?

CAPITOLUL 14

— Prevăd belele în viitorul tău, i-a spus Frank lui Anthony la două dimineaţă, în barul de la Ritz.

Anthony a întors capul în direcţia în care se uita Frank şi a văzut-o pe Esmée venind spre el.

— Cred că asta înseamnă că ne spunem noapte bună, i-a spus el lui Frank, auzind cât de hârâit îi sună vocea, de parcă ar fi înghiţit ţigările, şi nu doar ar fl fumat prea mult.

— Poţi să trimiţi vreo zece sticle de apă minerală în apartamentul lui *monsieur* March, i-a spus Esmée lui Frank.

Lui Anthony i-a spus:

— Am văzut multe de-a lungul timpului, însă niciodată n-am văzut un vermut sufícient de tare sau vreo femeie sufícient de fermecătoare ca să înece amarul cuiva.

— Mare adevăr, a spus Frank, în timp ce Anthony o urma pe Esmée spre ascensor.

După ce s-au închis uşile, el i-a spus:

— Am exact trei sticle de vermut şi

zero femei. în seara asta nu am făcut nimic care să- mi terfelească şi mai mult reputaţia. Pur şi simplu nu puteam să dorm.

— Măcar ai încercat? Sau în mod normal te dai jos din pat la ora asta cu pantalonii, cravata şi sacoul pe tine?

Pe urmă a zâmbit.

— De fapt, tu eşti întotdeauna îmbrăcat impecabil, aşa că nu m-ar surprinde.

Anthony a râs, bucuros că ea se relaxase, pentru că detesta ideea că el era cauza iritării ei. în apartament, a aruncat o privire spre sticla de vermut, dar s-a reţinut şi a urmărit-o cum se plimbă prin cameră înainte să spună:

— Becky Gordon foloseşte numele mamei ei.

El s-a aşezat pe scaunul de la birou şi nu şi-a putut stăpâni gestul de a-şi duce mâna la omoplat sau grimasa care l-a însoţit.

Esmee i-a aruncat una dintre privirile ei autoritare.

— Ţi-am spus să te duci la un doctor pentru asta. în mod sigur nu te ajută cu insomnia.

— Nu, a încuviinţat el. Coşmarurile şi omoplatul zdrobit de mitralieră se dovedesc a fi dureri mai tiranice chiar şi decât tine.

Autoritatea din ochii ei a trecut în

voce.

— întrucât sunt singura persoană care poate să-ţi comande, trebuie s-o fac de două ori mai dur. Şi nu cred că veştile mele te vor ajuta cu umărul sau cu somnul. Numele lui Becky este de fapt Rebecca Fitzgibbons. Fratele ei, Francis Fitzgibbons, a murit în Italia pe 10 aprilie 1945.

El a ridicat capul brusc.

— E aceeaşi zi în care...

S-a oprit. Ei nu vorbeau despre război. Era jurământul lor solemn.

— Aceeaşi zi în care operaţiunea lui Alix a dat greş şi o grămadă de oameni au fost omorâţi? a întrebat ea încet.

El s-a ridicat şi a trecut în faţa biroului, de unde putea să-i vadă mai bine faţa. Dacă ea îşi încălca jurământul de-a nu vorbi despre război înseamnă că avea un motiv al naibii de bun. Aici, lângă veioză, ochii ei erau atât de întunecaţi, încât şi-a amintit ce spusese Anjelica despre ochii lui Alix – fără lună – şi şi- a dorit să poată să se întoarcă în 1944 şi s-o scoată pe Esmee din Paris ca să nu mai poată fi capturată şi torturată de nenorociţii de nazişti.

Şi-a scos sacoul şi l-a aruncat pe birou.

— Vino aici, i-a spus el, şi ea probabil că simţea într-adevăr cum trecutul revine în prezent, pentru că l-a lăsat să o ia în

braţe, părând că are cu adevărat nevoie de acea îmbrăţişare, se ţinea de el de parcă dacă nu ar fi făcut-o, ar fi căzut în hăul trecutului îndepărtat.

— Ştii, a spus el după un moment, tu s-ar putea să fii singura femeie suficient de fermecătoare pentru a alunga toate necazurile. De fapt, îmi aduc aminte că odată te-am făcut să-mi promiţi că te vei căsători cu mine dacă amândoi vom fi singuri la treizeci de ani. Ceea ce pentru mine nu e prea departe.

A auzit-o râzând, ceea ce fusese şi intenţia lui, iar ea s-a retras un pic, zâmbind şi ştergându-se la ochi.

— Ştii că te iubesc prea mult ca să mă căsătoresc vreodată cu tine.

El a zâmbit şi a sărutat-o pe frunte.

— Şi eu la fel.

Ea s-a retras şi a spus repede: „Mersi”, după care a dat din cap, ca şi cum ar fi spus că e destul de stăpână pe ea pentru a continua discuţia.

Aşa că i-a spus ce credea el.

— Britanicii au trimis un agent de la operaţiuni speciale împreună cu echipa mea, în ziua aceea. Nu-l ştiam decât după numele de cod, dar pun pariu că numele lui real era Francis Fitzgibbons.

— Şi că Becky vrea să se răzbune.

— Dumnezeule, *ea* ar fi trebuit să fie agent de operaţiuni speciale, a spus Anthony, clătinând din cap. De mult n-

am mai văzut o actriţă atât de bună. Presupun că-şi imaginează că Alix St. Pierre e de vină pentru moartea fratelui ei. Dar de unde a aflat că Alix a fost implicată?

Esmee a spus sec:

— Nu ştiu cum ai aflat tu, dar presupun că ai folosit tehnici similare. Contactul meu din Anglia mi-a spus că naşul ei, care e la fel de furios şi de pornit să se răzbune, a hărţuit o grămadă de oameni care în final i-au spus că operaţiunea în care a murit finul lui a fost pusă la cale în Elveţia. Majoritatea oamenilor care aveau afaceri în Europa în timpul războiului bănuiau că Allen Dulles nu era la Berna ca să schieze. Descoperi că legătura e Elveţia, după care îl găseşti pe Dulles. Şi de la el, dacă cunoşti pe cine trebuie, nu e decât un pas până la aşa-zisa...

— Secretară, a încheiat Anthony. Alix St. Pierre.

A expirat.

— Jumătate de Paris e pe urmele ei.

— Iar tu ar trebui să-i spui.

— Nu cred că va vrea să audă veştile astea de la cineva pe care îl dispreţuieşte.

Tonul lui Esmée era implacabil.

— Alix este...

A ezitat şi Anthony a aşteptat, curios să afle cum se va termina propoziţia.

Alix este ce? Al naibii de inteligentă. Şi al naibii de frumoasă. Dar ce altceva?

Apoi Esmée a clătinat din cap.

— Ţi-am spus că nu o să vorbesc cu tine despre ea şi n-o s-o fac.

El s-a întors şi s-a sprijinit cu palmele de birou, simţind nevoia să stea pe gânduri. De când Alix îl dăduse afară la pensiune, îşi petrecuse tot timpul încercând să se convingă că ceea ce se întâmplase în Italia nu poate fi reparat – şi că cel mai probabil nici el nu mai poate fi reparat. Dar se mai gândise şi la Alix din când în când, mai ales în luna care trecuse de la petrecerea lui Esmée, când văzuse mai multe feţe ale ei: femeia care îi făcea farse neaşteptate tocmai Reginei Esmée, femeia care făcuse în timpul războiului o grămadă de lucruri pe care el se bazase şi de pe urma cărora beneficiase.

Umărul i-a trimis o altă rundă de durere în oase. A tras o înjurătură, şi-a desfăcut cravata, după care a făcut-o ghem şi a aruncat-o pe un scaun. Nu l-a făcut deloc să se simtă mai bine.

Alix St. Pierre, acum era sigur, nu fusese motivul pentru care Operaţiunea Lycaon să se termine dezastruos. Nu trimisese din lene o informaţie tâmpită şi neverificată, venită din partea unui informator care nu fusese probat, aşa cum crezuse el iniţial. Nu – în clipa

aceea putea să pună pariu că persoana de la care primise ea informaţia aceea era cea care îi păcălise pe toţi. Iar dacă Anthony fusese în stare să fraierească destui ca să afle numele secretarei lui Dulles şi naşul lui Becky la fel, atunci era doar o chestiune de timp până când persoana aceea o va găsi pe Alix?

Era o laşitate din partea lui să o pună pe Esmee să-i spună lui Alix de fratele lui Becky.

— Mă duc mâine la ea, a spus el.

Esmee a zâmbit, l-a sărutat pe obraji şi i-a spus să se ducă în pat şi să-şi imagineze că e pe plaja din faţa casei ei de pe Riviera. Şi, Dumnezeule, ce obosit era. Poate că în seara asta va fi mai simplu. Până şi durerea surdă din omoplat se mai potolise puţin, pentru că Alix St. Pierre şi cu el urmăreau, poate, acelaşi lucru. Şi poate că ar fi mult mai simplu dacă l- ar fi urmărit împreună.

Alix s-a încruntat când a citit ultimul articol publicat de Becky în *The Times,* în care spunea că stilul extravagant adoptat de Dior o să-i trimită pe toţi la dracu'. Era convinsă că Becky nu crede pur şi simplu că femeile ar trebui să fie absolut mulţumite cu rochiile lor peticite, care le ţin la locul lor – îmbrăcate prost şi lipsite de vise ci că vrea s-o distrugă pe ea. Din păcate erau şi alţii de acord cu părerile lui Becky în

legătură cu scandaloasa risipă de mătăsuri pe care o făcea Dior, iar Becky era expertă în alimentarea furiei lor. Alix va trebui să ia măsuri cât mai repede – dar, la naiba, mai întâi trebuia să afle mai multe despre ea.

încetase s-o mai urmărească, pentru că se dovedise a fi o pierdere de timp. Frank trăgea cu urechea la conversaţiile ei de la bar, dar nu aflase niciun indiciu referitor la problema pe care o are ea cu Alix. Mai petrecuse şi câteva sfârşituri de săptămână la biblioteca naţională, căutând prin ziare vechi informaţii legate de familia lui Becky şi de naşul ei, precum şi despre persoanele de pe lista dată de Frank, dar demersul acela se dovedea a fi de durată.

Cum-necum, venise vara şi ea nu reuşise să găsească nimic despre *La Voce* sau vreun indiciu referitor la motivaţia lui Becky, în timp ce activitatea de la Dior o copleşea. îi trebuia o strategie pentru primele două misiuni, dar în momentul acela trebuia să asiste la mai multe şedinţe foto, după care trebuia să plece repede la Ritz, pentru că Daisy Fellowes o convocase pe Suzanne în apartamentul ei cu rochiile în după-amiaza aceea. Şi nimeni n-o refuza pe Daisy Fellowes.

I-a scris un bilet lui Becky în care îi mulţumea pentru publicitatea făcută, cu

speranţa că asta o va îmboldi să facă ceva. Pe urmă a încărcat manechinele şi rochiile într-o maşină, a stat vreo două ore pe malul Senei cu fotograful Willy Maywald şi cu Carmel Snow, după care a plecat în Montmartre, unde fusta modelului Corolle avea să rivalizeze cu însăşi cupola de la Sacré-Coeur.

Vestiarul pentru şedinţa foto era un bar de pe Rue Lepic, în apropiere de istorica Moulin. Era nefiresc de mult zgomot şi activitate pe străzile pietruite, dar era *totuşi* Montmartre. Alix nu se putea aştepta ca regina cancanului din Paris să stea cuminte, nici măcar pentru Dior.

în curând, Tania a făcut ca modelul Corolle să se legene precum un club de jazz, mergând pe stradă pe lângă afişele care prezentau noul film făcut de Vivien Leigh, iar rochia eclipsa până şi ochii de căprioară ai actriţei. Din spate a răsunat un strigăt, după care a apărut o femeie de nicăieri care s-a repezit la Tania ţipând: *„Putain!”*

A mai apărut o femeie care s-a agăţat de rochie, scuipând o mulţime de invective la adresa lui Dior, la risipa pe care o face şi la cât de scandalos e să faci asta în acele vremuri de după război. Amândouă au smuls, au tras şi au sfâsiat rochia Taniei ca nişte lei care îsi sfâsie prada.

— Opriţi-vă, a strigat Alix şi s-a aruncat în învălmăşeală, încercând să-i acopere semi- goliciunea Taniei şi alegându-se cu un cot în cap şi cu pierderea pălăriei. Dar furia a făcut-o să continue lupta. Pentru că fotografii de la ziare erau acolo, dar nu o ajutau pe Tania, ci făceau poze cu hainele ei rupte, în timp ce două femei acuzau o fată de ceva de care nu era vinovată.

Una dintre femei a tras de fusta ei şi a smuls- o cu totul. S-a ciocnit de Alix şi a dezechilibrat- o aşa de tare, încât a căzut la pământ, lovindu- se cu capul de marginea trotuarului. Ea a înjurat când durerea a făcut să-i clănţăne dinţii şi să-i strângă stomacul.

S-a mai uitat o dată în sus, ca să fie sigură că Tania este dusă în bar şi că altcineva le r

îndepărtează cu forţa pe cele două femei înrăite, după care a închis ochii şi a expirat, ca să nu i se facă rău.

Merde. Va avea migrene cel puţin două zile şi nu va avea nici măcar satisfacţia că a băut prea multe French 75 ca să le capete.

— Eşti bine?

O voce masculină i-a vorbit la ureche şi cineva i-a îndesat în mână o batistă.

A deschis ochii şi şi-a dat seama că probabil şi-a spart capul mai rău decât a crezut. Avea halucinaţii cu Anthony March.

Femeia de pe trotuar era o Alix St. Pierre cu obrajii albiţi şi fără replici usturătoare.

— Eşti real? l-a întrebat ea.

— Probabil mai real decât ai vrea, a admis el. S-a lăsat pe vine lângă ea.

— Sprijină-te de perete.

O dată în viaţă, nu s-a opus. Probabil o durea capul ca naiba.

— Ce-a fost asta? a întrebat ea slăbită. Şi de ce eşti aici?

— A fost un protest organizat de nişte femei din Paris, care preferă ca rochiile lor să semene mai degrabă cu florile uscate decât cu trandafirii proaspeţi. Au primit un pont că se întâmplă ceva în Montmartre. Presupun că de- asta sunt şi tipii ăia aici.

A arătat spre fotografii de la ziare.

— Vrei să-ţi aduc o cafea mult prea dulce ca să îţi reînvie spiritul de luptătoare sau e de ajuns un pahar cu apă?

Ea a zâmbit, după care a strâns din ochi.

— Au. Fără zâmbete. Poate chiar fără vorbit.

— Nu ştiu cum o să supravieţuieşti, a spus el sec şi a fost recompensat de un alt zâmbet, urmat de o altă grimasă.

— Nu mai încerca să mă înveseleşti, a spus ea cu o voce puţin mai puternică. Ai reuşit să fii extrem de serios la toate

celelalte întâlniri pe care le-am avut, aşa că sigur poţi s-o faci şi acum. Dă-mi mâna să mă ridic.

Era o încăpăţânare în cuvintele ei care l-a făcut să o ridice de jos, în ciuda reţinerilor pe care le avea.

în momentul în care s-a ridicat, a părut că i se face rău. El era surprins că nu i s-a făcut rău deja după lovitura aceea. Alix St. Pierre era o femeie minionă, îmbrăcată în mătăsuri, dar era clar că e mult mai puternică decât părea. I- a luat batista din mână şi i-a tamponat tâmpla.

— Ai sânge în păr.

A văzut cum încearcă să-şi revină, cum închide iar ochii şi era pregătit ca ea să-i deschidă din nou. L-a surprins în timp ce îi studia faţa. Au trecut cinci secunde ciudate şi tăcute, în care mâna lui era sub bărbia ei şi degetele lipite de piele puteau să simtă circulaţia sângelui ei într-un mod foarte intim.

S-a retras.

— Nu-i aşa de grav. Mai că poţi să spui că ţi s- a întins rujul.

— Ca şi cum m-am înţepat cu foarfecă, a râs ea, mai mult pentru sine.

Şi-a netezit rochia mototolită.

— Trebuie să văd ce face Tania, şi apoi trebuie să ajung la Ritz. Daisy Fellowes mă aşteaptă.

— Rănită la cap?

— M-am dat cu prea mult ruj, ai uitat?

El a râs. Cum reuşea să facă asta de fiecare dată? Să găsească umorul într-o situaţie şi să facă o remarcă sclipitoare. I-a venit un gând în minte – unii dintre oamenii lui din Italia nu ar fi tratat o lovitură la cap cu aşa mult *eclat.*

— Mulţumesc pentru ajutor, i-a spus ea, întorcându-se şi îndreptându-se încet spre intrare.

Nu-i rămăsese altceva de făcut decât s-o urmeze în barul în care manechinul plângea, oamenii care manevrau articole cosmetice neidentificabile se văicăreau, iar Alix îşi ţinea mâna apăsat pe frunte, în dreptul nasului. A ieşit în stradă, a chemat un taxi şi a condus fata spre maşină, în speranţa de a mai reduce zgomotul cu câţiva decibeli.

A revenit în bar, clătinând din cap uimit. Dacă i-ar fi spus cineva că azi va şterge sânge şi manechine, nu ar fi crezut. S-a rezemat de cadrul uşii, uitându-se cum se prelinge sângele pe faţa lui Alix şi a spus:

— Trebuie să stai jos măcar cinci minute cu batista la cap, preferabil şi cu nişte gheaţă.

Ea a ridicat capul de parcă ar fi uitat că el e acolo şi şi-a trecut degetele peste frunte, mânjinndu-le de sânge.

A lăsat repede rochia pe care o ţinea în mână – şi care nu avea cum să fie şi mai distrusă, chiar dacă s-ar fi murdărit de

sângele ei – a desfăcut poşeta şi a răscolit în ea fără să găsească ceva cu care să se şteargă.

Anthony a traversat camera, a luat-o de umeri şi a aşezat-o pe un scaun, nu cu forţă, dar ferm.

— Spune-mi ce trebuie să faci şi o fac eu, ca să nu aud zvonul că te-am lovit la cap şi apoi te-am abandonat însângerată şi inconştientă în Montmartre, cu o piesă vestimentară de sute sau mii de dolari la picioare, numai bună de-a fi furată.

Ea nu s-a împotrivit. A acceptat iar batista lui, şi-a lipit-o de frunte şi i-a explicat cum să îndese una dintre ţinute într-o cutie.

— Nici măcar nu ştiu ce-i aia robă, a spus el ironic, dar s-a străduit să evite prinderea pelerinei în capacul cutiei.

Ea a reuşit să râdă un pic, după care s-a aplecat pe neaşteptate să ridice cutia în acelaşi timp cu el. S-a lovit în cealaltă parte a capului şi a înjurat foarte tare şi foarte obscen în italiană.

— Asta nu ai învăţat-o la *Maison* Christian Dior, a spus Anthony, încercând să-şi ascundă zâmbetul stârnit de această femeie care se comporta aşa de normal când era lovită la cap şi care înjura mai colorat decât toţi bărbaţii cu care lucrase în timpul războiului.

— Acum ai un cucui şi în partea

cealaltă.

Moment în care ea a izbucnit în râs.

— Nu aşa trebuia să fie ziua asta, a bolborosit ea.

— Hai, a spus el, gândindu-se că ar putea foarte bine să se bucure de situaţia în care intrase. Te duc cu robele tale la apartamentul lui Daisy Fellowes – e la acelaşi etaj cu mine – fără alte lovituri, promit.

Şi pentru că Alix era fix persoana pe care o căuta în ziua aceea, a adăugat:

— După aceea mergem la Brasserie Lipp să mâncăm.

Iar ea a spus:

— Bine.

CAPITOLUL 15

— *La soupe ă l'oignon, le cassoulet, et puls la tarte au chocolat, s'il vous plait.*

Alix a închis meniul şi i l-a înapoiat ospătarului.

Anthony s-a uitat la ea de parcă ar fi comandat viermi.

— O grămadă de mâncare.

— Fac cinste, a spus ea iritată.

Cu toate că, s-a gândit ea acum, când raţiunea a luat locul foamei, toată mâncarea aceea într-un astfel de local avea s-o coste salariul pe două săptămâni.

Până să apuce să cheme din nou

ospătarul şi să tempereze comanda, Anthony a clătinat din cap, exasperat.

— Nu-mi pasă cât costă mâncarea ta. Pur şi simplu nu mă gândeam că eşti o mâncăcioasă, a spus el, uitându-se la silueta ei care, Alix trebuia să recunoască, era pusă foarte bine în valoare de-o altă rochie de zi de la *le patron* – verde închis de data asta, o culoare asemănătoare cu ochii ei, iar Dior zâmbise când văzuse valul de material şi spusese: „Toată lumea o să creadă că sunt un măgar dacă nu-ţi fac o rochie din ăsta". în felul acesta, şifonierul ei sărac se mai umpluse un pic.

— Am tendinţa să fac excese, a spus ea, aprinzându-şi o ţigară. Dar numai o plăcere o dată. într-o seară French 75, în altă seară *cassoulet,* în altă seară mătase – deşi în seara asta s-ar părea că am şi din asta o cantitate rezonabilă. Plus lovituri la cap, a râs ea şi a băut o gură din apa pe care avea de gând s-o consume exclusiv.

Anthony a zâmbit şi s-a relaxat; până şi ochii lui lăsau să pătrundă licărul veiozei suficient ca ea să vadă că au o culoare neobişnuită, atât de întunecaţi, încât era uşor să crezi că sunt căprui. Dar în realitate erau de un albastru intens, înainte să treacă în negru, aceeaşi nuanţă ca a rochiei Chérie.

— Te mai doare? a întrebat ea, arătând spre umărul lui Anthony.

El a dat să ridice mâna, şi ea a văzut cum se pregăteşte să-şi preseze omoplatul, exact cum făcuse la pensiune. El s-a reţinut însă, şi a mişcat paharul într-o parte şi alta, după care a spus:

— Tu eşti Bisous.

Ea a dat din cap.

— Având în vedere părerea deplorabilă pe care o ai deja despre mine, nu o să fii surprinsă să afli că eu am crezut că Bisous este bărbat. Un tânăr flecar care face glume proaste.

— Iar eu am crezut că Leone, care presupun că erai tu, e un tânăr flecar şi foarte plin de el.

A zâmbit şi el a râs, iar Alix s-a gândit că îi place foarte mult râsul lui. Semăna puţin cu zâmbetul lui Dior – rar, dar ciudat de mulţumitor atunci când îl vedeai.

— După cele câteva întâlniri pe care le-am avut aici, la Paris, probabil ai fost convinsă că ai avut dreptate, a spus el.

Acum ea a fost cea care a râs.

— Sunt dispusă să-mi schimb părerea.

Esmée şi Frank garantaseră amândoi pentru el. Azi ar fi putut s-o lase să sângereze pe trotuar. Iar în Italia, ca Leone, o ajutase.

Ceea ce, probabil, l-a făcut pe el s-o

întrebe:

— Cu ce începem, *cassoulet* sau confesiuni? Pe Alix încă o durea capul şi era flămândă.

— *Cassoulet.* Altfel s-ar putea să-ţi mănânc confesiunea.

Alt hohot de râs.

— îmi dau seama de ce te-au luat în BSS. Poţi să fii de-a dreptul dezarmantă dacă te străduiesti.

— Deocamdată nici măcar nu mă străduiesc, a spus ea zâmbind.

El a clătinat din cap în glumă.

— Poate că totuşi ai suferit o contuzie. După întâlnirea de la pensiunea ta, nu am crezut că peste câteva luni vom râde împreună.

Alix a stins ţigara.

— După *cassoulet,* ai uitat? Dar despre ce vom vorbi până atunci? Nu despre rochii, clar.

Şi doar pronunţarea cuvântul „rochii” a făcut-o să-şi dea seama de ceva la care ar fi

trebuit să se gândească mai devreme, dacă nu ar fi fost durerea de cap.

— Dacă erau acolo fotografi, a spus ea, înseamnă că există fotografii cu Tania în rochia ruptă, fotografii care mâine vor fi publicate undeva. Fir-ar, a spus ea exact în clipa în care ospătarul a pus pe masă două castroane cu supă.

S-a uitat la ele cu regret.

— Trebuie să-i spun lui *le patron* ce s-a întâmplat.
— Mănâncă-ţi supa, a spus Anthony. O să dau un telefon de aici să văd dacă pot să aflu ce fotografi au fost. Pe urmă poţi să-l suni pe Dior cu toate informaţiile, nu doar cu jumătate. Şi poţi să mănânci şi *cassoulet* – şi putem şi să vorbim.
— încă o favoare se adaugă la colecţie.
— Poate că va trebui să plăteşti masa până la urmă.

Din nou surpriza râsului. Poate că cina asta va fi mai distractivă decât a crezut ea.
— *Touche.* Nu mai pomenesc de favoruri. Dar...

A ezitat, acum gânditoare.
— Femeile de azi-dimineaţă. Ce i-au făcut Taniei. îmi aminteşte de...

A ridicat privirea din supa ei. Anthony aştepta ca ea să continue.
— îmi aminteşte de *Ies femmes tondues* – de femeile acuzate că au fost amantele germanilor.

A învârtit lingura în supă, cu intenţia de a nu mai vorbi, dar i-au scăpat alte cuvinte.
— Femeile dezbrăcate, rase în cap şi plimbate pe străzi, a continuat ea. Femeile care aveau nevoie de mâncare, care aveau copii pe care să-i protejeze sau care, şi dacă ar fi spus nu, nu le-ar fi ascultat nimeni. Ziarele vor publica

fotografia Taniei la fel cum publicau fotografii cu femei scuipate lângă fotografii cu soldaţi eroici stând în faţa tancurilor lor lucioase. Nimeni nu a publicat vreodată o fotografie cu Pig Alley – ştii că aşa numeau femeile Rue Pigalle?

Nu a aşteptat răspunsul lui.

— La fel cum nimeni nu a publicat vreo fotografie cu cei zece mii de soldaţi americani pe care prostituatele franceze trebuiau să îi servească într-o zi. De ce nu trebuie Tania să poarte o rochie care să-i sublinieze silueta? Este denigrată pentru un comportament care nici nu se compară cu comportamentul pentru care un bărbat nu păţeşte nimic, ba chiar e lăudat. Femeile sunt vinovate de tot – şi asta e

, ceva

ce nu se va schimba.

A amuţit când şi-a dat seama cât de vehement vorbea despre lucruri de care nimeni nu trebuia să vorbească – şi mai ales ,cu cineva aproape necunoscut.

— Eu... a început Anthony, părând pentru prima oară nesigur, de parcă nu s-ar fi gândit niciodată la asta – şi de ce s-ar fi gândit?

Din fericire, chelnerul i-a întrerupt din nou, a luat castroanele cu supă şi a adus porţiile de *cassoulet* asupra cărora ea şi-a îndreptat atenţia ca să treacă peste

momentul stânjenitor.

— Avem *cassoulet,* a spus ea sec. Deci, pentru început, de unde ai ştiut că am fost logodită cu Bobby?

Anthony şi-a pus coatele pe masă şi şi-a sprijinit obrajii în palme.

— într-o noapte de la începutul lui decembrie, am auzit la Ritz nişte ziarişti care vorbeau despre o anume Alix St. Pierre care urmează să vină la Paris. Numele m-a făcut să mă opresc din drum, dar mi-am imaginat o altă femeie cu numele ăsta extravagant, mai în vârstă, mai simplă sau oricum, nu persoana de care îmi vorbise Bobby. Pe urmă, în noaptea aceea, când ai intrat la Ritz cu pantaloni şi bluză roşie am ştiut că tu eşti. Lui Bobby îi plăcea să spună că eşti frumoasă, dar nu aşa cum ar trebui să fii. Spunea că eşti ca soarele: prea strălucitoare – şi prea periculoasă de aproape. Eu i-am spus: „Asta n-o să facă dificilă căsnicia?" Iar el mi-a spus ce mi-ai spus şi tu: că voi doi nu vă veţi căsători niciodată.

Anthony a aprins o ţigară.

Ea şi-a dat seama din gestul lui că trage de timp.

— Ce e? Spune-mi.

El a oftat.

— Vrei să ştii ce cred eu despre Bobby? Poate că s-a gândit că nu vă veţi căsători pentru că avea la el o fotografie

cu cineva care sigur nu erai tu.

I-au trebuit câteva clipe să înţeleagă.

— Dumnezeule, a spus ea.

O durea puţin că amândoi avuseseră secrete. Că nu au avut ocazia să fie sinceri.

A luat furculiţa, căutând consolare în *cassoulet.*

— Continuă, a spus ea sec.

— Bobby credea că tu eşti la biroul de telegrafie din Londra, a continuat Anthony.

— Dar el nu ştia că lucrez la BSS.

— ştia.

De data asta tresărirea ei a fost aşa de puternică, încât a reuşit să-şi verse apă pe rochie. Poate faptul că nu a putut să-i spună cu ce se ocupă l-a făcut suspicios pe Bobby. Nu putea să-i spună Lillie, pentru că atunci ar fi ştiut nu doar că e în Elveţia, i-ar fi ştiut şi adresa şi numărul de la sutien, având în vedere cât de darnică era Lillie cu informaţiile.

— *Merde,* a înjurat ea şi s-a şters de apă cu şerveţelul. Nu-mi vine să cred că după ce am hotărât că *tu* eşti o dezamăgire, aflu că s-ar putea să fi fost înşelată, că fostul meu logodnic era un mincinos şi că am cea mai spurcată gură din Paris. Unde naiba e tarta aia de ciocolată când ai nevoie de ea?

Anthony a râs mai mult ca niciodată, iar sunetul râsului său era de un *marron*

intens şi rezonant, aceeaşi culoare ca a tartei la care visa.

— Hai să o luăm cu noi, a spus el, ridicându- se. Nu-mi place să stau prea mult într-un loc.

Alix a arătat spre braserie.

— Aici nu e o tarabă la care cornetele cu alune sunt gata preparate.

— Atunci cumpăr eu farfuria şi furculiţa. Şi dacă pui vreun ban pe masă, a adăugat el când ea a deschis geanta, îţi dau vreo două peste ceafă ca să fie simetric cu loviturile din faţă. Eu te-am invitat. Eu plătesc. Păstrează tu farfuria. Dat fiind lipsa de veselă de la pensiune, ţi-e necesară.

Alix încă mai râdea când a plecat la baie.

Om de cuvânt, Anthony o aştepta în faţa braseriei cu o farfurie pe care era o tartă de ciocolată.

— Raiul pe pământ, a spus ea, salivând.

Buzele lui s-au arcuit într-un zâmbet.

— Dacă te uiţi vreodată la un bărbat aşa cum te uiţi la tarta asta, o să ai necazuri.

— N-am întâlnit niciodată pe cineva care să arate aşa delicios, a spus ea. Dă-o încoace.

Au mers în tăcere, Anthony cu mâinile în buzunare, iar Alix cu simţurile atente la orice voce, la orice zgomot de pas şi

la orice umbră de pe alei. Nu auzise nimic la Brasserie Lipp care să-i dea motiv să se alarmeze, dar asta nu însemna că e momentul să se relaxeze.

— Nu ne urmăreşte nimeni, a spus Anthony. Sunt sigur. Nu-mi mai amintesc cum e să mergi pe stradă fără să-ţi funcţioneze toate capacităţile sută la sută. Parcă mi-e dor de o simplă plimbare. Regret că nu am făcut-o mai des.

Ea a ridicat capul spre el şi a fost surprinsă de un gând – poate că Anthony chiar era atât de frumos cum spunea toată lumea. Plictiseala şi aroganţa permanent vizibile în expresia lui acum dispăruseră şi în clipa aceea era un bărbat care avea acea tăietură a obrazului care invita mâinile şi buzele.

Mon Dieu. Probabil se lovise la cap mai rău decât crezuse.

A cotit brusc pe Rue Dauphine.

— Hai s-o luăm pe aici!

Plimbarea însemna că erau doar ei şi conversaţia lor. Avea nevoie de fundal, de zgomot şi – ideea era precum şuieratul pe care îl făcea ea grăbindu-se să-şi prindă trupul din urmă – de un pic de distracţie.

A urmat-o într-o clădire pe a cărei boltă scria *Tabou.* Pe sub uşă se strecura muzică jazz abia auzită.

— Intrăm aici? a întrebat Anthony

îndoit, lucru rezonabil, dat fiind faţada neatractivă.

— S-ar putea să trebuiască să renunţi la sacou şi cravată. E o garderobă la etaj.

— Şi când spui „să renunţi” vorbeşti în sens propriu? Pare un paradis al hoţilor.

Ea a râs.

— Hai, vino. Din când în când trebuie să mai pleci de la Ritz. Şi în timpul războiului noi nu am putut niciodată să mergem într-un astfel de loc. Nu există ieşiri de urgenţă, aşa că n-ai pe unde fugi.

— îl descrii aşa de frumos! Iar eu sunt ziarist, ai uitat? Unele dintre locurile în care ajung fac ca ăsta să pară un palat.

— în fine, e un club antic, cred că asta e tot ce trebuie să ştii.

L-a auzit râzând când a împins uşa şi au fost întâmpinaţi de o scară care cobora şi care dădea înţelesuri noi cuvântului „precar”, dar şi de un bubuit triumfător de saxofon.

— Eşti gata?

— Nu va conta dacă spun nu, nu-i aşa?

Dar a zâmbit şi ea s-a bucurat că este întuneric, pentru că avea senzaţia că dacă l-ar fi văzut mai bine, acela era genul de zâmbet care declanşează incendii necontrolate.

Au ajuns teferi jos, într-o pivniţă în care aerul era alb de la fum, muzica era

hipnotică şi braţele şi picioarele dansatorilor se legănau periculos de aproape de paharele cu Whiskey de pe masă şi de oamenii care stăteau la ele. Dar toată lumea se sincroniza cumva perfect şi ridica paharul exact în momentul în care o mână ajungea prea aproape şi întorcea capul să râdă de câte ori un trup plonja prea extravagant înspre masă.

— Acolo, a spus Alix, zărind o masă mică, pentru două persoane, care tocmai se eliberase vizavi de orchestră.

Trebuia să îl ia de mână pe Anthony ca să-l conducă printre locurile libere care se iveau, din când în când, în mulţime. A simţit cum o strânge de mână, şi palma ei era jumătate cât a lui, dar cumva potrivindu-se perfect – precum stropul de gin, esenţial pentru tonic. Şi cu acelaşi zvâc delicios.

I-a dat drumul la mână imediat ce au ajuns la masă.

— A supravieţuit, a spus ea, îndreptându-şi atenţia spre tarta de ciocolată – care şi ea era delicioasă şi, prin comparaţie, mult mai puţin dăunătoare pentru sănătatea ei.

Cu gustul de ciocolată amăruie în gură şi cu o cascadă de sunete care se revărsau din trompetă precum un val de satin, s-a relaxat. Aici, unde nu erau decât lipsă de pudoare şi dezinvoltură,

ar putea, eventual, să-şi spună în şoaptă grijile şi ruşinea, în întunericul în care nu ar stârni niciun ecou.

Anthony şi-a desfăcut cravata, şi-a scos sacoul, şi-a suflecat mânecile de la cămaşă şi s- a aplecat să evite braţul unui dansator, abia reuşind să nu fie decapitat, ceea ce a fost mare lucru, dat fiind că era atât de înalt.

— Cum ai găsit locul ăsta? a întrebat el, în timp ce o pereche din apropiere şi-a mutat dansul de pe ring pe zidul înclinat al pivniţei.

— Suzanne mi-a spus de el. Activităţile ei nocturne au fost întotdeauna mult mai scandaloase decât ale mele.

A zâmbit.

— Afirmaţia asta poate fi interpretată în multe moduri.

El a râs mai tare ca oricând.

— Atunci voi încerca să n-o decodez. Dar dacă avem un gen de conversaţie pentru care e nevoie de atâta mizanscenă, s-ar putea să-mi iau un vermut. Să vii să mă cauţi dacă nu mă

♦

întorc într-o jumătate de oră. Apă?

Ea a refuzat din cap.

Când s-a întors a aprins o ţigară, după care, complet neaşteptat, i-a întins-o ei. Gestul i-a amintit dureros cum ea şi Chiara obişnuiau să- şi împartă ţigările şi asta a făcut-o să se uite încruntată la capătul aprins al ţigării, pentru că era

un gest pe care ea întotdeauna îl asociase cu prietenia apropiată.

— N-o să te întreb nimic. Ţi-am pus prea multe întrebări până acum şi eu am vorbit prea puţin, i-a spus el. Trebuie să ştii că echipa mea, oamenii de care eram eu responsabil au fost cei care au murit în Operaţiunea Lycaon. l-am permis prosteşte lui Bobby să preia conducerea pentru că mă rugase de câteva săptămâni şi îi promisesem că se va ocupa de următoarea misiune. Dar în Lycaon...

Anthony a întins mâna după ţigară şi ea i-a dat-o înapoi.

— Am spus nu, a continuat el. Nu ştiu dacă instinctul tău funcţionează la fel ca al meu – ştie mai multe lucruri decât ne spune logica. Când i-am spus lui Bobby că mă voi ocupa eu de Lycaon, el a crezut că nu am încredere în el. Iar eu urma să fiu transferat în Franţa şi trebuia să-mi pregătesc echipa pentru a putea lucra fără mine. Aşa că... l-am lăsat. Dar eu le- am dat undă verde. Lucru care mă face la fel de responsabil de moartea lor. A fost convenabil să dau vina pe tine, în primul rând, pentru că mă disculpa pe mine, şi, în al doilea rând, pentru că...

A luat bricheta şi a bătut cu ea în masă, a suflat fumul şi a spus:

— Când am aflat atunci că o femeie ne-

a trimis informaţia aceea, am fost furios. Am fost educat de mic să cred că femeilor le lipseşte total inteligenţa. Pe urmă te-am întâlnit pe tine şi, aşa cum mi-a spus odată o femeie foarte deşteaptă, tu eşti cel puţin la fel de inteligentă ca mine.

Ei i-a scăpat fără să vrea un hohot de râs, de uimire. Şi şi-a amintit cum era cu Matteo – trăiau împreună totul, şi bune şi rele: fulgere spectaculoase în întuneric. Din acest motiv e bine ca anumite călătorii să nu le faci singur; uneori e nevoie ca celălalt să te ajute să găseşti unica stea ascunsă în furtună.

Bateristul depunea un efort susţinut de-a se face auzit dincolo de Atlantic, aşa că Alix şi-a tras scaunul spre Anthony – deşi, dacă l-ar fi mutat un pic mai aproape, ar fi stat în poala lui. *Merde.* Şi-a dus degetul la tâmplă. Care e tratamentul pentru contuzie? Vorbitul.

— Un nazist din comandamentul italian mi-a dat informaţia pe care am folosit-o pentru planificarea Operaţiunii Lycaon, a spus ea. Probabil că lucra cu Karl Wolff, având în vedere ce ştia. Nu i-am văzut niciodată fata şi nu-i ştiu numele. Dar era informatorul *meu.* Ceea ce mă face pe mine responsabilă. Dacă eu nu as fi…

A clătinat din cap. Era o mulţime de „dacă”. Nu s-ar fi întâlnit niciodată cu

La Voce. Nu i-ar fi cerut nimic. Nu s-ar fi apropiat aşa mult de Matteo şi de Chiara. Nu ar fi trebuit să-i salveze. A băut un pic de apă, regretând că nu e vermutul lui Anthony.

— Singura persoană pe care o învinovăţesc şi pe care vreau să o găsesc este informatorul tău, i-a spus Anthony. Tu ai avantajul că îl cunoşti. Iar eu, ca ziarist, am avantajul de a avea acces la documente, oameni şi surse. Te-am invitat la masă pentru că eu cred că împreună am putea să-l găsim mai repede. Ce spui?

Alix a luat de la el ţigara Gauloise, în acelaşi timp cu privirea, pe care şi-a fixat-o ferm pe ţigară. Dar el tot putea să vadă că ochii ei sunt tot foarte mari şi foarte verzi, şi era ca şi cum s-ar fi uitat în oglindă. Se reflectau acolo toată vinovăţia şi uimirea care îl făcuseră să devină o persoană aşa cum nu-şi dorise niciodată.

A fost gata să-i pună mâna pe braţ. Dar şi-a amintit de Esmee – cum pentru ea, după război şi după ce fusese ţinută prizonieră de nazişti, atingerea era un lucru neplăcut atunci când venea neinvitată, şi atunci doar din partea câtorva persoane. Şi a văzut în Alix aceeaşi tendinţă de a se retrage, a văzut o persoană a cărei încredere a fost înşelată atât de grav, încât nu mai

rămăseseră din ea decât cioburi mici şi lucioase, prea preţioase pentru a le acorda unuia ca el, doar pentru că îi ceruse să-i fie parteneră.

Aşa că i-a spus:

— Dă-mi voie să-ţi spun ce s-a întâmplat pe munte în noaptea aceea.

— Bine, a spus ea foarte încet.

Cum să-i explice entuziasmul straniu care te cuprinde înainte de o misiune – când ştii că urmează să faci ceva care ar putea să te ucidă, când teama se amestecă cu adrenalina şi se manifestă printr-un anumit tic. Bobby îşi mişca întotdeauna genunchiul de sus în jos în avion, într-un fel de zvâcnet ritmic şi enervant, un altul din oamenii lui vorbea nonstop despre cai. Anthony întotdeauna fuma şi recapitula planul în minte iar şi iar.

— Nervozitatea din noaptea aceea era ca atunci când... nu ştiu, când se apropie viscolul, a spus el în cele din urmă. Din acest motiv în toate misiunile trebuie să fie un lider bun – cineva care ştie cum să-i ţină pe toţi la un nivel atât de ridicat de vigilenţă, încât şi porii din vârful degetelor de la picioare să simtă pericolul, dar nu atât de surescitaţi, încât să devină periculoşi. în noaptea aceea mă gândeam că va trebui să intervin şi să preiau controlul – cumva fără să-i subminez autoritatea lui Bobby.

Pe urmă ne-am întâlnit cu ghidul – cu Bacio, dar cred că asta ştiai deja – iar el ne-a calmat pe toţi în câteva minute.

A văzut că Alix a clipit puţin mai îndelung. Ceva din spusele lui o zdruncinase. Se uita prin club, iar verdele ochilor se ştergea, amestecându-se cu aerul plin de fum. A încercat să-şi controleze vocea, folosind tonul cu care în misiunile trecute reuşea să-şi mai calmeze puţin oamenii.

— Bobby şi Bacio au preluat amândoi conducerea.

Asta a făcut-o să închidă complet ochii. Pe urmă i-a deschis, de parcă şi-ar fi amintit că este în faţa unui om în care încearcă să aibă încredere, dar încă nu reuşeşte.

El a scos ultima ţigară, a aprins-o şi i-a spus:

— Poftim.

Ea a inspirat fumul cu recunoştinţă.

— Mersi.

Răspunsul ei l-a făcut să spere că Alix ia în calcul să-i acorde unul dintre cioburile acelea de încredere ale ei. Asa că a continuat să ,
vorbească aici, în clubul acela din pivniţă, cu muzica jazz care se strecura prin fiecare crăpătură dintre corpuri, iar corpurile lor erau aşa de apropiate, încât îi simţea căldura piciorului ei la un centimetru de piciorul său şi adierea răsuflării ei pe obraz.

— Eu eram în spate, a spus el, reluând povestirea. Acolo unde mă plasase Bobby. Iar eu l-am lăsat, fiindcă nu vrei să-ţi sufle şeful în ceafă când îţi conduci prima misiune, începuse să ningă, era chiar frumos. Ştii că uneori, când faci ceva urât, observi frânturi din nişte lucruri sublime?

Ea a dat din cap, verdele i-a revenit în ochi şi buzele i s-au strâns în jurul ţigării înainte să i- o dea înapoi.

— Dar acela a fost ultimul moment de frumuseţe, a spus el, trăgând din ţigară, după care s-a oprit şi a întrebat-o:

— Tu ai fost în Italia? Presupun că nu, BSS-ul nu permitea femeilor să îndeplinească misiuni active.

— Am fost. De două ori. De fiecare dată a fost şi mai rău, s-a mulţumit ea să spună, iar asta i- a dat lui curaj să povestească.

Dacă a înfruntat Italia, atunci putea şi el s-o înfrunte în această rememorare.

— Nimeni n-a auzit nimic, a spus el, strângând în degete ţigara fumată. Pe urmă am simţit ceva în aer, poate un alt fel de miros. în acelaşi timp, Bacio s-a întors şi am simţit cum picioarele mele se pun în mişcare, pentru că trebuia să ajung în faţă şi să-l dau naibii laoparte pe Bobby, dar totul în jur a explodat. Fiindcă eram deja în mişcare, am putut să-mi fac destul avânt ca să mă arunc

într-un morman de zăpadă chiar în clipa în care am simţit un fulger în umăr. Nu ştiu dacă pot să-ţi descriu durerea aceea. E ca şi cum ţi-ar lua dracului foc inima.

A fost rândul lui să se uite fioros la masă, după care a luat pachetul de ţigări, uitând că era gol. A bătut cu el în masă şi a spus abrupt:

— Dumnezeule, vreau o ţigară.

— Cred că în seara asta am fumat cât pentru o săptămână, cel puţin, i-a spus ea cu blândeţe. Dacă vrei, poţi să te opreşti. Nu am fost niciodată mai convinsă că nu eşti deloc tânărul flecar plin de el.

El a ridicat capul ca s-o privească în ochi. Nu povestise asta nimănui, pentru că nu voia nici măcar să-şi aducă aminte, dar, povestindu-i, parcă tăia un pic din răul care se lipise de el în noaptea aceea.

— Naziştii râdeau, Alix, a spus el sumbru. Râdeau deasupra cadavrelor camarazilor mei. Niciodată nu mi-am dorit să ucid pe cineva, dar în noaptea aceea aş fi vrut să-i ucid pe toţi. Doar că am fost conştient poate vreo zece secunde, după care s-a întunecat totul. Faptul că mi-am pierdut cunoştinţa mi-a salvat viaţa – au crezut că eram mort. Dar acele zece secunde de conştienţă m-au terminat, pentru că ce fel de oameni

râd după o crimă?

— îmi pare rău, a şoptit ea, atingându-şi scurt şi firav degetul de palma lui.

Momentul acela scurt de empatie era mai dureros decât toate şi a vorbit mai departe ca să scape mai repede.

— Când m-am trezit, a spus el cu voce plată, era doar linişte. Asta a fost mai rău decât râsul, fiindcă însemna că sunt toţi morţi. Am coborât târâş pe muntele ăla nenorocit şi am leşinat de vreo zece ori, cred, dar am reuşit să ajung peste patru zile la punctul de întâlnire cu umărul făcut praf, pentru că nimeni nu trebuie să moară din cauza bătăii de joc a naziştilor. Toate orele alea în care am coborât muntele, mi-am păstrat integritatea. Dar mi- am pierdut-o în ultimii doi ani. Acum vreau să mi-o recapăt. Ceea ce înseamnă că trebuie să mă uit în ochii lui, fiindcă... N-ar fi plăcut să ridicăm de pe umerii noştri povara vinovăţiei şi s-o aruncăm la picioarele lui?

— Ba da, a spus ea cu vocea la fel de hotărâtă ca a lui. Ar fi.

Stăteau amândoi nemişcaţi, iar Anthony aproape o simţea pe Alix citind în ochii lui toate lucrurile pe care nu le-a spus. Senzaţia oribilă de greaţă când ştii că ai fost împuşcat, dar nu ştii cât e de grav şi că poate fiecare pas pe care îl faci te va ucide. Imaginea acelor trupuri

– oamenii pe care el îi antrenase, pe care îi calmase, cu care dusese muncă de convingere, oamenii care în momentele de spaimă îi povestiseră lucruri ascunse adânc în sufletul lor. Ce mult sânge era, zăpada părea un cumplit ocean roşu.

— Putem fi parteneri, a spus ea atunci. Hai să-l găsim împreună. Dar asta înseamnă că suntem egali. Eu nu sunt slabă şi nici proastă. Dacă mă tratezi aşa, n-o să-ţi pun doar prea mult zahăr în cafea sau o broască în pat.

A zâmbit puţin, ca şi cum ar fi ştiut că în clipa aceea amândoi au nevoie să se destindă.

— Nu ştiu ce o să fac, dar bazându-mă pe ceea ce mi s-a spus în ultimii doi ani, sunt expertă în iritarea bărbaţilor.

El a râs nu doar de cuvintele ei, ci şi de nepotrivirea dintre ele şi cascada de note răguşite ale saxofonului, care i-a făcut pe cei din club să-şi concentreze şi mai mult atenţia asupra partenerilor, în învârteala lor.

— Dacă se uită acum cineva la noi o să creadă că vreau să te sărut, nu că mă ameninţi.

Spusese clar ceva nepotrivit. Ea şi-a încrucişat braţele la piept şi s-a uitat urât la el.

— Nu suntem genul de parteneri care se sărută. Nu sunt genul tău.

Ostilitatea privirii lui a fost pe măsură.

— în acelaşi timp, înseamnă că tu nu mă tratezi conform reputaţiei mele, de parcă nu mă interesează decât femeile şi cheltuirea moştenirii pe hoteluri şi costume noi.

— Cred că e corect. Promit să nu mai spun niciodată cât de absolut la modă sunt costumele tale!

Pe urmă a zâmbit luminos şi fermecător, iar aerul sufocant din club i-a intrat în plămâni odată cu aroma plăcută a parfumului ei, făcându-l să-şi dorească mai mult. Şi-a împins scaunul. Nu era de mirare că ea îl trata de parcă singura lui preocupare era să seducă femei.

— Fratele lui Becky Gordon a fost unul dintre oamenii ucişi în noaptea aceea, i-a spus el, înăbuşindu-şi ferm toate senzaţiile neinvitate.

— Deci am de înfruntat un nazist *şi o* soră răzbunătoare, a spus ea cu voce scăzută.

Pe urmă a adăugat, de data asta cu un zâmbet blând şi foarte frumos:

— Puteai să-mi spui asta de la început, în loc să-mi povesteşti toate celelalte. E genul de informaţie care m-ar fi făcut să accept să-ţi fiu parteneră.

— Ştiu. Dar voiam să ai încredere în mine, nu să accepţi doar pentru că mă consideri util.

CAPITOLUL 16

Nişte bătăi stridente în uşă l-au trezit pe Anthony după doar – a deschis un ochi şi a încercat să vadă cât e ceasul - zece minute. Dumnezeule! A închis ochiul, dar bătăile în usă au continuat.

A înjurat încă o dată, şi-a frecat faţa cu mâna, a localizat pantalonii de pijama şi i-a luat pe el, strigând: „Vin acum!”, hotărât să-l ucidă pe cel care e la uşă, indiferent cine era. A deschis uşa şi o persoană cu un parfum foarte plăcut a intrat, s-a dus la draperii şi le-a tras, lăsând să intre în cameră prea multă lumină.

— Ce naiba faci aici? a întrebat Anthony, uitându-se uluit la afurisita de Alix St. Pierre.

— Ăsta va trebui să fie cartierul general, a spus ea, arătând cu mâna spre sufrageria apartamentului. Nu există alt loc mai retras sau suficient de mare. Trebuie să punem pe hârtie tot ce ştim – m-am trezit de la cinci ca să fiu sigură că notiţele mele sunt lizibile, ca să le poţi citi înainte de a pleca în Germania.

Cu o seară în urmă discutaseră câteva idei referitoare la următorii lor paşi şi, dat fiind că el putea să aibă acces la stenogramele proceselor de la

Nürnberg, stabiliseră ca el să se ducă în Germania, de unde să le aducă pe cele privitoare la Wolff şi la Italia. „Cineva trebuie să-i fi ştiut numele şi poate l-a menţionat în timpul procesului”, argumentase el. Iar Alix spusese că era posibil să întâlnească în acele stenograme vreun nume de pe lista pe care i-o dăduse Frank.

Dar acum lua de pe perete tabloul cu fata pictată în secolul al XVIII-lea şi îl punea pe podea.

— N-o să se supere că-şi odihneşte zâmbetul cât folosesc eu spaţiul de pe perete, a auzit-o el spunând.

— Am nevoie de cafea.

Vocea lui era somnoroasă, de parcă toată noaptea ar fi băut – sau mai rău.

— Vine acum.

— Vine acum?

Uimirea lui răsuna în fiecare cuvânt.

— Simte-te ca acasă. Sper că nu te deranjează să aştepţi să-mi beau cafeaua înainte să pot purta o conversaţie decentă sau inteligentă.

Imediat ce a spus asta a vrut să-şi retragă cuvintele, fiindcă iar fusese nesimţit. Dar nu dormise deloc, iar acum, când Alix stătea în apartamentul lui, îmbrăcată cu o rochie cu imprimeu de leopard incredibil de sexy, a avut impresia că o visase – de ce naiba să o fi visat pe Alix?

— Nu se poate să fii atât de obosit. E şapte jumate. De la Tabou am plecat la două.

S-a întors cu faţa spre el şi el şi-a amintit că nu era îmbrăcat decât cu pantalonii de pijama, lucru pe care părea că îl observă pentru prima dată.

Şi-a desprins privirea de la pantaloni şi s-a uitat spre uşa închisă de la dormitor.

— Ah, a făcut ea. E cineva acolo?

S-a îmbujorat şi a părut că e gata să plece spre uşă.

Şi acum îl trata tot ca pe un afemeiat. Nu dormise deloc, dar nu din motivul pe care îl bănuia ea, şi în plus el nu dormea niciodată cu vreo femeie.

— Nu, a spus el iritat. Nu *cineva.* Sunt trei femei acolo. Una singură ar fi plictisitoare pentru mine.

— Trei?

Şi-a dus mâna la gură, ca şi cum chiar şi-ar fi imaginat că trei femei pe jumătate dezbrăcate, goale sau furioase sunt gata să iasă de acolo.

Ea chiar credea că nu e decât un libertin. Dar şi-a amintit cum se dusese la ea la pensiune cu o sticlă de şampanie şi cu complimente la adresa frumuseţii ei, cum permisese unui şir de femei fără nume să îl atragă în camere întunecoase pe la diferite petreceri şi şi-a dat seama că vina era doar a lui. Aşa că a făcut un efort susţinut pentru a-şi recăpăta

sângele rece.

A expirat şi a văzut că roşeaţa din obrajii ei dispare.

— Aproape că m-ai păcălit, a spus ea cu o mână în şold şi un zâmbet pe faţă, stârnit de data asta de naivitatea ei.

A reuşit şi el să-şi regăsească zâmbetul, şi-a frecat obrazul cu mâna, simţind în palmă mici zgârieturi, şi şi-a dat seama că îi trebuie şi un bărbierit, pe lângă haine.

— Cât transformi tu apartamentul meu în cartier general, eu mă duc să mă îmbrac. Dacă reputaţia mea e aşa de proastă precum spui tu, atunci ar trebui să am ceva mai multe haine pe mine când mă întâlnesc cu o femeie în apartament la ora şapte dimineaţa.

Spusese asta în glumă, dar acum Alix îl fixa, iar el putea să jure că privirea ei se plimba pe bustul lui. Dumnezeule, probabil încă visa. Doar că obrajii ei erau din nou îmbujoraţi.

Din fericire, s-a auzit soneria.

— Pe cine mai trebuie să primesc în vizită?

— E room-service-ul. Mi-e foame.

El a râs până la urmă şi dintr-o dată a început să se simtă la fel ca seara trecută.

— Cum se poate să-ţi fie foame după atât de mult *cassoulet,* nu ştiu, dar dacă îţi dau voie să îmi redecorezi sufrageria,

poţi măcar să ceri şi pentru mine o cafea?

— Da, a spus ea. îmbracă-te! Când vii, te aştept cu cafeaua.

El a închis uşa de la dormitor, a expirat şi a făcut eforturi să se trezească. Dacă aflase ceva despre Alix, lucrul acela era că trebuia să aibă capul limpede.

S-a bărbierit şi a făcut duş cât a putut de repede, şi-a pus nişte pantaloni şi o cămaşă bleu curată şi a revenit în sufragerie după doar un sfert de oră. Pereţii erau plini de liste.

Alix lucra cu un croissant în mână şi cu o rolă de scotch în cealaltă, iar pentru el pusese pe măsuţă o farfurie cu produse de patiserie şi cafea.

— Mersi, a spus el, luând o gură de cafea, şi s-a apropiat de ea ca să citească notiţele.

în mijloc era o foaie pe care scria *Berna.* în jurul ei erau diverse nume – Sorella, Esmee, Bacio, Mary, Allen . scurte referinţe la operaţiunile la care lucrase ea şi o listă cu întrebări variind de la cele mai importante – *Cine a fost informatorul?* – până la unele dintre cele mai mărunte şi mai puţin relevante – *De ce a vrut Bobby să conducă tocmai acea misiune?*

— Uneori, lucruri care nu par să aibă legătură în realitate sunt corelate, aşa

că mi- am notat totul, a explicat ea.

Anthony a mai luat o gură de cafea şi a întrebat-o, chiar dacă se simţea prost:

— în cazul ăsta nu ar trebui să mai pui o întrebare referitoare la Bobby?

— Adică cine era femeia din fotografia pe care o avea la el?

Vocea ei era scăzută.

— Da.

A scos un stilou şi a scris atât de încet, încât Anthony nu s-a putut abţine să nu-i spună:

— Dacă te consolează cu ceva, Bobby era uneori chiar idiot.

— Nu sunt supărată pe el. Doar că…

A ridicat din umeri.

— îmi lipseşte. Mi-a fost prieten bun.

A dus mâna la inimă, de parcă toţi morţii ei trăiau acolo, la fel cum şi morţii lui trăiau acolo, după care a luat-o repede, ca şi cum nu ar fi vrut ca el să ştie asta.

Pe urmă a vorbit cu o voce atât de rănită, încât el avea impresia că o vede cum sângerează:

— Vreau să mă pot uita în ochii celor nouă băieţi când vin să mă viziteze în vis în fiecare noapte. Vreau să le spun: *Uite, s-a făcut dreptate.*

El a inspirat scurt, pentru că îi venea şi lui să-şi ducă mâna la inimă auzind gândurile pe care le avea şi el în fiecare clipă din fiecare zi. Deşi tot ce era pe

peretele din faţa lui îi arăta că Alix era cea mai bună coechipieră, pentru că era meticuloasă, perspicace şi inteligentă, cuvintele ei îi arătau că e şi cea mai indezirabilă parteneră din cauza felului în care îl făcea să se simtă – şi asta era prima regulă învăţată la BSS : Să *nu simţi nimic.*

Dar s-a trezit că spune:

— îmi cer scuze pentru tot ce am spus mai devreme. Chiar am nevoie de cafea dimineaţa.

— Data viitoare când dau buzna peste tine aşa devreme, o să ţin minte să trimit mai întâi cafeaua.

S-a uitat la el dintr-o parte, la cum râdea, iar ea era cea care îl făcea *pe el* să se simtă mai bine.

Şi-a luat geanta.

— Trebuie să plec la serviciu. Anunţă-mă când te întorci din Germania.

După incidentele petrecute înainte cu o zi în Montmartre, femeile din Paris umpluseră treptele de la *maison* de sus până jos într-un şir de haine de nurcă, piele de crocodil şi disperare, revărsându-se pe stradă şi în jurul cartierului, fără să bage în seamă sistemul de rezervări conceput de Suzanne. în toate ziarele apăruseră fotografii cu rochia ruptă de pe Tania. Unii comentatori – precum Becky –

tunau şi fulgerau la adresa indecenţei afişate de Casa Christian Dior, în timp ce alţii debordau de recunoştinţă că au fost eliberaţi de salopete. Şi mai mulţi (bărbaţi, inutil să mai spunem) deplângeau acoperirea picioarelor femeilor, dar păreau să fie în favoarea unui decolteu mai seducător. Un alt articol prezenta opinia conform căreia Dior era marele salvator de căsnicii, întrucât soţii erau acum mai bucuroşi să dea bani pe rochii mai feminine, în locul îmbrăcăminţii masculine din anii anteriori.

Cumva, Alix le făcea pe femei sclavele soţilor şi tradiţiei, un demon de-o extravaganţă imorală şi, în acelaşi timp, descătuşa încrederea de sine şi dorinţa femeilor. Ţârâitul obraznic al telefonului a scutit-o să mai contemple cum de erau posibile toate aceste lucruri.

Era Bettina Ballard, care i-a spus:

— Vreau să fotografiez Cocotte pentru *Vogue.*

— Nu permitem deplasarea rochiilor decât dacă puteţi garanta siguranţa manechinelor, a răspuns Alix.

— Mai urmează să-mi spui că rochiile vor să aibă şi o cameră de relaxare, a fost răspunsul ei batjocoritor.

— Acum, că ai spus…

Alix a zâmbit şi Bettina a închis telefonul, ca să nu i se mai ceară şi alte

extravaganţe.

Şi-a părăsit biroul o singură dată în ziua aceea, ca să aranjeze bucăţile rupte din rochia Corolle peste o rochie de la intrarea în salon, alături de un afiş pe care scria: „Toată lumea vrea să pună mâna pe Dior.”

la de-aici, Becky! şi-a spus ea cu satisfacţie. îl invitase pe fotograful de la *Daily Telegraph,* principalul rival al lui Becky, ca să pozeze vitrina, iar cei de la ziar fuseseră încântaţi să publice primele fotografii cu rochia sfâşiată în luptă într-un articol care, în schimb, trebuia să fie elogios la adresa lui Dior. în felul acesta transformase uneltirile lui Becky într-o victorie pentru ea. Momentan.

Toată atenţia presei avea s-o facă pe Becky să inventeze alte mijloace de-a o îngropa pe Alix. Dar acum, ştia care era motivaţia din spatele urii. Şi Anthony urma să se întoarcă în curând din Germania cu documente care ar fi putut să-i ajute să găsească un nume pentru omul căutat de ei. Până atunci, trebuia să se concentreze asupra activităţii ei.

— Biata Corolle, a spus ea, dându-se în spate să admire vitrina.

— Aşa e, s-a auzit din spate vocea lui *le patron.*

Alix l-a întâmpinat cu un zâmbet.

— De-acum, fiecare şedinţă foto va fi o

producţie demnă de cinematograf. Manechinele vor purta deasupra rochiilor cearşafuri albe până în ultimul moment, astfel încât nimeni să nu ştie ce extravaganţe sunt pe dedesubt, şi voi limita numărul şedinţelor foto din exterior la una pe lună. Nu ca să enervez presa, dar ca să fiu sigură că Suzanne mai vorbeşte cu mine.

— Dar şi ca să enervezi presa, a spus Dior cu zâmbetul lui discret. Acum pot să te rup de nefericita Corolle sau trebuie să angajez un paznic doar ca să vorbesc cu tine?

— Pentru tine, a spus ea obraznic, o să fac o excepţie.

L-a urmat în locul lor preferat, din capătul scărilor, şi a fost gata să se rostogolească pe ele când el i-a spus:

— Am fost invitat în America să primesc premiul Neiman Marcus, Oscarul din modă.

— Bravo! a exclamat Alix.

Dior şi-a fixat privirea blândă şi puţin glumeaţă asupra ei.

— Cine trebuie să meargă cu un creator de modă într-o ţară străină, ca să accepte un premiu?

— Ai nevoie de biroul de presă. Cunosc câteva persoane în Manhattan, a spus Alix, gândindu-se şi eliminând în minte persoane care nu erau suficient de excepţionale pentru *le patron.*

— Sigur că voi avea nevoie de biroul de presă. Şi biroul de presă eşti tu.
— Vrei să vin cu tine în America? Dumnezeule!

Mintea ei se învârtea febril, gândindu-se la ce ar putea să însemne asta pentru misiunea ei şi a lui Anthony.
— Când? Şi cât timp?
— Plecăm într-o lună şi stăm acolo două luni.

Asta însemna că mai are doar o lună să găsească un bărbat care nu vrea să fie găsit, reflecta Alix, întorcându-se la birou să decupeze toate articolele despre Dior, ca să le păstreze. Ajunsese la ediţia internaţională a *New York Journal* când a văzut ceva care a făcut-o să se oprească. Un articol semnat de Anthony March, intitulat *FEMEILE SUNT VINOVATE DE TOT – SI ASTA E CEVA CE NU SE VA SCHIMBA.* Cuvintele pe care i le spusese ea cu o seară în urmă.

Articolul vorbea despre soarta pe care o avusese ieri modelul Corolle, despre *Ies tondues* şi despre notorietatea foştilor soldaţi aflaţi acum în Paris pe banii guvernului. Pomenea de toate lucrurile nepomenite: de parizienele care îşi vânduseră trupul pentru pâine, ca să nu moară de foame, şi de cele din Napoli care făcuseră acelaşi lucru, şi

făcea referire – destul de voalat, ca să nu supere prea tare pe cineva din guvern – la femeile care contribuiseră la fel de mult ca bărbaţii la efortul de război, dar cărora, după aceea, li se ceruse să revină la îndatoririle gospodăreşti şi acum erau considerate insuficient de inteligente pentru a decide măcar cu ce să se îmbrace.

La final scria: *îi mulţumesc lui Alix St. Pierre pentru multe dintre ideile aflate în conţinutul acestui articol.*

Ideile poate că erau ale ei, dar cuvintele erau ale lui – şi ce cuvinte! Anthony era mult mai inteligent decât pretindea şi putea să-i facă lui F. Scott Fitzgerald o competiţie strânsă în privinţa scrierii de fraze al naibii de frumoase.

Suzanne a năvălit în birou precum un dop sărit dintr-o sticlă de şampanie, urmată de *madame* Bricard. A arătat cu degetul spre ziar.

— Eşti acolo! a strigat ea cu mâna întinsă.

— Sunt acolo, a repetat Alix, în timp ce mintea ei analiza ce semnificaţie are asta: Anthony nu dormise deloc şi nici nu se dedase la activităţi suspecte. Fusese nevoie să se ducă la birou să scrie articolul, să-l trimită la tipar şi să revină în apartament pentru zece minute de odihnă, odihnă pe care ea i-o

întrerupsese.

— E atât de fermecător, i-a spus încântată Suzane lui *madame* Bricard. Ti-l aminteşti de la prezentare? Americanul acela foarte înalt. Cu ochii aceia întunecaţi.

— *Oui,* a dat din cap *madame* Bricard. *Tres charmant.* Am vorbit despre Biarritz.

— A avut grijă de ea când s-a lovit la cap, a continuat Suzanne.

Alix a dus absentă mâna la rana care se vindeca şi s-a gândit că sigur a suferit o contuzie, pentru că acum îşi amintea că timp de un minut lung nu fusese în stare să-şi ia ochii de la Anthony în dimineaţa aceea. Bustul lui era musculos, de parcă ar fi continuat antrenamentele fizice de la BSS, şi era bronzat, de parcă şi-ar fi petrecut timpul în aer liber – poate că înota, a reflectat mintea ei instruită la BSS. Obrajii îi erau acoperiţi de ţepi negri şi, cu toate că lucrul acesta, la care se mai adăuga şi părul nepieptănat, ar fi trebuit să îi atenueze frumuseţea, dintr-un oarecare motiv, nu se întâmpla asta. Şi acolo, în apartamentul lui, ea îşi spusese: dacă Anthony arăta aşa de bine abia trezit, atunci era de mirare că se mulţumea cu doar trei femei în pat.

Ceea ce fusese o glumă, şi-a amintit ea. Şi, oricum, de ce se gândea ea la

Anthony în pat?

— Am treabă, le-a spus ea hotărâtă, înainte să le scoată afară din birou şi să se forţeze să

se gândească toată ziua doar la ţinutele Dior.

Trei zile mai târziu, Anthony trebuia să se întoarcă, iar Alix – fără îndoială din nevoia care se înrădăcinase în ea de la treisprezece ani, când ajunsese orfană, nevoia de a-şi demonstra valoarea – se ascundea în spatele unor palmieri în ghiveci din holul hotelului Ritz. Anthony lucrase trei zile în cadrul misiunii lor, iar ea nu făcuse nimic. Parteneri egali însemna muncă egală, aşa că de aici venea planul pentru seara aceea.

Plecase de la serviciu la şapte şi îl rugase pe Frank să îi trimită vorbă când apare Becky la bar. Acum era ora nouă, şi cel care acum câteva luni îi oferise o coală de scris pentru biletul ei, venea grăbit spre ea.

— Frank vă sfătuieşte să mergeţi acum.

I-a întins o cheie.

— *Merci, monsieur* Charles, a şoptit ea şi a luat ascensorul până la apartamentul lui Becky Gordon – sau Becky Fitzgibbons.

După ce a intrat, s-a uitat în jur. Rochii pe spătarele scaunelor. Pudră vărsată pe

măsuţa de toaletă. Chiştoace de ţigară pe jos. îi va lua câteva ore şi nu ştia cât timp avea la dispoziţie. Frank va face tot posibilul să trimită sus pe cineva să o prevină în clipa în care Becky se pregăteşte să plece de la bar, dar asta putea să fie peste două minute sau peste două ore.

A început cu măsuţa de toaletă. Scrumiera plinâ-ochi i-a spus că Becky petrecea mult timp acolo, aranjându-se probabil. Pe masă mai erau vreo două rujuri roşii. Pastile albastre. Plăcuţa de identificare care i-a aparţinut lui Francis Fitzgibbons.

Alix s-a aşezat pe un scaun. *La naiba, la naiba, la naiba.* Nu ar fi trebuit să vină aici. Pastilele albastre îi spuneau că Becky nu poate să doarmă fără ajutor, iar plăcuţa de identificare îi spunea de ce. Toate lucrurile acestea sporeau potenţialul lui Becky pentru instabilitate. Dar, în acelaşi timp, o făcea pe Alix să o compătimească, şi niciun spion cât de cât bun nu trebuie să îşi compătimească urmăritul. *Ridică-te,* şi-a spus ea. *Continuă.*

A deschis sertarele şi s-a uitat prin ele. Batiste. Alte pastile. Un volum cu sonete de dragoste scrise de Shakespeare. O fotografie în care Becky îl ţinea de mijloc pe un bărbat, alături de două persoane care se ţineau de mână. A

întors-o pe spate şi a citit: *Eu, cu vicontele John Shervington şi Francis, cu domnişoara Louisa Bagshawe.* Oare vicontele John Shervington se evaporase când dispăruseră banii, la fel cum se întâmplase cu Peter al lui Lillie? Alt motiv pentru Becky să fie furioasă.

Dar ceva din fotografia aceea a făcut-o să se aşeze iar. Becky avea părul blond, ca al lui Lillie. Iar domnişoara Louisa avea părul mai închis la culoare. Ar fi putut fi o fotografie cu Alix şi Bobby, Lillie şi Peter. Măsuţa de toaletă a lui Lillie arăta întotdeauna aşa, plină de Kleenex, de cosmetice şi de mărunţişuri scumpe. Iar mai târziu şi de pastile albastre.

Un zgomot. A înlemnit, îndreptându-şi urechea spre coridor. Doar nişte paşi care au trecut. Şi-a adus aminte să respire. Trebuia să se grăbească, nu să se piardă în trecut, la dracu'.

A ridicat capacul unei cutii de bijuterii cu un conţinut absolut impresionant. Perle. Sertăraşe cu cercei. Chiar şi o tiară. Sub prima tăviţă, un cartonaş. O invitaţie la balul venetian tinut de contele Étienne de Beaumont.

De data asta, când a înlemnit, nu a fost din cauza unui zgomot. A fost pentru că sub textul scris delicat cu italice, în care se precizau data şi locul – Piscine Deligny, o piscină pe Sena – cineva

scrisese cu stiloul: *Piscine. Minuit et quart.*

Mon Dieu. Bubuitura adrenalinei în inimă. Respiraţia ei, ca o panglică sfâşiată. Mai văzuse scrisul acela. Pe un bileţel strecurat într-o carte de imnuri religioase dintr-o biserică: O *vrei pe sora lui Matteo Romano.*

Cât de tare putea să tremure o mână? Mai tare decât un ocean în timpul furtunii.

La Voce o chema pe Becky la o întâlnire. Ori îşi uniseră forţele, ori se pregăteau să o facă. Iar el va fi la balul acela.

— Mademoiselle?

A inspirat adânc, gata să ţipe. Cineva era chiar lângă ea şi ea nu auzise nimic. Se pierduse aşa de tare în căutarea lungă şi oribilă a lui *La Voce,* încât ar fi putut să fie atacată, ar fi putut să fie descoperită de Becky – orice. Dumnezeule, nu era cu nimic mai bună decât un amator.

Din fericire era Jean-Luc, recepţionerul.

— Vine, a spus el insistent. Grăbiţi-vă.

Alix a pus la loc invitaţia în cutie, a închis capacul şi a fugit în dormitor. Unde să se ascundă? Şi cum naiba să iasă de aici dacă Becky venea?

Jean-Luc i-a făcut semn spre un panou din perete care se deschisese. O uşă

secretă. Uşurarea a făcut-o să alerge spre adăpostul acela. Recepţionerul a ieşit repede din dormitor în sufragerie în acelaşi timp în care s-a deschis uşa de la apartament. Alix a auzit-o pe Becky întrebându-l răstit:

— Ce faci aici?

— V-am adus un mesaj, s-a auzit răspunsul de un calm absolut al recepţionerului.

Sub acoperirea conversaţiei, Alix a închis uşa secretă după ea cât a putut de încet, după care a pornit grăbită pe culoarul luminat slab, a coborât două trepte şi a ajuns la o altă uşă. A deschis-o încet şi s-a trezit în sala de bal, din fericire pustie. De acolo, cu toate că era doar nouă şi jumătate şi Anthony îi spusese că va ajunge abia la zece, a luat ascensorul direct până la apartamentul lui.

CAPITOLUL 17

Anthony lipea bileţele pe perete când s-a auzit o bătaie în uşă. S-a încruntat, Era iar în cămaşă şi voia să-şi pună măcar cravata înainte să vină Alix. Cu toate că, s-a gândit el deschizând uşa, cămaşa era o îmbunătăţire clară a ţinutei pe care o avusese când o văzuse ultima dată.

Faţa lui Alix era aproape la fel de albă ca atunci când se lovise la cap. A trecut pe lângă el cu spatele foarte drept, şi el i-a recunoscut „postura” – stătea cu atât mai dreaptă, cu cât se simţea mai fragilă.

— Ar trebui să mă concediez! din postul de partener, l-a informat ea, înainte să-i spună că a fost în apartamentul lui Becky şi că aproape a prinsă.

La naiba.

— Nu te concediez că ai fost şocată când ai aflat că Becky colaborează cu informatorul tău. Dar aş putea să te concediez pentru că te- ai dus în apartamentul lui Becky fără să-mi spui.

încerca să nu pară supărat, dar în

realitate era iritat.

Ştiu, a spus ea. Dar tu aduceai stenogramele de la proces. Eu nu făceam nimic. Mi-am învăţat lecţia. Şi aş spune că acum suntem chit şi că ne-am demonstrat unul celuilalt că uneori inteligenţa noastră este oricum, dar nu superioară altora.

Şi-a însoţit gluma de un zâmbet şters.

— Tot ce trebuie să fac acum este să pun un tipograf de la noi să-mi facă o copie după invitaţie ca să pot ajunge la bal. Şi-atunci, săptămâna viitoare, voi vedea cine este, de fapt, *La Voce.*

Ultimele cuvinte erau mai degrabă înăbuşite decât triumfătoare.

Era clar că e îngrozită de informatorul ei. Ceea ce însemna că el nu o poate lăsa să se ducă singură la bal. Da, strânsese stenogramele de la procese, dar fără ea nu ar fi ştiut ce caută.

S-a apropiat de birou şi a scos un cartonaş.

— Eu am o invitaţie pentru *monsieur* March şi un însoţitor.

— Nu putem merge împreună, a spus ea exasperată.

— De ce?

— Pentru că toată lumea o să creadă că mă culc cu tine!

O spusese de parcă era mai probabil să se prăbuşească turnul Eiffel, decât să fie între ei altceva decât parteneriat în afaceri. Şi de parcă ar fi crezut şi acum

că are o reputaţie execrabilă. A simtit cum i se încleştează fălcile
la a doua variantă, şi undeva, în străfundurile fiinţei lui, a simţit o mare dezamăgire la prima variantă.

în clipa următoare ea era lângă el, spunând:

— Scuză-mă. Am promis că nu o să te mai tratez de parcă ţi-ai merita reputaţia. Suntem parteneri. Mergem împreună. Cui îi pasă ce crede lumea?

— E în regulă. Nu trebuie să faci asta.

— Mi-e aproape frică s-o spun, fiindcă e ca şi cum mi-aş încălca promisiunea din nou, dar e prima dată când trebuie să convingi pe cineva să vină cu tine la un bal?

îşi regăsise, în final, unul dintre zâmbetele ei caracteristice.

Cu toate că ea îşi încălca promisiunea, a râs.

— Ce-ar fi să comand nişte French 75, ne punem de acord să mergem la bal, eu îţi arăt unde lucrăm în seara asta, în încercarea de a-ţi demonstra că până şi Ritzul are nişte colţişoare ascunse care îţi pot tăia respiraţia, şi uităm pentru o clipă că săptămâna viitoare am putea să îl vedem pe cel de care ţi-e teamă şi să vorbeşti.

— E o idee excelentă, a spus ea.

— Atunci vino cu mine.

A tras draperiile albe de la fereastră, a deschis uşa din spatele lor şi a invitat-o

pe o terasă.

— Oh! a auzit-o el spunând, şi acum el era cel care zâmbea.

— Nu e Tabou, dar...

A arătat cu mâna spre columna albăstruie din Place Vendome, din al cărei vârf se vedeau câţiva metri profilaţi pe un fel de cer care nu ar fi putut fi mai spectaculos nici dacă l-ar fi comandat el aşa. Strălucirea aurie a Oraşului Luminilor se întindea la nesfârşit, trimiţând întunericul într-un exil etern.

— Suntem pe acoperiş. Habar n-aveam că vreo cameră de aici are terasă, a spus ea, întorcându-se dintr-o parte în alta. Acum înţeleg de ce apartamentul tău are plafoanele acelea boltite. Tu stai de-a dreptul în rai.

Şi mai bine. Aici nu sunt zei dezaprobatori.

Ea a zâmbit.

— într-adevăr, e mai bine. Dar cum ai spus tu în seara aceea – dacă ce urmează să facem necesită atâta mizanscenă, atunci abia aştept să beau un French 75.

Imediat după aceea au venit băuturile, iar Anthony a arătat spre un teanc de cutii.

— De asta, a spus el, avem nevoie de un fundal frumos.

Ea a ridicat din sprâncene.

— Putină lectură uşoară? Am face bine să ne apucăm de treabă.

El a privit-o cum desface o cutie, scoate o stenogramă, se aşază pe un fotoliu, îşi scoate pantofii şi îşi trage picioarele sub ea ca şi cum s-ar fi pregătit să citească un roman, nu un raport referitor la nişte criminali de război. în timp ce citea, el a profitat de ocazie ca să o studieze – pe această femeie care se instalase pe terasa lui ca la ea acasă.

Niciodată nu invitase în apartamentul lui vreo femeie, în afară de Esmee şi de Anjelica, iar una dintre ele îi era prietenă, şi cu cealaltă făcea afaceri. Nu stătuse niciodată cu cineva pe terasa aceea. Şi-a aprins o ţigară şi ea a ridicat privirea la auzul pocnetului de brichetă, aşa că s-a dus să i-o ducă ei, iar ea i-a zâmbit – doar un pic dar cu ceva din exuberanţa superbă pe care o mai remarcase. Ea a luat ţigara şi a fumat-o cu atâta plăcere, încât el a repetat gestul de încă două ori, fiind de fiecare dată răsplătit cu acelaşi zâmbet. îi plăcea că era miezul nopţii şi că era epuizat, dar că nu putea să se ducă la culcare să viseze urât, pentru că ea era aici şi aveau de lucru.

Şi cu cât studia mai mult rapoartele de la proces, cu atât mai mult se bucura că Alix nu e singură. Citise bileţelele pe

care ea le lipise la el pe perete, aşa că ştia perfect ce fel de informaţii îi dăduse *La Voce* şi, deci, ce nume menţionate în rapoarte puteau fi relevante.

Era acolo unul în special, care fusese menţionat doar de câteva ori şi nu după nume – *valetul lui Wolff* erau cuvintele folosite. *Valetul lui Wolff plătea nouă mii de lire pentru fiecare evreu predat, bărbat sau femeie,* se spunea într-una dintre declaraţiile date de un martor. *El a aprobat utilizarea camerelor de tortură în Milano,* scria în altul *inclusiv în cea comandată de Pietro Koch.*

Atunci a trebuit să închidă ochii. Bestialitatea lui Pietro Koch depăşea cu mult graniţele coşmarului, trecând pe teritoriul celei mai cumplite atrocităţi. Numai un monstru putea să aprobe ceea ce se întâmpla acolo. Ca şi cum i-ar fi confirmat gândul, în
continuare scria: *Valetul lui Wolff i-a trimis la Auschwitz pe evreii pentru care plătise. Ţinea socoteala morţilor pe un perete. Ultima dată când am văzut eu, erau aproape două mii.*

Anthony s-a ridicat şi s-a apropiat de marginea terasei de unde se vedeau fostele *hotels particuliers* din jurul pieţei. Faţade crem şi rânduri de ferestre dreptunghiulare aşezate la aceeaşi distanţă. Era aşa de multă lumină, încât piaţa părea pavată cu aur.

A simţit că Alix vine lângă el şi a văzut cum privirea ei s-a îndreptat spre scena de sub ei, de parcă şi ea ar fi vrut să se asigure că lumea despre care citeau nu mai exista. Cum de-a putut să existe?

— E valetul lui Wolff, nu? a întrebat el.

— El trebuie să fie.

Stătuse la nici jumătate de metru de acest om şi vorbise cu el. Iar acum voia să îi dea de urmă la un bal.

Mâna ei s-a sprijinit de balustradă, lângă a lui, iar el a avut un impuls atât de puternic de a i-o lua în mâna lui, aşa cum făcuse doar câteva secunde la club, acum câteva seri, încât s-a îndreptat brusc spre siguranţa oferită de pachetul de Gauloise.

— Trebuie să îi aflăm numele, a spus ea mai curajoasă decât el în clipa aceea. Cum afli numele unui om care şi l-a ascuns faţă de toţi? a întrebat ea în noapte.

— Nu ne trebuie numele lui, a spus Anthony, trăgând în piept şi aer, şi fumul de ţigară. E clar din aceste rapoarte că s-a folosit de tot ce ştia despre capitularea Italiei ca să ajungă la loc sigur cu câteva zile mai devreme. Sunt convins că nu şi-a luat cu el şi identitatea. S-a lepădat de ea pe unul dintre culoarele lor de scăpare şi şi-a luat alta. Şi sunt gata să pariez că acum nu foloseşte acelaşi nume.

Alix s-a întors spre el, încruntată.

— Are sens, a spus ea încet. Ceea ce înseamnă că trebuie să profităm de bal ca să vedem ce nume a adoptat.

Anthony a dat din cap, după care a pus întrebarea care îi revenea în minte ca o obsesie nenorocită.

— De unde ştie el că şi Becky are resentimente?

— Nu ştiu. Oare faptul că Esmée a pus nişte întrebări a pus pe cineva în gardă?

Şi-a îndreptat atenţia spre stele şi el s-a uitat la gâtul ei întins şi la spatele drept. Toţi muşchii lui s-au contractat, ştiind că ea se pregăteşte să spună ceva care o sperie.

Cu o voce căutat degajată, ea i-a spus:

— Ştie cum arăt. Aşa că sper să fie un bal mascat.

Anthony a expirat zgomotos, înţelegând acum cât de zdruncinată fusese când venise în apartamentul lui cu masca un pic ridicată, care lăsa să se vadă bine teama. Era de parcă se temea să arate vreo slăbiciune, ca şi cum lumea aceasta o învăţase prea multe lucruri despre toate modurile în care putea să fie exploatată o slăbiciune. Şi s-a ridicat de la sine o întrebare înfiorătoare: ce o forţase să facă *La Voce* în schimbul informaţiilor primite?

S-a uitat la profilul ei: ten alb-cremos, ochi uluitor de verzi, gura poate prea

mare – dar cumva potrivită. Era o energie care emana din ea, şi o gură mai mică s-ar fi pierdut în roşul părului ei, în strălucirea ochilor şi în toată sclipirea ei. Cât din toate astea văzuse *La Voce* – şi cât de multe îşi dorise?

Dacă ar fi întrebat-o asta, ar fi plecat, ştia bine.

Aşa că a aşteptat în tăcerea diabolică să îi vorbească despre planul de a prinde un nazist despre care Anthony credea acum că ar putea foarte bine să fie tentat să ucidă.

— E bal mascat, l-a auzit ea pe Anthony când îi întindea o ţigară, gest care, ajunsese ea să îşi dea seama, era felul lui de a încerca s-o facă să se simtă mai bine.

în loc să spună *mulţumesc,* cuvintele care au ieşit din gura ei au fost:

— Ai ucis vreodată pe cineva?

— Da.

Strâmbătura buzelor lui oferea un răspuns mai elaborat.

— Tu?

— Nu.

A ezitat, întrebându-se cât de elocventă e faţa ei. Iar explicaţia a venit singură.

— Dar am văzut oameni ucişi. Ucişi cu sălbăticie, oribil.

Anthony şi-a strâns degetele pe pahar şi s-a întors încet spre ea.

— Ei bine, eu i-am ucis pe oamenii care au comis crimele acelea oribile şi sălbatice. Asta mă face să fiu şi eu criminal?

A ridicat din umeri şi a luat o gură bună de băutură.

— Semantica nu contează prea mult. Cu toate astea, îţi ia o parte din ceea ce te face om. Şi nu mai primeşti niciodată partea aceea înapoi.

Altă înghiţitură.

— Eu cred că... a început Alix, dar felul în care el şi-a alungat brusc orice emoţie de pe chip i-a arătat limpede că nu vrea simpatia sau compasiunea ei.

Totuşi a spus:

— O persoană care încă se mai gândeşte la cum râdeau naziştii de prietenii lui morţi are mai mult decât bucăţi de jar rămase din suflet.

El şi-a încleştat fălcile şi ea s-a pregătit să îi audă riposta, dar s-a rezemat cu spatele de zidul până la care lumina nu prea ajungea, cu ochii mai negri ca cerul.

— Când îl găsim, îl predăm, pur şi simplu?

Era ceva profund personal să o întrebe de ce vorbeşte despre asasinări. Şi, rezemându-se de balustrada terasei, a avut revelaţia că, într-un fel, el ştie mai multe decât oricine despre ea. Nu ştia despre părinţii ei sau despre anii

petrecuţi alături de Cârmei, nu îi cunoscuse niciodată prietena cea mai bună, dar ştia de crepusculul din ea, ştia cum acesta încearcă să întunece totul.

— Aşa am de gând, a spus ea încet. Dar ştiu că s-ar putea să depindă de ce spune el. Dreptatea s-ar putea să arate altfel când vom fi în aceeaşi cameră cu el şi ne va spune de ce uneori mi-a dat informaţii, lăsându-i pe oameni să scape, dar nu şi pe oamenii din noaptea aceea. în special, vreau să ştie că eu am fost cea care l-a prins – că în final nu m-a distrus, ceea ce ştiu că şi-a dorit.

A urmat o tăcere lungă. Un ceas a bătut de două ori, spunându-i că e ora două dimineaţa. S-a frecat la ochi.

— Tot ce putem să facem este să mergem la bal şi să tragem cu urechea la discuţia dintre Becky şi *La Voce* – va trebui să stabilim exact cum vom face asta când ajungem acolo şi putem evalua aglomeraţia şi nivelul de zgomot. Să sperăm că pe urmă îl vom putea urmări şi vom putea afla unde stă.

— Iar eu s-ar putea să am o altă sursă care s- ar putea împrieteni cu Becky şi care să afle ce nume foloseşte acum.

« Au intrat înăuntru, iar ea, când a văzut hârtiile pe care el le adăugase pe perete, s-a apropiat de ele.

— Ar trebui să revedem numele pe care le avem aici. Poate există vreo

relaţie sau o

*

conexiune între ele.

S-a uitat peste hârtii, a văzut numele lui Esmée şi a spus, acum curioasă:

— Nu mi-ai spus niciodată cum ai cunoscut-o pe Esmée.

— Părinţii noştri au fost prieteni de familie zeci de ani. Am întâlnit-o când aveam doi ani, şi ea avea şase luni. Se pare că am încercat să o împing în lac, ceea ce – i-a apărut pe buze un zâmbet nu răutăcios, ci poznaş – sunt convins că merita, chiar de când era bebeluş. Mi-a fost ca o soră.

— Deci nu toate femeile din copilăria ta erau inutile, decorative şi proaste.

— Cred că nu, a spus el, dar dacă o cunoşti pe Esmée ştii că se preface a fi aşa. De-asta mă ia ca partener la petrecerile ei. Ca să nu-şi ia prea în serios rolul şi să se mărite cu cineva care crede că îsi ia o sotie de decor.

— Faptul că eşti distribuit în rolul de partener al ei la petreceri nu îţi îngreunează ţie găsirea unei soţii decorative?

Era o întrebare poate prea personală, dar acum Alix era şi mai curioasă. Bărbaţii ca Anthony întotdeauna ajungeau să se căsătorească.

Răspunsul lui a fost imperturbabil.

— Stau la Paris doar până la sfârşitul

anului. Aşa că o soţie, decorativă sau nu, nu figurează acum în planurile mele. O să mă gândesc la asta când mă întorc la New York.

Alix abia s-a stăpânit să nu-şi dea ochii peste cap. Dacă Esmée avea norocul să aibă suficienţi bani, încât orice excentricitate referitoare la celibat să fie momentan trecută cu vederea, Alix – la douăzeci şi şapte de ani şi preferând clar munca în locul căsniciei – se apropia rapid de etichetarea drept încăpăţânată sau fată bătrână. Siguranţa detaşată cu care Anthony credea că mariajul îl va aştepta acolo atunci când va fi pregătit îi amintea mai mult de imensa prăpastie dintre ea şi oamenii bogaţi, care puteau să-şi modeleze viaţa după placul lor.

Ca să-şi ascundă iritarea, s-a uitat la celelalte nume pe care le scrisese: Allen, Mary, Sorella, Bacio. Dar nu şi Lillie. Trebuia să treacă şi numele ei. Dar dacă Anthony o întreba cine e?

în aceeaşi clipă, Anthony a arătat spre listă.

— Aici sunt toţi?

Nici măcar nu a ezitat înainte să răspundă.

— Da.

— OK. Vorbeşte-mi despre Bacio, a spus el, poate cu acelaşi instinct infailibil care il făcea să fie un bun

agent. Ciudată coincidenţă de nume de cod. Bisous şi Bacio. Săruturi în două limbi diferite.

S-a învârtit camera cu ea şi i-a venit să vomite.

— Nu a fost o coincidenţă.

Nu voia să spună mai mult, nu voia să se gândească la ziua aceea senină în care Matteo a stat în apartamentul ei din Berna, s-a întors spre ea cu gropiţele lui şi i-a spus că săruturile italienilor sunt mult superioare. Dar buzele ei au rostit:

— Tu ai pe conştiinţă sufletele celor opt agenţi BSS. Dar în noaptea aceea au murit nouă oameni. Eu îi am pe conştiinţă pe toţi.

A doua zi, casa de modă era plină de femei care probau rochii pentru balul de la Piscine
Deligny.

— Balul acesta va fi apogeul sezonului, i-a spus spre seară Suzanne, pe un ton triumfător. Atât de multe femei care se îmbracă de la Dior! Cred că Schiap scrâşneşte din dinţi.

Cum de nu se gândise până acum la asta? Alix nu avea o rochie de bal.

— Va fi absolut extravagant, nu? a întrebat ea extrem de neliniştită.

— Sper, a spus Suzanne. De ce ar fi o problemă?

Alix a vorbit repede, exact în clipa în

care Dior şi *madame* Bricard intrau în cameră:

— Pentru că mă duc la bal cu Anthony March.

Suzanne a zâmbit cu subînţeles, iar *madame* Bricard a ridicat sugestiv din sprâncene.

Monsieur Dior a vorbit:

— îti trebuie o rochie.

— O rochie cum nu s-a mai văzut, a completat *madame* Bricard.

— Trebuia să fie o surpriză, a contribuit Suzanne la dialog.

Au ieşit cu toţii din cameră, şuşotind.

— Nu trebuie să faceţi asta! a strigat Alix după ei, dar ei nu au luat-o în seamă.

Dar ca să fie sinceră, se bucura. Perspectiva unei superbe rochii Dior era cam singurul lucru care ar fi putut s-o ajute să nu se mai gândească la groaza care o cuprindea ca o gheară la gândul că doar peste câteva zile va sta fată în fată cu *La Voce.*

S-a luat decizia ca Alix să se pregătească pentru bal la *Maison* Christian Dior şi să folosească serviciile de machiaj şi păr care, în mod normal, lucrau cu stofa mai fină a manechinelor.

— Părul tău are o culoare neobişnuită, a spus coafeza când a văzut-o.

— Pfff! a făcut *madame* Bricard dispreţuitor. Mai bine decât să fie una

dintre miile de blonde.

Pe urmă a fost rândul machieuzei.

— Ai o gură mare.

Drept răspuns, Alix i-a zâmbit cât a putut de larg.

De sus, de pe platforma de deasupra cabinei, de unde erau coborâte cele mai splendide şi mai bogate rochii din ateliere, Alix auzea foşnetele şi şoaptele venite de la toate acele *petites mains* care rămăseseră să o vadă pe *mademoiselle ¡'Américaine* îmbrăcată în rochia făcută de Dior, special pentru ea.

— E cea mai frumoasă rochie dintre toate, a auzit-o pe una suspinând.

— Am cusut în tiv o şuviţă din părul meu, a şoptit alta, iar asta era tradiţia în cazul rochiilor de mireasă.

— Eu mi-am cusut inima în ea, a comentat a treia melancolică.

— Scuză-mă, i-a spus Alix celei care o machia.

S-a întins după paharul cu apă, ca să-şi potolească uşoara durere de gât. Durerea provocată de faptul că femeile acelea se gândiseră atât de mult la rochia lui Alix, încât îşi cususeră în ea speranţele, visurile şi talismanele o impresiona mai mult decât orice şi, preţ de o secundă minunată, a avut impresia că rochia aceea intră în cameră în vârful picioarelor, ca o fantasmă, se aşază lângă ea şi îi spune: *Şi tu poţi să ai*

speranţe şi visuri. Speranţa de a găsi o modalitate prin care să-i dea de urmă lui *La Voce* în seara aceea. Dar, ca cineva care nu mai participase niciodată la un bal de societate din Paris, visa şi la o seară în care se combinau îndrăzneala de la Tabou, splendoarea terasei lui Anthony şi strălucirea unei rochii de bal Dior. Sigur, nu-şi dorea prea multe, nu?

Suzanne s-a aplecat spre ea să-i spună:

— Hai să vedem rochia, *cherie.*

A coborât de sus.

Alix se aşteptase la un negru teatral. Dar a apărut un albastru argintiu, o nuanţă irizantă pe care o văzuse poate o dată în crevasele adânci ale unui gheţar – albastrul farmecelor, al vrăjilor şi, în mod sigur, al magiei.

Croitoresele au bătut încântate din palme după ce i-au tras rochia peste cap şi Suzanne a început să o încheie.

— Poate că ar trebui să fac eu asta, a spus Alix, altfel n-o să ştiu cum să o scot la finalul serii.

Madame Bricard a pufnit.

— Rochia asta va fi smulsă de pe tine la finalul serii.

A fost rândul lui Alix să pufnească, cu gândul la povara aşteptărilor care apăsa pe umerii lui Anthony March, cel care nu avea nicio intenţie să smulgă nici măcar vreun fir de aţă de pe ea. Pe urmă, Suzanne a întors-o cu faţa spre

oglindă – şi toată lumea a tăcut.

Aproape că-i venea să atingă oglinda, pentru că femeia care se vedea acolo nu putea fi Alix.

Gâtul i se înălţa alburiu din corsajul fără umeri. Luciul materialului se reflecta în ochii şi în părul ei, precum lumina lunii – verdele ochilor mai profund ca niciodată, roşul părului mai intens ca oricând. Corsajul avea un model uluitor – era drapat, după cum îi explica *madame* Carré –, cu nişte falduri care se pliau în jurul pieptului şi al taliei.

Părea că e înfăşurată în valurile mării şi că, dacă ar trage puţin de ea, rochia s-ar scurge la picioarele ei într-o apă albastru-argintie. Dar arhitectura interioară ţinea în secret totul laolaltă, astfel încât ceea ce din afară părea să fie apă ţinută pe loc, oprită temporar într-un loc de puterea unei vrăji, nu avea să se desfacă la miezul nopţii.

Alix şi-a trecut degetele peste uluitoarele flori catifelate care făceau cumva parte din material.

— *Velours au sabre,* a explicat *monsieur* Dior. Bijuteria croitoriei de lux.

— E de-o frumuseţe de nedescris! a suflat Alix. Dar florile nu sunt imprimate. Ai zice că răsar din… satin? a presupus ea.

Dior a dat din cap aprobator.

— Când spunem *velours au sabre,* a explicat el, ne referim la o tehnică prin care se creează unul dintre cele mai rare materiale. Cele mai bune *petites mains* folosesc materialul sabre pentru a tăia, cu maximă delicateţe, partea de sus a satinului *duchesse* răsucit pentru a crea un model – în cazul acesta, trandafiri albaştri. După ce sunt tăiate fâşiile, materialul este netezit cu o perie din păr de mistreţ, dând la iveală catifeaua de dedesubt. *Et voilâ,* imaginea – trandafirii tăi – apare pe rochie în relief. Nu există maşină care să poată face o lucrare aşa de *incroyable.*

— E prea mult, a spus ea, parcă prea speriată să se mişte sau să facă ceva ce ar putea să strice acea rochie extraordinară – şi scumpă.

A fost oprită de un cor de proteste venite de la *petites mains. Monsieur* Dior a arătat cu capul spre ele.

— Ar fi o tragedie dacă această rochie nu ar fi purtată. Şi nimeni altcineva nu ar putea s-o poarte, din moment ce a fost croită fix pe măsura ta. Se numeşte Compiegne – un strop de regalitate pentru Regina Curajului.

Nu a mai avut altceva de făcut, decât să se arunce asupra lui, să-l strângă în braţe şi să-l sărute pe obraji.

— *Merci!* a şoptit ea. E cel mai frumos lucru pe care mi l-a oferit vreodată cineva.

— A venit!

Una dintre croitorese dăduse năvală în cameră.

— Ne-am uitat noi jos.

Alix a clătinat din cap.

— Chiar nu e un eveniment care să merite atât de multă atenţie.

— Să porţi o astfel de rochie este un eveniment, a spus *madame* Bricard pe un ton hotărât. *Ony va.*

Le-a făcut semn spre uşă tuturor.

Alaiul a ieşit în frunte cu Dior şi *madame* Bricard, urmat de doamnele Carré şi Raymonde. Pe urmă trupa de croitorese. Alix a ieşit ultima, de mână cu Suzanne, cu rochia fluturând maiestuos prin salonul care găzduise atâtea ţinute remarcabile, dar cu toate astea ea a avut impresia că auzea cum covorul suspina cu satisfacţie sub picioarele ei.

La uşă, toată lumea s-a dat laoparte să o lase să treacă. Acolo, parcată lângă trotuar, era o maşină cu un flamboaiant aspect art-deco. Iar rezemat de maşină, Anthony March, îmbrăcat în frac negru, fuma o ţigară.

CAPITOLUL 18

Alix a simţit un fior, dar nu de frig. Aerul nopţii se simţea ca o mătase care aluneca pe pielea ei. Zâmbetul apărut pe faţa ei era imposibil de stăpânit.

Dar expresia lui Anthony nu s-a schimbat. Ba chiar s-a uitat în altă parte, înclinând capul să sufle fumul.

Ei i-a dispărut zâmbetul. I-au încetinit paşii pe trotuar.

Când a ajuns la Anthony, el a spus:

— Cred că rochia o să fie suficient de extravagantă.

în sfârşit a zâmbit.

— Ştiu că ai spus că nu suntem genul de parteneri care se sărută, dar o să ne dezamăgim publicul dacă nu te voi săruta măcar pe obraz.

A făcut semn în spatele ei cu ţigara, iar Alix s-a întors şi i-a văzut pe toţi cei din *maison* înghesuiţi în uşă. Cei aşezaţi în spatele norocoşilor aflaţi în faţă îşi lungeau gâtul ca să poată vedea. Acum obrajii ei erau roşii, lucru care pe Anthony îl amuza.

A încercat să-şi modeleze vocea ca să pară relaxată.

— Din moment ce au muncit atât de mult la rochia mea, nu vreau să-i dezamăgesc.

S-a ridicat în vârful picioarelor, iar el s-a aplecat spre ea. Li s-au atins obrajii când s-au mişcat spre dreapta, spre stânga şi iar spre dreapta. Când trupurile lor au fost la doar câţiva centimetri distanţă şi ea îi putea simţi aroma de citrice a parfumului completată cu note de ambră lemnoasă şi mosc, Anthony i-a şoptit la ureche, iar ea i-a simţit respiraţia caldă pe obraz:

— Nu pot să te complimentez în legătură cu felul în care arăţi, pentru că nu îmi vine în minte niciun cuvânt care să fie potrivit.

Ei i s-a înroşit tot corpul. Nu putea să se uite decât în pământ şi a fost recunoscătoare când Suzanne i-a întrerupt, strigându-i:

— Ti-ai uitat masca!

Croitoresele aşezate în sir au trecut-o de la

una la alta – masca era şi ea frumoasă, făcută tot din *velours au sabre,* cu nişte trandafiri negri care urcau într-o parte.

Anthony a ridicat o mască asemănătoare, dar fără podoaba feminină a trandafirilor.

— A ajuns în seara asta la Ritz, aşa că m-am gândit că ar fi bine să o port.

Alix s-a uitat peste umăr la Suzanne,

care radia, şi la *monsieur* Dior, care zâmbea şi nu şi- a putut stăpâni râsul.

— E clar că sunt aşa de anti-Cenuşăreasă, încât ideea că mă duce cineva la bal pare atât de ieşită din comun, că stârneşte mai multă agitaţie decât ar fi normal. Mergem?

— Nu le stricăm distracţia? a întrebat Anthony zâmbind.

— Nu, a spus ea ferm, şi a trecut pe lângă el spre maşină.

Anthony nu credea că va uita vreodată imaginea lui Alix St. Pierre în uşa casei de modă. Şi nu era doar rochia, era zâmbetul acela. Era ca atunci când fulgii de zăpadă reflectă lumina lunii pe cerul negru al nopţii, nişte diamante suspendate o clipă în aer, înainte de a dispărea. A simţit că privirea lui este indecentă şi nu a mai putut să se uite la ea.

Când a întors din nou capul, şi-a dat seama că aparenta lui indiferenţă a durut-o. A încercat să repare momentul, dar era deja stricat.

Au tăcut în timp ce şoferul lui a traversat Pont Royal şi a mers pe Quai Anatole spre Piscine Deligny. De afară părea o barjă de lemn plutitoare, dar, odată ajuns înăuntru, vedeai că e o piscină cu un aer teatral, datorită balconaşelor de pe margine şi decoraţiunilor de secol al XlX-lea.

— *Mon Dieu,* a spus Alix, uitându-se în jur.
— Aici înot eu în fiecare dimineaţă, a spus el.
— Aha! a exclamat ea triumfător. Am avut dreptate!

El a ridicat din sprâncene întrebător.
— Nu pot să scap de obiceiul de a le face un dosar mental oamenilor, a explicat ea. Eşti bronzat, aşa că am presupus că înoţi.
— Am uitat că m-ai văzut în *déshabillé,* a spus el pe un ton glumeţ.

Ca să treacă peste amintirea aceea, a spus:
— Ce-ar fi să mă duc să iau nişte şampanie şi tu dai o tură pe aici? Ai spus că îi cunoşti vocea, aşa că o să ascultăm cât mai mulţi oameni ca să încercăm să ne dăm seama care e. Dar ţine-ţi masca pe faţă, a adăugat el.

Ea a dat din cap, dar părea nesigură, de parcă nu se simţea la fel de confortabil ca pe terasa lui în mijlocul unui grup numeros de petrecăreţi necunoscuţi – ceea ce era absurd –, după care s-a dus să privească gondolele negre care plimbau musafirii de colo-colo prin piscină.

în drum spre bar a trecut pe lângă cascade de luminiţe ale căror strălucire abia dacă o depăşea pe cea a bijuteriilor purtate de invitaţi. într-un capăt fusese

construită o faţadă care imita Basilica San Marco, şi lângă ea stătea frumos ordonat un stol de porumbei artificiali. Alături, Podul Suspinelor se arcuia cu tragism de la un balcon la altul.

Printre toate acestea se plimbau Aly Kahn, membrii familiei Cooper şi Louise de Vilmorin, care era *compagnon de chambre.* Cocteau, Élie de Rotschild, vicontesa de Noailles. Diamantele, decolteurile adânci şi intenţiile lascive treceau odată cu şirurile de oameni bogaţi şi sofisticaţi, care căpătaseră demult genul acela de rafinament ce poate fi satisfăcut doar prin exces, exces care avea să se manifeste din plin la ora unu dimineaţa, când balul avea să devină ceea ce se intenţiona a fi – un club care ar fi putut face să roşească şi Moulin Rouge-ul. Era nerăbdător să plece de la bar şi de lângă oamenii care îl sărutau pe obraji, ca să se întoarcă la Alix.

I-a luat o veşnicie să ajungă la ea, lângă piscina unde stătea şi acum cu ochii mari. I-a oferit o cupă.

— E varianta optimistă a Veneţiei, nu? a spus el, aruncându-şi privirea asupra falsului Lido. O variantă pentru cei cu stele de entuziasm în ochi. Stele pe care toţi ar trebui să le avem în seara asta. Cu excepţia ta. Ochii tăi sunt acum atât de verzi, încât seamănă cu... absintul în

sticlă. Ştiai că ochii verzi sunt o iluzie optică? Nu există niciun pic de pigment verde în ochi şi totuşi...

S-a oprit. Nu băuse nicio gură de şampanie şi vorbea ca un om beat.

Din fericire, Alix avea întotdeauna o replică pregătită.

— Deci şi ochii mei mint, a râs ea. Perfect, pentru un spion.

— Ceea ce am eşuat lamentabil să-ţi explic, a spus el, este că dacă informatorul tău e aici şi dacă tu arăţi acum măcar aproximativ la fel ca atunci când te-a văzut el ultima oară, nu cred că o mască ar putea să te camufleze.

— Crede-mă, a spus Alix, arătând spre rochie. Niciodată nu am arătat asa.

Dar avea umerii goi, şi el a văzut cum i se încovoaie, de parcă frica de *La Voce* ar fi împins-o cu putere în piept.

Lucru care l-a făcut să simtă şi el o apăsare neaşteptată în piept – însă pentru ea.

A spus fără să se gândească:

— Poate ar trebui să... nu ştiu, să te duci acasă. Pot să-l caut eu. Nu ar trebui să fii aici dacă el ştie cum arăţi.

Şi de ce naiba nu se gândise până atunci la asta?

Ea s-a uitat la el cu flăcări în privire – flăcări îndreptate cumva spre el.

— Ai fi spus asta dacă aş fi fost unul dintre bărbaţii cu care ai colaborat în

Italia?

— Nu-i acelaşi lucru.

Ea s-a strâmbat la el, el s-a strâmbat la ea şi şi-a amintit că-i promisese că nu o va trata ca pe o fiinţă slabă. Dar nu trebuia decât să se uite la dimensiunea umerilor ei, care erau ca un iadeş delicat ce putea fi frânt de cineva cu degetul mic, ca să-şi dea seama că nu ar fi trebuit să-i facă niciodată promisiunea asta.

— Propun să ne mişcăm, a spus ea cu răceală, în loc să stăm aici să ne certăm. Nu cunosc pe nimeni, aşa că nu va fi nevoie să mă prezinţi cuiva.

A pornit, aşa că el a dirijat-o spre un grup de oameni cunoscuti. Una dintre femei l-a luat de braţ. 0 altă femeie, cu care plecase acasă odată de la un bal şi care părea că nu se sinchiseşte că acum e împreună cu cineva, l-a acostat şi ea. Ceea ce în oricare altă seară i s-ar fi părut banal – persoana cu care se duce cineva la bal nu e neapărat persoana cu care pleacă de la bal. Dar în seara aceea nu voia să fie luat de braţ şi nici să i se anticipeze planurile de plecare.

De partea cealaltă a cercului a văzut-o pe Alix stând serioasă între doi bărbaţi care-şi fixaseră privirea pe decolteul ei. După ce s-a prezentat, unul dintre ei a exclamat:

— Doamne, Dumnezeule, tu eşti

femeia care mă face să cheltuiesc o avere în fiecare săptămână. Tu şi Dior, ăla.

Alix părea că e gata să îl pocnească şi, Dumnezeule, lui Anthony i-ar fi plăcut să o facă.

El nu făcea niciodată lucruri de-astea, nu? Poate că se culcase cu mai multe femei decât trebuia, dar nu-şi lua drept interlocutor pieptul lor în loc de chip şi nici nu le lua în derâdere. Numai că, la prima lor întâlnire, pe Alix *chiar* o luase în derâdere în legătură cu munca ei de la Dior.

Mintea lui era frământată de gânduri – întotdeauna Alix îi făcea asta. îl punea pe gânduri. Cum se întâmplase cu articolul pe care îl scrisese după ce luaseră masa la Brasserie Lipp. Se mândrea că ştie tot ce se întâmplă în lume, dar niciodată nu-i trecuse prin minte că o rochie ruptă de pe un manechin e altceva decât o furie stârnită de lungimea unei rochii, ci ceva mult mai profund, ceva aproape neînţeles de el.

Iar acum se pierduse prea mult în gânduri, şi Alix se făcuse nevăzută.

— Mă scuzaţi, le-a spus el femeilor care îl înconjurau, după care şi-a eliberat braţele şi a pornit cât de repede a putut prin mulţime. Un nenorocit de asasin nazist era acolo şi Alix lipsea.

O strălucire de păr roşu. Era acolo, aştepta la bar să îşi comande ceva de băut. în apropiere, a zărit printre oameni o femeie fără mască şi cu un mers exagerat. Anjelica.

Şi şi-a amintit că Anjelica fusese implicată în haosul cu schiţa furată, şi că el uitase să-i spună lui Alix că plătise o prostituată ocazională să o fileze acum câteva luni – şi că aceeaşi femeie colaborase cu Becky ca ea să-şi piardă slujba.

La naiba. I-a făcut semn din cap Anjelicăi să meargă în faţă, ca să se întâlnească departe de mulţime şi departe de Alix, care, deocamdată, era în siguranţă la bar.

I-au mai trebuit zece minute ca să ajungă la uşă, unde i-a spus rugător:

— Ştiu că sună de parcă aş crede că am dreptul să îţi spun ce să faci. Dar mi-ai uşura al naibii de mult viaţa dacă ai pleca.

Ea i-a oferit cea mai frumoasă îmbufnare posibilă.

— Tu eşti unul dintre puţinii oameni cărora mi-ar plăcea să le fac viaţa uşoară. Dar ştii că m-au angajat pentru mai târziu – să fiu Roata Ecaterinei când încep artificiile, ca să zic aşa.

El a clătinat din cap, simţind brusc că detesta să trăiască într-o lume în care el se ducea la baluri care le ofereau

invitaţilor şi o demimondenă care să meargă la şampanie. Şi că detesta că ar fi vrut să-i spună Anjelicăi că dacă pleaca, îi plătea el banii pe care i-ar fi câştigat dacă ar fi rămas, dar îi era teamă că lucrul acesta l-ar fi făcut să fie la fel de rău ca cei care o angajau pentru toate celelalte.

Ea a văzut probabil pe faţa lui dilema, pentru că a râs.

— Ce-ar fi să-ţi uşurez viaţa şi conştiinţa? Am pentru tine o informaţie despre Becky. Mă duc să-mi iau ceva de mâncare şi pe urmă vin la tine în apartament, unde vei putea să mă plăteşti bine pentru informaţia aia.

înainte să-i poată mulţumi că i-a salvat pielea, ea a plecat.

A intrat repede înapoi. N-o văzuse pe Becky, nu se apropiase cu nimic de găsirea lui *La Voce,* avea o grămadă de secrete pe care trebuia să i le dezvăluie lui Alix şi ar fi dat orice să fie iar în mijlocul exuberanţei claustrofobice de la Tabou, unde erau doar muzică, dans şi râsete, şi niciun alt rahat.

Alix nu era la bar. Nu dansa. Mişcarea lui prin mulţime era îngreunată de toţi nenorociţii ăia pe care îi cunoştea, de femeile care voiau să-i şoptească galanterii şi care îi vărsau şampania pe pantofi, la fel ca cea care l-a apucat de braţ şi i-a spus:

— Văd că au început să îţi placă roşcatele. Mai mult, roşcatele din clasa muncitoare. Cineva mi-a spus că e croitoreasă.

— Nu este... a dat el să spună, peste măsură de iritat.

— Nu are de gând să te coasă? a râs femeia. Anunţă-ne şi pe noi când te saturi de talentele proletariatului.

El i-a întors spatele şi a călcat pe câteva trene în timp ce o căuta pe Alix, care poate avusese dreptate când spusese că n-ar trebui să meargă la bal cu el. Fusese cumva distribuită în rolul de cochetă şi retrogradată pe postul de croitoreasă. în mod normal, când se întâmpla să aibă relaţii cu astfel de femei, oamenii doar ridicau din umeri. Dar... când se întâmplase vreodată să meargă la vreun bal sau la vreo petrecere cu o femeie care lucra ca Alix – nu doar chinuindu-se să fie o gazdă plăcută la prânzuri de societate sau întreţinând o galerie de artă prin atragerea prietenilor cu bani, ci aruncându-se în muncă cu tot sufletul, astfel încât, în ziua ei de muncă, intra şi o lovitură la cap.

A găsit-o în sfârşit singură lângă piscină şi s- a oprit o clipă, să se uite la ea. Se uita la apă, ţinându-se de mijloc cu o mână, cu cotul sprijinit în palmă şi cu o expresie plictisită – nu, stingheră.

S-a dus spre un şezlong din capătul piscinei şi s-a aşezat pe el, oftând. Iar el şi-a dat seama că, în timp ce el îi cunoştea aproape pe toţi cei de acolo, pentru că erau prieteni de familie sau că fusese la şcoală cu prietenii lor, Alix nu părea să cunoască pe cineva – şi nimeni nu părea să o cunoască pe ea. îi spusese asta la începutul serii, şi el nu înţelesese ce înseamnă asta – că trecutul lui Alix St. Pierre nu semăna deloc cu al lui.

Alix s-a aşezat, bucuroasă că nu mai e mult până la miezul nopţii. Atunci putea să plece acasă.

Nu auzise nicio voce care să i se pară cunoscută, pe Becky n-o văzuse deloc, il văzuse pe Anthony cu un milion de femei care îl luau de umeri şi îl transformau în dezmăţatul bogat, pentru care colţurile întunecate şi femeile măritate erau doar un aperitiv – o încălzire pentru un fel principal scandalos.

La care avea tot dreptul, dar îi era greu să îşi imagineze că este acelaşi bărbat cu care îşi făcuse confidenţe. Avea impresia că e din nou în ultimul an de şcoală, în casa familiei van der Meer sau la Rainbow, luând masa cu Bobby – o intrusă pierdută într-o lume din care nu face parte.

Şi-a deschis poşeta ca să constate că îşi uitase ţigările la garderobă.

— Uite.

A apărut o ţigară aprinsă în faţa ei, ţinută de Anthony. A acceptat-o, a tras din ea şi s-a uitat cum luceşte fumul în noapte, precum sticla.

Anthony s-a aşezat pe şezlongul din faţa ei, studiindu-i chipul. Ea a încercat să şi-l golească de orice expresie, mişcând doar mâna în care avea ţigara, dar simţea că sângele ei rece se împrăştie ca fumul.

— Ştiu că BSS-ul recruta în general oameni din elită, a spus el în cele din urmă. O cunoşti pe Esmee, l-ai cunoscut pe Bobby, aşa că am presupus că îi cunoşti pe toţi de aici. Şi totodată nu-i cunoşti, şi cred că am făcut o groază de presupuneri greşite în ceea ce te priveşte.

— Cred că amândoi ne facem vinovaţi de presupuneri greşite, a spus ea încet.

Pe urmă a zâmbit.

— Vreau să spun, eu chiar am crezut vreo zece secunde că vorbeşti serios în legătură cu acel *menage ă trois* sau â *quatre,* sau ce număr ai spus tu. Iar tu ai presupus că eu fac parte din aceste cercuri doar pentru că toţi cunoscuţii tăi sunt de aici.

El nu a zâmbit, nu avea de gând să o lase să scape cu o glumiţă. Aşa că ea a scuturat scrumul şi i-a explicat cât a putut mai degajată.

— Părinţii mei au fost imigranţi francezi, croitori. Au murit când aveam treisprezece ani şi eu am fost luată de nişte oameni care frecventau acelaşi cerc cu familia lui Bobby. După cum s-a scăpat Esmee la masă, am fost singura elevă cu bursă de la Le Manoir, de aici şi prietenia mea cu cameristele. Am revenit anul trecut la Paris cu fix trei costume, o bluză, o pereche de pantaloni şi nicio rochie de seară, a încheiat ea, aruncând ţigara jos, cuprinsă de dorinţa de a mai fuma încă una. Lucrez pentru că trebuie – şi uneori îmi place foarte mult. Cel puţin aici, la Paris.

A ridicat din umeri.

— Nu e nicio problemă dacă vrei să-ţi cauţi o altă parteneră acum, când ştii că fac parte din plebe.

— Am colaborat cu toată lumea, de la prostituate la...

S-a întrerupt.

— Asta n-a sunat prea bine.

Buzele ei s-au arcuit puţin.

— Dar m-ai făcut să zâmbesc. Deşi a fost o gafă al naibii de mare.

— Se pare că e specialitatea mea în seara asta. Doar că...

A făcut o pauză, ca şi cum ar fi căutat o frază care să nu fie jignitoare.

— Manierele tale, felul în care mergi sau aşa ceva... Am crezut că ai fost

născută în lumea asta.

A făcut un gest cu mâna spre extravaganţa din jur.

Ea a ridicat o sprânceană.

— Atunci ce explicaţie ai avut pentru camera mea de la pensiune?

— M-am gândit că eşti o rebelă care nu vrea banii familiei.

A fost rândul ei să izbucnească în râs.

— Doar cineva cu adevărat bogat poate să refuze banii, Anthony.

— *Touche.*

S-a strâmbat.

— Şi asta mă face iar să fiu nesimţit.

Nu era vina lui că presupunea că toată lumea e ca el. Că poţi să te muţi la Paris pentru un an, să stai la Ritz şi să te întorci la New York să-ţi reiei viaţa când îţi convine şi să-i adaugi podoabele necesare reprezentate de soţie şi copii, când era timpul să laşi în urmă rolul de conte plictisit. Numai că ea, fiind întotdeauna o intrusă, putea să vadă uşile încuiate ale palatului în care trăia el şi zidurile construite din bancnote, mult prea înalte pentru a fi escaladate.

— Poate vei părea mai puţin nesimţit dacă îmi vei spune povestea ta, a spus ea cu şiretenie, decisă să profite la maximum de remuşcările lui. Suzanne mi-a spus că ai doi fraţi.

El a venit să se aşeze lângă ea şi faldurile rochiei ei s-au împrăştiat în jur

ca nişte nisipuri mişcătoare. A scos altă ţigară, a aprins-o şi i-a dat-o, a aşteptat să tragă din ea şi să inhaleze fumul înainte să întindă mâna să o ia, cu gestul acela ciudat de intim pe care îl făcuseră de mai multe ori.

— Am avut într-adevăr doi fraţi mai mari, a spus el pe un ton plat, ca şi cum ori nu îi păsa deloc, ori îi păsa prea mult. Unul a murit în Omaha Beach, în Ziua Z. Celălalt a murit a doua zi, împuşcat, în timp ce se apropia cu barca de ţărm. Amândoi au murit cu douăzeci şi patru de ore înainte de a ajunge în Franţa.

Nişte hohote de râs, venite dinspre un grup aflat ceva mai departe de piscină, l-au făcut să tresară. Ea i-a atins o clipă genunchiul cu mâna, oarecum îndurerată de faptul că l-a făcut să rememoreze lucruri evident dureroase.

— Am fost prea curioasă. Nu trebuie să-mi mai povesteşti.

El a ridicat din umeri.

— Eu eram în Italia, făcând un lucru considerat a fi cel mai periculos dintre toate, dar eram viu şi fraţii mei nu. Eram detaşat într-o grupare de rezistenţă la vremea aceea, aşa că nu am putut să plec să-l văd pe tata, să văd cum primeşte vestea că roata de rezervă – fiul care nu făcuse studiile de drept necesare pentru preluarea unui imperiu

mediatic – avea să fie cel care îl va moşteni.

Un zâmbet trist.

— Aşa că de-asta stau la Paris până la sfârşitul anului. „Studiez afacerea” este explicaţia oficială – explicaţia mai corectă pe care tatăl meu ar da-o în privat ar fi „mă descotorosesc de toate faptele iresponsabile”. Având în vedere numărul mare al acestor fapte, mi-au fost acordate optsprezece luni. Pe urmă voi fi pregătit să devin domnul March Jr., omul responsabil de administrarea ziarului *New York Joumal* cu titlurile aferente.

— îţi place să scrii, a presupus ea din ce intuise citind articolul în care vorbea despre ce i se întâmplase Taniei în Montmartre, dar nu îţi place...

— Responsabilitatea, a întrerupt-o el, ca şi cum ar fi vrut să preîntâmpine critica ei.

— Şi totuşi te simţi responsabil pentru echipa din BSS. Va trebui să te străduieşti mai mult să mă convingi că eşti un nemernic iresponsabil.

El a zâmbit cu adevărat, în sfârşit.

— E o ofertă aproape de nerefuzat. Ocazia de a demonstra că sunt un nemernic iresponsabil la petrecerea asta.

Chiar atunci s-au auzit nişte gemete de undeva, de sub balcoane. Au întors

capul în acelaşi timp. Sunetele s-au auzit din nou, iar ei s-au întors unul spre altul şi au izbucnit în râs.

— Balul acesta nu demonstrează decât că e mai bine că nu eşti genul de persoană care e invitată la astfel de petrecere, a spus el pe un ton glumeţ, iar ea i-a urmărit privirea spre pontonul de lângă piscină şi a văzut că, într-adevăr, inhibiţiile de la miezul nopţii erau *démodé* şi că jumătate din cei de la petrecere se dădea în spectacol. Până şi Podul Suspinelor se clătina de parcă era beat, iar porumbeii fuseseră folosiţi ca recuzită pentru un joc violent, care îi lăsase fără pene.

Deasupra capului le-au explodat nişte artificii care au aruncat spre pământ lumini aurii. A venit o adiere de vânt care a adus cu ea miros de citrice, ambră, condimente şi o notă de bază alcătuită din vermut şi Gauloise – mirosul lui Anthony. în timp ce îşi treceau ţigara de la unul la altul, bula de aer văratic dintre ei s-a liniştit deodată, umplându-se în acelaşi timp de lucruri bizare – căldura umerilor lui Anthony lângă umerii ei, atingerea uşoară a degetelor lui când lua ţigara de la el, impulsul inexplicabil de a-şi lăsa mâna în palma lui şi de a lăsa ca senzaţia de freamăt să se transforme în ce trebuia.

Dar o femeie care lucrează putea să-şi piardă reputaţia la fel de uşor ca pe o monedă de un franc – iar de recâştigat ar fi fost mai greu decât să găsească un diamant. Asta însemna să ignore toate freamătele şi să treacă la problema pentru care se aflau acolo.

— Cât mai avem? a întrebat ea.

Anthony s-a uitat la ceas.

— O jumătate de oră. Ce plan avem? Am fost în camera din interior. E aglomerat şi pare logic să vrea să se piardă în mulţime când vorbeşte cu Becky. Ce-ar fi să urcăm în balcon, de unde putem vedea totul?

Balconul le oferea un excelent punct de observare a spaţiilor din interior şi din exterior. Dar au trecut zece minute, şi Becky tot nu se vedea.

— Fir-ar, a făcut Alix, bătând agitată cu degetele în balustradă.

— Tu îl cunoşti, a spus Anthony întorcându- se spre ea. Unde s-ar duce?

— într-un spaţiu închis? a speculat ea. Nu m- am întâlnit niciodată cu el în aer liber.

— Garderoba.

Dar era goală, cu excepţia unor petrecăreţi lascivi. Şi mai trecuseră cinci minute.

— Unde naiba sunt? a mârâit Anthony printre dinţi.

Alix a închis ochii, dorindu-şi să fi fost

mai linişte. Era imposibil să audă glasul lui *La Voce* în gălăgia aceea.

— Ce îţi spune instinctul? a întrebat-o Anthony.

Aşa că s-a forţat să simtă, să îi permită vocii lui să răsune prin timp.

Piscine Deligny, şi-a amintit instinctul ei. Asta era! Locul de desfăşurare a balului era deja trecut în invitaţie, aşa că nu ar fi fost nevoit să îl scrie decât dacă...

— Se întâlnesc pe marginea piscinei, a spus ea. Hai!

Instantaneu, mâna lui a fost în palma ei şi ei alergau spre piscină, ferindu-se de grupurile de cheflii care îşi satisfăceau poftele şi ocolindu-i.

Ajunşi acolo s-au uitat unul la celălalt cu aceeaşi întrebare în ochi – unde să se ascundă?

— în văzul tuturor, au spus amândoi în acelaşi timp.

Era prima lecţie învăţată la BSS.

Alix a urcat cele cinci trepte care duceau la platforma de sărituri, trăgându-l după ea pe Anthony, care deja îşi slăbea cravata, ca şi cum ar fi înţeles exact ce are ea în minte. în piscină ar fi părut că sunt doar un cuplu pentru care paturile nu sunt necesare.

— Trei minute, a spus el.

— Mă grăbesc, a spus ea, simţindu-i nerăbdarea, dar fiind în acelaşi timp

bucuroasă că el îsi dă seama că nu trebuie să
se ofere să o ajute să-şi desfacă nasturii aceia nenorociţi.

El a fost primul care a rămas în lenjerie intimă şi a plonjat în apă cu câteva secunde înainte ca ea să-şi scoată rochia, mulţumită că acel corset roz pe care îl purta nu dezvăluie mai multe decât un costum de baie. Pe urmă a fost rândul ei. A înotat pe sub apă până când nu a mai avut aer, a ieşit la suprafaţă cu respiraţia tăiată şi l-a văzut pe Anthony venind după ea.

— Cred că avem cam un minut, a spus el.

Ea şi-a dat părul de pe faţă şi s-a sprijinit de marginea piscinei, într-o poziţie din care putea vedea totul fără a fi văzută. Din fericire, Anthony era atât de înalt, încât era ascunsă complet de bustul lui. Iar acum era momentul să pară că sunt în piscină dintr-un cu totul alt motiv decât o urmărire. Era nevoie de zâmbete şi de conversaţii uşoare.

— Ce înălţime ai? l-a întrebat ea afişând un zâmbet degajat.

— Unu nouăzeci şi cinci. Cam cu vreo treizeci de centimetri mai mult decât tine, aş zice. Deşi pari mai scundă fără rochia ta Dior, pe care nici nu a trebuit să te conving să o dai jos.

A zâmbit şi a venit mai aproape, între

ei nemaifiind limita impusă de rochie. Pe urmă a întrebat-o cu zâmbetul înlocuit de o expresie mai gravă:

— Eşti gata? Dacă am intuit bine, în treizeci de secunde ar trebui să-i auzi vocea.

Poate că asta făcea parte din rolul pe care trebuia el să-l joace. Dar tot a simţit uşoare palpitaţii când şi-a dat seama că, în ciuda faptului că mai aveau câteva secunde până la revelaţie, Anthony era preocupat de ce ar putea simţi ea auzindu-l pe *La Voce.*

Era ca şi cum acolo, în întuneric, găsise umbra lui Anthony, şi ea era moale precum catifeaua şi fină precum trandafirii din materialul ei *velours au sabre* după ce firele ţesăturii au fost tăiate cu grijă.

Timp de cinci secunde lungi nu a mai fost nimic în Paris, în afară de Anthony March şi Alix St. Pierre, stând în Piscine Deligny şi uitându-se unul la celălalt.

CAPITOLUL 19

Un foşnet de satin mătăsos. Alix şi-a desprins privirea de la Anthony.

— E Becky, a şoptit ea, pentru că Anthony stătea cu spatele spre capătul celălalt al piscinei, şi ea trebuia să fie ochii lui.

— Ai întârziat.

Din întuneric apăruse un bărbat. Un bărbat cu o voce pe care sperase să n-o mai audă niciodată.

— El e? a întrebat Anthony, apropiindu-se şi mai mult de ea, ca să o ascundă. Nu trebuie decât să ascultăm. Şi să avem mare grijă să nu te vadă. Suntem doar doi petrecăreţi în piscină.

I-a dat după urechi o şuviţă de păr, continuând să-şi joace rolul.

— Aş putea să fac o glumă proastă şi să spun că mă bucur că sunt în piscină cu o femeie îmbrăcată în lenjerie intimă, dar mi-e teamă că mă pocneşti.

Tentativa lui de glumă a făcut-o să se mai relaxeze puţin şi i-a permis să îşi concentreze din nou atenţia asupra bărbatului care vorbea cu Becky.

— Spune-mi ce vezi, a îmboldit-o Anthony.
— Nu prea multe. E îmbrăcat în frac. E cu spatele la mine şi are păr şaten, cam ca toţi bărbaţii din lumea asta. Nu are mâinile la vedere şi nu pot să-i văd faţa.
— Ştie să se ascundă.

Becky a vorbit cu vocea puţin tremurătoare, nu mai era aşa de curajoasă. Sau poate juca şi acum un rol?
— Nu ştiam unde vei fi mai exact.
— Şi acum? a întrebat-o *La Voce* pe Becky, iar Alix s-a folosit de tot ce învăţase referitor la recunoaşterea vocilor ca să analizeae timbrul şi cadenţa cuvintelor lui.

Auzise nu doar o întrebare, dar şi o notă de amuzament – o prostea şi pe Becky, aşa cum făcuse odinioară cu Alix? A auzit şi un uşor ton victorios?

Şi acum credea că va învinge. A apucat-o furia. Probabil că s-a văzut pe faţa ei, pentru că Anthony a apucat-o de mână de parcă ar fi vrut să sară din piscină ca să se repeadă la *La Voce.* Era un lucru foarte tentant.
— Ei bine, a spus Becky cu voce tremurată, ai ales un loc foarte public pentru prima noastră întâlnire.

A aruncat o privire spre grupurile de oameni adunate pe sub balcoane.
— Ai vrut să-ti demonstrez în seara

asta că
pot să urmez instrucţiunile şi vin singură. Am făcut asta. Cred că următoarea întâlnire ar trebui să fie într-un loc mai ferit, ca să putem discuta despre preocupările noastre comune. Propun să ne vedem mâine, la prânz, în Parc des Buttes-Chaumont. Pe podul suspendat.

La Voce a dat din cap şi apoi a plecat. Alix i-a studiat postura cu priviri disperare, dar nu era remarcabilă prin nimic – nu şchiopăta, nu avea nicio particularitate. înălţimea şi greutatea erau medii. Efectiv obişnuite. Mâinile i s-au încordat pe marginea piscinei, gata să se ridice – gata să se repeadă după el de data asta.

— Lasă-l să plece, a spus Anthony imperativ. Ştim unde va fi mâine. Tu întotdeauna ai preferat câştigul sigur din viitor, în locul riscului imediat, dar mult mai nesigur. Nu poţi să fugi acum după el – crede-mă, dacă Alix St. Pierre iese afară în corset o să atragă mult mai mult atentia.

Altă glumă prin care încerca să-i destindă nervii încordaţi. Şi Anthony avea dreptate. Dacă o lua la fugă pe ponton aşa udă, el avea să-şi dea seama cine e şi în acest fel ar pierde şi avantajul acela mic pe care îl avea. A lăsat mâinile pe lângă corp şi a expirat

zgomotos.

Becky s-a întors încruntată înăuntru, părând mai mult decât speriată de orice ar fi reprezentat întâlnirea aceea. *Aşa îţi trebuie,* ar fi vrut să-şi spună Alix, dar nici măcar Becky nu merita să fie folosită şi apoi aruncată de *La Voce.*

— Eşti OK? a întrebat-o Anthony mişcându-şi umărul drept ca şi cum l-ar fi durut iar.

— Scuză-mă, a spus ea. Tu ai văzut oamenii murind în timp ce oamenii lui *La Voce* râdeau.

Eu nu am făcut decât să...

S-a întrerupt; niciodată nu ar fi putut să vorbească despre ceea ce o obligase *La Voce* să facă.

— Trebuie să-mi alung frica, altfel ne va afecta deciziile. Mâine o să mă descurc mai bine. Promit.

— Alix, a intervenit Anthony. Aş fi îngrijorat dacă *nu* ai fi speriată. Asta nu te face mai puţin curajoasă. Gândeşte-te unde suntem acum, comparativ cu unde eram acum trei luni. Amândoi ne detestam pentru ce s-a întâmplat, dar eram mult prea distruşi ca să facem ceva, în ultimele zile, am aflat că el ar putea fi cel cunoscut drept valetul lui Wolff, dar a fost mai mult de atât. Ştim că face o alianţă cu Becky. Ştim care e motivaţia ei. Şi ştim unde vor fi

mâine. Nu ne trebuie decât numele pe

care îl foloseşte acum, şi pe urmă poate vom putea afla unde locuieşte. Suntem al naibii de aproape. Va fi mult mai simplu să-l urmărim mâine când pleacă din parc, unde sunt oameni mai puţini. Dacă poţi să faci toate astea speriată fiind, atunci frica nu te opreşte.

Privirea lui era fermă, la fel ca postura. Avea un umăr zdrobit, iar nazistul feroce care era responsabil de asta fusese acum câteva minute atât de aproape, încât l-a auzit, iar el tot încerca s-o facă pe ea să se simtă mai bine.

— Mulţumesc, a spus ea. Cred că ai fost un căpitan al naibii de bun.

— Adică până acum aveai îndoieli? a spus el zâmbind, şi ea chiar a reuşit să râdă.

— Dumnezeule, am nevoie de o ţigară, a spus ea şi a lăsat capul pe spate să se uite la cer, întinzându-şi braţele pe marginea piscinei şi expirând lung.

— Ce-ai zice de o partidă de înot?

Ea a râs din nou.

— Fii serios! Avem de planificat o întâlnire pentru mâine.

— Mi-e greu să fiu serios când ai pe tine un corset roz.

Ceea ce începuse ca o glumă nu a mai sunat chiar aşa la sfârşitul frazei.

Muzica nopţii se auzea în spatele lor – un râs provocator, o baladă la pian, un pocnet de dop. Vântul încetase să mai

bată.

Alix a întors capul spre el şi i-a întâlnit privirea. Şi dintr-o dată totul a fost ca în acea fracţiune de secundă de dinainte să apară Becky, când nu-l vedea decât pe Anthony.

Simţeau un alt fel de adrenalină acum. Degetele ei au strâns marginea piscinei.

— Te holbezi, a murmurat Anthony cu ochii dintr-o dată foarte albaştri, precum albastrul unei flăcări puternice.

— Şi tu la fel, a şoptit ea, şi o parte din ea încerca să nu clipească, să nu întrerupă acest moment.

— E imposibil să mă uit în altă parte în clipa asta.

Până la urmă s-a impus raţiunea ei, amintindu-i că vorbele lui nu însemnau nimic. *Ea* nu însemna nimic. Nu pentru el.

Şi-a îmbrăţişat trupul şi şi-a desprins privirea de la el.

— Ştiu că sunt la nivelul zero al scalei cu femeile pe care vrei să le convingi să se dezbrace, dar cred că o să mă îmbrac.

A dat să se întoarcă, dar el a întins mâna să o oprească.

— Alix, a spus el încet, cu grijă, nimic din ce ai tu nu se află pe vreo scală folosită de mine.

Ce naiba voia să spună?

A simţit că i se întoarce capul spre el.

Privirea i-a coborât de pe faţă pe bustul lui, pe bustul bronzat şi tonifiat al unui om care înoată zilnic şi are mare grijă de el. O picătură, două de apă rămăseseră pe pielea lui, dintre care una s-a desprins şi a alunecat spre abdomen ca vârful unui deget.

în clipa aceea, nu au mai fost decât apropiere, fierbinţeală, tăcere şi foc. Privirea ei, susţinută de a lui, şi ochii lui, coborând o dată spre buzele ei.

Pe urmă el a clipit şi a clătinat uşor din cap.

Ea ştia că el nu se va apropia mai mult. Că toate glumele pe care le făcuse ea despre reputaţia lui însemnau că el nu va încerca să se apropie decât dacă va face ea primul pas. Era atât de tentant. Pentru că în sărut, în atingere, cu siguranţă ar fi fost uitare.

Dar niciodată nu era uitare.

Dumnezeule, aşa era încă viaţa?

S-a prins cu mâinile de margine şi a ieşit din apă.

— Mă duc acasă, a spus ea.

Avea nevoie de aer, dar în taxi nu avea să găsească nici măcar puţin. îi promisese lui Anthony că o să ia un taxi, nu putea să suporte drumul spre casă în maşina lui, dar plecase pe jos, doar ca să descopere că în noaptea aceea nu era prea mult aer în Paris sau cel puţin mintea ei nu putea fi limpezită de

liniştea orelor târzii. Plecase de la bal în aşa mare grabă, încât nu făcuse niciun plan cu Anthony referitor la întâlnirea de mâine din parc – trebuia să se ducă la serviciu, nu la urmăriri prin parc. Şi era ceva îngrijorător la conversaţia pe care o auzise, ceva care o alarma precum o rană făcută de un pantof nepotrivit.

Ce anume?

Şovăiala lui Becky, prefăcută sau reală. Amuzamentul lui *La Voce.*

Şi atunci a înţeles. Fusese prea simplu. Discuţia avusese loc exact în locul de unde putea fi auzită cel mai bine şi conţinuse mai toate detaliile. Spionajul nu era niciodată atât de simplu, altminteri toţi ar fi putut fi spioni. Era o capcană, nu o descoperire.

A încetinit paşii. în acelaşi timp, paşii pe care îi auzise în spatele ei s-au oprit.

S-a dus lângă balustrada podului Concorde şi a scrutat întunericul cu ochii şi cu urechile. în stânga era turnul Eiffel, în dreapta grădinile Tuileries. Jos era apa întunecată, curenţi de întuneric care se repezeau la vale. Doi oameni îmbrăţişaţi care se uitau la stele. Un bărbat care privea în gol. Picăturile de apă din părul ei care se scurgeau pe jos.

Alix şi-a trecut mâna peste sacoul pe care Anthony insistase să îl ia, şi de care se bucura acum, pentru că rochia ei era

precum un far. La fel de bine putea să se suie în vârful obeliscului din capătul podului şi să strige: *latră-mă! Sunt eu, Alix St. Pierre.* Poţi să-ţi faci adversarul să iasă la lumină doar dacă eşti pregătit pentru el – dacă îi cunoşti puterile şi slăbiciunile. Iar ea nu le cunoştea. Ar fi trebuit să ia un taxi.

Poate că exagera.

Sau poate că avea dreptate. Dacă avea însemna că *La Voce* ştia cine era şi intenţia lui fusese ca mâine să stea faţă în faţă cu ea. Şi cineva plătit de el să-i facă treburile murdare o urmărea probabil chiar atunci.

A pornit grăbită spre capătul podului, şi apoi mai departe, spre cămăruţa în care nimeni nu s-ar fi gândit să o caute, cu clopoţei la uşă. Dacă identitatea ei – şi poate a lui Anthony – erau cunoscute, asta însemna că *La Voce* ştie anumite lucruri despre ea. Cum ar fi adresa la care locuieşte.

A trecut pe lângă pensiune, ascultând. Nimic. Totuşi a ocolit cvartalul până la intrarea din spate şi a aşteptat în magazie, cu părul zburlit. S-a uitat prin întuneric şi ochii i s-au oprit pe o grămadă de saci cu făină pe care proprietarul le depozitase acolo. Unul dintre aceia era bun. Era destul de greu cât să fie o armă decentă, dar nu aşa de barbar încât să provoace pagube

ireparabile.

Şi-a scos pantofii, şi-a strâns părul, a luat în braţe un sac – Dumnezeule, ce greu era – şi a urcat scările. în faţa uşii ei s-a oprit şi a ascultat.

în mod sigur era cineva acolo.

Putea să-i audă respiraţia, să îi simtă şi cele mai mici mişcări – plămânii care se umflă, un deget care trosneşte puţin.

Cu sacul în mâini a pus cotul pe clanţa uşii, a împins, uşa s-a deschis şi ea a trântit sacul peste un corp. Un geamăt, şi bărbatul s-a prăbuşit la podea.

A închis uşa repede, simţind bătăile repezi ale inimii şi puseul de adrenalină care îi făcea mintea să se învârtă, în loc să intre în panică. Panica o păstra întotdeauna pentru mai târziu, când se rezolvau problemele.

A aprins o veioză şi l-a studiat pe bărbatul de pe jos. Nu-l cunoştea.

Nu-l putea mişca singură. Asta însemna că trebuia să ia cele mai rezistente eşarfe pe care le avea, să-i lege mâinile şi picioarele, în caz că se trezea, să-l lege şi la gură, să coboare repede scările, să găsească cea mai apropiată cabină telefonică, să bage nişte monede şi să-i ceară centralistei să îi facă legătura cu hotelul Ritz.

— Da?

Vocea lui Anthony s-a auzit imediat, iritată.

— Ca să respect principiul conform căruia trebuie să împărtăşesc totul cu partenerul meu, a spus ea, urmărind să pară degajată şi încercând să-şi liniştească bătăile inimii şi respiraţia, pe podeaua camerei mele e un bărbat mort, schilodit sau pur şi simplu inconştient.

S-a auzit în fundal râsul unei femei. *La naiba, Anthony.* A închis telefonul.

Pe urmă s-a întors la pensiune, s-a trântit pe un fotoliu şi a privit ţintă scena. *Gândeşte.* Alungă-ţi emoţiile, revino la instructaj.

Când casa ta conspirativă a fost descoperită, ţi-ai făcut bagajele şi ai plecat naibii de acolo.

Alix şi-a scos valiza. A scos din şifonier rochia Chérie, rochia cu imprimeu de leopard, rochia verde şi cele două costume pe care i le făcuse Dior. în baie, şi-a aruncat în valiză obiectele de toaletă şi cosmeticele. A pus pălăriile în cutiile lor, aruncând în tot acest timp un ochi spre bărbatul de pe jos. Nu se mişca.

Un zgomot de partea cealaltă a uşii. A băgat mâna în valiză şi şi-a scos pistolul Beretta. L-a îndreptat spre uşă.

Uşa s-a dat de perete, descoperindu-l pe Anthony March.

în spatele lui era Fortunée.

Exclamaţia înăbuşită scoasă de Alix a fost

evidentă. Faţa lui Anthony s-a schimonosit de vinovăţie.

Fratele lui Becky se dusese în munţi cu Anthony. Pe urmă Becky se asociase cu Fortunée în încercarea de a o izgoni pe Alix din Paris. Iar acum Anthony era aici cu Fortunée.

în multe feluri ar fi vrut să-l facă în clipa aceea, dar spaima o sfâşia precum o foarfecă ce trece printr-o bucată de şifon şi şi-a dat seama că nu poate vorbi.

Ochii lui Anthony au inspectat camera, evitându-i privirea – bărbatul de pe jos, sacul cu făină, hârtiile de pe biroul ei care fuseseră răvăşite până când ajunsese la una pe care o păstra din 1944 şi care acum era deasupra. El a ridicat-o.

Pentru Alix,
Bisous şi bacio.

Toată dragostea mea,
Matteo.

— Cine naiba e Matteo? a izbucnit Anthony.

A fost atât de şocată de neconcordanta totală
a întrebării cu situaţia – şi oare nu-i spusese deja? – încât a răspuns:

— Matteo era Bacio.

— în acele ultime săptămâni din Italia,

a spus Anthony posomorât, Bobby căuta un anume Matteo.

PARTEA A PATRA

ELVEŢIA SI ITALIA, 1943-1945

Un ofiţer de contraspionaj ar trebui să poată sta de
vorbă cu diavolul în persoană,
dacă aşa poate obţine informaţii utile...
Allen Dulles

CAPITOLUL 20

După expediţia lor de trecere a graniţei, Matteo şi Alix ajung în după-amiaza următoare la centrul de comandă al partizanilor, aflat într-o fostă fabrică de talc. Cei doi oameni care stau de pază se uită la Matteo cu veneraţia pe care o ai pentru un erou, iar la Alix cu o profundă suspiciune şi îi lasă să treacă. Alix este epuizată, dar refuză s-o arate. Niciodată nu a mers atât de departe şi atât de mult timp, cu aşa de puţine pauze de odihnă. A băut atâta cafea, încât are impresia că ochii nu i se vor mai închide niciodată.

E o zi însorită, şi partizanii stau afară pe stânci, precum nişte capre de munte care se bucură de soare. Când aud paşii care se apropie, mâinile lor apucă rapid armele, dar cad la loc când îl văd pe Matteo. Unii vin să-l salute – unul are tenul încă fin, neobişnuit cu lama de ras, altul nişte încălţări prea mari pentru el, ca un frate mai mic îmbrăcat cu hainele celor mari. Pare un soi de tabără de vară ciudată, până când se apropie un alt grup de oameni. Sunt mai apropiaţi

de vârsta lui Matteo, au cute pe frunte şi în jurul ochilor, iar ea se întreabă, sfâşiată de durere, cât va mai dura până şi băiatul cu încălţările prea mari va arăta ca ei.

Toată lumea o fixează cu privirea pe Alix. Când Matteo le spune că e americană, încep să înjure.

— Nu vorbiţi aşa cu ea!

La cuvintele lui Matteo, par să se ruşineze.

— Să mă scuipaţi dacă într-o lună nu fac rost de ce am promis, spune ea. Deocamdată arătaţi-mi totul. Nu pot să rezolv ceva ce nu ştiu.

O privesc surprinşi, pentru că nu se aşteptau să audă dialectul – piemonteza ei fluentă pe care o învăţase de la Chiara.

— Hai să vezi aici!

Matteo o conduce spre clădirea cenuşie a fabricii de talc, trecând pe lângă zidurile unui siloz, un interior posomorât, şi ea înţelege de ce oamenii preferă să stea afară. Matteo arată spre un om care, în mod inexplicabil, poartă uniformă britanică.

— El este colonelul Stephenson, acel *cazzone* despre care ţi-am vorbit, spune Matteo.

Tinerii care intraseră după ei zâmbesc, în timp ce bărbatul în uniformă nu schiţează nimic, pentru că habar n-are

că tocmai a fost jignit. Iar Alix îşi dă seama cu un fior că el trebuie să fie agentul pe care omologii ei din BSS îl trimiseseră să-i ajute pe partizani – sau agentul pe care britanicii îi forţaseră să-l trimită.

— El crede, spune Matteo pe un ton periculos de amical, că a venit aici să îi conducă şi să îi organizeze pe partizani. Dar italiana lui este de neînţeles, nu vrea să-şi scoată uniforma aia nenorocită şi habar n-are cum se ajunge la Torino.

Agentul se îndepărtează de dispreţul lui Matteo şi i se adresează lui Alix.

— Cine eşti tu?

Are maniere impunătoare, exact ca doamna van der Meer.

Lui Alix îi vine să înjure mai rău ca niciodată. Luni de zile de implorări avuseseră drept rezultat asta. Ce pierdere de timp, fir-ar al naibii.

Izbucneşte.

— Vrei să le ordon acestor oameni să te ducă în Alpi şi să te lase acolo să te descurci? Scoateţi uniforma. Partizanii nu ar fi trebuit să te r
apere aşa.

— Cum îndrăzneşti?

Face un pas spre ea.

Matteo face şi el un pas, dar Alix întinde mâna să-l oprească. E războiul ei.

— Nu mai cer să se trimită niciun fel

de echipament dacă nu te supui ordinelor date de partizani, îi spune ea agentului. Pot să răspund solicitărilor voastre pentru mai multe arme care să vă apere, sau nu.

E rândul agentului s-o înjure, după care se îndepărtează.

Partizanii îl iau în râs în timp ce el se îndepărtează, după care se uită la ea cu o expresie care seamănă mai mult cu admiraţia decât cu dezgustul. Ea îi surprinde privirea lui Matteo şi vede brusc ridicolul situaţiei – un om îmbrăcat în uniformă inamică, într-o ţară ocupată, incapabil să priceapă cele mai simple cuvinte jignitoare. Zâmbeşte un pic, iar Matteo surâde ca răspuns.

— Sunt prost dispus de azi-noapte, îi spune el.

îi cercetează faţa şi apoi îi atinge fugar cearcănele.

— Iar tu ai mers ore în şir doar ca să fii înjurată de toată lumea. îmi pare rău.

Băieţii din jur fluieră ştrengar, dar sunt întrerupţi de zgomotul unor paşi care aleargă. Un tânăr se opreşte în faţa lui Matteo.

— încă un *rastrellamento,* spune el. Naziştii sunt în drum spre Susa.

Primul impuls pe care îl are Matteo este să se întoarcă spre ea.

— Nu-ţi face griji pentru mine, spune ea. Spune-mi unde o găsesc pe Chiara.

O să stau cu ea.

Pe urmă coboară împreună în vale.

E simplu să auzi cuvântul *rastrellamento* – adunare – şi să presupui că se referă la strângerea unor animale, eventual, într-un spaţiu închis. Dar adunarea nu înseamnă nimic de genul acesta, atunci când e orchestrată de nazişti.

într-o colibă de cioban aflată mai jos pe munte, Alix o găseşte pe Chiara. Tânărul care o însoţise pleacă repede pentru a se întoarce la prietenii lui. Alix şi Chiara nu au timp decât pentru o îmbrăţişare scurtă, după care îl salută din cap. Nu stau la stână, deşi aşa li se spusese.

Rămân în siguranţă în spatele partizanilor dotaţi cu arme furate, împrumutate sau învechite, şi cu arme trimise de Alix – dar şi cu hotărâre.

Val de Susa, la fel ca Val d'Aosta, pe unde veniseră ea cu Matteo, e superbă în contexte normale. E o vale largă şi verde între Alpii ale căror vârfuri se intersectează dramatic cu cerul, profilându-se cu un verde mândru pe albastrul plin de speranţă. Dar acum, cerul e înlocuit de fum, sunt gropi acolo unde ar trebui să fie case, iar priveliştea e incendiată, nu maiestuoasă.

Au ajuns prea târziu. Germanii s-au răzbunat deja pe familiile şi prietenii

partizanilor.

Perdele arse de flori cad la pământ, acolo unde erau odată rododendronii, *o* ramă foto din argint e topită la pervazul unei ferestre sparte şi zornăitoarea unui copil zăngăneşte pe jos, fără să mai aibă pe cine linişti.

Ea şi Chiara îl ajung din urmă pe Matteo în piaţa oraşului. Ochii lui ard la fel ca flăcările care distrug zidurile celor câteva case care încă mai stau în picioare, în timp ce o femeie îi spune:

— Am încercat să ne ascundem în biserică, dar ne-au scos afară şi ne-au silit să ne uităm

cum îi duc pe bărbaţi în piaţă şi...

Plânge şi arată spre un morman care, îşi dă acum seama Alix, e alcătuit din oase şi carne arsă.

I se ridică stomacul în gât şi e nevoită să se sprijine de un zid, ca să nu vomite. îşi aduce aminte că asta îi trebuie – dovezi văzute cu ochii ei.

— Cunoşti pe cineva de aici? reuşeşte să o întrebe pe Chiara.

Ochii prietenei ei sunt umezi şi gura, pe care Alix o ştia întotdeauna râzând sau turuind, e acum o linie care opreşte lacrimile.

— Sora mea locuieşte aici cu soţul ei. încă nu am găsit-o.

Acesta e motivul, înţelege ea, pentru care Matteo, cu o expresie sumbră,

cercetează metodic fiecare stradă.

Alix înghite în sec.

— Vă ajut şi eu să-i căutaţi.

Ea e cea care îi găseşte.

Sunt cinci oameni care se leagănă, atârnaţi în copaci ca într-un spectacol medieval grotesc. Alix se apropie, fără să înţeleagă prea bine la ce se uită.

— Nu.

Cuvântul trebuia să fie un ţipăt, dar e doar o şoaptă.

Ochii i se închid şi stomacul i se revarsă. *Eşti doar un martor,* încearcă ea să îşi spună, zadarnic. Nu e o oroare pe care e obligată să o trăiască. Dar chiar şi cu ochii închişi, tot vede.

Cinci femei legate de copaci. Trei cu ţăruşi de lemn înfipţi în ele. Şi două ale căror trupuri se leagănă ca nişte fluturi funeşti. Abdomenele le sunt despicate, dar chiar şi aşa poţi să vezi că fuseseră însărcinate.

Chiara cade în genunchi. Din gura ei se revarsă, ca nişte rugăciuni, un val de blesteme şi de bocete. Deasupra ei, cerul e luminat de rămăşiţele focului, e o nuanţă roşu-portocalie aprinsă, de parcă şi cerul ar sângera.

Partizanii se apropie de cele cinci femei, unii plângând, alţii urlând, alţii tăcuţi. Alix se uită cum Matteo o ia de mână pe una dintre femei. I-o sărută. Iar ea ştie că ea e sora lor. Nu doar moartă,

ci desfigurată, la fel şi copilul ei nenăscut.

Nu se pot întoarce la fabrica de talc. Pe un ton sec, Matteo le spune tuturor că el crede că Susa a fost distrusă pentru că este destul de departe de cartierul general partizan, ceea ce înseamnă că naziştii ştiau că partizanii vor ajunge târziu. Iar asta înseamnă că naziştii ştiu unde este localizată baza lor.

— Crezi că ştiu cine eşti? o aude Alix pe Chiara întrebându-şi fratele. Cine sunt eu? Că au ales Susa pentru că…

El o întrerupe.

— Naziştii sunt vinovaţi de asta. Nu noi.

Dar disperarea din ochii lui arată că gândeşte exact opusul.

Partizanii se împrăştie în grupuri mici şi tăcute. Alix, Chiara şi Matteo îşi petrec noaptea în munţi, în coliba părăsită a unui cioban, unde vorbesc nu despre război şi despre moarte, ci despre trecut – despre locul acela plăcut şi sigur în care finalurile sunt cunoscute şi durerile sunt deja suferite.

— Chiara a fost prima mea pacientă, spune Matteo încet, înghiţind o gură cam mare de grappa. Aproape i-am tăiat degetul cu fierăstrăul.

Chiara ia şi ea o gură mare de băutură vindecătoare şi întinde mâna să îi arate

lui Alix cicatricea.

— Tăia lemne de foc şi eu am sărit să-l ajut, numai că am băgat mâna sub lamă. Mi-a înfăşurat degetul cu cămaşa şi m-a dus la doctor – şi de atunci vrea să fie doctor.

— Mi s-a părut că abilitatea de a vindeca este cea mai tare chestie din lume, spune Matteo. Dar *fottuti Nazişti* au ştiut în tot acest timp că cea mai tare chestie din lume e să ucizi, nu să vindeci.

Cana zăngăneşte pe jos când se ridică şi dispare afară, şi expresia lui fioroasă spune limpede că nu vrea altă companie în afară de suferinţa lui.

Alix se uită la Chiara, care are pe faţă dâre de cenuşă şi lacrimi.

— Ai fi vrut să fi rămas la Berna? o întreabă ea încet, simţindu-se întrucâtva responsabilă de ce s-a întâmplat în ziua aceea, lucru care era egocentric, dar şi parţial adevărat.

Chiara, care înainte le făcea patul şcolăriţelor răsfăţate şi acum transmitea mesaje prin nordul Italiei, printre asasinii germani, clatină din cap.

— Şi să nu ştiu că sora mea a murit? Nu. Pentru că a şti de ce sunt în stare unii oameni e cel mai important lucru din lume, dacă îl laşi să te conducă.

Până la urmă Chiara cedează şi începe să plângă în braţele lui Alix. Când sughiţurile de plâns sunt domolite de

somn, Alix se furişează afară din colibă şi porneşte pe urma mirosului de fum de ţigară.

îi e imposibil să-şi închipuie că Matteo face altceva decât să plângă, atunci când îl găseşte. I se strânge inima gândindu-se la ce a trebuit să îndure acest om timp de douăzeci şi cinci de ani.

— Povesteşte-mi de sora ta, îi spune ea, aşezându-se pe o piatră un pic mai departe de el, astfel încât amândoi să aibă companie, dar şi intimitate.

El trage din ţigară şi suflă fumul într-un nor meditativ.

— întotdeauna şi-a închipuit că, dacă se va căsători şi va avea copii, va fi absolut fericită. Doar eu şi Chiara ne-am dorit mai mult. în fiecare an, de ziua noastră, ne făcea prăjituri şi anul trecut a venit în munţi cu o prăjitură făcută din făina pe care o păstrase tot anul. Mi- a spus să am grijă. Trebuia să-i spun şi eu acelaşi lucru.

Iar Alix ştie că în ciuda a ceea ce-i spusese Chiarei, Matteo se simte vinovat de moartea surorii lui.

— Vino aici, îi spune ea cu blândeţe, ridicându-se.

El se apropie şi o strânge în braţe cu putere, lipindu-şi trupul de trupul ei, ca şi cum nu ar fi putut să supravieţuiască fără puţină tandreţe, fără o secundă de

frumuseţe printre ruine. Ea îi atinge obrazul, el îşi lipeşte fruntea de a ei, cu respiraţia caldă pe faţa ei, lipiţi unul de celălalt într-o apropiere care ar fi putut deveni fizică dacă vreunul dintre ei ar fi permis asta. Dar ea ştie că nu-şi permite să se îndrăgostească de Matteo. Ochii lui, fixaţi asupra ei, spuneau acelaşi lucru – că dacă s-ar îndrăgosti, ar deveni neputincios. Trebuie să dea tot ce are pentru cauza Italiei, mai ales după această seară.

Se întorc la stână ţinându-se de mână şi ea se culcă cu capul sprijinit de umărul lui, ghemuită lângă el, iar el o ţine în braţe. O secundă aproape că îi vine iar să plângă – că momentul acesta e cea mai intimă interacţiune pe care a avut-o cu un bărbat, complet îmbrăcaţi, fără măcar să se sărute, lăsând doar ca mângâierea ei uşoară pe pieptul lui şi mişcarea degetului lui pe braţul ei să vorbească despre ce ar fi putut să fie dacă lumea ar fi fost altfel.

— Dacă ar fi fost alte vremuri, murmură el.

Ea îl sărută uşor pe obraz.

— Da, spune ea.

A doua zi dimineaţă, înainte ca ea să plece, Matteo îi pune în mână o bucăţică de hârtie. Pe ea scrie:

Pentru Alix,

Bisous şi bacio.

Toată dragostea mea,
Matteo

— Câteodată am impresia că nu mai sunt eu, îi spune el foarte încet. Ca şi cum mă transform în Bacio, iar el nu e...

Se întrerupe şi încearcă din nou.

— Mă străduiesc să ţin o bucată din mine departe de toate astea, Alix. Nu trebuie să-i dau totul lui Bacio, pentru că el trebuie să se confrunte cu naziştii, care sunt nişte sălbatici. Aproape nimeni nu-mi mai spune Matteo. Aşa că ţi-l dau ţie pe Matteo, să mi-l păstrezi pentru vremurile în care toate astea se vor sfârsi.

Alix clipeşte o dată, pe urmă încă o dată şi iar, a treia oară, dar lacrimile tot i se preling pe obraji – lacrimi inutile, pentru că nu există o reacţie fizică umană care să poată exprima durerea pe care o simte când el o roagă să fie custodele sufletului său.

— Matteo, spune ea cu voce nesigură, iar el zâmbeşte puţin când îşi aude numele. îţi promit.

CAPITOLUL 21

Revenită la Berna, Dulles se repede la

ea, spumegând pentru că a plecat fără să spună, până când ea îi povesteşte despre aşa-zisul agent britanic, după care el îşi îndreaptă furia spre britanici. Planul lui Alix este să pună în mişcare BSS-ul din Brindisi, dar acasă o aşteaptă un bilet de la Esmee.

Am fost la un French 75 cu o colegă de şcoală, seara trecută. Vorbeam despre grădinile pe care ne- ar plăcea să le vizităm, după care am trecut la biserici. Am făcut o listă cu favoritele noastre. Sainte-Chapelle, Mont-Saint-Michel, Domul din Milano, Paroisse Française şi Basilica Sf. Francise din Assisi. Asta m-a făcut să îmi aduc aminte să mă spovedesc luna asta şi să spun nişte rugăciuni. Salut ô Reine este una dintre preferatele mele; îmi amintesc că a ta era Mère de Miséricorde. Sunt prea ocupată să mă duc duminica, iar miercurea dorm până târziu. Vineri ar fi posibil, pentru că sâmbăta este pentru cine târzii.

Referirea la grădini făcută de Esmée, cuvântul care în codul lor însemna Italia, sugera că, mai întâi, trebuia să descifreze nota aceea. French 75 însemna că fusese la Ritz şi vorbise cu Frank, care se dovedeşte a fl un nepreţuit membru al mişcării de

rezistenţă. în mod clar, Frank i-a spus lui Esmee de cineva care are informaţii pentru Alix, referitoare la Italia. Iar informaţia aceea – sau persoana? – o aşteaptă probabil la *Paroisse Française* – Biserică Franceză – din Berna: a patra de pe listă, după cum stabiliseră în ascensor. Nu exista alt motiv pentru care Esmée să o trimită pe agnostica Alix la spovedanie, să se roage, era un indiciu.

Iar sâmbăta, a patra de pe listă, era data probabilă. Mai sunt încă patru sâmbete rămase în iulie – scrisoarea făcuse două săptămâni pe drum. Ştie care îi sunt planurile pentru weekendul viitor – şi pentru celălalt.

Arde scrisoarea cu grijă, uitându-se la cuvintele care dispar, şi speră că ce va afla din confesiune o să-i ajute pe Matteo şi pe Chiara. Până atunci trebuie să încerce să facă tot ce îi stă în putere.

începe cu o telegramă pentru Leone. TRIMIT PARTEA MEA, CONFORM ÎNŢELEGERII, scrie ea ŞÎ adaugă un raport detaliat cuprinzând tot ce a văzut în Italia şi tot ce i-au spus partizanii – despre moralul naziştilor, al fasciştilor şi al italienilor de rând, detalii despre centrul de tortură pe care Pietro Koch îl avea în Milano, şi care era cunoscut drept *Villa Triste,* informaţii despre *Battaglione Lupo,* o grupare alcătuită din fanatici de-ai lui II

Duce, plătită să vâneze partizani, adunări, tot. ACUM TRIMITE NAIBII PARTEA TA, încheie ea. BISOUS.

Leone răspunde într-o oră. Citind printre rândurile telegramei, are impresia că şi pe el îl frustrează britanicii şi că a folosit raportul ei ca pe o binevenită muniţie pentru a pune lucrurile în mişcare. Lucru pentru care ea îi e extrem de recunoscătoare. Resursele adecvate trimise de BSS vor împiedica alte asasinate în masă şi vor ridica moralul partizanilor, astfel încât să poată deveni o forţă de care germanii să se teamă.

Peste o săptămână, Alix primeşte un bilet de la Matteo, prin care îi confirmă că oamenii lui sunt pregătiţi să primească pachetele de la BSS în punctele de paraşutare. îi spune că şi acum visează oameni cu răni pe care el nu le poate vindeca. *Mai visez şi că nu o să te mai văd*
niciodată.

Alix închide ochii când citeşte cuvintele f acelea.

în biletul pe care i-l trimite drept răspuns îi spune că se visează în braţele lui – nu pe podeaua unei colibe de cioban după un masacru, ci într-o cameră în care nu mai e nimeni. Doar ei doi. Intenţia ei e să aducă viitorul mai

aproape de el, dar în plus, ea chiar visează la asta.

Asta înseamnă că nu e fidelă? Poate că da. Dar speră ca Bobby să aibă şi el pe cineva la care să viseze, o imagine mai spectaculoasă, care să-i păstreze speranţa, spre deosebire de cea a nopţii deprimante pe care au petrecut-o împreună.

Sâmbătă, pe înserat, Alix se îmbracă cu cel mai şters costum pe care îl are, îşi pune pălăria pe cap, ca să-şi ascundă părul, şi se duce la Biserica Franceză. E o clădire veche, înaltă şi subţire, cu ferestre înguste şi arcuite de o parte şi de alta şi un mic turnuleţ ciudat pe la jumătatea ei, care seamănă cu o cupolă căreia i s-a interzis să răsară. E cea mai veche biserică din oraş, şi ea se simte apăsată din toate părţile de credinţa dinăuntru, simte şoaptele rugăciunilor spuse de-a lungul secolelor. O cuprind fiori.

Intră în biserică pe uşa din spate, astfel încât să n-o vadă nimeni care se aşteaptă să vină pe usa din fată.

înăuntru, arcade albe de piatră aruncă umbre peste tot, la fel şi corul de lemn de deasupra altarului. Deasupra lui, tuburile aurii ale orgii se înalţă precum nişte regi. Nu se simte confortabil aici, şi dacă nu ar fi fost Matteo şi Chiara, s-ar fi întors şi ar fi plecat.

Se forţează să respire. Se forţează să rămână. Se forţează să se gândească la cum va fi faţa lui Matteo în următoarea seară, când va vedea primul avion american deasupra capului său, cu doi agenţi BSS, două echipamente radio, cu puşti, muniţie, bani, tutun, dinamită şi detonatoare.

Mai calmă acum, identifică locul unde se află confesionalul, care e întunecat. Mic. Ascuns privirilor. Nu va avea la ea decât pistolul şi prezenţa de spirit.

închiderea uşii confesionalului îl avertizează pe cel de dincolo de paravan că a venit, iar ea simte uimire în vocea lui atunci când spune:

— Salut ô Reine.

Era clar că se aşteptase să fie avertizat de sosirea ei, iar asta însemna că a făcut bine să intre pe uşa din spate.

— *Mère de Miséricorde,* spune ea parola.

— *Une Femme.*

Acum e şi mai multă uimire în vocea lui.

— *Oui.*

Ceva din vocea lui o face să se bucure că el nu ştie cine e. E o voce dogită, care hârşâie consoanele şi demonstrează că nu e vorbitor nativ de franceză; oricât ar încerca, r-urile lui scrâşnesc ca gheaţa, nu au graseierea necesară. Un cocktail ratat, făcut din şampanie şi şnaps în

părţi egale şi servit cu gheaţă. Periculos.

Vorbeşte franţuzeşte pentru că nu vrea ca ea să ştie care e limba lui maternă. Ea bănuieşte că e germana – asprimea îl trădează. Se întreabă cum alterează consoanele accentul ei american şi speră că pronunţia ei seamănă mai mult cu bulele din French 75 decât cu mahmureala. îşi spune aceste lucruri încercând să-şi recapete umorul. Dar pumnii i se încleştează în faţă ca ai unui penitent, încercând să-şi alunge neliniştea.

Una dintre strane scârţâie din cauza lemnului care trosneşte. Pe sub uşă se strecoară aerul şuierând. Evlavia din aer e sufocantă.

în cele din urmă, el spune:

— Te interesează Italia.

Ea aşteaptă, lăsând tăcerea să exprime interesul ei.

— Mai mulţi comandanţi germani sunt interesaţi de un sfârşit mai rapid în Italia, continuă el. Mi s-a spus că poţi să ne pui în legătură cu cineva care ar putea să ia în calcul negocieri pentru...

Capitulare? Despre asta vorbeşte? Inima începe să îi bată atât de tare, încât o aude. Dacă germanii capitulează în Italia, moralul soldaţilor germani de pretutindeni va fi afectat. Războiul chiar se va sfârşi. Strânge ochii şi mai că zâmbeşte.

— O concesie, încheie bărbatul.

Din punctul ei de vedere, o concesie e echivalentă cu capitularea.

— De ce? întreabă ea.

— Nu cred că cineva mai are acum îndoieli referitor la cine va pierde războiul – e doar o chestiune de timp.

— Va trebui să demonstrezi că nu e o înscenare.

— *Bien sur.*

îi spune numele unui gardian de la închisoarea *Le Nuove* din Torino, care are documente pentru eliberarea a cinci partizani închişi acolo. Ea poate alege cine va fi eliberat. Vor discuta din nou după eliberarea prizonierilor, şi astfel el îşi va demonstra puterea şi dorinţa de cooperare.

E atât de calm. E doar o tranzacţie, şi lipsa lui de emoţie o înspăimântă mai mult decât vocea. Dacă nu e implicat afectiv în negociere, atunci el are puterea. Nu are nimic de pierdut, însă Alix are. Nu trebuie să-l lase vreodată să afle lucrul acesta.

— Lasă mesajele pe care vrei să mi le comunici în teancul de cărţi cu imnuri, al cincilea exemplar de sus, spune el sec. Pagina 102. *Ciao.*

E semnalul ca ea să plece.

îi telegrafiază imediat lui Leone să îi confirme că Piersica – paraşutarea de provizii pentru partizani – va avea loc în

seara următoare. Trebuie să ia legătura cu Chiara, să-i spună de partizanii închişi, şi singurul mod în care poate face asta mai repede e prin intermediul operatorului radio care avea să fie paraşutat mâine în Val di Susa. Primeşte răspuns afirmativ.

îi e imposibil să doarmă în noaptea aceea şi în noaptea următoare, aşa că aşteaptă în birou şi sărută telegrama când ajunge, la aproape patru dimineaţa. BISOUS, PIERSICA A AVUT SUCCES. CONTACT RADIO STABILIT. LEONE.

E NEVOIE CA SORELLA SĂ FIE TRIMISĂ LA DRUM IMEDIAT, telegrafiază ea, regretând că la Berna – sau Drum, cum era numită codificat – nu există o staţie radio pentru mesaje.

TRANSMITEM.

Chiara ajunge două zile mai târziu şi este încântată să audă că Matteo poate alege cinci prizonieri care să fie eliberaţi.

— Ar putea fi o capcană, o avertizează Alix. Nu-l trimite pe Matteo la *Le Nuove,* altfel ar putea fi închis.

— O să se ducă indiferent de ce îi spun eu, răspunde Chiara, iar Alix ştie că are dreptate.

E o misiune pe care Matteo nu ar lăsa-o în mâinile altcuiva.

După cinci zile pline de emoţie, vine

un mesaj de la Leone: TRANSMISIUNE RADIO PRIMITĂ DE LA BACIO: CINCI PRIZONIERI ELIBERAT!. TOT! SUNT BINE.

Alix mai adaugă un nume de cod în Galeria Naţională, principala listă de criptograme din Berna: *La Voce.*

Dar pentru Dulles nu e de ajuns.

— Niciodată să nu ai încredere în cineva după o singură dovadă, spune el.

Iar ea e tentată să fie de acord cu el.

A doua zi, Dulles se aşază în faţa ei şi spune:

— E posibil să se termine totul luna asta. Războiul ăsta depinde de un singur om, şi dacă el nu mai e...

Inima ei bate mai repede. Singurul om la care putea să se refere Dulles era Hitler, şi singurul mod în care putea să nu mai fie, era să fie mort.

— Aliaţii sau germanii? întreabă ea, vrând să afle cine stă în spatele loviturii de stat sau al asasinatului.

— Agentul Abwehr. Gisevius.

în seara aceea Alix se culcă zâmbind. Moartea lui Hitler e iminentă. Asta va salva

Italia de la ruinarea cu bombe. Matteo şi Chiara vor supravieţui. Şi Matteo o va vedea *din nou* pe Alix.

Şi aşa, luna iulie trece cu Dulles binedispus, aşteptând zilnic vestea

morţii lui Hitler. Alix lucrează în fiecare noapte până târziu, coordonând paraşutările de provizii pentru partizanii care câştigă din ce în ce mai multe bătălii mărunte cu germanii.

Spre sfârşitul lunii, îi telegrafia lui Leone pe la miezul nopţii, când Mary ieşea din apartamentul lui Dulles.

— Trebuia să mă întâlnesc cu Allen la ora opt, să luăm masa.

Tonul e degajat şi ochii îi sunt trişti.

— Nu ştiu unde e.

Alix îi prepară lui Mary un cocktail şi adaugă, încercând să o înveselească.

— E bine că Gisevius face ce trebuie.

Presupune că Mary, care cultivase relaţia cu agentul Abwehr, împreună cu Dulles, ştie de planul de asasinare.

— Da? face Mary, uitându-se la ea printre gene, şi Alix îşi dă seama că nu ştie nimic – dar că, dacă la un moment dat se gândise să plece în weekend cu Gisevius însemna că nutreşte pentru el sentimente mai profunde decât cele pe care trebuie să le aibă un agent pentru un informator.

Alix se aşază pe un fotoliu. Un soţ. Un amant. Un informator cu care Mary se gândise să se culce. Ce mizerie! Alix nu poate spune decât:

— Ştii că dacă Dulles nu ţi-a spus, nici eu nu pot. Scuze.

Mary ridică din umeri, un gest mărunt

şi neputincios, şi se aşază şi ea pe fotoliu.

— Nu-i nevoie. Reticenţa lui Allen e în fişa postului, nu e ceva personal. Personal e când...

Pentru prima dată de când o cunoştea, Mary se opreşte şi nu mai spune cine ştie ce adevăr brutal pe care intenţionase să-l spună.

— Ştii, spune Alix în liniştea subită.

Se întreabă dacă de data asta ceea ce nu vrea Mary să spună e ceva care ar trebui spus – şi dacă nu ar putea cumva să-i dea Alix vreun sfat, vreo vorbă de duh sau măcar o consolare.

— Eşti singura persoană care mi-a povestit vreodată de adevăratele complicaţii care ţin de căsătorie, copii şi fidelitate. Poate că faptul că am învăţat cum să transmit mesaje clandestine în Italia mă va ajuta cu ceva în viaţă după război, dar eu cred că lucrurile pe care mi le-ai spus tu îmi vor fi mai utile.

Pentru că am de gând să fac exact opusul, adaugă Alix, dar doar pentru sine.

— Ei, atunci presupun că nu pot rata şansa de a te lumina şi mai mult.

Vocea lui Mary e nesigură, gata să se gâtuie.

— Tu ai impresia că soţul meu e personajul pozitiv, pentru că el e cel înşelat.

Alix strânge din ochi, pentru că nu-şi dăduse seama că felul nemeritat în care o judeca pe Mary se vedea atât de bine pe faţa ei.

— Cu puţin timp înainte să mă căsătoresc cu Jean, continuă Mary cu răceală, mi-a arătat un teanc de scrisori pe care o pusese pe servitoarea mea să i le trimită în timp ce era plecat, ca să-i spună cum mă comport şi cine vine în vizită la mine. Aşa că i-am spus lui Jean că nu vreau să mă mai căsătoresc cu el. M-a lovit atât de tare, încât mi-am pierdut cunoştinţa. Asta nu-i vreo intrigă; e viaţa şi e dragostea, aşa că ce face sau nu face Allen nu mă poate răni.

— Asta nu e dragoste, protestează Alix, regretând că a lăsat să continue această discuţie. Dragostea e ceva ce aperi cu propria ta viaţă, nu ceva ce distrugi.

Dar dacă nu e dragoste, atunci e viaţă? Simte că se cutremură. Dacă e, atunci e aproape la fel de rea ca războiul.

Mary dă peste cap alt cocktail şi e clar că lecţia din seara aceasta nu e încă gata.

— Ieri, Allen a dat buzna în camera mea de hotel. *Repede,* mi-a spus el. *Trebuie să-mi limpezesc mintea.* După care m-a pus pe canapea şi în mai puţin timp decât mi-a luat mie să-ţi povestesc asta, a terminat. înainte să plece, mi-a

spus că a fost exact ce îi trebuise. Nici măcar nu m-am gândit: *dar ce îmi trebuie mie?* Am încetat să mă mai gândesc la astfel de lucruri cu mult timp în urmă. Tot ce trebuie spus e că nu există dragoste. Există numai tranzacţii. Contul bancar al femeii nu e niciodată gol pentru bărbatul care vrea să facă tranzacţii cu ea.

Alix se ridică. Tocmai întrevăzuse un viitor pe care nu voia să-l vadă: ea şi Bobby într-un apartament aflat în posesia lui, capabil să o lovească – nu *ar face asta niciodată, nu-i aşa?* capabil să se vadă cu o altă femeie ori de câte ori ar avea nevoie să-şi limpezească mintea. Alix ar fi ca soţia lui Dulles, conştientă de aventurile lui, dar prefăcându-se că nu e, sau ca Mary – încercând o răzbunare nesatisfăcătoare. Dar celelalte tranzacţii în care Alix e implicată, cu oameni care se ascund în spatele paravanului de la confesional şi fac troc cu prizonieri – cu vieţi omeneşti? Ce i se va cere să-i ofere lui *La Voce* în schimbul acelor vieţi?

Mary îşi încheie lecţia cu o voce care nu mai e gâtuită, ci pragmatică.

— Allen mi-a spus de la început că nu se poate căsători cu mine. *Dar,* mi-a spus el, *te vreau.* Trebuia să fie o ofertă suficient de bună. Neapărat. Am acceptat-o.

înainte ca Alix să poată răspunde, uşa se deschide şi intră Dulles, cu un damf de alcool care îl face să fie periculos într-o cameră în care arde focul.

— Mary! strigă el. Unde e mâncarea?

Alix ar vrea să-i arunce mâncarea în cap, din partea lui Mary.

— E încă în viață.

Câteva zile mai târziu, Dulles înjură obscen, după care se apleacă peste birou ca un om cu speranţele spulberate. Alix nu se gândise niciodată la Dulles ca la un om care poate avea speranţe, ci doar pretenţii. Dar nici măcar el nu poate să ordone moartea lui Hitler. Bomba pe care complicii lui Gisevius au pus-o în buncărul lui Hitler explodase, dar Fuhrerul avea o mie de vieţi. Şi abia dacă folosise una dintre ele, scăpând doar cu câteva zgârieturi.

Repercusiunile sunt imediate. Conspiratorii din Germania sunt prinşi. Gisevius dispare, luând cu el şi legătura cu cercul naziştilor. Viitorul glorios la care sperase Alix se îndepărtează. Mary solicită o săptămână de cocktailuri. Presiunea unei lovituri majore în Italia se intensifică.

— Ne trebuie o nenorocită de victorie, spune Dulles aproape zilnic.

Aşa că Alix lucrează mai intens ca oricând cu Chiara şi Matteo pentru a

extinde reţeaua de curierat până la Milano. îi echipează pe partizani cu dotări pe care le organizează prin intermediul lui Leone. Şi acele paraşutări de provizii aduc în final victoria pe care o doreşte Dulles.

Bisous, scrie în biletul pe care Matteo i-l trimite lui Alix, *sunt peste şaizeci de mii de oameni în munţi acum. Am aruncat în aer şaptezeci şi cinci de poduri şi am scos din uz douăzeci de linii de cale ferată. Naziştii s-au predat la Domodosolla, Cannobio, Piaggio Valmara, Creola, Varzo şi în toată valea Formazza. Ne trebuie arme şi provizii ca să păstrăm terenul, pentru că se aşteaptă represalii. Bacio, bacio.*

Matteo îşi încheie întotdeauna mesajele trimise prin curier în acelaşi fel: numele lui de cod scris cu literă mare, ca să ştie de la cine e mesajul, şi repetând cuvântul – un sărut doar pentru ea. Fiecare mesaj de la el e preţios, pentru că reafirmă faptul că şi el are probabil o mie de vieţi. Iar mesajul acesta e şi mai preţios decât de obicei, pentru că rezultatele muncii depuse de Alix, de Chiara şi de Matteo, şi de *staffettele,* şi de toţi partizanii sunt de necontestat – douăsprezece oraşe sub controlul partizanilor în Italia ocupată de nazişti!

Acum nimic rău nu se mai poate

întâmpla. Partizanii câştigă bătălii. Nu trebuie decât să păstreze controlul oraşelor până când Aliaţii vor putea străpunge Linia Gotică, ca să pătrundă în nord. în mod sigur asta se va întâmpla curând.

CAPITOLUL 22

într-un efort de a face ca totul să se termine mai curând, Alix îi lasă un bilet lui *La Voce* în cartea de imnuri. îl va mai verifica o dată, şi pe urmă ea şi Dulles îl vor lăsa să aibă o întâlnire
cu Comandamentul Aliat ca să discute despre capitulare. Parisul era acum eliberat, aşa că de ce să nu fie şi Italia? Aproape că ţopăie în drum spre Biserica Franceză în ziua întâlnirii cu el, zâmbind la atingerea aerului rece care prevestea iarna şi la perspectiva eliberării tuturor, poate la finalul lui 1944.

Dar paşii ei încetinesc când intră în biserică, îi simte mirosul. Parfumul scump are o greutate care persistă sau sufocă, în funcţie de sentimentele pe care le are interlocutorul celui care îl poartă. E nevoită să-şi controleze respiraţia în timp ce intră în confesional.

— Care e locul tău preferat din Paris? întrebarea lui o ia complet pe nepregătite,
absolut surprinsă.

— Poftim? îl pune în gardă cu uimirea ei.

Trebuie să nu se mai gândească la eliberare şi să-şi recapete sângele rece.

— Ritz, spune ea, amintindu-şi ce i-a spus Mary: dacă dezvălui cuiva un lucru personal, şi el va face la fel – dacă e într-adevăr de partea ta.

Şi asta trebuie să afle Alix – poate avea încredere în *La Voce?*

El râde.

— Şi al tău? Un loc în care accentul tău german nu se simte, presupun, forţează ea nota, ştiind că îl va irita şi sperând să-l ia şi ea pe nepregătite. Ar trebui să fie un loc zgomotos. Un bar? Un bordel?

— Ritz, răspunde el cu răceală.

— Minţi.

Scaunul hârşâie. O să plece.

Ea îl presează.

— Nu ţi-e frică de o femeie, nu?

Poate să audă cât de nemişcat stă el, de partea cealaltă a paravanului.

— Mai vreau o dovadă, spune ea. Pe urmă îţi aranjez întâlnirea cu Aliaţii. Amândoi avem un şef pe care trebuie să-l mulţumim.

Şi-a formulat oferta în asa fel încât să-i transmită că vrea ceva de la el, permiţându-i să domine din nou conversaţia. îl lasă să savureze momentul înainte să-l întrebe:

— Ce pun naziştii la cale pentru partizani?

Râsul lui e fals şi zgomotos, iar ea are impresia că încearcă să-şi ascundă uimirea. Se aşteptase să i se ceară ceva mai greu. Fir-ar. Se expusese în faţa lui.

— Operaţiunea Nachtigall, spune el, şi scârţâitul scaunului îi arată că s-a aşezat la loc. Toamna de foc. Patru mii de soldaţi şi tancuri

vor porni în curând spre văile din jurul oraşului Torino ca să radă partizanii de pe faţa pământului.

Ea se îmbărbătase înainte ca el să răspundă, aşa că, în ciuda şocului pe care i-l provoacă vorbele lui, răspunde pe un ton relaxat.

— Care e locul tău preferat din Paris, pe bune?

El tace un moment, după care spune:

— O braserie din Paris eclipsează orice restaurant din alte oraşe. Nu e doar mâncarea, e senzaţia că eşti... răsfăţat. Am de gând să mă întorc acolo după ce toate astea se vor termina.

Când se ridică, ea nu încearcă să-l oprească. Amândoi au ce le trebuie. Dar pe urmă el spune:

— Sper că partizanii tăi îşi dau seama cât de mult îi iubeşti.

Cuvintele lui sunt pline de maliţiozitate, sunt un pumnal scos din teacă şi băgat la loc odată cu răspunsul.

— Brasserie Lipp.

Două cuvinte rostite pe tonul melancolic al adevărului.

Nu, nu, nu, îşi spune Alix în gând pe 13 noiembrie, ascultând la radio *Italia Combatte,* ştiind deja ce e pe cale să spună generalul Alexander, comandantul trupelor aliate din Italia. Aliaţii nu au făcut suficiente progrese în Italia, rămăseseră blocaţi în Bologna, în spatele liniilor naziste de apărare care erau impenetrabile. Noroiul şi ploaia erau condiţii de luptă mortale şi epuizante, aşa că Aliaţii se pregăteau acum să ierneze, urmărind păstrarea teritoriului, şi nu avansarea. Alexander le spune partizanilor că deşi au supravieţuit Toamnei de foc – în parte datorită avertismentului dat de *La Voce* – trebuie să stea pe loc şi peste iarnă.

Dar cum poate o armată de partizani să stea pe loc? oamenii nu se pot întoarce acasă – naziştii i-ar ucide. Singura lor opţiune este să se ascundă în munţii îngheţaţi toată iarna şi să îngheţe cu foarte puţină hrană, bazându-se pe *staffette* care să le aducă provizii. Vor pierde toate oraşele şi toată valea pentru care s-au luptat – nemaiavând paraşutările aliate, nu vor mai avea nici arme, nici muniţie. Cel mai rău dintre toate e că naziştii vor auzi transmisiunea asta – e făcută la o staţie de radio publică, pentru Dumnezeu. Alexander putea la fel de bine să-i pună pe partizani să iasă din

ascunzători cu mâinile ridicate. Matteo nu are suficiente vieţi ca să supravieţuiască unei astfel de situaţii.

Alix face singurul lucru de care e capabilă. Ia trenul spre Zermatt şi aşteaptă în magazia din curtea cabanei Ninei, ştiind că o să treacă peste graniţă Chiara, poate cu vreo zece partizani care, eventual, îşi vor îndrepta armele spre ea şi îi vor spune că generalul tocmai le-a semnat condamnarea la moarte.

Uşa magaziei se deschide după miezul nopţii.

— Ce naiba, Alix?

Nu e Chiara, e Matteo, furios, ceea ce e şi mai rău. Ar fi preferat zece partizani înarmaţi.

Nu poate spune niciun cuvânt. Ea i-a băgat pe Matteo, pe Chiara şi pe toţi ceilalţi în mizeria asta – ea e Ariadna, iar pânza ţesută de ea e letală.

îi oferă unicul plan pe care îl are, stând în întunericul unei magazii luminate doar de o lampă cu petrol care face să strălucească furia şi durerea din ochii lui Matteo.

— Sursa care m-a informat de operaţiunea Nachtigall poate să-mi spună în ce loc plănuiesc naziştii să atace, spune ea. O să-l oblig să mă prevină dinainte de cât mai multe acţiuni de adunare şi de atac, ca măcar

să fiţi pregătiţi.

Furia dispare din ochii lui Matteo, înlocuită de ceva mai greu de suportat – epuizarea. Ea nu-şi dă seama cum poate el să menţină ridicat moralul a mii de partizani care tocmai au auzit că Aliaţii le întorc spatele. Nu-şi dă seama cum poate el şi să stea în picioare.

— Trebuie să dormi, îi spune ea. Măcar stai jos.

El se lasă să alunece pe perete şi se aşază pe jos cu coatele sprijinite în genunchi şi cu privirea în gol.

Alix strânge din buze, simţind o durere ascuţită în gât. Se lasă pe vine lângă el şi îi atinge mâna cu blândeţe.

— Nu ştiu ce fel de om o să fiu când se va

termina asta, îi spune el pe neaşteptate, cu vocea răguşită. Dacă s-ar termina acum, m-aş putea uita în urmă şi aş spune că lucrurile pe care le-am făcut au fost necesare. Dar dacă mai durează câteva luni sau ani, atunci...

Clatină din cap şi Alix îi strânge mâna mai tare.

— Eu vindecam oamenii, spune el, uitându- se la ea, după care îşi întoarce privirea. Acum eu sunt vinovat că au nevoie de doctor. Sau mai rău.

— Matteo, şopteşte ea, apropiindu-se mai mult şi încercând să-i caute privirea. Tu nu ai dat foc niciunui om.

Tu nu ai intrat în niciun oraş ca să obligi femeile şi copii să se uite cum le ucizi tu bărbaţii nevinovaţi. Poate că a trebuit să ucizi – dar nu ai asasinat niciodată pe cineva. Ştiu asta.

El îşi sprijină fruntea de fruntea ei.

— Dar cât va mai dura până o voi face?

Cum ar putea cineva să nu plângă când îl aude pe un bărbat care luptă pentru libertate reproşându-şi lucrurile pe care războiul îl obligă să le facă? îi pune palma pe obraz, iar el întoarce capul şi i-o sărută.

A rămas în noaptea aceea cu atingerea gurii lui Matteo pe palma ei. O ţine la piept, dorindu-şi să îi ducă generalului Alexander acea micuţă dovadă, să îl oblige să se uite la ea şi să înţeleagă că războiul înseamnă şi sângele, şi cicatricile din inima unui om – invizibile, dar poate mai greu de suportat decât rănile care ucid.

în drum spre Berna, citeşte în ziar ce le-au transmis cei din CLN partizanilor, ca răspuns la decizia generalului Alexander. *Durate:* înduraţi. Nu cedaţi.

Nici Alix nu va ceda. Va negocia cu *La Voce* ca să obţină ce îi trebuie.

Se duce direct la Biserica Franceză, caută cartea de imnuri şi o deschide la pagina 102. Imnul se numeşte *Când Mirele va veni.* în timp ce pune hârtia în

carte, privirea îi cade pe cuvintele:

Când Mirele va veni
Atunci toti trebuie să ne adunăm
în jurul tronului său veşnic, să ne auzim osânda;
Vei auzi oare că te primeşte cu bucurie în lumina eternă,
Sau Dispari, blestematule, în noaptea fără sfârşit?

Se cutremură când păşeşte din nou în întunericul nopţii.

în fiecare zi verifică dacă a primit răspunsul în cartea de imnuri. în fiecare zi planifică şi organizează împreună cu Dulles.

După o săptămână primeşte răspuns. Se întoarce la biserică în seara aceea, după cum i s-a spus, şi intră pe uşa din faţă. îi spune lui *La Voce;*

— S-a stabilit o întâlnire la Lugano cu oamenii cu care trebuie să vorbeşti despre capitularea Italiei. Dar întâlnirea va avea loc doar dacă mă avertizezi în prealabil de atacurile naziştilor asupra partizanilor.

Asta e – momentul în care ea s-a compromis. Dulles o va concedia în mod sigur dacă află că i-a spus lui La *Voce* că întâlnirea este condiţionată. întâlnirea e aranjată, data e stabilită, iar Dulles e ca un cocoş care cârâie mândru că e posibil

ca datorită lui să se încheie o parte din război. Această întâlnire va avea loc indiferent de răspunsul lui La *Voce.*

A depinde de un informator despre care nu ştii nimic înseamnă a fi în cea mai precară poziţie posibilă. Dar şi poziţia lui Matteo este precară. *Cât va mai dura până când o voi face?* Cuvintele acelea răsună în capul lui Alix în fiecare noapte, însoţite de imaginea lui Matteo, cu un cuţit în mână şi un cadavru la picioare.

— Am demonstrat deja că sunt o sursă de încredere, spune el. Nu vă mai dau nimic.

— Ori nu poţi? spune ea, ştiind că împinge lucrurile prea departe.

Dar el nu-şi pierde cumpătul – spre deosebire de ea.

— Vă voi spune data şi locul următorului atac asupra partizanilor doar când comandanţii mei vor fi în Lugano la întâlnire. Nu vă mai dau nimic pe degeaba.

Ea e de acord. Nu are de ales. *Să nu confunzi niciodată simpatia faţă de cineva cu calitatea informaţiilor pe care ţi le dă,* le spusese Dulles ei şi lui Mary. Poate că Alix se temea de La Voce, dar asta nu însemna că nu va fi util.

Se întoarce în Herrengasse şi îl roagă pe Dulles să amâne întâlnirea, spunându-i că superiorii lui *La Voce*

încep să-şi piardă curajul.

în ziua cu întâlnirea, în cartea de imnuri apare un bilet cu detalii referitoare la următorul atac asupra partizanilor. Ea abia are timp să-i telegrafieze lui Leone, să-i spună să comunice prin radio cu partizanii. Partizanii vor putea să se mute într-o altă locaţie şi să se ascundă, la fel ca oamenii din oraş, fără ca nimeni să fie rănit.

Dulles se întoarce de la Lugano mai mândru ca niciodată. însuşi Obergruppenfiihrer-ul Karl Wolff luase parte la întâlnire. Şi *La Voce* făcuse ce trebuia. Probabil că lucra cu Wolff pe o anumită funcţie, din moment ce pe el îl însărcinase cu aducerea Aliaţilor la masa negocierilor. Şi, se gândeşte Alix, dacă Dulles şi aliaţii fac înţelegeri cu Karl Wolff, e puţin probabil să mai fie nevoită să-i ceară ceva lui *La Voce.*

CAPITOLUL 23

New York Times

1 martie 1945

Tensiunile cresc în Europa în urma rapoartelor conform cărora Hitler şi elita trupelor naziste, SS-ul şi Gestapoul plănuiesc să se retragă într-o fortăreaţă din Alpi dintr-o zonă aflată la graniţa dintre Elveţia, Italia şi Austria, ca ultim post de rezistenţă. Previziunea unei lupte sângeroase care va prelungi războiul cu alte luni sau ani i-au pus pe jar pe preşedinte şi pe cei din Comandamentul Suprem Aliat. Expulzarea forţelor germane fanatice din această zonă intens apărată, fără pierderea altor mii de vieţi, pare să fie una dintre cele mai dificile misiuni din acest război. Trupele de elită pe care Hitler le-a ales ca principali apărători ai acestei fortăreţe sunt atât de temute, încât au fost poreclite „Vârcolacii".

Această ascunzătoare din munţi, cunoscută drept Reduta Naţională, este un complex de pivniţe prevăzute cu aer

condiţionat, aprovizionate cu suficiente cantităţi de apă, echipament militar şi hrană ca armata germană să reziste fără probleme cel puţin douăsprezece luni. Aproape toate trupele disponibile din Italia vor putea să se retragă nestingherite de Aliaţi spre Reduta Naţională, pentru că drumul dinspre nordul ţării spre Alpi este liber.

— Nenorociţii de vârcolaci, mârâie Dulles şi trânteşte ziarul pe biroul lui Alix.

Alix îi pune ceva de băut, cu toate că e abia nouă dimineaţa.

— Bacio mi-a spus că nu e convins că Reduta asta există.

— Să-l ia naiba pe Bacio, mârâie iar Dulles, iar Alix îşi dă seama că azi toată lumea va fl o expresie injurioasă şi nu o persoană.

Dublează cantitatea de whiskey şi îşi pune şi ea un pahar.

A reuşit să îi facă pe partizani să treacă peste iarnă aproape intacţi mulţumită informaţiilor primite de la *La Voce* şi inteligenţei luptătorilor. Acum se pregătesc să lupte deschis, în sfârşit alături de Aliaţi, convinşi că sfârşitul este tentant de aproape. Dar dacă există un adăpost în munţi în care toate trupele din Italia se pot ascunde, şi în felul acesta războiul s-ar putea prelungi cu încă o iarnă, şi poate încă una...

Nimeni nu va mai supravieţui.

— Dacă e doar propagandă exemplar realizată? întreabă ea, alungându-şi gândurile pe care nu vrea să le analizeze undeva, în străfundurile minţii. Leone a auzit nişte zvonuri care spun că nu există.

Dar şi ea aude îndoiala din vocea ei.

— Tu documentează-te, îi spune el de parcă ea nu ar fi făcut-o deja. Nu există niciun soldat aliat în nordul Italiei, niciunul în afară de partizanii tăi, care să împiedice toate diviziile naziste să fugă într-o fortăreaţă în care ar putea rezista ani de zile. întreabă-l pe *La Voce.* Foloseşte-te de informatorii tăi nenorociţi.

Alix nu vrea să-l întrebe nimic pe *La Voce.* Dar pe urmă vine o altă telegramă de la Cartierul General al Forţelor Aliate care o face să închidă ochii.

INTERCEPTARE ULTRA TRANSMITE CĂ TOT ÎNALTUL COMANDAMENT GERMAN A PRIMIT ORDIN SĂ PLECE ÎN ZONA REDUTEI. NOI FOTOGRAFII AERIENE ARATĂ TRANŞEE ANTITANC, CAZEMATE DIN LEMN, ADĂPOSTURI ŞI BUNCĂRE ÎN VECINĂTATEA REDUTEI. SE CONSTRUIESC PISTE DE ATERIZARE. SOLICITĂM MAI MULTE INFORMAŢII. URGENT.

Lui Alix îi vine să dea cu telegrama de perete. Nu se poate întâmpla aşa ceva.

Cum naiba să le spună lui Matteo şi partizanilor asta? Cum poate să le menţină ea moralul ridicat şi să-i ţină pe toţi în viaţă pentru încă o perioadă nedeterminată?

Se duce în apartamentul ei şi scoate din şifonier rochia Vionnet pe care i-o oferise casa de modă când lucrase la *Harper's Bazaar.* E atât de albă, încât faldurile ei bat în albăstrui, şi e făcută dintr-o mătase atât de subţire, încât nu ascunde prea mult din rotunjimile corpului.

Costumată aşa, pleacă cu rochia ei la hotelul Bellevue Palace şi flirtează cu toti bărbaţii de la bar, documentându-se după cum îi ceruse Dulles. Dar despre Redută nu se vehiculează decât aceleaşi zvonuri deja auzite.

E aproape miezul nopţii când unul dintre curierii ei vine cu un mesaj: Matteo o aşteaptă în magazia cabanei de schi. Asta nu poate să însemne decât că s-a întâmplat ceva teribil.

Alix ia o maşină, pleacă în grabă spre graniţă şi îl găseşte pe Matteo cu ochii goliţi de orice speranţă.

— Chiara e la *Villa Triste.*

Nu, nu, nu.

Villa Triste din Milano se află sub comanda italianului Pietro Koch, un bărbat pentru care cuvântul ucigaş este prea blând. E un măcelar, iar vila este

camera lui de tortură. Prizonierii înfometaţi sunt puşi să privească printre gratii cum Koch şi banda lui prizează cocaină, beau şampanie, după care aleg câţiva captivi cărora le rup oasele şi le scot dinţii. Toate acestea în timp ce o femeie pe jumătate dezbrăcată dansează ca o nebună, transformând tortura în ceva atât de depravat, încât Alix abia dacă poate să înţeleagă.

Acum *La Voce e* singura ei speranţă.

Nu vă mai dau nimic pe degeaba.

Se cutremură. Oare ce va vrea? Şi se întreabă cu o repulsie neaşteptată dacă *La Voce* ştiuse dintotdeauna că va mai avea nevoie de el.

— Rămâi aici, îi spune ea lui Matteo. S-ar putea să-mi ia vreo două zile. Dar mă întorc. O să aibă grijă Nina de tine.

Conduce mult prea repede spre Berna, unde se duce la biserică şi se trezeşte – ea, agnostica Alix – plângând în genunchi, în timp ce încearcă să îi scrie lui *La Voce* un bilet. Aude un zgomot – paşi – şi se întoarce repede. Nu e nimeni. Dar lângă uşă este o carte cu imnuri deschisă, cu un bilet între file.

O vrei pe sora lui Matteo Romano, scrie în bilet, şi inima ei se strânge de frică. E urmărită, sau Matteo e urmărit, ori poate amândoi – e unicul mod în care *La Voce* ar putea să ştie ce vrea. Oricum ar fi, naziştii, sau cel puţin *La Voce,* ştiu

cine e Matteo.

Voi elibera doi partizani din Villa Triste, scrie în bilet. Se *vor întâlni cu tine la Trattoria Joia, pe Via Paolo Ucello din Milano, la ora opt seara, peste două zile. Vor avea pentru tine o ofertă de la unul dintre subordonaţii mei. Dacă o accepţi, fata aia, Romano, va fi liberă.*

Nemernicule, ar vrea să strige Alix. Ar fi putut să-i facă acum oferta. Dar vrea ca Alix să se ducă în Italia pentru asta. Se joacă cu ea. Iar ea e sigură că cineva care lucrează pentru *La Voce* a văzut-o plângând mai devreme, şi asta înseamnă că ei ştiu că Matteo e vulnerabilitatea ei. Cum se vor folosi de asta?

Oare toată povestea asta e o capcană în care ea se aruncă de bunăvoie? Oare loialitatea – sau poate sentimentul de vinovăţie – o orbeşte şi va avea de tras consecinţele?

Dar câţi dinţi va suporta Chiara să i se smulgă înainte să-i dea de gol pe Matteo şi pe partizani?

Alix iese din biserică şi porneşte spre Herrengasse. După care face un ocol prin piaţa dominată de Fântâna Mâncătorului de Copii, o ia prin pasaje, ascultând şi privind în jur, ca să se convingă că oricine ar fi fost pe urmele ei, a pierdut-o.

Până la urmă ajunge la un hotel ieftin din spatele bisericii, unde redactează

nişte scrisori pentru curierii ei, aranjând mutarea lui Matteo într-o casă de lângă un alt punct de trecere a frontierei, pe care nu îl folosiseră până atunci. Aşteaptă să se întunece, împrumută o altă maşină de la o altă persoană pe care o plătea, după care porneşte din nou spre graniţă. Vorbeşte cu Matteo foarte puţin, doar cât să-i spună care e planul ei.

Trecerea frontierei este epuizantă – sunt mai multe coaste abrupte decât pe prima lor rută, iar pădurea e deasă şi necruţătoare. Traversează în apropiere de lacul Como şi de cartierul general al Statului Fascist, aproape de pericol, după care iau mai multe trenuri indirecte ca să ajungă la Milano, mergând în zigzag.

Abia când ajung în gara centrală, Alix îi spune:

— Nu poţi veni cu mine. Ne întâlnim aici peste o oră.

Matteo dă din cap vehement.

— E posibil să fie o capcană, ca să te prindă pe tine, îi spune ea.

— E posibil să fie o capcană ca să te prindă pe tine, se răsteşte el.

— Eu nu valorez nimic pentru nazişti, spune ea. *La Voce* ştie că negocierile pentru capitulare vor fi anulate dacă mi se întâmplă ceva.

Nu ştie dacă e adevărat sau dacă

Dulles ar clătina doar din cap şi ar ofta din cauza neplăcerii de a-şi trimite personal telegramele.

Se îndreaptă spre Via Paolo Ucello, după ce memorase drumul deja, dându-şi seama că dacă ar scoate o hartă şi ar părea pierdută, ar ajunge la închisoare. îşi ascunsese părul roşcat cu o eşarfă şi îşi schimbase hainele de drumeţie cu haine luate de la o *staffetta.*

încearcă din răsputeri să nu se uite la afişele pe care scrie:

10 000 lire şi zece kilograme de sare pentru fiecare partizan predat lui Pietro Koch.

25 000 lire pentru informaţiile care duc la capturarea unui sabotor.

100 000 lire pentru o căpetenie de partizani.

Pe fiecare afiş e trecută adresa vilei Triste, şi ea descoperă îngrozită că e pe aceeaşi stradă pe care merge acum, că e la patru uşi distanţă, pe urmă la două, după care trece pe lângă ea şi casa arată ca o casă obişnuită de oraş, iar Chiara e de partea cealaltă a zidului.

Afişele sunt ţipătoare, lucioase şi intacte. Restul oraşului e în ruină.

în stânga ei, o stradă întreagă nu mai

există, îngropată într-un morman de moloz. Domul e o carcasă de piatră spartă. Zidurile fără acoperiş se înalţă ca nişte vestigii arheologice, numai că oamenii trec printre ele, oameni care par şi ei nişte ruine.

Nu e aer, doar un praf care îi astupă gura, precum o mână care vrea să o sufoce. Nu e cer senin.

O piatră se desprinde din turnul şubrezit al unei clădiri dărâmate şi nimeni nu tresare, în afară de ea. E un loc în care moartea cade din cer atât de des, încât a devenit ceva banal.

Ceva mai departe vede un cadavru, lângă unul dintre oribilele afişe care oferă bani în schimbul oamenilor. De gât avea agăţată o pancartă pe care scria: *Germanii plătesc cu bani, partizanii plătesc cu gloanţe,* şi înţelege că cel mort era fascist sau nazist, şi aceea era răzbunarea partizanilor.

Dacă ar plânge, lacrimile i-ar lăsa dâre prin praful de pe obraji.

Când ajunge, restaurantul i se pare o uşurare. Cum poate fi o uşurare intrarea într-o capcană?

Cei doi partizani eliberaţi sunt uşor de remarcat – au aceeaşi expresie secătuită de putere ca Matteo, dar faţa lor e colorată de vânătăi şi de sânge, şi nu au dinţi. Ei prevestesc viitorul Chiarei sau, poate, şi al lui Matteo.

Le spune parola şi ei răspund la ea. Până acum, este aşa cum a promis *La Voce,* nu e niciun semn de ambuscadă, dar ea îşi ţine mâna în geantă, pe pistol.

Partizanii îi spun că trebuie să se întoarcă la Villa Triste până la miezul nopţii, cu răspunsul ei la oferta propusă, altfel toţi deţinuţi! din închisoare vor muri.

— Care e oferta? întreabă Alix, convinsă că fiecare fibră din corpul ei se va revolta la auzul oricărei solicitări a naziştilor.

— Pietro Koch vrea un culoar sigur până în Elveţia. Ştie că până la urmă Aliaţii vor învinge şi nu vrea să rămână pe mâna lor.

Partizanul pare că vrea să scuipe pe podeaua restaurantului, atât de tare îl dezgustă ideea că cineva i-ar permite unui om cu o cameră de tortură să plece nestingherit în Elveţia.

— în schimb, îi va elibera pe toţi prizonierii din Villa Triste.

Dacă mai devreme îi venea să plângă, acum îi vine să urle. Nu e o ofertă. Este o bătaie de joc.

Şi ea nu poate autoriza ceva de genul acesta. Cum poate ea, care stă în siguranţă pe tron în Elveţia, să autorizeze salvarea criminalului sadic care se ocupă de Villa Triste? Ce îi vor spune familiile sutelor de oameni ucişi şi

schilodiţi de Pietro Koch dacă l-ar lăsa să plece liber, în schimbul vieţii prietenei ei?

La Voce, îşi dă ea seama acum, este genul de om care stă ascuns în spatele celor puternici, aşteptând să fie chemat când trebuie îndeplinite cele mai murdare sarcini. Şi ea colabora cu el. O sută de duşuri dacă ar face, tot nu s-ar mai simţi vreodată curată, mai ales după asta.

Nu poate să ia această decizie, pentru că nu ea trebuie să suporte consecinţele. Numai liderii partizanilor pot face asta.

îi roagă pe cei doi să o aştepte. Expresia feţei lor este una pentru care nu cunoaşte vreun cuvânt. E mai mult decât disperare – au uitat nu doar speranţa, ci şi ideea de speranţă.

La gară, Matteo vine repede spre ea şi se opreşte când îi vede faţa.

— Nu... începe el să spună.

— Nu e Chiara, se grăbeşte ea să-l liniştească.

îi spune ce vrea Koch.

Matteo loveşte cu pumnul în perete. Alix e cea care tresare de durere.

îi ia în palme pumnul învineţit şi îl trage repede de acolo – simpla lui prezenţă în Milano este periculoasă, fără să fie nevoie să atragă atenţia.

— Trebuie să vorbim cu Parri, spune

Matteo posomorât.

Alix dă din cap. Ca unul dintre liderii CLN, Parri este singurul care poate lua o astfel de decizie.

— Soţia lui Parri…

Matteo se opreşte şi Alix ştie că dacă nu l-ar fi ţinut de mână, ar fi dat cu pumnii în zid până şi-ar fi zdrobit oasele.

— Lisetta, soţia lui Parri, a fost luată odată cu Chiara. Şi ea e în Villa Triste. Şi e însărcinată.

Când Alix a văzut-o pe sora lui Matteo atârnată de copac, cu abdomenul despicat, a crezut că acela era cel mai oribil lucru la care va asista vreodată. Dar se înşelase. Există lucruri şi mai oribile decât acela. Parri va trebui să hotărască soarta soţiei şi a copilului său nenăscut, va trebui să se ploconească în faţa răului ca să îi salveze. Ce bărbat ar merita să facă asta vreodată?

Nu îşi vorbesc în timp ce merg către apartamentul în care se ascunde Parri.

El îi ascultă cu ochii goi. Pe urmă se apropie de gramofon. Alege un disc şi în cameră se aud două explozii de muzică, urmate de sunetul tânguitor al violoncelului. *Eroica* lui Beethoven, simfonia pentru eroi.

Iar Alix ştie ce va face Parri.

Toţi trei ascultă în tăcere. Când muzica se termină, Parri spune:

— Nu facem înţelegeri cu hienele!

Nu sunt lacrimi în ochii lui când vorbeşte, şi cuvintele lui semnează condamnarea la moarte pentru soţia şi copilul lui nenăscut – şi pentru Chiara – dar Alix aude sunetul lacrimilor care curg în el, precum percuţia din simfonia eroilor.

După ce pleacă de la Parri, Alix se uită la Matteo şi ceea ce vede în ochii lui îi face inima să-i tremure.

— Mai povesteşte-mi o dată visul acela, spune el. Cel care spuneai că va fi viitorul meu.

— Spuneam, începe ea şi i se gâtuie vocea. Vei avea şi tu fecioara ta brunetă, gaşca ta de copii şi cabinetul tău medical. Că toată lumea din Piemont va vorbi despre doctorul frumos care a luptat cu eroism în război şi care şi-a dedicat viaţa vindecării oamenilor. Iar tu spuneai că uneori fecioara ta are…

Iar i se gâtuie vocea, sfâşiată de cuvintele care odată fuseseră rostite cu atâta speranţă, iar acum reprezentau o rugăminte mizerabilă adresată lui Matteo de a nu face lucrurile care erau în ochii lui.

— Că fecioara ta are uneori părul roşcat, şopteşte ea.

îl trage într-un colţ întunecat al unei clădiri sfărâmate de bombe şi îşi scoate eşarfa.

— Roşu ca ăsta. Şi eu nu am spus atunci, dar aş fi vrut să spun că ea îl va săruta aşa.

El se apropie în acelaşi timp cu ea şi sărutul lor nu seamănă cu niciun fel de sărut de care ea să fi auzit sau pe care să şi-l fi imaginat vreodată. Nu e dintr-o carte; e dur, trist şi tânguitor, cu buzele lipite. Apăsarea corpurilor lor este dureros de dură, e implorarea ei să nu facă toate acele lucruri de care era capabil după discuţia cu Parri. Şi era şi declaraţia lui că va găsi cumva puterea de a nu face lucrurile acelea.

— Te iubesc, Alix.

Cuvintele sunt o suflare la urechea ei, atât de slabe şi de şterse, încât dispar înainte ca ea să fie sigură că le-a auzit. îl sărută iar, mai pasional decât înainte, iar el răspunde la fel, oferindu-i un soi de iubire care-i sfâşie inima – singurul soi de iubire pe care lumea îi va permite s-o aibă pentru el.

După ce se despart, obrajii ei sunt uzi de lacrimi. Nu ştie ce va face acum Matteo, dacă e în continuare bărbatul care i-a dat un bilet cu numele lui, pentru că a crezut că Matteo e o persoană care merită să fie păstrată – sau dacă La *Voce* a mai obţinut o victorie pe care nici măcar nu credea că o poate obţine.

Un sentiment violent şi copleşitor de durere o propulsează pe Alix înapoi spre Berna. Nu vrea să se furişeze, să meargă în vârful picioarelor sau să se uite peste umăr – vrea ca *La Voce* să vină după ea. îşi doreşte confruntarea.

Se duce direct la confesional, unde ştie că el aşteaptă.

— Asta nu a fost o înţelegere, spune ea. Pentru Parri a fost agonie.

— Şi pentru prietenul tău, Matteo? Cum a reacţionat el la vestea că sora lui va fi ucisă în

curând? o întreabă el.

Ea ar vrea să deschidă uşa, să lase să intre aerul, speranţa, lumina şi toate cele considerate de ea odinioară solide şi indestructibile. Ar vrea să lase să iasă afară răul, dar răul e pretutindeni.

Totuşi – era un pic de crispare în ultimele cuvinte rostite de *La Voce?* Mintea lui Alix răscoleşte prin toate lucrurile învăţate la cursul de recunoaştere a vocilor, căutând acea mică fisură prin care ar putea pătrunde în mintea lui, în loc să bâjbâie.

— Ştii bine că şi pentru el a fost o agonie, spune ea în cele din urmă.

— Bine, admite el. Nu a fost o înţelegere. A fost o provocare. Vezi tu, vreau ca voi toţi să căutaţi în sufletul vostru mai atent decât în cele mai întunecate şi mai murdare locuri – cele

despre care voi pretindeţi că nu există. Vreau să găsiţi răspunsul la întrebarea: *Ce eşti tu capabil să-i faci unui om care se poartă fără milă cu cineva drag* pe?

O pauză plină de cruzime. Cuvintele lui *La Voce* sunt ecoul gândurilor pe care le-a avut ea în acea clădire distrusă de bombe, când îl ţinea pe Matteo în braţe.

— Acum Parri ştie răspunsul la întrebarea asta, continuă *La Voce.* Dar nu Parri mă interesează în mod deosebit. Mă interesezi tu şi Matteo Romano. Sora lui încă trăieşte – deocamdată.

Ea ar fi vrut să-şi lipească faţa de paravan şi să strige: *Fac orice! Doar spune-mi ce vrei!* Pe urmă şi-a încleştat pumnii. Orice? Putea să fie nemiloasă? Şi ştie răspunsul. Nu. Nu e făcută din aluatul potrivit.

E o lovitură şi o scânteie minusculă de lumină în acelaşi timp.

Până când *La Voce* vorbeşte din nou.

— Oferta mea e asta.

Face o pauză, pentru efect.

— Săptămâna viitoare vei veni în camera mea de la hotelul Bellevue. Şi vei purta rochia ta albă.

Are o singură rochie albă – rochia Vionnet, pe care o purtase la hotelul Bellevue în noaptea în care aflase că Chiara era la Villa Triste.

La Voce ştie că are o rochie albă. Asta

nu putea să însemne decât că o văzuse.

Şi tocmai îi spusese că vrea să se ducă în camera lui de hotel. Asta nu putea să însemne decât că o vrea.

înţelege acum că acest om nu e interesat de genul acela de putere pe care o dobândeşte cineva făcând tranzacţii cu oameni care conduc naţiuni; el vrea genul de putere pe care o are cineva când se joacă cu sufletul lor. Şi sufletul ei este premiul lui, sau poate sacrificiul. Ea este vita care nu mai e sfântă şi care e dată drept ofrandă.

PARTEA A CINCEA

PARIS, 1947

Nu era uşor să *lucrezi pe-atunci... Nu era normal să*
lucrezi.
Nancy White*, nepoata lui Cârmei Snow*

CAPITOLUL 24

— Trebuie să plecăm de-aici, a spus Anthony.

Alix a clătinat din cap. Era un bărbat inconştient pe podeaua din camera ei de la pensiune. Anthony March stătea lângă Fortunée, inamica lui Alix. Iar Bobby a vrut să- 1 găsească pe Matteo.

— Grăbeşte-te, Alix!

Anthony părea că e gata s-o apuce de braţ şi s-o scoată pe uşă. I-a spus lui Fortunée:

— Poţi să cureţi tu?

— Lasă-mă în Montmartre, a spus ea. O să găsesc pe cineva să mă ajute.

Dumnezeule, vorbeau de parcă ar fi lucrat împreună. Anthony şi femeia din cauza căreia ea fusese concediată. în niciun caz nu avea de gând să meargă cu ei undeva.

Dar ce opţiuni avea? Să o ia pe străzile din Paris cu valiza şi cutiile de pălării în mână – posibil urmărită de *La Voce* sau de cineva care lucra pentru el – până când va găsi o pensiune sau un hotel care să-i deschidă uşa la ora trei dimineaţa, sau... *Merde.* Nu avea de

ales. Suzanne i-ar fi pus întrebări, iar Alix nu voia ca povestea asta să interfereze cu munca ei. Esmée? Nu fusese la bal, ceea ce însemna că probabil nu era în oraş.

A clătinat din nou din cap către Anthony.

— Tu şi Fortunée puteţi pleca. N-am nevoie de ajutorul vostru.

— La naiba, Alix!

Cum-necum, deşi era clar că Anthony o minţise, tot el înjura. După care a început să ţipe.

— încă de la început abia ai aşteptat să o dau în bară. Să cauţi dovezi pentru defectele mele. Am destule – nu trebuie să ai pregătire de spion ca să le găseşti, e de-ajuns să ai ochi. Dar ştii ceva? Şi tu ai câteva defecte. Nu ai încredere în nimeni. Pun pariu că ai un milion de motive pentru asta. Dar pot să-ţi explic ce e cu Anjelica – Fortunée sau alt nume nenorocit sub care o cunoşti – dacă vii la Ritz. Ar fi trebuit să-ţi explic mai demult ce e cu ea, evident. Dar crezi că as fi atât de idiot să o

aduc cu mine aici dacă aş fi complotat împotriva ta? Nu. Aşa că hai să mergem.

La multe lucruri se gândise de când venise Anthony cu Fortunée la ea, dar nu la faptul că el o va învinovăţi pentru defectele ei. îşi dădea seama doar că gura ei e deschisă, dar golită de cuvinte.

Anthony a mai înjurat o dată şi şi-a trecut mâna prin păr.

— Scuză-mă. Sunt supărat că te-am lăsat să pleci singură de la bal. Trebuie să plecăm. Te rog? a adăugat el după încă un moment de tăcere din partea lui Alix.

îi era al naibii de greu să aibă încredere. Dar dacă ar fi plecat acum şi nu l-ar fi lăsat să-i explice, ar fi continuat să nu aibă încredere în nimeni. *Ce stil de viaţă infect!*

Şi-a luat bagajul.

Au ajuns în maşina lui Anthony aproape imediat. Au înaintat în viteză spre Rue Pigalle, unde s-au oprit s-o lase pe Fortunée. în tot acest timp, Alix ţinuse strâns în mână biletul de la Matteo, cu degetele lipite de materialul unei rochii care îi promisese un alt fel de noapte.

— Să vii la Ritz când termini, Anjelica, a spus Anthony când Fortunée a coborât pe trotuar.

— Anjelica, a repetat Alix, singurul cuvânt pe care îl rostise de când plecaseră.

— Unii bărbaţi mă consideră angelică, a spus Fortunée, după care a plecat, legănându-şi coapsele în mod exagerat.

Maşina a pornit din nou.

— Opreşte, i-a spus Alix şoferului după ce au virat.

— De ce? a întrebat-o Anthony.

După care:

— Te rog, nu pleca, Alix.

— Mă întorc, s-a mulţumit ea să spună, după care s-a dat jos şi s-a dus repede la cabina telefonică pe lângă care trecuseră, rugându-se în gând să răspundă cineva.

După aceea a urmat un drum lung şi tăcut până la Ritz.

După ce au intrat în apartament, Anthony a aprins o veioză şi s-a uitat la Alix, care s-a dus la fereastră şi a început să privească Place Vendôme. în maşină, încercase să găsească o modalitate mai puţin neplăcută de a-i explica, dar nu găsise nimic. Aşa că a început cu datele concrete.

— Am întâlnit-o pe Anjelica, sau Fortunée, în Italia. A fost unul dintre informatorii mei. Anul trecut a venit la Paris să-mi spună că dacă am nevoie de abilităţile ei – în spionaj, nu altceva, a adăugat el repede, să o contactez. Când am auzit că vii la Paris, am rugat-o să încerce să-şi ia o slujbă la Dior, ca să te supravegheze.

O bătaie în uşă l-a făcut să tresară, dar era doar cafeaua pe care o comandase înainte de a urca. A eliberat camerista şi a turnat cafea în f

două ceşti, punând una dintre ele pe măsuţa de lângă Alix. Pe urmă i-a spus adevărul pe care i-l datora şi pe care i-l

promisese.

— Când am văzut-o la bal, aproape m-am convins singur că pur şi simplu am uitat să-ţi povestesc de ea. Dar adevărul e că nu ţi-am spus pentru că m-am gândit că dacă admit că am printre cunoştinţe o prostituată pe care nu o plătesc – de ce suna mai rău decât în capul lui atunci când vorbea cu glas tare? – asta îţi va confirma toate suspiciunile şi prejudecăţile pe care le ai faţă de mine.

— Dar acum am aflat, nu-ţi dai seama că tot asta se va întâmpla?

— Dar tu îţi dai seama cât de greu îi e cuiva să-ţi facă mărturisiri?

Era mai mult decât o notă de furie în vocea lui, şi Alix s-a întors să se uite la el. El a înlemnit, crezând că ea va pleca. Dar expresia de pe faţa lui, oricare ar fi fost aceea – dacă îi reflecta sentimentele însemna că era al naibii de deprimată – a făcut ca furia din ochii ei să dispară.

Dimpotrivă, ochii ei s-au umplut de lacrimi, şi una dintre ele i s-a prelins pe obraz.

Nu plânsese în timpul niciunei discuţii pe care o avuseseră despre toate lucrurile acelea îngrozitoare din trecutul lor. Iar el s-a simţit brusc teribil de tulburat, aşa cum arătase ea când intrase cu Anjelica pe uşa pensiunii.

Lumea făcuse tot posibilul să o

rănească pe Alix – a făcut din ea o orfană la vârsta de treisprezece ani, a permis ca BSS-ul să o ia şi să o trimită într-un război în care au lăsat-o să se descurce cu un nazist care, cel mai probabil, avea mâinile murdare de sângele a mii de oameni, după care a trimis-o înapoi în Manhattan să lucreze pentru nişte bărbaţi care nu aveau pic de respect pentru inteligenţa ei sau pentru faptul că nu semăna absolut deloc cu vreo femeie de pe această planetă. Iar acum o rănise şi el. *Futu-i.*

— *Merde.*

A înjurat şi ea şi s-a întors spre fereastră.

— Iartă-mă, a spus ea, întorcând capul, şi el a văzut pe faţa ei aceeaşi deprimare. Niciodată nu am fost o femeie dificilă. Matteo mi-a spus odată că sunt un înger. Dar s-a demonstrat că eram diavolul care l-a trimis la moarte. De-asta sunt aspră.

Anthony a mai tras o înjurătură şi a făcut un pas spre ea.

— Nu am spus că eşti aspră. Am spus că eşti o femeie în faţa căreia e greu să faci mărturisiri. Ştii de ce? Pentru că tu porţi cu tine integritatea la fel cum porţi rochia aceea – ca şi cum ar fi pielea ta. în timp ce eu am uitat până şi cum se pronunţă acest cuvânt.

Rahat, de unde scotea cuvintele astea?

Poate pentru că simţea nevoia de a fi singura persoană care nu o face să plângă.

— Acum două săptămâni, pe strada aceea din Montmartre, a continuat el, fără să se mai reţină, aveai atâta pasiune pentru Dior, încât te-ai aşezat în faţa unei manechine pentru a o proteja. Iar eu nu m-am gândit decât la un lucru – există un lucru în viaţa mea pe care aş fi în stare să-l apăr cu propriul meu corp? Şi răspunsul a fost nu. De-asta e greu ca cineva să-ţi facă mărturisiri.

S-a apropiat de birou şi a dat cafeaua peste cap.

— Nu contează. Noaptea asta, din clipa în care am stat amândoi în piscină a fost...

Când a vrut să o prindă de mijloc. Să îi ia obrajii în palme, să o sărute şi iar să o sărute, şi să nu se mai oprească.

Dumnezeule. Şi-a frecat fruntea, a pus ceaşca pe farfurioară, a inspirat adânc, ca să se stăpânească, şi a luat-o de la capăt.

— în seara asta parcă am fost iar în Italia şi mi se învârtea capul. Ceea ce înseamnă că...

Ea a ridicat privirea să se uite la el, şi asta aproape l-a dărâmat, pentru că lacrima aceea era tot acolo, de parcă ea ar fi crezut că dacă ar fi şters-o şi l-ar fi făcut să creadă că nu vrea să o vadă

plângând, ar fi fost cea mai mare dintre slăbiciuni.

— înseamnă că nu trebuie să te scuzi, a spus el încet. N-ar fi trebuit să spun că faptul că nu ai încredere în nimeni e un defect. Ar fi trebuit să spun că asta este cicatricea ta. Iar cicatricea mea e că…

A ezitat, neştiind dacă poate s-o spună.

„Am tendinţa să fac excese”, îi spusese ea odată. Nu, *el* avea tendinţa. Femei, petreceri, băutură. Toate lucrurile uşoare care acţionau precum o armură care nu lăsa pe nimeni să vadă mai departe de avere, de costumele scumpe şi de faţa lui aparent atrăgătoare, ca să-l găsească pe Anthony, omul pe care poate nici nu merita să-l găseşti.

— Cultivarea unei reputaţii ca a mea mă face să-mi spun că toată lumea ştie de la început ce primeşte, a spus el precipitat, vrând să termine mai repede cu asta. Pot să îmi spun că nu e vina mea dacă cineva crede că mă poate schimba, sau dacă ajunge să sufere, pentru că a ştiut de la început cum sunt. Dar astea sunt pretexte.

A trecut iar în faţa biroului, aşa că era mai aproape de ea, şi a făcut eforturi să spună:

— Prin toate astea vreau să spun că poate nu merită să încercăm să-l găsim pe acest om.

Pentru tine nu merită, voia el să spună.

Şi-a strâns degetele, de parcă acestea ar fi vrut să se întindă spre ea, să o atingă, după care le-a băgat în buzunar.

Alix s-a întors cu spatele la geam, rezemându-se cu şoldul de pervaz, cu faldurile rochiei revărsate intre ei, precum apele unui ocean de netrecut.

— Dar nu ne-am urî şi mai mult dacă am înceta să-l mai căutăm?

Era un fel de disperare în cuvintele ei, un subtext care exclama zgomotos: *Am obosit atât de tare să mă mai urăsc!*

Şi acestui subtext i-a răspuns el când a spus:

— şi eu.

Tăcere. Dar nu ca în maşină. Era tăcerea care se aşterne între doi oameni care au aceleaşi / i sentimente faţă de ceva, şi această înţelegere intimă era dureroasă şi plăcută în acelaşi timp.

— Anthony...

S-a oprit şi şi-a şters în sfârşit lacrima.

— Tu eşti mult mai mult decât reputaţia ta.

I-a zâmbit blând, rostind cuvintele, şi acum el era cel căruia îi venea să plângă. Nu ştiuse până atunci că tandreţea poate să doară mai tare decât orice lovitură.

A făcut un pas în faţă, ezitant. Nu ştia de ce. Ştia doar că aşa trebuie.

La fel a făcut şi ea.

Soneria de la uşă i-a oprit pe amândoi.

Privirile lor s-au despărţit.

— Trebuie să fie Anjelica, a spus el încet, cu vocea răguşită. Nu ştiu cât ai ascultat în maşină, dar am rugat-o să găsească pe cineva care să-l poată duce pe cel care a vrut să te atace la spitalul american, ca să-l ţină sub supraveghere până dimineaţă, când mă duc să-l chestionez.

Dar când a deschis, la uşă era Esmée.

— De ce ai venit? l-a auzit Alix întrebând-o suspicios.

Ea a profitat de ocazie să inspire adânc, să se şteargă la ochi ca să elimine orice urmă de umezeală de acolo şi să pună sub cheie ce se întâmplase între ea şi Anthony.

— Şi de ce nu mă mai sună recepţia să mă anunţe că am vizitatori? a continuat el.

— Charles ştie că eu nu sunt un simplu vizitator, a spus Esmée.

Alix i-a întrerupt.

— Pe ea am sunat-o de la cabina telefonică, i- a spus ea lui Anthony. I-ai spus lui Fortunée să vină aici. Am vrut şi eu pe cineva aici.

Esmée s-a aşezat pe canapea.

— Tu ştii că te iubesc, i-a spus ea lui Anthony. Dar în seara asta sunt în tabăra ei.

— Uneori regret că m-a împiedicat mama să te arunc în lac, i-a spus el cu o

exasperare afectuoasă în voce, aşezându-se lângă ea. De ce nu ai venit la bal? M-am uitat după tine.

Ea a ridicat din umeri.

— Azi, după-amiază, am văzut-o pe femeia pe care o suspectez că m-a denunţat amantului ei german, din cauza căruia am petrecut nopţile alea la închisoare. După asta am fost indispusă. Prea indispusă ca să merg la bal.

— Nu trebuia să te sun, a spus Alix plină de regret.

— Poate mă simt mai bine dacă am ceva de făcut, în loc să stau ascunsă în pat.

I-a zâmbit lui Alix.

— Arăţi superb, apropo – chiar şi pentru tine. Sper că te-ai distrat la bal, i s-a spus ea lui Anthony.

— Da, a spus el, uitându-se la Alix, ca şi cum n-ar fi fost sigur că ea va spune la fel.

— *Ne-am* distrat, l-a corectat ea, şi a văzut pe buzele lui o umbră de zâmbet.

Uşa s-a deschis iar. Fortunée nu s-a obosit să sune la uşă, a intrat în cameră cum intră o actriţă pe scenă, aşteptând aplauze.

Dar ăsta nu era spectacolul ei. Era al lui Alix.

A dat jos sacoul lui Anthony, a aprins încă o lumină, s-a apropiat de peretele acoperit de hârtii şi a spus:

— Nici eu, nici Anthony nu o să mergem mâine în parcul Buttes-Chaumont. E o capcană. O să se ducă Fortunée.

Se simţea dintr-o dată ca înainte – strategică, inteligentă; să fie ea a naibii dacă o să-l lase pe *La Voce* să o prostească.

Următoarele cuvinte i le-a adresat lui Anthony.

Din moment ce tu eşti precum Washingtonul, cu bani şi cu resurse, iar eu sunt precum informatorul îndoielnic pe care îl aduni de pe stradă şi care nu are decât inteligenţă, personalitate şi nişte rochii frumoase, tu va trebui să o plăteşti.

Cuvintele ei l-au făcut să râdă, şi ea s-a simţit din nou energizată, în ciuda orei târzii – în sfârşit, relaţia lor revenea la normal.

Fortunée a intervenit.

— Pe mine mă întreabă cineva dacă vreau să mă duc într-un parc?

Esmée a pufnit.

— Am o bănuială că voi două nu sunteţi prietene.

— Anj...

Anthony s-a oprit, după care a reînceput.

— înainte să mă suni, i-a spus el lui Alix, Fortunée – care a fost amica lui Becky o perioadă – mi-a spus că Becky e

convinsă că în seara asta, la bal, se va întâlni cu un bărbat mascat care are informaţii despre tine şi care vrea să o ajute să răzbune moartea fratelui ei. Nu i-a spus numele lui Fortunée, i-a spus doar că naşul ei s-a interesat şi că totul e în regulă. Ceea ce înseamnă că *La Voce* pozează în erou al luptei Rezistenţei, nenorocitul. Asta e identitatea pe care a preluat-o.

— Asta e o treabă foarte deşteaptă, a spus Alix. Deci nu pot să mă duc pur şi simplu la ea să-i spun cine e *La Voce,* fiindcă nu o să mă creadă. Totuşi mâine o să-i fac o vizită. Esmée, ai putea să o urmăreşti după aceea, să vezi ce face? Anthony, tu trebuie să te duci la spital şi să-l interoghezi pe bărbatul pe care l-am lovit, să afli cine l-a plătit. Vreau ca Fortunée să se ducă în parc ca să vadă ce se întâmplă când va vedea că nu vin. Şi cealaltă problemă e că, din moment ce *La Voce* a înscenat discuţia de la bazin, înseamnă că îmi ştie numele. Presupun că asta a fost moneda de schimb pe care a folosit-o Becky ca să se întâlnească cu el.

Vei purta rochia ta albă. Cuvintele spuse de La *Voce* în 1945 erau ca nişte ace ascuţite care îi perforau încrederea în sine, lăsând să se strecoare frica. Evitarea întâlnirii din parc, de a doua zi, era felul ei de a-i spune: *Te-am mirosit.*

Era puţin probabil să fie bucuros.

A fost nevoie de fiecare atom din ea ca mintea ei să se întoarcă din Biserica Franceză în apartamentul lui Anthony.

— Nu putea să te cheme şi pe tine Mary Smith, naibii, în loc de Alix St. Pierre, îi spunea el. Numele ăsta te face să fii uşor de găsit.

Alix s-a dus la birou şi s-a aşezat în fotoliul lui de piele, vrând să scape de privirea lui intensă.

— Nu arăt deloc a Mary Smith.

Anthony s-a apropiat şi el de birou, s-a sprijinit cu mâinile de el, aproape părând că a uitat că mai sunt şi alte persoane în cameră.

— Vrei să încetezi o clipă cu glumiţele? Nu poţi să te vânturi aşa pe străzile Parisului, cu un asasin nazist pe urmele tale.

— Dar *tu* poţi să te vânturi pe străzi, a spus ea, încercând să-şi mascheze frica cu iritare.

Un asasin nazist pe urmele ei. Un om cu un aspect absolut obişnuit şi cu o nouă identitate atât de bine construită, încât a putut fi integrat în viaţa de zi cu zi, prefăcându-se a fi un om normal, nu un monstru. Un om a cărui prezenţă de partea cealaltă a paravanului din confesional fusese suficientă pentru a o face să se sufoce. Iar acum el ştia cum o cheamă.

A simţit cum spatele i se lipeşte şi mai tare de fotoliu, a văzut că Anthony deschide gura să-i spună ceva, dar observă felul în care mâinile ei stau încleştate în braţe, lăsând pe pielea lor pete albe, lipsite de sânge.

La dracu' cu *La Voce,* căci o făcea şi acum să intre în panică. Şi-a desfăcut degetele de pe braţe şi a încercat să se relaxeze, dar încă mai simţea că îşi ţine corpul mai ţeapăn decât un manechin de plastic.

Anthony a închis gura, a luat o sticlă de coniac şi şi-a turnat cel puţin patru porţii. A reuşit să ia doar o gură înainte ca Esmee să se apropie de el şi să-i spună:

— O să te doară capul mâine, mon *cher.*

O clipă, Anthony a părut că vrea să arunce cu paharul în ea, dar a sunat telefonul, făcându-i pe toţi să tresară.

— Prietenul tău de la spital, probabil, a spus Fortunée. Mi-a zis că o să te sune să-i dai instrucţiuni.

*

Anthony a răspuns la telefon cu un „da" sec.

Esmee i-a luat paharul din mână şi a spus:

— Pot să vă las singure câteva minute? Trebuie să scap de asta.

Fortunée s-a uitat la Alix. Alix s-a uitat la Fortunée. Esmée nu le-a aşteptat să

răspundă şi s-a îndreptat spre baie.

Alix se gândea că dacă urma să se bazeze pe Fortunée, atunci trebuia să afle mai multe despre ea. S-a ridicat de la birou şi s-a aşezat lângă ea pe sofa.

— De ce te-ai dus în Italia în timpul războiului?

Fortunée s-a întins şi s-a servit cu o ţigară din pachetul lui Anthony.

— Eram în Marsilia când germanii au ocupat zona liberă în ’42, şi după aia n-a mai fost aşa distractiv, a spus ea fără grabă. Când Napoli a fost eliberat de către Aliaţi, m-am dus acolo. Voiam libertate, nu ocupaţie.

— Atunci de ce te-ai întors la Paris după război?

Fortunée şi-a dat ochii peste cap.

— Parisului îi place să pretindă că a suferit. Dar nimeni nu l-a bombardat ca să ajungă o ruină. E într-o formă mai bună decât vrea să pară.

Se dovedea că Fortunée era mai degrabă inteligentă decât enervantă.

— Deci tu te duci după…

— Zeiţa Fortuna.

Alix nu şi-a putut stăpâni râsul la jocul ei de cuvinte.

— E posibil să înţeleg, a recunoscut ea. Toată viaţa mea m-am dus după – nu ştiu, noroc, aventură, ceva.

Anthony a închis telefonul exact în momentul în care Fortunée i-a răspuns

lui Alix:

— Sau poate te duci pur şi simplu după un vis difuz, pe care nu o să-l ajungi niciodată.

Alix i-a întâlnit privirea lui Anthony. Oare asta făceau ei?

Fortunée a observat schimbul lor de priviri şi a adăugat, adresându-i-se lui Anthony:

— Data viitoare voi încerca în America. îmi trebuie doar un american bogat care să mă ducă acolo.

— Atunci te uiţi la cine nu trebuie, a intervenit Esmée, revenind în cameră. Acum, eu cred că înainte de-a suna telefonul, am stabilit planul. Spitalul o să aibă grijă de victima lui Alix până o să-l chestionezi tu dimineaţă?

Anthony a dat din cap.

— Bun, a continuat ea. Atunci, dacă *La Voce* sau cei plătiţi de el o aşteaptă pe Alix mâine în parc, ea va fi absolut în siguranţă la *Maison* Christian Dior. Vom putea să reevaluăm gradul de pericol în care se află mâine, după întâlnirea cu Fortunée.

Anthony şi Alix o fixau amândoi cu privirea, Anthony cu un fel de furie, iar Alix cu admiraţia stârnită de maniera superbă în care Esmee trecuse peste toată grija aceea exagerată a lui Anthony pentru siguranţa ei.

în final, Alix a reuşit un zâmbet.

— Atâta timp cât o să am la minte un sac cu făină, n-o să fiu cu adevărat în pericol.

Anthony aproape reuşise să-şi păstreze aerul determinat, dar i-a apărut un zâmbet în colţul gurii.

— Nu pot să cred că ai putut să dobori un om cu un sac de făină, îmbrăcată cu o rochie aşa deosebită, a spus el.

Alix a râs.

— Nu m-aş fi descurcat ca gangster.

Pe urmă a căscat cu poftă, doborâtă de ora târzie.

— Ne întâlnim cu toţii aici mâine seară?

Esmée a dat din cap, i-a sărutat pe toţi de noapte bună şi a reuşit să o scoată de acolo şi pe Fortunée. După ce a închis uşa, Anthony a rămas cu mâna pe ea şi i-a spus:

— Trebuie să vorbim despre Bobby.

— De ce e viaţa mea aşa o mare încurcătură? a spus Alix obosită şi s-a întors să se aşeze pe fotoliul lui Anthony. Ştii, în ultimele două săptămâni, am început să mă întreb ce voi face cu viaţa mea după ce se vor termina toate astea. Şi că, în loc să trec de la o slujbă la alta, care să dureze doar cât ajung să îl irit pe patron, ar trebui să mă gândesc ce vreau cu adevărat să fac, şi să o fac. După care se întâmplă ceva de genul ăsta şi am senzaţia că nu voi ajunge

niciodată în punctul ăla.

— Vei ajunge, a spus Anthony. Poate că nu te simţi prea norocoasă pentru că nu ai familie şi aspiraţii, dar măcar poţi să-ţi imaginezi că vei putea alege ce vrei să faci. Şi pun pariu că o să faci acel lucru.

Era o notă de frustrare în vocea lui care a făcut-o să spună:

— Presupun că în familia March, fiul nu are posibilitatea să aleagă.

El a ridicat din umeri.

— Nu, când e ultimul care a rămas. Aş putea pur şi simplu să-i spun tatălui meu că nu vreau să mă ocup de o nenorocită de afacere, că vreau să scriu. Dar numai un nemernic şi-ar răni tatăl aşa.

S-a întors cu faţa spre lumina aurie aruncată de felinarele din piaţă, care făceau ca noaptea să semene cu un apus.

— Dar vorbeam despre Bobby, nu despre mine, a continuat el. Şi am impresia că este o întrebare pe care nu ne-am pus-o.

Alix s-a încruntat.

— Adică de ce îl căuta Bobby pe Matteo?

Anthony s-a dus la hârtiile de pe perete.

— Nu numai asta. Bobby apare în multe dintre aceste întrebări. De ce a vrut să se ocupe de misiunea aceea? De

ce nu de cea de dinainte sau de cea de după? Iar întrebarea pe care nu ne-am pus-o, s-a întors din nou spre ea, este dacă *La Voce* a dat dovadă de cruzimea lui obişnuită omorându-i pe oamenii aceia sau a fost o cruzime specială. A vrut să-i ucidă pe acei oameni sau pe unul dintre acei oameni, dintr-un motiv anume? Şi dacă-i aşa, înseamnă că ştia cine avea să fie în munţi în ziua aceea.

Alix s-a ridicat şi s-a dus la fereastră, cu gândurile învârtindu-i-se în cap ca firele pe un mosor.

— Vrei să spui că fie *La Voce* a vrut să-l ucidă pe Bobby, fie că Bobby i-a spus cumva lui *La Voce* cine o să participe la misiune? Ar fi o întorsătură uriaşă.

— Ştiu, a mărturisit el, părând acum mai puţin sigur de el. Pentru că în ce fel ar fi putut să ia cineva legătura cu *La Voce,* de fapt? Dar, Alix, biletul acela…

Alix şi-a lipit mâna de geam şi l-a întrerupt.

— Am plasat un radiofonist în cartierul general al lui Karl Wolff, ca germanii să poată comunica cu Dulles referitor la negocierile pentru capitulare,şi să nu fie nevoie să treacă mereu graniţa de colo-colo. Poate că i-a transmis cineva radiofonistului numele celor din echipă. Şi poate cineva din grupul lui Wolff a văzut transmisiunea – cineva cum ar fi *La Voce.*

Niciunul nu mişca. Se uitau unul la celălalt, şi instinctul ei efectiv îi striga că, da, e ceva cu teoria asta, iar instinctul lui făcea acelaşi lucru, dacă putea să se ia după expresia lui.

Pe urmă a ridicat capul spre fâşia de întuneric de deasupra cerului auriu, ca Anthony să nu-i mai poată vedea ochii şi a spus:

— Matteo mi-a spus că mă iubeşte. Şi eu l-am iubit.

Anthony nu s-a mişcat şi nici n-a vorbit. Nici Alix. Cele mai intime şi mai sfinte sentimente .

pe care le avea erau împrăştiate peste tot, precum o mască ruptă, cu paietele risipite pe jos ca nişte lacrimi.

Dar trebuia să mai spună ceva. A încercat să- şi recapete cumpătul şi a spus cu vocea tremurătoare:

— Dar nu poate fi acesta motivul pentru care Bobby a vrut să-l găsească pe Matteo. Bobby... Nu ar fi luptat pentru mine. Ţi-am spus odată că era băiat bun. Şi aşa era. Nici prea profund, nici prea superficial. Nici prea amuzant, nici prea serios. Nici prea inteligent, nici prea prost. Era...

Cuvintele i s-au împotmolit de tot, amintindu-şi-o pe acea Alix care acceptase cerea în căsătorie făcută de Boby atunci, în 1942 – o Alix care habar n-avea că războiul te putea ucide, dar cu toate astea trebuia, cumva, să continui

să trăieşti.

— El era undeva la mijloc, în niciun caz sălbatic şi înverşunat până la extreme, a încheiat ea cu prea multă tristeţe.

— Alix.

A întors doar capul spre el, iar Anthony a spus cu multă blândeţe.

— Aşa cum ţi-am spus, Bobby putea fi tare idiot.

Ce subtext trebuia ea să citească din cuvintele acelea? Nu ştia. Dar lucrul pe care îl ştia era că ea n-ar spune niciodată cuiva despre Anthony că era doar un băiat bun. Ceea ce n-avea legătură cu subiectul.

Şi-a întors din nou atenţia asupra subiectului de actualitate.

— Cum ar fi putut Bobby să afle de Matteo, în fond?

— Nu ştiu, a spus Anthony. Dar a aflat. Lasă- mă să-i trimit o telegramă cuiva care a lucrat cu mine în Brindisi, la biroul de telegrafiere.

Poate au văzut ceva. Şi presupun că asta ar fi singura posibilitate. Poate că nu Bobby e cheia. Poate că e motivaţia lui *La Voce.* Poate că există un motiv pentru care a vrut să distrugă exact misiunea asta. Dacă putem să aflăm asta, atunci am avea un avantaj când ne vom întâlni cu el. O să vorbesc şi despre asta cu băiatul meu de la telegraf. Poate că se întâmpla ceva în comandamentul nazist

din Italia la vremea aceea.

Alix s-a lipit cu şoldurile de pervaz şi rochia ei spectaculoasă avea o strălucire argintie la lumina lămpii. *Nu Bobby e cheia.* S-a concentrat asupra afirmaţiei, pentru că nu avea cum să fie aşa. Cea de-a doua teorie emisă de Anthony avea să le ofere revelaţia, nu prima. Şi dacă făceau o descoperire, puteau să învingă. Puteau să-l găsească pe *La Voce,* să-l întrebe ce motiv mişelesc a avut să-i ucidă pe oamenii aceia. Trebuia să fie ceva personal – altă explicaţie pentru un astfel de măcel nu putea fi. Aveau să-l facă să sufere asa cum suferise ea. Şi pe urmă aveau să-l trimită la închisoare pentru totdeauna.

Iar Alix avea să-şi planifice apoi viitorul. Ceva bazat pe ceea ce învăţase la Dior. Ceva doar al ei. Ceva spectaculos.

I-a zâmbit lui Anthony. A zâmbit şi el. Era un zâmbet pe care l-a simţit ca pe o flacără.

Era timpul să plece.

S-a îndreptat spre hol, cu toate că nu avea unde să se ducă.

Anthony s-a dezlipit de perete şi a făcut un gest spre cutia cu pălării.

— Nu cumva ai vreun sac cu făină acolo, nu?

Ea a ridicat o sprânceană.

— Nu.

— OK. Tata are aici un apartament pe

care îl foloseşte când vine la Paris. Acum e gol şi e un loc sigur. Nu poate urca nimeni până la etaj, decât dacă angajaţi! îi permit – sau decât dacă eşti tu ori Esmee, a adăugat el caustic. Nimeni, nici măcar *La Voce,* nu va şti că eşti aici. Foloseşte apartamentul cât timp vrei. Ştiu că nu îţi place să îţi spun ce să faci – rămâi peste noapte şi mâine mută-te iar într-o pensiune micuţă dacă vrei, deşi eu cred că ţi-ai asuma un risc prea mare. Sau stai o lună, până când rezolvăm toate problemele – să te bucuri de un loc în care ai ceşti de acelaşi fel şi canapele confortabile. Faci cum vrei.

Până în seara aceea ar fi refuzat orice ofertă de genul acela, venită de la Anthony. Dar era epuizată şi speriată, şi un loc confortabil părea să fie exact ce îşi dorea. în plus, avea nevoie de un loc în care să stea doar două săptămâni. Pe urmă avea să fie cu Dior în America pentru două luni.

Iar asta însemna că nu are decât două săptămâni să-l găsească pe *La Voce* – sau două săptămâni în care să o găsească el pe ea. Dar împreună cu Anthony – fie ce-o fi , ea va fi prima.

CAPITOLUL 25

Cu toate că dormise doar două ore – deşi, cel mai probabil, a fost cel mai

confortabil somn din viaţa ei –, Alix s-a decis că merită să înceapă de dimineaţă cu Becky Gordon, aşa cum ai începe cu un Bloody Mary.

— Şi cu piper cayenne din belşug, a mormăit ea în timp ce-şi îmbrăca ţinuta Dior.

La sediul din Paris al ziarului *The Times,* s-a strecurat spre birouri când recepţionera era plecată, căutând mirosul greu de parfum *Old English Lavender* pe care Becky îl lăsa în urmă.

La treizeci de secunde după localizarea parfumului, Alix a intrat pe uşa unui birou frumos mobilat – dacă îţi place cretonul – unde Becky citea ziarul sorbind din ceai.

Ceaşca i s-a clătinat în mână.

— Cum îndrăzneşti să vii asa aici?

— Aşa, cum? a întrebat-o Alix, după care şi-a tras un scaun, a luat ceainicul şi şi-a turnat. Ca cineva care vrea să te strângă de gât?

— Păi ai o grămadă de experienţă în uciderea oamenilor.

Alix a avut nevoie de toată stăpânirea ei ca să nu-i tremure mâna auzind asta. Fratele lui Becky murise. Da, Becky fusese duşmănoasă, voia să se răzbune, dar oare Alix nu merita asta? Era atât de simplu să faci pe tupeista şi pe spirituala când nu eşti implicată emoţional, dar asta... Asta era altceva.

— îmi pare rău pentru fratele tău, a spus Alix.

Mâna lui Becky a început să înnoade perlele de la gât.

— Trebuia să mă căsătoresc cu un viconte, cu un bărbat care avea cel puţin acelaşi rang ca tata, dar acum lucrez aici pentru că fratele meu e mort şi proprietatea părinţilor mei a ajuns pe mâna unui unchi oribil, din cauza dreptului de moştenire al primului copil. Nu am nimic – absolut nimic.

în tonul lui Becky se simţea şi neîncrederea, şi amărăciunea.

— Dacă fratele meu ar mai fi în viaţă, multe lucruri ar fi atât de diferite!

— Dacă îmi distrugi mie viaţa, viaţa ta nu va fi mai bună, a spus Alix încet. Ascultă-mă pe mine, răzbunarea ca scop în viaţă este...

Ce? Ceva cangrenos, dăunător.

— Exact ce meriţi tu, a completat Becky. Acum pleacă, te rog. Nu, mai întâi citeşte asta.

Becky a împins spre ea ediţia din ziua respectivă a ziarului. Era deschis la rubrica ei săptămânală, în care vorbea despre evenimentele din societatea pariziană. De obicei scriau bârfă şi zeflemea, aşa că Alix o citea destul de rar.

Articolul de azi era intitulat *Vânzătoarea se duce la cumpărături.* Era

vorba despre o anumită roşcată, nu prea tânără, cu un trecut dubios şi fără niciun ban, care se infiltrase într-o casă de modă, pe o poziţie care îi permitea să-şi frece nu doar coatele cu un gen de oameni pe care, în mod normal, o fată orfană a unor muncitori imigranţi i-ar servi la masă, în uniformă de cameristă. „Ea chiar serveşte ceva”, scria mai departe în articol. „Se serveşte pe sine. Dar ştim cu toţii că vânzătoarele din magazin ajung, în ultimul capitol al poveştii, înapoi la magazin, şi moştenitoarea ziarului se căsătoreşte cu prinţul.”

Alix s-a ridicat.

— Şi unde ajunge trandafirul englezesc care nu se mai căsătoreşte cu un viconte? în braţele unui…

Se opreşte. Nu avea nimic de câştigat dacă îi spunea lui Becky că şi-a unit forţele cu un asasin. *La Voce* probabil i-a spus deja o poveste convingătoare despre lucrurile rele făcute de Alix, aşa încât Becky îi era dedicată total bărbatului responsabil de tristeţea ei.

Asa că s-a uitat în ochii ei şi a încercat să nu se gândească câte bârfe se vehiculează prin camerele de probă de la Dior despre vânzătoarea care era cea mai recentă diversiune de moment a moştenitoarei ziarului – şi câte bârfe va fi capabil Dior să suporte până când va

trebui să o dea afară. în loc de asta, a întrebat:

— Cu cine trebuia să mă întâlnesc azi în parcul Buttes-Chaumont?

Becky, cu tot talentul ei de actriţă, nu şi-a putut ascunde tresărirea.

Şi Alix şi-a dat seama – pentru că aflase câteva lucruri despre *La Voce* în timpul războiului – că şi pe ea o păcălea. Ştiuse că Alix îl urmăreşte şi îl ascultă în noaptea aceea. Ştiuse că nu se va duce în parc. Voise să o facă pe Becky să se simtă incapabilă, nereuşind s-o sperie pe Alix, şi asta pentru ca Becky să se afle şi mai mult sub controlul lui.

Nu, *La Voce* încă îşi planifica următoarea mişcare. Avea să fie o fentă şi, abia apoi, finalul – exact cum se întâmplase în Elveţia. Iar Alix trebuia să nu mai piardă timpul cu Becky şi să i-o ia înainte, astfel încât finalul să nu se repete.

I-a spus lui Becky doar atât:

— Vei suferi mai puţin dacă te opreşti acum, decât dacă vei continua. Dar presupun că vei ignora şi sfatul ăsta.

L-a sunat imediat pe Anthony la birou.

— Ce s-a întâmplat la spital?

— A spus că a fost plătit de o femeie. Ca să te sperie.

— Becky. Exact cum m-am gândit. Bine, poţi să le spui celorlalţi să vină diseară cu o oră mai târziu? Şi lui

Fortunée spune-i să nu se mai obosească să se ducă în parc. Tu şi ea aţi putea să...

S-a oprit. Dădea ordine ca un general-maior. Şi ordinele acelea erau personale, nu erau legate de vreo campanie de departe, iar din acest motiv îi era mai greu să o spună.

A încercat din nou.

— Aţi putea, tu şi Fortunée, să le faceţi câte un dosar celor care au fost pe munte în ziua aceea? Cu accent pe Bobby. La ce operaţiuni a participat, cum ar fi putut să îl cunoască pe Matteo. Trebuie să vedem ce legătură este între Bobby, Matteo şi *La Voce.* Ceva e acolo, ştiu că e ceva. Ştiu că *La Voce* îl cunoştea pe Matteo. De asemenea, ştia că Matteo este...

Fractura mea. Acea parte din mine care e şi acum ruptă.

A auzit o mişcare, ca şi cum Anthony s-ar fi ridicat, şi-ar fi sprijinit telefonul cu umărul şi s-ar fi dus la fereastră, la fel cum ar fi făcut dacă ar fi stat de vorbă în intimitatea apartamentului său.

— Continuă, a spus el încet.

Ea a închis ochii. Lui nu îi păsa că ea nu este un spion în clipa aceea, îi păsa de ea ca om.

— Matteo a fost călcâiul lui Ahile. Iar *La Voce* a fost...

Altă pauză.

— Un lunetist de mare precizie.

Cuvintele nu mă vor răni niciodată, promiteau nişte versuri din copilărie. Nu era adevărat. Cuvintele pe care le spunea acum o răneau.

— Alix.

Din nou vocea lui Anthony, ca o mână pe urechea ei.

— Dacă aş putea să-ţi aprind acum o ţigară, aş aprinde-o.

Aşa că ea s-a prefăcut că el i-a aprins-o, a inhalat curajul şi a lăsat să iasă toate celelalte cuvinte dureroase.

— M-am compromis la final. N-ar trebui să preţuieşti mai mult viaţa unora decât a altora, dar am făcut-o. Iar *La Voce* ştia asta, la fel cum şi eu am ştiut întotdeauna că ceea ce făcea el era ceva personal – voia să mă facă să mă simt vinovată, ruşinată şi chinuită aşa cum sunt acum, dar poate am scăpat ceva din vedere când m-am gândit că e vorba doar de mine. Poate că...

A stat câteva secunde să se adune.

— Poate că nu s-a folosit de Matteo doar ca să ajungă la mine.

— Vrei să spui, a întrebat Anthony cu multă prudenţă, poate pentru că încerca să nu pună presiune prea mare pe această rană nevindecată, că s-a folosit de Matteo pentru că voia să-i facă rău şi lui?

— Asa cred. Şi trebuie să aflăm de ce.

Următoarea parte din planul ei prevedea să-l sune pe Frank la Ritz şi să-i ceară cea mai mare favoare de până atunci. El i-a spus că o să vadă ce poate să facă. Acum nu mai putea decât să spere – şi să rezolve nişte lucruri.

Nici nu s-a aşezat bine la birou şi a sunat telefonul.

— Unde ai stat azi-noapte? a întrebat Esmee fără niciun preambul.

— La Ritz, a spus Alix fără să stea pe gânduri.

— Fir-ar să fie, Alix.

Alix s-a grăbit să explice.

— Nu mă culc cu Anthony. Şi nu spun asta în sensul că el nu „se culcă” cu cineva pe termen lung, ci doar la întâlnirea propriu-zisă. Vreau să spun că nu m-am culcat cu el. Punct.

Uită de momentele acelea din piscină, şi-a spus ea. Să uite de cum i s-a strâns stomacul când a văzut picătura aceea de apă care aluneca pe pieptul lui aşa cum ar fi vrut mâna ei să o facă. Şi să uite de mişcarea aceea care aproape îi împinsese unul spre celălalt cu o seară în urmă, la el în apartament.

— Am stat în apartamentul tatălui lui, i-a spus ea lui Esmee pe un ton ferm. Ignoră articolul lui Becky.

— Aş vrea să-l pot ignora. Nu trebuie să-ţi spun eu asta, dar ai grijă să nu afle nimeni că stai în apartamentul lui

March, a spus Esmee, acum pe un ton mai blând. Ştiu cum te va trata Parisul dacă se va afla, mai ales când Becky intervine. Nu vreau ca oamenii să uite că ai obţinut slujba la Dior pe merit. Nu vreau să fii considerată metresa cuiva. Nu vreau ca...

Vocea i s-a gâtuit.

— Nici eu nu vreau, a spus Alix încet. Aşa cum nu vreau ca lumea să creadă că tu nu eşti altceva decât o femeie bogată care are nevoie de un soţ.

S-a auzit cum îşi trage nasul, după care i s-a auzit din nou vocea.

— Dacă n-ai fi fost aşa de al naibii de săracă, Alix St. Pierre. Dacă ai fi avut bani, familie şi relaţii, ai fi scăpat basma curată.

— Atunci nici n-ar fi trebuit să apelez la bunăvoinţa lui Anthony, a subliniat Alix.

Esmée a tăcut, a tăcut şi Alix, şi era gata să închidă telefonul, pentru că avea prea multe lucruri de făcut în clipa aceea, dar pe urmă Esmée a spus pe un ton meditativ:

— A existat un mic moment de strălucire, nu-i aşa, când părea că lumea se va schimba. Timp de patru ani, noi am făcut spionaj, am muncit din greu, am salvat vieţi omeneşti şi am schimbat lucrurile şi pentru nimeni nu conta prea

mult că suntem femei. După care totul s-a terminat. Ba chiar ne-am întors în timp.

— Ştiai că, după ce m-am întors la New York, mi s-a cerut să fac afişe în care să le spun femeilor să renunţe la serviciu şi să se ducă acasă să pregătească o masă bună pentru soţul lor? Le-am spus că nu ştiu cum se scrie „soţ”.

— Sunt convinsă.

— Am contat şi noi un pic, nu? a spus Alix, neputând să prevină nostalgia care îi îngroşa vocea. Uneori am impresia că doar mi-am imaginat.

Răspunsul lui Esmée a fost dur.

— Să nu le permiţi femeilor din cabinele de probă de la Dior să-şi bage colţii în tine. Dacă vor face asta, nu vor avea milă. Vei ajunge uite aşa, Alix a auzit-o cum pocneşte din degete, libertina americană, ultima cucerire a lui March, pe care Dior o plăteşte cu banii lui şi care depinde de el. Te vor face una cu pământul.

Pentru Lillie,
De la Paris

Tocmai am vorbit cu Esmee, şi ceea ce mi-a spus mi-a stârnit o mulţime de întrebări. întrebări de genul: tu ai crezut vreodată că dacă te căsătoreşti cu Peter, vei avea cea mai frumoasă viaţă?

Presupun că ştiu răspunsul la întrebarea asta – ca să-ţi păstrezi poziţia, chiar şi înainte ca tatăl tău să şi-o piardă, trebuia să te căsătoreşti.

Dar ce trebuie să fac eu ca să-mi păstrez poziţia? Care este poziţia mea, până la urmă? E un spaţiu care nu există, între două lumi – cunosc oameni din lumea banilor, dar nu vin din lumea banilor. Lucrez, dar nu mă încadrez prea bine în clasa muncitoare ca să devin interesantă pentru un ospătar, să zicem, sau pentru un contabil. Cum îşi va păstra Esmee poziţia? Doar căsătorindu-se cu un alt aristocrat bogat care nu îi va fi fidel – şi nici ea lui. Un faux mariage care va păcăli societatea că ei joacă după reguli.

Dar eu ce joc voi juca?

Toată dragostea mea şi
bisous, *Alix*

A mototolit scrisoarea. Trebuia să rămână ancorată în prezent până la sfârşitul zilei şi să se concentreze asupra teancului tot mai mare de hârtii: corespondenţa cu Neiman Marcus pe tema premiului pe care Dior urma să îl primească în America şi scrisorile pe care *le patron* voia să le trimită magazinelor pe care voia să le viziteze în State. Timpul se scurgea rapid până la

plecarea lor. Două săptămâni ca să-l prindă pe *La Voce* – sau să fie prinsă de el.

Şi-a ignorat telefonul care suna mult prea strident. Lucra atât de concentrată, încât iniţial a avut impresia că are halucinaţii la auzul unei voci de coşmar. Dar a auzit-o din nou, uşor modificată pentru că nu mai răsuna într-un confesional. A ieşit în grabă din birou şi a fost întâmpinată de un zid impenetrabil de croitorese care aduceau rochii învelite în huse.

— B/en sur, *mon ange,* poţi să-ţi iei câte vrei, a spus acum vocea clar, distinct, şi în mod sigur suficient de tare ca să audă ea.

— Mă scuzaţi, i-a spus ea cârdului de croitorese, dar nu a făcut decât să declanşeze o harababură şi mai mare, pentru că una sau două au încercat să-i facă loc şi s-au întors într-o parte, ajungând să se lovească de rochiile din faţă şi din spate. Toate purtătoarele de rochii s-au dezechilibrat, lucru care le-a făcut să se clatine şi pe cele din rândul al doilea, iar acum Alix avea în faţă o cursă cu obstacole din rochii care se mişcau în

faţă şi în spate, precum nişte pumnale cu lamă de mătase.

— Merge mai repede dacă voi o luaţi înainte şi eu vin după voi, a spus ea,

încercând să-şi ascundă nerăbdarea.

Lângă uşa a văzut faţa albă a lui Esmee. Şi Alix şi-a dat seama de ce îi tot sunase telefonul. Esmee, pe care o rugase s-o urmărească pe Becky, încercase să o avertizeze.

Când a ajuns la ea, Esmée nu a putut decât să clatine din cap.

— A plecat, a spus ea. Am încercat să-l întârzii fără să devină prea evident, pentru că nu vrem să afle cine te ajută.

A clătinat iar din cap.

— A fost aici cu Becky. I-am văzut faţa, Alix. Ştiu cum arată.

Alix nu se putea mişca. *La Voce* venise la locul ei de muncă cu Becky. Stătuse acolo suficient ca ea să ştie că a venit. Era fenta lui. Voia ca ea să ştie că ea e şoarecele – şi el este pisica.

Dar, la naiba, venise momentul ca Alix să fie o leoaică.

Prima bătaie care s-a auzit în uşa apartamentului domnului March era impertinentă, şi Alix şi-a dat seama că era Fortunée. A intrat impetuos, cu pieptul revărsându-se din decolteu, precum spuma din şampanie. S-a uitat în jur, s-a încruntat şi a spus:

— Am crezut că bem ceva.

—Ai crezut prost, i-a răspuns Alix posomorâtă.

O privire aruncată pe meniu îi arătase că nu şi-ar permite să comande ceva nici

pentru ea. Pe urmă s-a străduit să zâmbească, să-şi aducă aminte că Fortunée îşi făcuse datoria pe ziua de azi şi că poate amândouă erau nişte aventuriere care profitau la maximum de calităţile lor.

— Poate ar trebui să îngropăm securea războiului. Ar putea fi mai simplu.

— Dar nu la fel de amuzant.

Fortunée putea să bea, naibii, nişte apă de la chiuvetă.

Altă bătaie în uşă, discretă, intimă şi cumva afectuoasă – trebuia să fie Anthony. S-a dus direct la telefon şi a comandat French 75, Kir şi vermut cu gheaţă, precum şi o vastă selecţie de mâncăruri, solicitând ca nota să fie trecută în contul apartamentului său.

Pe la mijlocul convorbirii telefonice a venit şi Esmée, şi aşa s-a întregit toată gaşca ei pestriţă. Era bucuroasă că nu e acolo Dulles, mentorul ei într-ale spionajului, ca să vadă la cine e forţată să apeleze.

Esmée l-a sărutat pe Anthony pe obraji.

— Sper că mi-ai comandat un Kir.

— Evident, a spus el, zâmbind.

Esmée s-a aşezat pe sofa, Anthony lângă ea, iar Fortunée, care le urmărise săruturile şi zâmbetele cu pleoapele îngustate, i-a spus lui Anthony:

— Nu e genul de femeie pe care un

bărbat ca tine ar lua-o de soţie. Nu o interesează deloc să ordoneze viaţa unui bărbat. Eu mă pricep la asta.

Esmée a râs cu sughiţuri şi s-a întors spre Anthony.

— Te rog să nu o asculţi pe ea şi să nu rupi logodna!

Anthony a râs şi el, cu capul rezemat de canapea, relaxat şi aparent fără să poarte vreo
mască.

— Dar mi-ai promis!

Pieptul lui Fortunee s-a dezumflat puţin.

Esmee i-a zâmbit liniştitor.

— Ai dreptate. în ciuda promisiunii, o viaţă întreagă în care să mă întreţin cu soţiile colegilor lui nu e pentru mine. în plus, *mon cher,* i-a spus ea lui Anthony, când te vei întoarce în Manhattan, o să găseşti din belşug femei care sunt ca apa, abia aşteptând să fie turnate în viaţa ta ca să-i ia forma.

Femei care sunt ca apa.

Era dureros de potrivit modul de a descrie felul în care fusese crescută Lillie, felul în care fuseseră crescute fetele cu care Alix a fost colegă de şcoală, cum fuseseră în general crescute persoanele de acelaşi sex cu ea, cu convingerea că menirea lor este să se integreze în viaţa unui bărbat. Iar Anthony era un bărbat care şi el fusese

educat să creadă într-o căsătorie cu o fată amorfă, care va fi fericită să fie doar doamna March.

Pentru un moment, lui Alix i-a părut rău pentru el – pentru faptul că un om inteligent, care probabil ar deveni mai bun căsătorindu- se cu o femeie precum Esmee, va face exact contrariul, pentru că tradiţia şi societatea i-au trasat drumul şi lui nu i-ar trece prin minte să se abată de la el. După care s-a înfuriat pe ea că îl compătimeşte, când ar trebui să-i pară rău de femeia care va exista doar ca doamna March, în condiţiile în care ar fi putut avea mai mult.

— Eu...

Anthony s-a încruntat la Esmée, pentru că vorbele ei păreau mai mult o acuzaţie decât o predicţie pentru viitor.

S-a auzit o bătaie în uşă care i-a întrerupt. Alix i-a deschis lui Michel, băiatul de la hotel, l- a întâmpinat cu un zâmbet şi cu câţiva franci pe care el i-a refuzat, spunându-i că este clienta lui favorită. A turnat băuturile – vermut pentru Anthony, şampanie pentru Fortunée şi un French 75 pentru Alix. în mijlocul tăvii lucea o tartă de ciocolată cum Alix nu mai văzuse vreodată, şi atunci s-a uitat la Anthony.

— Impresionant, a spus ea.

— Mă bucur că în final am reuşit să te impresionez, a spus el caustic.

înarmată cu o felie de tartă, Alix şi-a scos pantofii şi şi-a slăbit centura rochiei strâmte, cu imprimeu de leopard, pe care i-o adusese *madame* Bricard, prevenind-o că era prea uzată ca să le-o poată arăta „fetelor”, dar dacă o voia, o putea lua – doar că rochia nu părea deloc uzată. Când a descoperit asta, nu s-a mai îndurat să i-o dea înapoi.

A ridicat paharul.

— în cinstea voastră! Vă mulţumesc!

După care a spus:

— *La Voce* a fost azi la Dior.

Degetele lui Anthony s-au albit pe pahar.

— Dumnezeule, Alix, de ce nu ai spus asta de la început?

— Mi-a distras atenţia tarta, a spus ea pe un ton degajat. Şi înainte să faci pe durul cu mine şi să-mi spui să nu mai fac glume, ascultă-mă.

El s-a uitat la ea posomorât şi suspicios.

— *La Voce* a zburat pe sub radarul tuturor încă din timpul războiului, a avut relaţii suficient de importante ca să-i asigure noua identitate de fost luptător din Rezistenţă. Ceea ce înseamnă că şi-a făcut o viaţă aici, la Paris, şi nu vrea ca cineva să i-o distrugă, dezvăluind cine e. Asta e important pentru el – identitatea, întotdeauna a fost, chiar şi în Italia. Aşa că vrea să mă scoată din Paris fără să

facă o scenă sau ceva dubios care să ducă spre el. Asta e slăbiciunea lui. Iar venirea lui la Dior azi a fost felul lui de a-mi spune că e pregătit să facă ultima mişcare.

Anthony a fost lângă ea după ce şi-a băut vermutul dintr-o înghiţitură.

— Iar asta înseamnă că vrea să fii neliniştită, gândindu-te când şi cum se va întâmpla. Nu mă faci să fiu mai puţin dur, Alix.

Esmee a intervenit.

— Nici pe mine. Azi am stat de vorbă cu unul dintre oamenii de legătură din vechea mea reţea. E un fotograf în vârstă, şi treaba lui în timpul războiului era să găsească nazişti şi să le facă poze – să facă o arhivă, să-i spunem aşa – astfel încât, atunci când trebuia să le dăm fotografii agenţilor noştri, să avem de unde să le luăm. M-am uitat prin tot ce avea şi am găsit fotografia asta.

A ridicat o fotografie.

— Sunt sigură că el e cel pe care l-am văzut la Dior. De fotografia lui era ataşată o foaie cu însemnări. îl cheamă Friedrich Weber – nume care este şi pe lista ta dată de Frank. Din note reiese că era genul de asasin cu care nu vrei să ai de-a face dacă ţii la viaţa ta.

— Mi-ai luat vorba din gură.

— Nu o să aştept aici, în turnul meu de fildeş, ca el să facă următoarea mişcare.

Niciodată nu câştigi din poziţie defensivă. Ştii asta. Şi era acolo şi un negativ? a întrebat-o ea pe Esmee, care a dat din cap. Ar fi foarte util.

Alix şi-a aprins o ţigară şi a suflat fumul – împreună cu groaza paralizantă stârnită de gândul că îi va mai auzi vocea – înainte să continue.

— Planul meu este să facem în asa fel încât confruntarea să fie într-un loc pe care îl putem controla, cu mine ca momeală. Dacă vrea să evite lumina reflectoarelor, *La Voce* sau Weber, sau ce nume foloseşte el acum nu mă va ataca pe stradă sau într-un loc public. Va vrea un loc discret. Va vrea să afle unde locuiesc şi va vrea să o facă acolo. Ceea ce înseamnă că dacă Becky află că Alix St. Pierre locuieşte în apartamentul tatălui lui Anthony March de la Ritz, le va spune tuturor celor din Paris, a continuat Alix cu calm, apoi s-a dus la fereastră, de unde putea să pună pe seama fumului vocea înecată. Atunci *La Voce* va sti unde mă găseşte.

Şi reputaţia mea va fi distrusă, nu a mai spus asta, fiindcă probabil era deja distrusă.

— Alix, a spus Esmee cu un ton disperat.

Hotelul Ritz, şi-a amintit ea că îi spusese lui *La Voce,* era locul ei favorit din Paris. Era ca şi cum destinul

stabilise de la început asta.

Atunci s-a auzit o bătaie în uşă. Aceasta era doar o parte din planul care putea foarte bine să amuţească răgetul spiritului ei de leoaică. Dacă ar fi fost doar una sau două persoane, confruntarea ar fi fost aproape imposibil de controlat. Oare Frank reuşise să facă miracole – sau Alix va trebui să regândească totul?

— Cine e? a întrebat Anthony iritat.

Usa s-a deschis şi a intrat miracolul.

Erau Charles de la recepţie, Jean-Luc, portarul, Michel, băiatul de la hotel, Agnes, camerista, şi Benoît de la Micul Bar. Şi, în spatele lor, cel puţin vreo zece perechi de ochi care aparţineau oamenilor cu care Alix vorbea, râdea sau cărora le mulţumea de fiecare dată când intra şi ieşea de la Ritz. Ultimul dintre ei era Frank.

— Nu eşti la bar, a spus ea uimită.

— M-am gândit că asta e mai important, a spus el zâmbind. Şi mai sunt cel puţin şase care acum lucrează şi nu au putut să vină, dar îi informez eu pe urmă. Ne-am săturat de nazişti în timpul războiului. Unii dintre aceşti puşti, a făcut semn spre angajaţii din faţa lui, încă îşi mai plâng mamele şi taţii răpiţi de nazişti. Aşa că am venit să ajutăm.

Dacă ar fi clipit de o mie de ori, tot n-

ar fi reuşit să ascundă faptul că ochii ei erau plini de lacrimi.

— Am senzaţia că toată ziua ţi-am pus aceeaşi întrebare, dar ce se întâmplă aici? a întrebat Anthony, uitându-se când la ea, când la oamenii care se înghesuiau în cameră.

— Confruntarea va avea loc doar în condiţiile dorite de noi, a spus ea, netezindu-şi rochia cu imprimeu de leopard – şi care se dovedise a fi o alegere adecvată – cu sentimentul că Alix St. Pierre înseamnă ceva care o face să merite să fie salvată, şi nu uitată. Va avea succes, a reluat ea, dacă vom şti că adversarul nostru se apropie. Avem mai mult decât suficienţi oameni care se pot uita la fotografia lui *La Voce* şi să îmi spună – şi să-ţi spună şi ţie – când vine, i-a spus ea repede lui Anthony, care părea că e gata să se sinucidă dacă nu îi dă şi lui un rol. Tot ei pot să aducă aici autorităţile în clipa când va fi nevoie. Dacă suntem preveniţi şi pregătiţi, iar autorităţile sunt gata să intervină, atunci avem mai multe şanse de câştig. Amândoi, i-a spus ea lui Anthony care a zâmbit, în sfârşit.

După ce armata de ochi şi de urechi a plecat, au mai fost de stabilit câteva detalii, iar Anthony nu avea de gând să lase pe cineva să plece înainte ca detaliile acelea să fie ţesute într-o

adevărată capodoperă. Ştia că se plimbă nervos prin cameră, precum un novice înainte de prima lui misiune, dar nu era în stare să stea într-un loc.

— Tu o urmăreşti pe Alix, i-a spus el lui Fortunée. îţi plătesc cât vrei. Nu mă interesează ce spui tu, că nu o să te atace pe stradă, a spus el cu ochii la Alix, trebuie să stea cineva cu ochii pe tine. Şi găseşte pe cineva să o urmărească pe Becky, i-a spus lui Fortunee pe un ton răstit. Trebuie să o supraveghem în continuare.

— Mă ocup eu de asta, a intervenit Esmee. Să nu uităm că am petrecut tot războiul urmărind oameni mai periculoşi decât Becky.

Anthony a dat din cap.

— Şi amândouă mă anunţaţi din prima clipă dacă îl mirosiţi undeva în apropierea lui Alix.

Ele au dat din cap, probabil pentru că tonul vocii lui le spunea că nimeni n-ar trebui să aibă îndrăzneala să-l contrazică în momentul acela. Nu îi plăcea deloc ideea de a o folosi pe Alix ca momeală, dar planul ei era perfect, iar ea probabil i-ar fi aruncat tarta de ciocolată în cap, sau mai rău, dacă i-ar fi spus că nu vrea să facă asta, fără să aibă o motivaţie logică.

Dar era un motiv cu totul ilogic pentru care detesta ideea. S-a oprit brusc lângă

fereastră, incapabil să mai facă vreo mişcare. Se temea pentru ea. Nu, nu se temea. Era înspăimântat.

Poate că ferocitatea din vocea lui a făcut-o să înţeleagă asta. Acum, una dintre mâinile lui era încleştată de pervaz, lângă ea, şi el s-a uitat cum ea întinde cu un gest ezitant un deget cu care îi atinge uşor mâna, ca şi cum i-ar fi spus: *O să fiu în regulă.* El a ridicat degetul mare, i-a atins dosul palmei şi i-a spus foarte încet, ca să audă doar ea:

— Dă-mi voie să îmi fac griji pentru tine.

O secundă, privirile lor s-au întâlnit şi el s-a simţit cutremurat de un sentiment puternic. Pe urmă ea a întors capul şi s-a uitat pe fereastră cu privirea fixă, fără să clipească. Dar şi-a lăsat mâna acolo, sub mâna lui, ca un cărbune încins, gata să se aprindă.

Dacă ar fl fost doar ei doi în cameră. Dacă n- ar fi existat vreodată nazişti.

Şi-a luat cu greu palma de pe mâna ei, înainte să îi spună ce aflaseră el şi Fortunee în ziua aceea.

— Bobby şi-a petrecut aproape toată după- amiaza de dinaintea plecării în misiune comunicând prin telegrame cu cineva, a spus el.

Ea şi-a îndreptat umerii într-o postură perfectă, s-a dus la măsuţa de cafea şi şi-a luat cupa de şampanie.

— Ştim cu cine a comunicat?

El a clătinat din cap.

— Nu. Dar s-ar putea să fi aflat cum de îl ştia pe Matteo. Ai spus că ai fost în Italia de două ori?

Ea a dat din cap.

Aşa că el i-a povestit că Bobby, în toate misiunile lui de teren, fusese în sudul Piemontului. Dar ultima oară, înainte de misiunea din 10 aprilie 1945, se desfăşurase ceva mai spre nord, nu chiar în apropiere de Matteo, dar...

— Dar ce? a întrebat ea cu un aer nelinişti.

— Auzi tot felul de poveşti când eşti pe teren, a spus el. Eu am auzit multe şi ea, a făcut semn cu capul spre Fortunée, le-a auzit când a fost în nord de două ori. Una dintre ele era despre un lider al partizanilor şi o americancă roşcată care într-o zi a venit val-vârtej pe munte şi i-a spus unui agent britanic în uniformă că...

Şi-a dres vocea, dar pe bune, înjurase de faţă cu ea de prea multe ori.

— Că o să-i taie boaşele dacă nu îşi dă jos uniforma şi nu se poartă respectuos cu partizanii. Şi că liderul partizanilor a sărutat-o pe doamna roşcată într-un mod foarte...

I s-a gâtuit vocea.

— Foarte impresionant, a încheiat el.

De necrezut, Alix a început să râdă.

— O, Doamne, a spus ea. N-am făcut nicio referire la boaşele idiotului ăluia britanic. Matteo a făcut, cred. Şi nu a fost niciun sărut – nu atunci. Dar povestea ta sună mai bine într-o noapte târzie petrecută în jurul unui foc de tabără. Nu înţeleg ce legătură are asta cu Matteo şi Bobby, a spus ea, chicotind în continuare.

— N-am auzit niciodată povestea cu nişte nume, a spus Anthony, simţind cum i se duce mâna la umărul care se lamenta precum tatăl lui. Dar…

— Eu am auzit, a spus Fortunée. Am auzit o dată că numele liderului de partizani era Matteo.

— Şi dacă Bobby ştia că lucrezi pentru BSS… a început Anthony.

— Şi ştia clar că eşti roşcată, a continuat Esmee.

— Atunci putea să creadă că alerg prin Italia sărutând liderii de partizani pe nume Matteo, a încheiat Alix. Şi acum crezi că Bobby îi trimitea telegrame în după-amiaza aceea radiofonistului pe care îl plasasem la cartierul general al naziştilor, fiindcă voia să se asigure că Matteo va muri în munţi, ca răzbunare pentru că m-a sărutat? Bobby n-ar fi făcut niciodată aşa ceva, a spus ea vehement. Nu ţinea atât de mult la mine.

— Atunci Bobby…

Anthony s-a oprit înainte să spună: *Atunci Bobby era un prost nenorocit.*

— Războiul îi schimbă pe oameni, a spus el în schimb. îi face să acţioneze asa cum n-ar fi
făcut-o până atunci.

— Ştiu asta, a spus ea, aruncându-i o privire tăioasă. Dar teoria asta nu face decât să ia o parte din vina lui *La Voce* şi să o transfere asupra lui Bobby. Eu am stat într-un confesional cu *La Voce,* a spus ea cu o furie care răsuna în fiecare cuvânt. Şi ştiu că el poartă toată vina pentru ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceea. *Toată,* a repetat ea. Bobby e o pistă falsă. Unele piste nu duc nicăieri, aşa, ca asta. Probabil că nu vom afla niciodată cui îi trimitea telegrame, şi probabil nici nu contează. Lăsaţi-l pe Bobby. Concentraţi-vă asupra lui *La Voce.* Nici acum nu ştim ce l-a motivat. Şi sigur nu a fost basmul ăla nenorocit cu roşcata care îi taie cuiva boasele.

— OK, a spus el, renunţând şi profitând de ultima şansă pe care o mai avea de a mai controla ceva din ceea ce avea să urmeze. Aşteaptă câteva zile înainte să anunţi pe toată lumea unde stai, Alix. Chiar dacă te vede venind la Ritz, o să creadă că vii să bei ceva sau să iei masa. Nimeni dintre cei care ştiu unde ai stat până acum, a zâmbit uşor, nu-şi va imagina vreodată că îţi permiţi să stai

aici. Noi patru ne vom folosi de toate relaţiile pe care le avem pentru a afla tot ce se poate despre Friedrich Weber, inclusiv câţi pistrui are pe nasul ăla nenorocit. Trebuie să ştim înainte să vină el la Ritz ce a obţinut el personal în ziua aceea, în afară de moartea a nouă oameni. Şi nu doarme nimeni mai mult de câteva ore pe noapte până nu aflăm.

CAPITOLUL 26

Când s-a trezit a doua zi dimineaţă, înfăşurată în aşternuturi luxoase, lui Alix mai că îi venea să se întoarcă pe cealaltă parte şi să se culce la loc, atât de mult o ispiteau perna moale şi cuvertura de mătase. Dacă ţinea în continuare ochii închişi, putea să se concentreze pe speranţa că în câteva zile avea să se facă dreptate, şi nu pe faptul că pentru a se împlini acea speranţă, mai întâi trebuia să stea în aceeaşi cameră cu *La Voce.*

în plus, mai erau doar câteva zile înainte ca toată lumea să înceapă să creadă că este metresa lui Anthony March şi înainte ca asta să îi pună o etichetă pe frunte. Dacă bârfele deveneau insuportabile – dacă femeile din Paris decideau că nu mai vor să cumpere rochii de la o casă de modă care adăposteşte o seducătoare roşcată –, Dior nu va mai avea încotro şi va fi nevoit să o dea afară. Sau va pleca ea mai înainte, ca să nu fie el nevoit să ia hotărârea aceea. Altă cale nu era. Se gândea că schimbase locuri de muncă şi se descurcase. Putea să o facă din nou.

Doar că viaţa asta, chiar şi cu *La Voce,* ajunsese să-i placă. îi plăcea să lucreze cu oameni creativi, pasionaţi şi buni cum erau Dior, Suzanne şi *madame* Bricard – ba chiar şi afurisita aia de Fortunée. Şi îi plăcea la nebunie să colaboreze cu Anthony. O făcea să gândească, o făcea să râdă şi o făcea să simtă tot felul de lucruri. însă după toate astea, nu îl va mai vedea niciodată. Dacă îţi strici reputaţia din cauza unui bărbat, nu ţi-o strici şi mai mult continuând să te duci cu el la cluburi de jazz. Clienţii lui Dior nu erau deranjaţi dacă amantele proveneau din cercul lor şi se culcau cu cineva tot de viţă aleasă. Dar o femeie ca Alix, care lucra pentru că era nevoită să lucreze, nu avea voie să calce strâmb.

Acum ochii ei erau treji de-a binelea. S-a dat jos din pat şi a tras draperiile. Razele soarelui o scăldau în lumină aurie şi speranţă. Aşa că s- a hotărât să se îmbrace pur şi simplu cu rochia verde de mătase şi să meargă printre oameni spre serviciu – cu Fortunée neobservată pe urmele ei – şi să savureze parfumul Parisului în vară: o combinaţie între trandafiri, cafea şi ultimele arome ale stăruitorilor crini de mai.

Spre sfârşitul zilei, Dior a venit la ea.

— A trebuit să devansez călătoria noastră în America, a spus el. Plecăm

luni.

— Lunea asta? Cu o săptămână mai devreme?

— *Oui.*

Nu mai avea luxul de a aştepta câteva zile, până când toţi ceilalţi reuşeau să adune informaţii despre Friedrich Weber. Trebuia să forţeze confruntarea, ca să aibă loc înainte de plecarea la New York.

A fost un efort să-şi înăbuşe ţipătul şocat. Dior încă vorbea.

- Mai e ceva, a spus el. Am acceptat ceva în numele tău, pentru că îmi doresc foarte mult să faci asta. Urmează să stai şi tu de partea cealaltă a canapelei. Un ziar vrea un interviu cu tine.

— De la mine! *Mais non,* a spus ea hotărâtă.

— *Mais oui,* a ripostat el ferm. Nu mă vei lăsa să scap o astfel de oportunitate. Este o colaborare cu fotografii. Am creat un model de rochie pentru tine.

— Ce ziar? l-a chestionat Alix, întrebându-se de ce jurnalistul se dusese la Dior şi nu venise la ea.

— *New York Journal.*

— *Mais non,* a repetat ea.

Dior s-a ridicat.

— Nu îţi cer decât să te gândeşti la ce e mai bun pentru casa de modă, aşa cum faci de obicei. Dacă e mai bine să refuzi, atunci aşa să fie. Te las pe tine să

decizi.

După care a plecat, iar lui Alix îi venea să strige după el: *Asta e viclenie!* Pentru că atunci când el punea problema aşa, cum ar fi putut să refuze?

Dar cum putea să facă faţă unui interviu cu Anthony? Văzuse o mulţime de interviuri în colaborare până atunci. Erau nişte întrevederi intime care durau mult, şi, în timpul acesta, jurnalistul se strecura discret în crevasele ascunse ale sufletului şi scotea de acolo gheaţa albăstruie care stătea neştiută de nimeni sub stratul de zăpadă. Dacă Anthony făcea acelaşi lucru cu ea şi nu găsea nimic?

După aceea a plecat de la casa de modă. Fortunee i-a luat urma de pe o altă stradă, când a început să meargă pe malul râului. Era seară de-acum, cel mai bun moment pentru a se uita la broderia metalică a turnului Eiffel profilată pe cer şi pentru a se gândi la toate lucrurile bune care i se întâmplaseră în ultimele nouă luni: găsise un mentor ca Dior, adusese sub lumina reflectoarelor din întreaga lume o casă de modă şi văzuse cum femeile ridicaseră capul când rochiile New Look le promiteau în şoaptă că nu mai trebuie să ţină privirea în pământ.

Iar acum îşi punea o altă întrebare – dar dacă Anthony va descoperi ceva

interesant în timpul interviului?

A rămas pe loc, în timp ce înserarea făcea o plecăciune în faţa nopţii adevărate. Acum nouă luni nici măcar nu şi-ar fi imaginat că avea să se gândească la lucrurile bune pe care le făcuse – şi la binele care ar putea să mai fie încă în ea. Iar asta însemna că nu va permite să se lase distrusă de bârfe, fie ce-o fi.

Undeva, în lumea asta, erau şi alte femei ca ea. Nu multe, dar erau. Războiul o ajutase să găsească câteva – dar cum vor putea femeile care au trăit fără război să-şi găsească spiritele înrudite?

A zâmbit, pentru că în mintea ei lua naştere o imagine precum acele *petites gravures* pe care le avea Dior, alcătuită din cuvinte, imagini, încurajări şi sfaturi. O revistă, poate. Dar nu ca *Harper's Bazaar.* Nu ca *Vogue.* Nu ştia precis cum va fi, dar va fi a ei – şi va fi pentru toate femeile ca ea, de acum şi din viitor.

Până atunci, datoria ei faţă de sine era să încheie, în sfârşit, ceea ce începuse într-o cameră banală din Washington, în urmă cu cinci ani.

La Ritz, a trecut pe lângă Cârmei şi Christian Berard în Micul Bar. Ochii lor străluceau de alcool sau de opiacee şi de răutate, insensibili la frumuseţea

încăperii, a paharelor de cristal şi a felului în care lumina atingea sticlele de şampanie şi le transforma în aur, amândoi disperaţi să fugă de viaţă şi să cadă în amorţeala pe care o luau drept bucurie.

S-a dus la Frank şi i-a spus:

— E momentul. Poţi să-i spui unuia dintre băieţi să-i şoptească lui Becky că stau în apartamentul domnului March senior? Şi poţi să faci asta mâine seară? Asta i-ar da ei timp să-l anunţe pe Anthony că ştie ce se întâmplă.

— Eşti sigură că ştii ce faci?

Ea a zâmbit. într-un anumit fel, fusese mai simplu când era în BSS, pentru că banii şi resursele erau aproape infinite. Dar prietenii şi cunoştinţele se dovedeau a fi bunul cel mai de preţ, depăşind într-un fel latura materială.

— Mi-a luat ceva timp să îmi dau seama, dar da, ştiu ce fac.

Anthony a avut impresia că sunt şanse mari ca ea să îl ucidă. Dar mai întâi avea de gând să savureze momentul. S-a uitat la ceas. Puţin după ora şapte dimineaţa. A bătut iar la uşă.

Uşa s-a dat de perete. Alix, desculţă şi într-o ţinută foarte neobişnuită şi sexy – o pijama? – s-a uitat la el. Indiferent ce era – nişte pantaloni roşeaţi care erau prinşi cumva de bluza care îi lăsa libere braţele lungi – piesa aceea de

vestimentaţie îi făcea părul să se aprindă ca focul, aprinzând în acelaşi timp şi în el o flacără.

Ea a clipit şi s-a frecat la ochi. El a zâmbit.

— O, Doamne, îmi plăteşti cu aceeaşi monedă, aşa este? a spus ea, intrând după el, şi apoi trântindu-se pe canapea.

— Ştiu că îţi plac mult dimineţile.

S-a aşezat pe sofaua de vizavi de ea şi şi-a aprins o ţigară, zâmbind în continuare.

— Şi ştiu că vei evita să-mi dai un răspuns în privinţa interviului, aşa că am venit să mi-l iau singur. Am comandat cafea, evident.

Alix a căscat de i-au trosnit fălcile.

— OK, sunt îngrozitoare. Acum poţi să pleci, am înţeles.

— Dar nu am primit răspunsul.

— Nu e nimeni interesat de un interviu cu mine.

Aşa i s-a părut lui că a spus.

S-a aplecat în faţă, cu coatele pe genunchi şi cu mâinile împreunate, pentru că voia ca ea să-l asculte.

— Cârmei Snow mi-a dat ideea. M-am gândit la faptul că o americancă e singura responsabilă de ceea ce poartă aproape toate celelalte americance. Cine altcineva – care bărbat – mai are o astfel de putere? Aşa că m- am decis să fac o serie de interviuri cu diverse femei

care, într-un fel sau altul, modelează lumea. Când am întrebat-o dacă pot s-o intervievez, ea mi-a spus că şi tu ar trebui să fii printre acele femei, dat fiind că eşti responsabilă pentru ceea ce poartă aproape tot Parisul şi jumătate din America. Cârmei nu a fost de acord să îmi dea interviu decât dacă îmi dai şi tu, aşadar...

A ridicat din umăr nonşalant.

— Nu cred că vrei să pierd interviul cu Cârmei şi să distrug şansa tuturor să afle mai multe despre fosta ta şefă şi amică, nu?

Alix a început să râdă.

— Am fost învinsă la puncte, aşa-i?

— Nu am vrut să spun asta...

A încercat să nu zâmbească, dar i-a fost imposibil. Râsul ei era al naibii de contagios.

— Ba da, asta ai făcut, a spus ea, râzând în continuare. Şi ştii ceva? Ieri mă gândeam la ce aş putea să fac când...

S-a oprit şi a părut că îşi regândeşte cuvintele.

— Poate sunt nebună, dar mă gândesc să fac o revistă care să aibă drept public fetele orfane şi sărace, care poartă pantaloni în bar, uită să se căsătorească, sunt al naibii de încăpăţânate şi chiar le place să lucreze. După cum îţi dai seama, va avea garantat cam vreo trei

cititori, dar tot o s-o fac. Şi poate interviul ăsta e punctul perfect de plecare pentru a începe să vorbim despre genul de lucruri pe care acele trei fete ar vrea să le audă.

El ar fi trebuit să audă, dar nu era amuzant. Era perfect – doar că el ştia exact care sunt celelalte două femei încăpăţânate şi independente ca ea: Esmée şi Fortunée. Lumea trebuia să facă o mulţime de schimbări, se gândea el, şi ăsta era poate unul dintre modurile de a începe.

înainte să poată spună ceva, ea a adăugat foarte încet:

— Luni plec la New York cu Dior. O să fiu plecată două luni. Aşa că trebuie să se întâmple înainte de asta. Becky o să afle în seara asta că stau aici. Până diseară, Frank o să aibă ochi peste tot în Ritz.

Era foarte tentant să tragă o înjurătură obscenă. A expirat lung, în timp ce mintea lui încerca să găsească un punct de sprijin în situaţia aceea periculoasă şi necunoscută.

— Tot ne mai rămân vreo două zile. N-o să vină după tine la cinci minute după ce află unde eşti. Va dori să aibă un plan solid. Iar Fortunée are nişte informaţii despre un tip care l-a cunoscut la un moment dat pe Weber – aşa că poate aflăm ce motivaţie a avut atunci.

Părea că se aruncă inutil atâtea monede într- o fântână, cu speranţa că una dintre ele le va împlini dorinţa.

— Nu ţi se pare că pierzi timpul cu interviul meu, când nu îl vei putea publica decât după ce se va întâmpla treaba cu *La Voce?* a spus ea atunci, ca şi cum timpul lui Anthony era cumva mai important decât faptul că nazistul află unde stă.

Nu a răspuns imediat. Nu a putut, când el nu îşi dorea decât s-o urce într-o maşină, s-o ducă în cel mai apropiat port, şi de acolo să ia amândoi un vapor care să-i ducă undeva departe de nazişti şi de trecut. Dar expresia de pe faţa ei i-a spus că ea ¡1 va înfrunta pe *La Voce* orice ar fi, iar el nu putea face nimic.

Decât să fie acolo când se întâmpla asta.

A prins o altă ţigară şi, în final, ea s-a uitat la el cu ochii verzi foarte serioşi şi cu durerea ascunsă în inima ei vizibilă în inelul de obsidian negru care înconjura irisul verde.

Aşa că el i-a spus care era cealaltă motivaţie a lui, că nu era vorba doar de obţinerea unui interviu cu Cârmei.

— Trebuie să cred că totul va merge bine, i-a spus el. Aşa că am un plan pentru un viitor în care *La Voce* nu mai e şi în care pot publica un interviu cu tine, iar singura consecinţă va fi că şi

mai multă lume va afla cât de mult din succesul lui Dior ti se datorează tie.

**

A văzut cum clipeşte încet.

— Şi eu vreau să cred asta, a spus ea.

El ar fi vrut să-i promită că se va întâmpla *sigur,* că va face el în aşa fel încât să se întâmple. Pentru ea. Demersul ăsta nici măcar nu era pentru el, nu *mai* era.

— O să-ţi dau interviul, a spus ea atunci, şi el a avut impresia că erau şanse mari ca toţi atomii din fiinţa lui să zâmbească cu gura până la urechi la auzul acestei veşti.

De când îl făcea pe el o femeie atât de al naibii de fericit?

Dar ea era unica femeie din tot Parisul pe care nu ar atinge-o, oricât de fericit l-ar fi făcut. îi promisese că o va trata ca pe un partener de afaceri, iar ea îi acordase în sfârşit încrederea, ar fi însemnat că el nu are deloc integritate dacă îi trăda încrederea. Aşa că a stins ţigara şi s-a ridicat.

— Putem face mâine interviul? Pe la două, la tine în birou, să zicem?

Ea a dat din cap.

în drum spre uşă, a văzut două rochii de-ale ei aşezate pe spătarul unui scaun. Acum ştia destul de multe despre Alix – *Am revenit anul trecut la Paris cu fix trei costume, o bluză, o pereche de pantaloni şi nicio rochie de seară,* îi

spusese ea – ca să îsi dea seama că nu şi-ar fi lăsat asa
ţinutele Dior fără să aibă un motiv.

— E vreo problemă cu şifonierul de aici? a întrebat el. Pot să aduc pe cineva să rezolve.

Ea a strâns din ochi, iar el se pregătea să spună – stânjenit, evident – că nu trebuie să plătească ea reparaţiile, când ea a spus:

— Le vând.

— De ce naiba ai face asta?

Una dintre ele era rochia magnifică pe care o purtase la bal, şi lui nu-i venea să creadă că ar putea renunţa la ea nici pentru cel mai îngrijorător motiv.

Vocea îi era foarte scăzută atunci când a spus:

— Trebuie să-i plătesc pe majordomi şi pe restul angajaţilor de la hotel care îl pândesc pe *La Voce.* Tu o plăteşti pe Fortunée, aşa că...

A ridicat din umeri.

— Nu voi mai avea nevoie de rochie de bal dacă mor. Mai degrabă investesc bani în supravieţuire.

— Alix.

Impulsul de a înjura era mai puternic decât înainte. Dacă i se păruse că ar fi stânjenitor să- i spună că nu trebuie să plătească reparaţia şifonierului din apartamentul tatălui său, acum i se părea jenant de-a dreptul. Şi promisese

că nu va spune nimic, dar încălcarea acestei promisiuni nu făcea rău nimănui – şi poate ar fi de folos.

— Nu o plătesc pe Fortunée. Nu mai vrea să ia bani de la mine.

Ea s-a uitat la el, mută de uimire. în cele din urmă a reuşit să spună:

— De ce?

— în ciuda episodului cu schiţa aceea, îi place să lupte pentru cei nedreptăţiţi.

A clipit iar lent, dar el a văzut lucirea din ochii ei înainte ca ea să o poată ascunde.

— Nu pot să le cer tuturor să facă asta pentru mine, a spus ea cu un fel de disperare. Lui Esmée. Tie. Lui Fortunée. Aveţi atâtea alte lucruri de făcut.

— Dar nu tu ne ceri, Alix. Noi ne-am oferit. Pe urmă…

A zâmbit acum, pentru că îşi dorea să păstreze rochia şi să lase naibii plata băieţilor, când el avea o tonă de bani inutili, care abia aşteptau să fie cheltuiţi.

— … cine spune că Fortunée face asta pentru tine? Eu m-am gândit că o face pentru mine.

Ea a zâmbit, dar numai un pic, după care s-a uitat la rochii.

— Sunt doar nişte rochii.

— Bine, a spus el, dându-şi seama că nu poate să îi rănească orgoliul făcând altceva decât să accepte.

Dar să-l ia naiba dacă nu o va suna pe Esmée imediat după ce pleacă de aici să îi spună să-şi trimită camerista să cumpere rochia pe care el i-o va da înapoi lui Alix după ce se vor termina toate astea.

Ea i-a deschis uşa, dar înainte ca el să iasă, i- a pus mâna pe braţ.

— Mulţumesc, a spus ea, uitându-se ţintă în podea. Credeam că o să scoţi portofelul să îmi cumperi rochiile, şi dacă ai fi făcut asta ar fi fost...

A ridicat iar din umeri.

— Umilitor.

Futu-i. Singurul lucru pe care şi-l dorea în clipa aceea era să o strângă în braţe şi s-o ţină acolo. îi ştia faţa, îi studiase contururile şi expresiile, îi ştia mâinile, felul în care se mişcau prin aer când vorbea, dar n-ar fi putut să o deseneze, să folosească altceva decât cuvinte prin care să-i spună că îi pare rău că lumea e un loc aşa de urât şi că el ar face orice ca ea să nu mai simtă haosul.

— Alix, a spus el, încercând să-şi stăpânească vocea şi dorindu-şi ca ea să-l privească în ochi, aminteşte-ţi doar că nu eşti singură.

Atunci ea chiar s-a uitat la el şi pentru câteva momente durerea i-a dispărut din ochi.

— Nu. Le avem pe Esmée şi pe

Fortunée în grupul nostru de inadaptaţi. Şi ne avem unul pe altul.

Felul în care rostise acele ultime cuvine le făcea să se umple cu tot ce-şi dorise el vreodată. Tot restul zilei, s-a trezit cu ţigara nefumată arzându-i degetele, în timp ce el se uita pe pereţi şi o vedea doar pe uluitoarea Alix St. Pierre, cu părul roşcat şi cu ochii verzi.

CAPITOLUL 27

Ziua interviului a fost o nebunie. Mai erau trei zile până la plecarea în America, şi programul turneului lui Dior încă nu era gata. Alix a întins de multe ori mâna spre telefon ca să-i spună lui Anthony că trebuie să fixeze o altă dată. Dar, dintr-o dată, s-a făcut ora două şi era prea târziu să anuleze.

Abia a avut timp să elibereze marele salon de manechine, modele şi de *arpettes* înainte să vină Anthony, îmbrăcat la fel cum era când îl admirase la prima venire în biroul ei, cu costum bleumarin, cămaşă albă şi cravată cu desene în formă de diamant. Arăta aşa de bine, că i s-a strâns stomacul, şi gândul acesta a făcut-o să-i fie greu să-l privească în ochi. Cum naiba să-i dea un interviu când ea nu putea nici să se uite la el?

A dat pe gât un pahar cu apă, încercând să se calmeze.

Nu a mers.

— Vom începe interviul cât timp se instalează fotografii, i-a spus Anthony, sigur pe el ca întotdeauna. Ne oprim ca

să facem poze, după care continuăm. Fragmentarea interviului e bună pentru toată lumea. Dacă nu te deranjează.

Ea s-a aşezat pe unul dintre delicatele scăunele *Louis Seize* pe care de obicei stăteau clienţii. Anthony a făcut la fel, dar nu era bine. El era prea înalt, părea că nu se simte confortabil, şi acum se simţea şi ea aiurea.

— Vino cu mine.

L-a condus spre scară până la treapta ei favorită, şi-a strâns rochia pe lângă ea şi i-a lăsat lui locul dinspre perete, ca să-şi poată rezema trupul mai solid.

— Sper că nu te deranjează traficul. Eu cred că e mai bine aici.

— Vreau să fii relaxată, o stare pe care nu am văzut-o prea des la tine – decât când ai o tartă cu ciocolată în mână. Aşa că dacă trebuie să stăm pe scară…

A făcut o pauză, după care a întrebat-o:

— înainte să începem, s-a întâmplat ceva ce ar trebui să ştiu?

— N-am auzit ca Becky să înceapă cu bârfele. Aşa că îmi închipui că deocamdată sunt OK.

— Bun.

Şi-a deschis agenda şi a bătut în ea cu stiloul.

— M-am gândit să începem cu începutul. Mi- ai spus că părinţii tăi au

murit când erai mică, dar nu mi-ai spus ce fel de oameni erau. îţi aminteşti de mama ta?

Alix a simţit că i se închid pleoapele şi în spatele lor a apărut imaginea frumoasei ei mame, îmbrăcată într-o rochie strâmtă cu mărgeluţe, pe care şi-o făcuse singură – actriţa Louise Brooks o rugase pe mama lui Alix să-i facă şi ei una la fel. Părinţii ei făcuseră piruete în sufrageria micului lor apartament, în seara în care Louise Brooks comandase un St. Pierre original. Alix se uitase la ei cu acelaşi nod în gât pe care îl simţea acum.

— Era întotdeauna veselă, a spus ea, şi cuvintele ieşeau lent după ce a deschis ochii şi a contemplat acele amintiri. Apartamentul nostru avea un singur dormitor pentru toţi. Făcea ţinutele care i se cereau la studio. Dar când eram eu acolo, întotdeauna zâmbea.

Anthony a ridicat ochii din agendă.

— Cred că a fost frumos, a spus el, şi dacă ea nu se înşela, vocea lui era puţin nostalgică.

— Mama ta nu prea zâmbea? a presupus ea.

Anthony s-a intimidat.

— Am fost o familie obişnuită. Eram spălaţi şi îmbrăcaţi de bonă şi aduşi în faţa părinţilor la cinci după-masă, când fratele meu cel mai mare era studiat din

cap până în picioare, fiind certat şi pentru cea mai mică zgârietură de pe pantof. Fratele meu mijlociu scăpa de ceartă pentru julituri, dar nu scăpa de gura lor dacă nu îşi dădea cu părerea despre cele mai importante ştiri din ziua respectivă. Eu scăpăm cam de toate pentru că o făceam pe mama să râdă – şi dacă o făceam să râdă destul, mă mai ţinea lângă ea câteva minute. Mă bucuram atât de tare că nu sunt în locul fraţilor mei, dar acum...

A ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Poate ar fi fost mai bine să fiu certat pentru julituri, decât să fiu iertat datorită calităţii mele de animator precoce.

Alix a zâmbit.

— Eu nu cred că educaţia asta ţi-a făcut prea rău. Pantofii tăi lucesc întotdeauna, administrezi un ziar, aşa că trebuie să ştii care sunt cele mai importante ştiri, iar mie chiar îmi plac animatorii precoce.

Ecoul ultimelor ei cuvinte a răsunat ca un flirt. Ea a roşit. Anthony a urmărit cu privirea roşeaţa care cobora până pe piept.

— Dacă am reuşit să te farmec în vreun fel, a spus el cu o voce mai răguşită decât de obicei, atunci educaţia mea nu a fost aşa de rea.

Şi atunci a avut Alix revelaţia că este

absolut , .
fermecată de bărbatul care stătea lângă ea pe scară.

Două croitorese au coborât râzând şi le-au obturat raza vizuală. Dar Alix încă mai simţea cum tremură aerul dintre ei.

După ce acele *petites mains* au trecut, Anthony şi-a dres glasul şi şi-a studiat din nou notiţele.

— Deci povesteşte-mi cum ai ajuns de la copilul care şi-a pierdut ambii părinţi când avea treisprezece ani, la directoarea serviciului de presă al casei de modă care acum e cea mai faimoasă din Franţa. Ce te-a impulsionat să munceşti aşa de mult, în loc să apuci calea viciilor şi a eşecurilor, care era mai des întâlnită în cazul fetelor orfane din Los Angelesul anilor ’30?

— Vicii am destule, după cum ştii, a spus ea pe un ton degajat, dar pe urmă timbrul i s-a schimbat. într-o vreme mă cam copleşiseră, dar...

Anthony a desfăcut un pachet de ţigări, a aprins una şi i-a întins-o. Ea şi-a strâns genunchii la piept şi i-a cuprins cu braţele, a luat ţigara şi a tras din ea cu recunoştinţă, după care i-a dat-o înapoi, înainte de a continua.

— Când îi eşti dator cuiva pentru toate... Poate că par nerecunoscătoare – familia van der Meer chiar s-a achitat de toate obligaţiile când m-a luat în grija ei.

Dar dacă într-un film e romantic şi frumos când îi datorezi totul cuiva, în realitate stai pe o bucată de pământ subţire şi transparentă, care poate fi distrusă cu un singur bobârnac, iar atunci rămâi în aer, aşteptând să fii salvat. Nu puteam să trăiesc în felul acesta. Aşa că nu am avut încotro şi a trebuit să fac tot posibilul să îmi construiesc şi să îmi modelez propria viaţă.

Ultimele cuvinte sunaseră atât de vehement, era în ele asa de mult din ea şi toată teama ei

.*

legată de viitor, încât el putea să vadă în interiorul ei. Dar ea nu se mai temea de asta, pentru că ochii lui Anthony, mai întunecaţi decât îi văzuse vreodată, îi spuneau: *Povesteşte-mi şi poate va durea mai puţin.* Şl poate chiar aşa era.

— Cât din asta îţi notezi? a întrebat ea încet.

— îţi promit că voi respecta linia dintre Alix, persoana publică şi persoana privată pe care încep să o cunosc.

I-a dat înapoi ţigara, şi unul dintre degetele lui a rămas ceva mai mult lipit de degetul ei, aşa cum se întâmplase în noaptea aceea la Ritz.

De data asta ei i s-a strâns stomacul îngrozitor. Nu trebuia, nu putea să se îndrăgostească de Anthony March.

Numai că tot ce îşi dorea era să-şi sprijine capul de umărul lui şi să-i simtă braţele în jurul ei. Să se uite în ochii lui albaştri ca noaptea şi să se cufunde în ei.

— *Monsieur* March! *Quel plaisir!*

Madame Bricard s-a aşezat lângă el pe neaşteptate, râzând guturai şi povestindu-i o anecdotă despre *chérie* Alix – cum a botezat ea toate materialele din prima colecţie, de parcă ar fi fost născută în casa de modă.

Imediat ce *madame* Bricard s-a ridicat, Suzanne i-a luat locul, povestindu-i lui Anthony cum o întâlnise pe Alix înainte de război, când ea lucra în publicitate.

Abia a terminat Suzanne, că s-a aşezat *madame* Carré, descriindu-i cu un aer solemn cum intra de multe ori în ateliere şi le găsea pe croitorese încercând pe Alix noi modalităţi de prindere a mânecii sau a gulerului.

— De-asta i se potrivesc aşa de bine modelele, a conchis *madame* Carré. Croitoresele îi ştiu măsurile pe dinafară.

— E şi un mod ingenios de a-ţi suplimenta garderoba, a spus Anthony, iar Alix a râs, văzând că a fost prinsă, după care şi-a dat seama că fotograful stătea pe vine câteva trepte mai jos şi o fotografia râzând împreună cu Anthony.

— Aveam de gând să mă schimb…

Şi-a trecut mâinile peste rochia boţită

şi s-a ridicat.

Anthony a dat din cap.

— OK. Terminăm întrebările mai târziu.

Alix a plecat repede şi l-a găsit pe Dior în cabina de probă cu Diablesse – o rochie de lână roşie, cu fusta plisată, mânecile lungi şi o centură verde-smarald, care se asorta cu ochii ei.

— îmi place la nebunie, a spus ea, întinzând mâna să o atingă. Femeia independentă din mine ar vrea să spună că n-ar trebui să-mi mai oferi rochii, dar...

Pentru prima oară, Dior a întrerupt-o.

— Un adevărat agent de presă şi-ar dori ca toate femeile frumoase din Paris să poarte rochii Dior. Pentru câteva momente sunt doar un agent de presă.

— Asta înseamnă că pentru câteva momente pot să fiu şi eu designer? a întrebat ea jucăuş.

Dior a râs.

—Tu poţi să-ţi pui rochia. Fotograful aşteaptă.

După ce şi-a pus-o, Dior i-a zis:

— E un mit că roşcatele n-ar trebui să poarte roşu.

A întors-o cu faţa spre oglinda în care ea a văzut că roşul acela era un superb instrument de corectură care atenua imperfecţiunile şi punea în evidenţă atuurile. Obrajii îi străluceau, părul îi

sclipea, la fel şi ochii.

— Discuţia cu *monsieur* March te face şi mai frumoasă, iar când spun asta nu sunt nici agent de presă, nici designer.

Dior a netezit umerii rochiei.

— O spun ca prieten.

Şi ca un adevărat prieten, nu i-a dat voie să reacţioneze la afirmaţia lui tulburătoare şi s-a făcut nevăzut, ca ea să poată să se întoarcă pe palier cu nişte palpitaţii pe care nu le examina decât ea.

Când a ajuns pe celebra scară, fotograful a fluierat admirativ, şi-a luat aparatul şi i-a spus lui Anthony:

— Nu mi-ai spus că e aşa frumoasă.

— Vrei să spui uluitoare, a spus încet Anthony, iar când privirile lor s-au întâlnit, a fost ca şi cum s-ar fi întors din nou în Piscine Deligny, la bal, când ea nu-l vedea decât pe Anthony March.

Timp de o jumătate de oră, când fotograful îi spunea să se întoarcă încoace şi încolo, Alix nu şi-a luat ochii de la Anthony, nu-şi putea desprinde privirea de la el – păreau că sunt captivi aşa dintotdeauna.

A simţit că roşeşte mai tare şi respiraţia i-a accelerat. Abia dacă îl auzea pe fotograful care striga: „Frumos! Exact aşa!”, aproape că nu şi-a dat seama că acesta a terminat în timp

record, că pleacă şi îl lasă pe Anthony să termine
interviul şi că ea îl duce pe Anthony în solitudinea marelui salon.

Acolo, stând faţă în faţă, i-a povestit atât de multe lucruri: despre noaptea aceea teribilă din Manhattan, când a ieşit cu Cârmei în oraş şi a încercat să-şi înece fricile şi durerile în băutură, dar erau aşa de multe, încât a fost gata să se înece ea. I-a spus că din acest motiv se întorsese la Paris, şi din acest motiv se străduia acum să nu bea decât un pahar. I-a povestit cum o învăţa Christian ce e mândria adevărată.

I-a povestit de Matteo.

— Nu l-am sărutat pe Matteo decât o dată, a spus ea încet. A durat poate un minut, dar o să mi-l amintesc toată viaţa.

A ridicat din umeri.

— Poate că a fost de neuitat pentru că relaţia dintre mine şi Matteo era imposibilă. Poate că doar ceea ce nu poţi avea e atât de frumos, încât te face să te topeşti.

— Poate că da, a spus Anthony.

Privirea lui s-a oprit pe gâtul ei, aterizând acolo ca un sărut de după miezul nopţii, făcând-o să se topească.

— Sau poate nu. Poate că în viaţă este uneori un moment în care primeşti exact ce ai crezut că vrei – şi se dovedeşte a fi

tot ce ţi-ai dorit.

Un moment – unul care durase aşa de mult, încât soarele coborâse pe cer şi seara se instalase elegantă, îmbrăcată în damascul albastru-închis al ochilor lui Anthony. Ceea ce începuse la ora două după-amiaza continuase până aproape de şapte seara.

Vocea lui Dior a răsunat în tăcerea strălucitoare.

— Sper că o vei descrie ca pe o stea, aşa cum este.

Anthony i-a răspuns lui Dior, dar cu ochii la Alix.

— Nu există alt mod de-a o descrie.

Ea s-a apropiat de fereastră şi a pus o mână pe geam, auzind vocile lor amestecându-se. Pe urmă, *le patron* a plecat şi Anthony a venit lângă ea. A simţit că se apropie de el, că se apropie mult de el, de fapt, şi totul în jur era deranjat şi strălucitor, iar pulsul care bătea în gâtul lui era palpabil.

— Anthony, a şoptit ea, după care s-a oprit, cuvintele pierzându-se în năvala de emoţii.

— Ce e? a întrebat el cu o voce mai răguşită decât o auzise ea vreodată, aşa de răguşită, încât şi-a dat seama că nu e doar imaginaţia ei.

— Pot să vin în apartamentul tău diseară, după ce terminăm aici?

— Credem că n-o să mai întrebi.

Aproape că îi era prea greu să dea din cap şi să se retragă, dar a auzit că vine cineva.

— Am de făcut câteva lucruri. Vin cât pot de repede, dar s-ar putea să mai dureze vreo două ore.

— Pot să aştept, a spus el, cu un zâmbet care o făcea să se uite la gura lui, la linia obrazului lui şi mai jos, acolo unde era nasturele cămăşii, un nasture pe care ar fi vrut să-l descheie mai mult decât orice.

— Alix.

Acum el îi spunea în şoaptă numele.

— Trebuie să încetezi să te mai uiţi aşa la mine, altfel nu am să mai pot pleca.

— Scuze, a spus ea cu un zâmbet mai larg. Dar poţi fi chiar dezarmant când încerci.

— încă nu am încercat, i-a spus şi el zâmbind.

De ce tocmai în seara aceea avea aşa de multe de făcut? Alix era convinsă că nu va putea să mai plece de la birou, pentru că toate documentele legate de turneul american aterizaseră pe masa ei: un milion de telegrame de peste ocean de la cumpărători, solicitări de interviuri pentru magazine şi chiar pentru radio. Şi doamnele Bricard, Carré şi Raymond, toate emoţionate pentru că îi dăduseră voie eroului lor

principal să plece în trei zile, treceau mereu prin biroul lui Alix să îi amintească preferinţele lui: *Are nevoie de singurătate; preferă mâncarea englezească; ai grijă că aibă întotdeauna flori proaspete în cameră.*

încă mai erau clienţi în casa de modă, în ciuda orei târzii, pentru că programările de ultim moment se aglomeraseră înainte de plecarea lui Dior – nu că el ar fi asistat vreodată la probe. Dar parcă toată lumea credea, spunea Suzanne obosită, că se închidea casa de modă dacă patronul pleaca şi rămâneau doar femeile.

Alix îi dusese o cafea, pentru că ştia că Suzanne nu avea timp nici să bea, nici să mănânce ceva. Dar a regretat imediat, chiar înainte să intre în cabina de probă, când şi-a auzit numele rostit de o clientă care avea accentul englezesc caracteristic lui Becky Gordon.

— Se spune că stă în altă cameră, nu într-a lui, dar cine să creadă asta?

A urmat un cor de chicoteli.

Pielea lui Alix s-a răcit ca gheaţa, cu toate că ea lansase zvonul. Băiatul de la hotel vorbise cu Becky. Iar *La Voce* avea grijă ca Alix să afle că ştie unde stă.

O altă clientă a vorbit.

— Cel puţin acum ştim cum a reuşit să-şi permită rochia pe care a purtat-o la

balul contelui. Buzunarele lui March sunt fără fund.

Becky a replicat:

— Dar amorul lui nu va fi. Niciodată nu e.

— îmi pare rău pentru ea!

Tonul clientei nu arăta nicio urmă de simpatie.

— Face parte din oribila clasă de mijloc a femeilor. Prea independentă pentru un burghez şi prea educată pentru proletar. Şi prea săracă pentru un bogat. Singura ei opţiune e să devină genul de femeie cu care un bărbat se culcă, dar fără s-o ia niciodată de nevastă.

Şi astfel sentinţa pentru ea fusese pronunţată, lucru pe care deja îl ştia.

S-a retras în biroul ei cu cafeaua pentru Suzanne în mână şi a stat nemişcată mult timp. Dar în scurt timp a venit o altă telegramă şi şi-a concentrat atenţia asupra muncii, fără să se mai gândească la confruntare, la *La Voce* sau la faptul că îi era imposibil să se ducă la Anthony. îi era greu să nu se gândească la ghemul din stomac pe care l-a avut când Anthony i-a spus: *Credeam că nu mă mai întrebi.* îi era greu să nu audă foamea din vocea lui.

Pe urmă a ridicat brusc capul. De ce îl lăsa pe *La Voce* să-i răpească şi asta? îi răpise aşa de multe, şi nu avea de gând

să-i dea şi asta, să i-l dea pe unicul bărbat care ştia cine e, care îi mângâiase mâna cu degetul şi îi spusese că vrea să îşi facă griji pentru ea, lucru care era mult mai mult decât simplă dorinţă.

Şi-a luat geanta şi a încercat să nu se gândească la faptul că e aproape miezul nopţii şi că e foarte puţin probabil ca Anthony s-o fi aşteptat până atunci.

Când a ajuns la uşă a ezitat. Pentru că mai era şi problema întoarcerii în siguranţă la Ritz. Dar în faţa casei de modă, şoferul lui Dior a coborât din Citroenul decapotabil 15 Six şi i-a făcut semn să se apropie. Dior trimisese înapoi maşina să o aştepte.

— *Merci, monsieur,* a şoptit ea în noapte.

A trecut pe la Micul Bar şi Frank a clătinat din cap. încă nu fusese văzut. Era în siguranţă, cel puţin în noaptea aceea. A luat ascensorul şi, după ce a coborât, s-a oprit. Anthony probabil dormea, probabil îşi imagina că se răzgândise. Oare se simţise rănit? Sau doar ridicase din umeri?

S-a întors spre camera ei.

Ar fi putut să bată încet la uşa lui. Dacă dormea, nu l-ar fi trezit.

Nu a stat să te aştepte, şi-a spus ea în timp ce se apropia, *aşa că să nu fii dezamăgită. A* bătut foarte discret şi a

şovăit câteva secunde înainte să se întoarcă să plece, neputând să-şi împiedice colţurile gurii să coboare.

— Alix.

S-a întors repede. Anthony stătea în uşă îmbrăcat cu pantaloni bleumarin de pijama şi atât.

— Ai de gând să intri? a întrebat el cu o vagă notă de vulnerabilitate, de parcă întârzierea ei nu i-ar fi fost deloc indiferentă, ci l-ar fi tulburat.

— îmi cer scuze, a spus ea. Au fost aşa de multe de făcut. Nu voiam să te trezesc…

— Nu dormeam. Citeam. Poţi să intri. Dacă mai vrei.

S-a dat laoparte să o lase să treacă şi ea s-a dus lângă fereastră.

Anthony, în celălalt capăt al camerei, a spus:

— Tu întotdeauna stai în acelaşi loc. Cel mai îndepărtat colţ al camerei, ca şi cum ai vrea să pleci imediat.

Ea s-a întors cu faţa spre el, spre acest bărbat care îi cunoştea obiceiurile şi partea întunecată din sufletul ei. Trebuia să-i spună. Chiar dacă asta avea să strice ce urma să se întâmple.

— A aflat. Becky a fost la Dior şi a pălăvrăgit despre asta în cabina de probă.

Anthony s-a sprijinit cu mâinile de spătarul unui fotoliu.

— Ai un pistol, nu?

— Da. Fortunee a aflat ceva?

El a clătinat din cap.

Alix a privit spre noaptea neagră de dincolo de fereastră şi a văzut lumina aurie reflectându-se în balustrade. Crengile castanilor se ridicau ca o dantelărie pe fundalul cerului catifelat, iar graţioasele balcoane curbate din piatră albă de vizavi păreau nişte rochii de bal nemişcate. Parisul era incredibil de frumos câteodată. La fel şi viaţa.

S-a întors spre Anthony şi i-a zâmbit. Era timpul să nu se mai gândească la *La Voce* timp de o oră sau două.

CAPITOLUL 28

La zâmbetul ei, Anthony a făcut un pas în faţă. Lumina veiozei lucea pe curbura şoldurilor profilate prin pantaloni, pe muşchii braţelor şi pe umbra vagă lăsată de perii mici din barbă, iar ea şi-a dorit, cu o disperare care o speria de-a dreptul, să-şi lipească buzele de toate acele părţi ale corpului lui.

Dar... Nu s-ar fi putut preface că poate trece peste ceea ce ar fi urmat. Un bărbat ca Anthony era în stare să povestească.

A simţit că i se adânceşte cuta de pe frunte şi a văzut că şi Anthony se încruntă drept răspuns. Trebuia ori să îi explice, ori să plece.

— O să râzi de ce am să-ţi spun, a zis ea.

El a fost lângă ea într-o clipă.

— N-o să râd, a spus el cu voce joasă.

Ar fi vrut un French 75, o ţigară şi o tartă de ciocolată pentru curaj, dar era nevoită să-i spună fără nicio pavăză.

— Ştiu că nu-ţi place să vorbeşti despre asta, dar adevărul e că tu eşti mult mai experimentat decât mine. Şi...

A oftat.

— M-am culcat cu Bobby o singură dată şi el – nu că aş vrea să intru în detalii – dar...

A inhalat atât aer, cât şi determinare, şi cuvintele au curs ca un torent.

— Fusta mea era ridicată, dar nu scoasă de tot, pantalonii lui erau lăsa ţi în jos, dar nu dezbrăcaţi, şi totul s-a întâmplat aşa. A fost singurul bărbat cu care m-am culcat înainte de război. Pe urmă, după război, când eram în Manhattan – la fel a fost şi cu alţii. în general, şefii mei. Nu că au fost mulţi, dar întotdeauna se termina repede, într-un birou, pe întuneric şi cu un minimum de haine scoase.

Opreşte-te! Mâna ei a strâns pervazul, ca şi cum ar fi putut-o ajuta cu ceva.

— Tot ce vreau să spun e că nimeni nu m-a văzut dezbrăcată până acum. Şi...

A inspirat iar şi a încheiat cu obrajii aprinşi de jenă, de ruşine sau de ambele.

— Nici eu nu am văzut vreun bărbat dezbrăcat. Şi am senzaţia că ce se va întâmpla cu tine va fi altfel, şi m-am gândit că ar trebui să-ţi spun, pentru că poate tu ai prefera să nu mai...

A închis ochii, şi ruşinea o făcea să-şi încleşteze degetele în pumni defensivi. *De ce* n- a putut să se prefacă, pur şi simplu? Poate că el n-ar fi observat.

— Alix.

A deschis ochii foarte încet.

Anthony era chiar în faţa ei şi se uita la ea cu pleoapele lăsate şi o privire întunecată, aceeaşi cu cea pe care o avusese la casa de modă, aşa că a simţit că începe să respire sacadat.

Pe urmă el a cuprins-o în braţe şi a tras-o spre el, astfel încât obrazul ei s-a lipit de pieptul lui şi tot trupul ei a fost învăluit de trupul lui. Mâinile lui se mişcau pe spatele ei uşor, delicat, şi ea a strâns ochii, pentru că acest moment de tandreţe i-a copleşit toate simţurile.

Niciodată nu mai fusese ţinută aşa în braţe, ca şi cum ar fi fost preţioasă.

Au trecut secunde lungi în acea îmbrăţişare mută. Alix abia dacă respira, nu voia să se mişte şi să destrame momentul frumos de nemişcare şi tăcere. Dar era imposibil să nu-şi dea seama că sub mâinile ei, muşchii spatelui lui erau încordaţi, aşteptând.

Aşteptând-o pe ea.

întoarcerea rapidă a capului spre el a fost bruscă şi necesară, şi apoi nu a mai simţit decât fierbinţeala respiraţiei ei care a umplut un moment spaţiul acela insuportabil dintre gura ei şi trupul lui. Şi-a plimbat buza de jos pe pieptul lui.

Mâinile lui Anthony s-au oprit pe spatele ei, şi strânsoarea degetelor lui

nu a mai fost chiar blândă.

— Alix.

Vocea lui era foarte răguşită.

Ea a dat capul pe spate şi l-a privit.

— în noaptea asta, poţi să faci ce vrei şi nimic din ce nu vrei, a spus el.

Ea a zâmbit, în sfârşit.

— Nici măcar nu ştiu de unde să încep după o asemenea invitaţie.

Ochii lui Anthony s-au făcut negri.

— Poate o să încep de aici, a murmurat ea, punându-şi palmele pe pieptul lui şi urcând cu vârful degetelor până spre claviculă, apoi coborând cu ele spre abdomenul care era ferm şi tonifiat şi unde gura ei ar fi putut să petreacă ore în şir, era convinsă de asta. A depus un sărut delicat pe pieptul lui. Apoi altul. Şi altul, fiecare dintre ele mai puţin delicat decât cele de dinainte.

A început să se mişte în jurul lui, încet, gura în avangardă şi degetele în urma ei.

— Alix.

Felul în care i-a rostit numele a făcut-o să se înfioare. Dar şi-a păstrat ritmul lent, sărutându-l acum pe spate şi ridicându-se pe vârfuri ca să ajungă la curbura fină şi apetisantă a omoplaţilor şi la cicatricea din noaptea aceea.

A atins-o cu vârful degetului.

— Dacă nu erai aşa de înalt, aş fi putut să o sărut mai bine, a spus ea, zâmbind

puţin. Va trebui să amân asta până vom sta întinşi.

A simtit cum muşchii lui se încordează şi mai mult, ca şi cum ideea de a sta întins lângă ea era un fel de chin plăcut. El a întins mâna după ea şi a tras-o în faţa lui.

— Ce urmează? a şoptit el.

Mâinile ei au coborât spre betelia pantalonului.

— Nu cred că ai nevoie de ăştia.

Respiraţia lui a fost clar întretăiată.

— Mă omori, Alix, a spus el şi ea a zâmbit din nou, ridicând faţa spre el şi ştiind că el nu o va săruta, nu încă; că se reţine, pentru că odată ce buzele lor aveau să se întâlnească, va fi mult prea mult şi această tortură lentă şi minunată va trebui să se încheie.

I-a scos pantalonii de pijama şi s-a dat un pas în spate, îmboldită de un impuls de nestăpânit, şi şi-a plimbat ochii pe trupul lui Anthony la fel cum făcuse mai devreme cu buzele, acum fără urmă de ezitare. I-a întâlnit privirea.

— Ei bine, până şi Rue Pigalle ar roşi văzând asta.

El a râs.

— Eşti... a început el. Nici măcar nu ştiu cum să închei propoziţia. Eşti cea mai sofisticată şi în acelaşi timp cea mai puţin mondenă femeie pe care o cunosc, şi nu aş schimba niciodată asta. Vino

aici. Nu e corect ca tu să ai atâtea haine pe tine.

— Mi le scot eu, a spus ea. Sunt atâtea capse, că ar dura o veşnicie...

*

— Alix, a întrerupt-o el. Crezi am o capacitate aşa de redusă de concentrare, încât să nu reziste la câteva capse? Abia aşteptam să fac asta ore la rând.

Felul în care a subliniat ultimele cuvinte i-a spus că şi el a aşteptat cu nerăbdare venirea ei, la fel ca ea.

— De fapt, mă gândesc la asta de câteva zile. Ba chiar săptămâni.

Ea a roşit iar.

— Capsele şi nasturii mei sunt ai tăi.

El şi-a trecut dosul degetului peste linia obrazului ei şi pe gât, până a ajuns la primul nasture, pe care l-a desfăcut încet, după care şi-a plimbat vârful degetelor peste V-ul decolteului dezgolit. Şi-a îndreptat atenţia spre nasturele următor, şi apoi spre celălalt, după care i-a desfăcut centura, s-a dat un pas în spate şi şi-a lăsat ochii să se plimbe pe corpul ei, cu toate că nu se vedea mai nimic: doar claviculele, sutienul şi abdomenul. Cu toate acestea, el a respirat precipitat şi a spus:

— N-ai idee cât îmi e de greu să nu te iau direct în pat.

— Dar am crezut că asta urmează să...

El a întrerupt-o.

— Nu. O să ne simţim mult mai bine de atât.

O, Doamne!

— Anthony...

I-a spus pentru prima oară numele de când intrase în cameră şi a întins mâna spre el, fără să fie sigură că va rezista tentaţiei de a-l săruta încă o vreme, iar senzaţia aceea s-a intensificat când el şi-a trecut degetul peste buzele ei.

în cele din urmă rochia a fost scoasă, dar mai erau atât de multe de dat jos – corsetul, ciorapii şi lenjeria intimă.

— Mi-ar plăcea să pocnesc din degete şi să dispară toate.

El a zâmbit.

— Nu aşa de repede.

Ceea ce era pură tachinare.

— Anthony, a spus ea din nou, şi mâinile ei au urcat pe spatele lui, au venit pe piept şi apoi puţin mai jos, mă înnebuneşti de tot.

— Crede-mă, a spus el cu buzele lipite de tâmpla ei şi cu mâna în părul ei, e reciproc. Hai să ne asigurăm că suntem mai aproape de pat.

Când au ajuns în dormitor, ea s-a aşezat pe marginea patului, iar el a îngenuncheat între picioarele ei, ca să-i poată desface din portjartier ciorapii de mătase, unul după altul, rulându-i pe fiecare. Pe urmă i-a prins gleznele în palme şi şi-a trecut degetele pe

interiorul gambelor, pe genunchi şi pe coapse.

Dacă nu îi scotea rapid sutienul şi chiloţii, în curând avea să moară. Ritmul şi sunetul respiraţiei lui, la fel ca ale ei, îi spuneau că neapărat trebuia să urmeze asta.

Dar el a ridicat doar mâna spre breteaua sutienului, atingându-i mătasea. Acum ea nu mai respira deloc, şi nici el, şi o bună parte din intensitatea momentului venea din felul în care vedea că se schimbă expresia lui, din trecerea de la lumină la întuneric pe care o avea în ochi şi din ritmul pe care îl avea pulsul pe care i-l vedea în tâmple.

Nu mai dorise niciodată un bărbat aşa cum îl dorea pe Anthony March.

— Vino aici, a spus ea într-o şoaptă aprinsă, încolăcindu-şi picioarele în jurul lui, şi l-a auzit cum geme, cu ochii ca nişte pietre strălucitoare de lapislázuli. Trebuie să te sărut chiar acum, altfel...

După care s-a trezit în pat, cu el deasupra. Iar sărutul care a urmat a fost delicat, lent şi amăgitor, cum fusese totul până atunci, iar asta a făcut-o să se arcuiască, lipindu-se de el. Ca răspuns, Anthony a sărutat-o aproape neatingând-o pe ceafă şi pe gât, dar niciunul dintre săruturi nu a fost destul,

şi mai erau încă multe haine între ei, aşa că ea a dus mâna la spate, şi-a desfăcut sutienul şi l-a aruncat pe jos.

Dorinţa din ochii lui Anthony era aproape insuportabilă.

— Nu ştiu cât mai pot rezista, a gemut ea.

— Păcat.

I-a zâmbit languros.

— Pentru că mai e mult.

Chiar şi după ce au terminat, el nu şi-a putut lua ochii de la ea, mâna lui se plimba de sus în jos pe coapsele ei, în timp ce ea îi mângâia şoldul. în mod normal, s-ar fi întins să-şi ia hainele, dornic să evite momentul de după, pentru că oamenii suferă când finalul le arată că episodul respectiv nu a avut aceeaşi semnificaţie pentru toate părţile implicate. Dar el şi Alix aşteptaseră acest moment de câteva săptămâni, şi acum el îşi dorea epilogul tăcut al celor întâmplate. Voia să-i privească şira spinării, partea din spate a genunchilor, curbura taliei – toate locurile ascunse şi secrete care o alcătuiau pe Alix St. Pierre.

— Alix, a spus el, vrând să fie sigur. După ce mi-ai spus la început... eşti OK? Am făcut destule şi eşti mai tăcută ca de obicei...

— Nu, nu sunt OK. Deloc.

Merde. Anthony s-a încordat.

— lartă-mă, eu...

Pe urmă ea a zâmbit şi şi-a ridicat braţele deasupra capului seducător.

— Mă simt desăvârşit şi glorios de împlinită. Pentru vreo jumătate de oră, poate...

Nu a putut să n-o sărute, şi limba lui a atins-o pe a ei, încă flămândă. Dacă ar fi trebuit să o sărute pe Alix St. Pierre restul vieţii lui, el ar fi absolut fericit.

— Nu cred că ţi-am spus asta când eram la Dior, dar îţi mulţumesc, a şoptit el. Pentru că mi-ai povestit de mama ta, de familia van der Meer, de Cârmei şi de Dior. Ştiu că ţi-a fost greu să vorbeşti de unele dintre aceste lucruri. Dar mă bucur că mi le-ai spus.

— Şi eu, a spus ea. Dar...

— Ce e? a întrebat-o el, punându-i mâna pe spate şi trăgând-o spre el ca să elimine şi spaţiul acela de doi centimetri care mai rămăsese între ei.

— Asta m-a făcut să îmi dau seama că deşi

am vorbit despre ce ai făcut în timpul războiului, sunt multe lucruri pe care nu le ştiu despre tine.

El s-a gândit că aşa era.

— Ce vrei să ştii?

Şi s-a gândit că pentru prima dată în viaţa lui, era dispus să lase pe cineva să-l întoarcă pe dos, să-i permită să

înţeleagă copilăria tatuată pe oasele lui, să-i atingă cicatricile din adolescenţă şi să citească povestea scrisă sub pielea lui.

— Nu mi-ai spus prea multe lucruri despre tatăl tău şi... în fine, când eram la bal am avut impresia că unul dintre motivele pentru care ai venit la Paris a fost că ai vrut să scapi de el.

A clătinat din cap şi s-a retras, ca şi cum nu ar fi fost sigură că, odată ce era goală în pat cu un bărbat, avea dreptul să-l întrebe orice.

— Sunt băgăcioasă.

El a prins-o şi a tras-o lângă el.

— Nu te mişca, a murmurat el. E prea plăcut ca să pleci de aici.

Pe faţa ei a apărut un zâmbet. El şi-a sprijinit capul în mână, simţind că se topeşte când ea s- a lipit de pieptul lui.

S-a gândit cum să răspundă la întrebarea ei şi s-a decis:

— După ce mi-am terminat îndatoririle în BSS, m-am întors în Manhattan. Am încercat să mă port frumos cu tata, dar...

A întins mâna spre noptieră după o ţigară, felul lui obişnuit de a trage de timp.

Dar ea se uita în continuare la el, aşteptând să continue.

— Vino aici, a spus el şi s-a întins pe spate, i-a pus capul pe umărul lui, după

care a tras din ţigară şi i-a dat-o ei.

A tăcut doar câteva secunde înainte să continue.

— Mă durea undeva de profiturile din publicitate, dar când eşti la conducere, trebuie să te intereseze. Am avut o mulţime de discuţii cu tata în care mi-a spus lucruri de genul: *Fratele tău nu ar fi făcut asta* sau *Nu poţi să fii şi tu ca fraţii tăi?* până să-mi dau seama că trebuie să plec, altfel îi rup gâtul. Redactorul ziarului nostru în străinătate s-a angajat în altă parte la mijlocul anului trecut, şi eu am fugit să preiau funcţia lui în Europa. Acum vorbim poate de două ori pe an, la aniversări sau la şedinţele consiliului de administraţie şi... E mai bine aşa.

I-au răsunat în minte cuvintele lui Esmee, care spunea că la sfârşitul anului el avea să-şi asume rolul de *domnul March junior* şi să găsească pe cineva care să umple locul vacant de *doamnă March,* alături de el. Oare şi el era ca apa, aşteptând să fie turnat într-un viitor pe care îl considera a fi unic? Un viitor în care o slujbă importantă şi o poziţie în societate erau singurele lucruri care contau, iar o soţie era o achiziţie necesară – cineva care să găzduiască petreceri, să facă copii şi să tolereze infidelitatea. Când a privit aşa lucrurile, s-a întrebat dacă nu cumva

fugise şi de altceva în afară de tatăl lui atunci când venise la Paris. în viaţa pe care ar fi trebuit s-o aibă, se îndoia că ar fi găsit o femeie ca Alix, iar gândul acela l-a făcut să simtă şi mai acut durerea din umăr.

— Chiar e mai bine pentru tatăl tău – care nu mai înţelege deloc cum va arăta viitorul acum, când doi dintre fiii lui au murit – ca unicul fiu să se înstrăineze de el? l-a întrebat Alix încet, iar el a strâns-o şi mai tare, gândindu-se la fetiţa de treisprezece ani care se uita cum dansează părinţii ei în micul apartament şi care pierduse viitorul mult aşteptat odată cu moartea părinţilor ei.

— Uneori, când oamenii suferă, a continuat ea, nu spun ceea ce cred, pentru că e prea dureros. *Vreau să vorbesc despre fraţii tăi, dar nu ştiu cum.* Poate că ceea ce a spus tatăl tău nu avea legătură cu tine. Poate că ar fi vrut să îi răspunzi: *Ştiu că fratele meu nu ar fi făcut asta. El ar fi făcut asta.* Şi atunci aţi fi putut vorbi despre el un minut, două.

A urmat o pauză lungă după aceea, şi Anthony a curmat-o doar când ţigara a ars prea mult. S-a încruntat şi a stins-o în scrumieră.

Alix s-a răsucit peste el, rezemându-se cu antebraţele de pieptul lui.

— Te-am supărat? l-a întrebat ea,

punându-i mâna pe obraz. Nu am vrut.

— Ştiu, a spus el, împletindu-şi degetele cu ale ei. Doar că nu m-am gândit niciodată la asta. Cu toate că primul meu impuls a fost să-ţi spun într-un limbaj foarte colorat că te înşeli, impulsul de acum este să...

A şovăit.

— Dacă e cum ai spus tu înseamnă că l-am făcut pe tatăl meu să sufere foarte mult. Mă detest pentru asta.

Alix i-a dus mâna la gură şi i-a sărutat-o.

— Atunci trimite-i o telegramă, scrie-i o scrisoare... Fă un gest ca să ştie că eşti în continuare alături de el.

— Poate o s-o fac, a spus Anthony, începând din nou să o mângâie. îţi mulţumesc.

— Cu plăcere, a spus ea încet.

— Apropo de asta.

A zâmbit.

— Mai sunt şi alte probleme pe care vrei să mi le rezolvi?

— Da, mai sunt.

El a ridicat o sprânceană, întrebător.

— Problema este, a spus ea, ridicându-se puţin mai sus, că eşti prea departe.

Cealaltă problemă era că un sărut cu Alix nu era ceva care se poate termina repede, aşa că sărutul s-a prelungit, a devenit mai apăsat, după care el a culcat-o pe spate şi s-a urcat peste ea,

iar privirea ei l-a făcut să o strângă mai tare, conştient că de data aceasta nu avea să fie lent, amăgitor şi blând, ci sălbatic, pasional şi perfect.

La patru dimineaţa, când Anthony dormea liniştit lângă ea, Alix şi-a desfăcut gambele dintre picioarele lui. Ultimele ore fuseseră sublime şi nu voia să le strice. Dacă pleca acum, ar fi putut să fie exact ce a fost – cea mai uimitoare noapte pe care a avut-o. Nu se aştepta la nimic din partea lui Anthony, ştia că ea este o simplă distracţie din drumul lui spre viaţa de adult. Deşi, s-a gândit ea cu regret, avea să-i fie foarte greu să se mai culce cu cineva după ce s-a întâmplat cu el.

Şi mai greu avea să-i fie să pretindă că nu îi păsa.

Cea mai bună variantă de distragere a atenţiei era să se ducă la serviciu, cu toate că era sâmbătă. Putea să se asigure că totul e pus la punct pentru plecarea de luni şi poate aşa ar fi reuşit să nu se mai gândească o oră sau două la momentul când avea să apară *La Voce.*

Pe la prânz a sunat telefonul.

— Nu pot să intru în casa de modă din cauza schiţei furate, a spus o voce. Sunt în cabina telefonică de pe stradă.

— Fortunée?

— Nu, Maria Antoaneta.

Alix a preferat să-i ignore sarcasmul.

— Un minut.

Fiind sâmbătă, nu era prea multă lume pe acolo, aşa că a fost relativ simplu să o strecoare clandestin în biroul ei.

— A plecat, a spus Fortunée, studiind sticlele de coniac pe care le avea Alix, şi turnându-şi un pahar.

— Anthony?

Vocea lui Alix era vizibil şocată.

Fortunée a rânjit.

— *Monsieur* March e la birou. Vorbesc despre pista pe care o găsisem, omul despre care am crezut că ar putea să-mi spună câte ceva despre *La Voce.*

—Fir-ar. Dă-mi aia.

A arătat spre paharul ei.

Fortunée i l-a dat cu regret.

— Probabil nu mai vrei să auzi alte veşti proaste, dar nu mai am nicio pistă. Nu cred că mai am vreo cale prin care să te ajut să afli motivaţia lui Weber.*

I-a luat înapoi paharul şi a terminat băutura.

— Stai puţin.

Alix s-a străduit să-i arate că toată atenţia ei era îndreptată asupra lui Fortunée.

— îţi mulţumesc. Sincer. Ai făcut mai mult decât trebuia şi n-am să uit. Dacă vreodată voi putea să fac ceva pentru tine, să-mi spui.

— Ai fi bună de o *grande horizontale.* Şi aş avea nevoie de o roşcată dacă îmi voi deschide vreodată un local.

— Niciodată nu aş..., a izbucnit Alix, dar pe urmă a văzut că Fortunée zâmbeşte şi a început să râdă.

A râs şi Fortunée.

— S-ar putea să îmi lipseşti, ştii? a spus ea după ce şi-a revenit. N-am avut niciodată fraţi adevăraţi, dar am avut norocul să cunosc câţiva oameni care s-au purtat cu mine mai frumos decât nişte rude.

— Păi, ascultă aici, că e unicul lucru sentimental pe care ţi-l voi spune vreodată. *Monsieur* March ştie că fac orice pentru el. Aşa că ai face bine să nu-l faci să sufere. Atunci o să mă supăr şi nu sunt prea drăguţă când mă supăr.

Alix a început să-şi răsucească un nasture cu un gest cam violent.

— Am o bănuială că e mai probabil să fie invers, a spus ea foarte încet.

Fortunée a oftat.

— E mult mai simplu să nu-i dai unui bărbat sentimentele tale, la dracu', a fost sfatul ei înainte de plecare, dat aproape cu blândeţe.

— Ştiu, a şoptit Alix în camera goală, aducându-şi aminte cuvintele pe care i le spusese Mary cu aproape cinci ani în urmă. *Puterea e opusul iubirii.* Şi în clipa aceea Alix nu era în stare să facă

nimic în privinţa sentimentelor pe care le avea pentru Anthony. Erau inexorabile – iar asta era în acelaşi timp ameţitor şi catastrofal.

Dar – puterea este opusul iubirii. *Mon Dieu.*

Fac orice pentru el, îi spusese Fortunée. Şi ce *eşti tu capabilă să-i faci unui om care se poartă fără milă cu cineva drag ţie? o* întrebase *La Voce.* La vremea aceea se întrebase dacă era mai mult decât o întrebare. Acum ştia că era ultima piesă din puzzle.

L-a sunat imediat pe Anthony la birou. *Te rog să fii acolo.* A răspuns o femeie care i-a spus că Anthony e într-o şedinţă. Peste o hărmălaie de voci, l-a auzit pe Anthony întrebând iritat:

— *Qui est-ce?*

— *Mademoiselle* St. Pierre.

Vocea lui Anthony s-a auzit pe fir.

— Alix?

— Mi se pare că eşti ocupat. Pot să revin. Dar…

Vorbea atât de repede, că era incoerentă.

— Stai puţin. Sunt vreo zece oameni la mine în birou- azi, la Paris, are loc Conferinţa de Cooperare Economică Europeană şi trebuie să acoperim subiectul, dar pot să lipsesc un minut, a explicat el. Ce s-a întâmplat?

— *La Voce,* a spus ea, încercând să se

exprime logic. Ţi-am spus că am avut impresia că îl voia pe Matteo. Acum ştiu că aşa a fost. Nu ştiu precis ce a făcut Matteo, dar cred că a avut legătură cu o persoană la care *La Voce* ţinea – poate un frate, nu era genul de bărbat care să aibă o iubită. Mi-a spus odată ceva de genul că trebuie să aflăm ce am fi în stare să facem cuiva care e crud cu o persoană dragă. Şi din felul în care a spus-o, nu erau simple cuvinte. Ştiu că pare o aiureală, şi eu tot turui, dar…

A auzit pe cineva care strigă: *Monsieur!* Anthony i-a spus să aştepte, apoi a revenit la ea şi şi-a cerut scuze.

— Ştii că noi am avut agenţi infiltraţi în grupurile de partizani, a spus el repede cu voce scăzută, fiind clar că nu vrea să audă cineva din cameră. Le-am telegrafiat tuturor, şi unul dintre ei mi-a spus o poveste despre un ostatic german – fratele cuiva cu funcţie înaltă din subordinea lui Wolff – care a fost înjunghiat mortal de un partizan chiar înainte să vii tu la mine cu Operaţiunea Lycaon. Persoana cu care Fortunée încerca să vorbească era un nazist care a fost luat ostatic odată cu bărbatul acela. Ea voia să încerce să-l facă pe nazistul acela să-i spună ceva despre omul care a fost înjunghiat mortal. Şi eventual…

— Era fratele lui Weber, şi el a pus la

cale Lycaon ca să se răzbune, a spus ea foarte încet. Iar Matteo era...

Nu a putut să o spună.

— Cel care l-a ucis, a completat Anthony în locul ei.

— Ei, a făcut ea cu vocea gâtuită, ştiind acum sigur că i-a oferit lui *La Voce* nu doar trupul lui Matteo, ci şi sufletul lui, acum avem motivaţia pe care o voiam. Dar nu mi se pare deloc...

O victorie.

Cum putea să termine propoziţia, când simţea şi acum că o sfâşie iubirea tristă dintre ea şi Matteo?

— Alix.

Vocea lui Anthony era ca o mângâiere blândă pe obraz.

— îmi pare rău.

— Şi mie. Dar asta nu-l ajută pe Matteo. Nimic nu-l mai ajută.

Amintirea. Un lucru atât de copleşitor. Simţea şi acum mirosul pe care îl avea Milano în ’45 – praf, incendii şi sarea milioanelor de lacrimi. Auzea şi acum liniştea mormântală r f întreruptă de prăbuşirea neaşteptată a unui zid. Zgârieturile simţite pe obraz de la barba aspră a lui Matteo. Şoapta lui aproape neauzită: *Te iubesc, Alix.*

Cotul ei era sprijinit de birou, faţa ascunsă în palmă şi un milion de lacrimi curgeau nestăpânite.

— îmi pare rău, Matteo, a plâns ea.

Putea să spună asta în fiecare zi şi tot nu ar fi fost de ajuns.

Munca, şi-a spus ea mult timp după aceea. Doar ea putea să alunge amintirea. Dar, uite, chiar acolo, pe jos, era un cocoloş de hârtie care nu nimerise în coşul de gunoi. încă îi mai scria lui Lillie. Ceea ce însemna că nu exista nimic care să alunge amintirile.

Poate că era ceva. Amintirile frumoase. Cele preţioase. Pentru că nu-şi putea permite să se lase doborâtă. Trebuia să rămână puternică suficient cât să poată duce la bun sfârşit singurul lucru pe care-l mai putea face pentru Matteo.

Şi avea amintiri noi şi preţioase – tocmai îşi făcuse una noaptea trecută. *Gândeşte-te la asta acum,* s-a îndemnat ea. *Foloseşte-te de ea ca să te concentrezi asupra prezentului.*

Anthony, atingerea buzelor lui pe tot corpul ei. Atingerea buzelor ei pe tot corpul lui. Dar şi conştiinţa faptului că probabil asta nu se va mai întâmpla niciodată. Peste două zile pleca la New York. Iar confruntarea cu *La Voce* avea să elimine orice moment de pasiune.

— Eşti aşa de aprinsă la faţă! Vrei un pic de aer? a întrebat-o Suzanne, intrând pe neaşteptate în cameră ca să se schimbe pentru aperitive.

După care:

— Cum a mers interviul cu *monsieur* March? de parcă observaţia de dinainte nu avea nicio legătură cu întrebarea care a urmat.

— Bine, a spus Alix, dar simţea şi ea că e aprinsă la faţă.

Suzanne a început să-şi descheie jacheta.

— *Chérie,* a spus ea. Ştiu că tu crezi că nu poţi avea asta, a arătat cu mâna în jur, plus o poveste de dragoste până la adânci bătrâneţi.

Dar nu tăia bobocul înainte să înflorească doar pentru că tu crezi că gerul de mâine îl va distruge oricum. Aşteaptă să vezi ce se întâmplă.

— Nu ştiu dacă metaforele botanice sunt punctul tău forte, a spus Alix. Anthony March nu e bărbatul care să stea până la adânci bătrâneţi cu o femeie ca mine. Bărbaţii bogaţi care moştenesc ziare au nevoie de femei care să le facă viaţa mai uşoară, nu mai complicată.

Suzanne a oftat, punându-şi rochia de cocktail şi i-a făcut semn lui Alix să vină să o ajute să şi-o încheie.

— Asta îi trebuie lui Anthony şi tuturor celor ca el. Dar s-ar putea să nu fie şi ce-şi doreşte.

Vocea i s-a îmblânzit.

— Eu am mare încredere în *monsieur* March. Poate mai mult decât are el

însuşi.

Pe urmă şi-a reaplicat rujul şi a ieşit din birou.

Alix a clătinat din cap. Suzanne ar fi trebuit să ştie că nu vorbea de o lume în care chiar conta ce-şi doresc oamenii. în mod sigur nu era aşa, nu când erai femeie. Trebuia să nu se mai gândească la Anthony, altfel nu va face decât să împlinească predicţia pe care i-o făcuse lui Fortunee – *Am o bănuială că e mai probabil să fie invers.*

CAPITOLUL 29

La Ritz, a trecut pe la Frank, care şi de data asta a clătinat din cap. Atunci, mâine. Evident că *La Voce* a aflat – de la Becky – că Alix avea să plece la New York, şi evident că voia să aştepte până în ultimul şi cel mai chinuitor minut. Exact asta făcuse când au plecat oamenii pe munte în ’45.

Când ascensorul a ajuns la etajul trei, a ieşit şi a luat-o spre stânga, către camera ei. Din faţă s-a auzit o mişcare. A înlemnit.

Pistolul era în geantă. A băgat mâna să-l apuce şi a făcut câţiva paşi încet, fără zgomot.

Dar era Anthony, care se plimba prin faţa uşii ei, fumând o ţigară.

Ea s-a oprit brusc şi a încercat să-şi

amintească să respire.

— Hei, a spus el, uitându-se în ochii ei, şi asta a fost.

Au pornit unul spre celălalt în acelaşi timp, mâna ei a urcat pe obrazul lui, mâna lui a prins-o de şold şi a tras-o spre el, sărutând-o mai apăsat, mai dornic şi mai pasional decât îşi amintea că fusese seara trecută.

— Nu pot să mi te scot din cap, s-a retras el puţin, doar cât să spună asta.

Ea a deschis uşa şi s-au năpustit amândoi în cameră, s-au lipit de perete şi ea l-a tras mai aproape, aşteptându-se să se întâmple chiar acolo, repede şi pe jumătate dezbrăcaţi, pentru că i se părea imposibil să mai aştepte.

Dar Anthony a clătinat din cap şi apoi a spus:

— Te vreau dezbrăcată de fiecare dată.

După care a adăugat:

— Nu am vrut să sune ca o pretenţie.

Ea a râs.

— Nu mă deranjează să ai astfel de pretenţii. Şi m-ai scutit să spun eu asta.

— Ce facem, Anthony? l-a întrebat Alix mai târziu, când stăteau întinşi în pat, el ţinând-o cu spatele lipit de pieptul lui şi mângâindu-i şoldul, iar ea ţinându-l de mână.

— Ne reparăm, a spus el, şi ea i-a

simţit zâmbetul din voce.

— Ştii la ce mă refer, a spus ea foarte încet.

A urmat o pauză.

— Ştiu la ce te referi.

Dar care era răspunsul la întrebare?

— Alix, a spus el. Dacă începem să vorbim despre asta trebuie să îţi văd faţa.

Ea s-a întors, iar Anthony şi-a sprijinit capul în mână, în timp ce cu cealaltă continua să o mângâie.

— Spune-mi de ce, a întrebat-o el cu o vocea ca o mângâiere moale de catifea, după ce a murit Bobby şi te-ai întors la New York, n-ai mai avut nicio relaţie serioasă. Presupun că nu ai avut, dat fiind ce mi-ai spus aseară. Dar nu pot să înţeleg. Eşti *superbă.* Nu numai asta. Mă faci să râd mai mult decât a reuşit vreodată cineva să o facă. Eşti inteligentă, loială şi altruistă şi dacă i-ai oferi unui bărbat doar un sfert din ce mi-ai oferit mie aseară, nu văd cum te-ar mai lăsa să te dai jos din pat.

— îmi trebuie o ţigară, a spus Alix, întorcându-se pe spate şi regretând că a deschis discuţia. Motivele ei erau legate de lucruri pe care niciun bărbat nu le înţelegeau.

Poate Cârmei înţelegea. Leacul ei era suficient alcool cât să-i conserve sufletul. Şi Mary înţelegea. Alix nu

vedea acum în faţa ochilor decât chipul lui Mary, când i-a spus că soţul ei o bate şi că lui Dulles îi plăcea ca, înainte de şedinţe, să o înghesuie într-o cameră pentru o partidă rapidă de sex. Cine era lângă Mary, să o susţină?

în tăcerea aşternută din cauza ezitării ei, Anthony a aprins două ţigări, după care i-a dat şi ei una.

— Am bănuiala că o să vrei una doar pentru tine, a spus el şi a venit mai aproape, eliminând distanţa care apăruse între ei când se întorsese ea pe spate.

Ea a tras adânc în piept şi a privit fumul care se ridica în aer, precum speranţele şi visele, dispărând înainte să ajungă în cel mai înalt punct din cameră.

— Trebuie să înţelegi, a spus ea cu poticniri, cum e să fii femeie. Este...

Cum să îi explice?

A încercat din nou.

— Tu ştii că indiferent de cât de mult câştigă, o femeie trebuie să aducă un bărbat să semneze alături de ea dacă vrea să ia un împrumut de la bancă? Trebuie să obţii permisiunea soţului pentru a continua să lucrezi, asta dacă nu te concediază mai întâi şeful. Nu e un lucru obişnuit să lucrezi după ce te căsătoreşti, decât dacă eşti bogată, cum e Suzanne şi „ocupaţia” ta e văzută doar

ca o bârfă cu alte femei bogate. Cârmei e cealaltă excepţie importantă de la regulă, dar...

Alix a ridicat din umeri.

— Nu-şi vede soţul niciodată. Abia dacă şi-a văzut copiii când erau mici. Tot ce vede este fundul paharului gol, şi asta doar o secundă, înainte să îl umple iar.

I-a căzut scrum din ţigară pe cearşaf şi ea a înjurat, împrăştiindu-1. Anthony încerca să-i caute ochii, dar ea se tot uita în altă parte.

Altă tentativă de răspuns.

— Din momentul în care am revenit la New York, în ’45, am evitat intimitatea pentru că asta ar fi însemnat să mă confrunt cu lucrurile la care ar fi trebuit să renunţ şi nu puteam. Dacă aş fi fost căsătorită, nu aş mai fi asistat la prima prezentare de modă făcută de Dior, ştiind că am contribuit şi eu puţin la ea. Nu m- aş mai fi plimbat pe Rue de la Paix să văd că din două rochii, una este fie Dior, fie influenţată de Dior, şi să ştiu că am contribuit şi eu. în loc de asta, m-aş fi plimbat de colo- colo într-un apartament dintr-o zonă drăguţă a oraşului, aşteptând disperată să sune soneria, ca să am şi eu ceva de făcut.

Mâna lui Anthony o strângea acum aproape dureros, dar asta şi voia – să simtă că o ascultă.

— Se gândeşte cineva vreodată, a continuat ea, că bărbaţii care stăteau în munţi, în Italia, ar fi murit cu toţii fără *staffette,* care le aduceau mâncare, haine şi mesaje? La fel cum toţi bărbaţii de azi n-ar putea să facă nimic fără femeile care organizează acasă petreceri, se ocupă de copii, de gospodărie şi de relaţiile sociale care sprijină afacerile lor. Noi facem ca lumea să fie posibilă – dar lumea face ca pentru noi aproape totul să fie imposibil. în timpul războiului, pe stradă, unul din două afişe era cu o femeie care lucrează, sub cuvintele: *Poţi să o faci!* Şi chiar am făcut-o. Dar

acum deschizi o revistă şi, în toate fotografiile, femeia e în bucătărie. Nu ne vrea nimeni pentru altceva în afara treburilor gospodăreşti sau ca decor, acum, că războiul s-a terminat.

A tras furioasă din ţigară şi a lăsat fumul să îi intre în ochi, ca să pună pe seama lui umezeala lor. Faptul că spunea aceste lucruri cu glas tare nu schimba nimic. Dar s-a simţit brusc al naibii de furioasă, aşa că a spus-o oricum.

— Dacă m-aş căsători şi aş avea o fată? Ce ar trebui să-i spun? *Da, draga mea, munca şi succesul de la serviciu* te *fac să te simţi împlinită, aşa cum puţine lucruri reuşesc, aşa că visează şi*

îndrăzneşte să faci ce vrei. Dar pe urmă ar trebui să-i spun: *Ah, scuze, am uitat să spun că atunci*
când te căsătoreşti, trebuie să-ţi bagi visul într-o cutie şi să nu îl mai scoţi de acolo, pentru că ar fi mult prea dureros să-ţi aminteşti cum ai fost. Aşa că nici măcar nu ştiu dacă vreau copii, pentru că nu vreau să spun astfel de lucruri unui om drag.

A simţit că îi curg lacrimile pe obraji şi le-a şters furioasă, apoi a ridicat mâna să-l oprească pe Anthony, care se apropiase să-i spună ceva, dar dacă l-ar fi lăsat, probabil că ar fi început să plângă de-a binelea. Şi dacă şi- ar fi dat voie să plângă, cum s-ar mai fi oprit?

— O femeie poate fi uşor distrusă de un bărbat, Anthony, a spus ea cu o voce atât de subţire, încât părea aproape transparentă, oboseala s-a instalat în ea când a revenit de unde plecase. Cu toate că Lillie şi mama ei nu au fost vinovate de faptul că tatăl ei a pierdut toţi banii, şi ele au pierdut tot. Nu aveau bani puşi deoparte pentru că o femeie căsătorită nu are voie să aibă cont bancar pe numele ei.

A strivit ţigara în scrumieră, răsucindu-se uşor, astfel încât următoarele cuvinte le-a rostit cu capul întors.

— Necăsătorită, banii şi greşelile sunt

doar ale mele. Ca femeie, lumea e plină de porţi, de uşi închise şi de bariere, iar căsătoria nu face decât să le înmulţească. Aşa că am ajuns să fiu femeia cu care nimeni nu vrea să aibă o relaţie, darămite cu care să se căsătorească. Roşcata vocală, obsedată de muncă şi care se îmbracă în pantaloni, străduindu-se să nu se lase doborâtă de vicii precum Cârmei, şi căreia nu îi mai rămân decât întâlniri fugitive prin colţuri întunecate, care nu rezolvă nimic şi care te fac doar să plângi.

A fost sugrumată de toate nedreptăţile pe care nu le putea îndrepta, şi de disperare.

— Alix, a spus Anthony.

A venit deasupra ei şi a sărutat-o pe frunte atât de delicat, încât durerea simţită în gât a devenit insuportabilă şi lacrimile prea multe ca să mai poată fi reţinute în ochi.

— Te rog, uită-te la mine, a spus el. Ştiu că nu vrei, pentru că eşti supărată, dar te rog.

A mângâiat-o pe păr, ţinând mâna cealaltă lipită de corpul ei, iar ea a cedat şi s-a uitat până la urmă la el.

— Mă uit la tine, a şoptit el, la părul tău incredibil de roşu revărsat pe pernă, la ochii tăi umezi, pentru că nu vrei să plângi în faţa mea şi îmi vine mie să

plâng gândindu-mă la ce ţi s-ar putea întâmpla în viitor. E imposibil să ajungi să stai închisă în casa cuiva, pregătind petreceri. Tu eşti *spectaculoasă.* Lumea are nevoie de oameni ca tine în ea, nu închisă într-un apartament din Manhattan, cu regretele ascunse sub un zâmbet de amfitrioană. îmi imaginez toate lucrurile care nu s-ar întâmpla dacă nu ai fi tu acolo să le faci să se întâmple şi nu e un viitor pe care să mi-l doresc.

Era atâta compasiune în vocea lui, şi aşa de neaşteptată, încât gâtul i s-a mai relaxat puţin şi i-a dat curajul să spună şi ultimul lucru.

Uneori mă întreb, a început ea, poticnindu-se, ce voi regreta mai mult când voi avea şaptezeci de ani şi voi fi singură. Voi regreta singurătatea, lipsa soţului şi a copiilor – voi regreta că nu mă pot întoarce în timp, să îmi spun mie, cea de acum, să mă căsătoresc cu oricine mă vrea şi să dobândesc viaţa pe care ar trebui să o am? Sau atunci când voi avea şaptezeci de ani, patru copii şi cincisprezece nepoţi şi voi fi găzduit câte trei petreceri pe săptămână timp de patruzeci de ani, voi vrea să ies în uşă şi să strig la mine, cea de acum, să nu mă căsătoresc niciodată? Cum aş putea să ştiu dacă merită să renunţ la familie, când eu nu am avut niciodată o

familie adevărată? Cum aş putea să ştiu pe ce ar trebui să pun mai mult preţ, când multe dintre lucrurile de preţ nu le-am avut niciodată?

Atât de multe întrebări fără răspuns. Nu, nu fără răspuns. De neîntrebat. Pentru că o femeie nu trebuia să ceară sau să viseze – trebuia să se supună. Şi să stea naibii acasă.

Anthony se încruntase, de parcă ar fi căutat să-i răspundă, oferindu-i astfel cel mai de preţ cadou.

— Lucrurile se schimbă, Alix. Tu ştii asta. Vreau să spun, acum vreo douăzeci şi cinci de ani femeile nu aveau dreptul să voteze. Dar acum îl au. Asa că...

*

S-a poticnit şi apoi a întins mâna să-i şteargă lacrimile care îi curgeau pe obraji.

— Eu cred, a şoptit ea, ştiind că a ajuns la final cu cuvintele pe care putea să le spună fără să izbucnească în hohote, că o femeie singură nu poate să realinieze planetele ca să modifice viitorul deja scris pentru femeile de azi. Ce va fi peste douăzeci de ani e deja stabilit, pentru că bărbaţii de azi – cei care iau deciziile – au crescut în această lume. Şi ei vor încerca să o păstreze aşa, orice ar fi.

— îmi pare rău, Alix, a spus el. Mi-aş dori să-

înainte ca el să continue, ea l-a

sărutat, pentru că în clipa aceea simţea nevoia de intimitate, aşa cum niciodată nu simţise, nu dorise sau nu înţelesese. Sărutul a fost lent, apăsat şi trist, iar el îi ţinea obrajii în palme şi îi prindea lacrimile.

Anthony March, s-a gândit ea deodată, ar fi un soţ devotat dacă şi-ar găsi femeia potrivită – şi gândul acela era dulce-amar. Voia asta pentru el, voia să aibă viitorul acela, în loc de viitorul în care se căsătorea cu o femeie care se potrivea bine cu viaţa lui, dar nu se potrivea cu el – o femeie de care să se plictisească după un an şi un bărbat care să flirteze cu vânzătoarea în timp ce soţia şi amanta lui făceau cumpărături la Dior. Nu avea să-şi găsească soţia dacă Alix îi ocupa locul în pat.

Şi tot ce ar fi găsit ea, dacă ar fi rămas acolo, ar fi fost lucruri care ar fi transformat-o într-o persoană aşa cum nu voia să fie. Vocea lui Mary striga la ea din trecut, repetându-i povestea cu Dulles, care dădea buzna peste ea ca să-şi limpezească mintea: *Dar,* îi spunea el, te vreau. *Trebuia să fie o ofertă suficient de bună. Neapărat. Am acceptat-o,* îi spusese Mary.

Dar Alix nu ar fi acceptat să fie pur şi simplu vrută.

— Anthony, a spus ea, oprind cu

regret sărutul acela în care era uşor să te pierzi. Nu putem să mai facem asta.

El a încleştat fălcile.

— *Eu* nu mai pot s-o fac, a precizat ea. Lumea vorbeşte – deja a început să vorbească, graţie lui Becky – şi vorbeşte despre femeia nemăritată dintr-o astfel de relaţie. Nimic din ceea ce voi face nu va mai fi bun sau profesionist, pentru că voi fi considerată amanta ta, şi toată lumea ştie care este unicul lucru la care se pricepe o amantă. Aşa că relaţia noastră, indiferent ce fel este, trebuie să se termine acum.

Mâinile care îi strângeau lui spatele spuneau altceva decât cuvintele ei. Mâinile ei spuneau la ce-i tânjeşte inima, adică să rămână acolo pentru totdeauna. Dar inima, aşa cum aflase în Italia, nu putea să fie decât sfâşiată.

Anthony şi-a lipit fruntea de fruntea ei câteva momente lungi. Tăcerea lui i-a arătat că a înţeles ce i-a spus. Că ea nu se potrivea – nu putea să se potrivească – în viaţa pe care el şi toţi bărbaţii ca el fuseseră condiţionaţi să o creadă singura variantă. Iar ea îi era recunoscătoare că nu-i face promisiuni false, că nu se preface că peste câteva luni nu avea să se întoarcă în Manhattan să-şi preia rolul de patron al unui imperiu mediatic şi să se căsătorească

cu o femeie care îşi dorea în schimb doar o casă mare, o garderobă luxoasă şi discreţie.

— Bine, a spus el într-un târziu.

Dar felul în care îi strângea şoldurile spunea că nu, nu e deloc bine.

Dar trebuia să fie.

Singurul lui răspuns a fost un alt sărut dulce- amar şi plin de promisiunea că dacă aceea era ultima oară când mai erau amândoi în pat, avea să fie ceva magnific.

Au făcut din nou dragoste cu aceeaşi tandreţe, degetele lui Anthony mişcându-se pe pielea ei ca nişte pene, de pe frunte până pe degetele de la picioare, în timp ce îi şoptea: *Spune-mi ce îţi place, spune-mi ce vrei,* iar tot corpul ei răspundea la intensitatea cu care fuseseră rostite cuvintele printr-un cutremur, şi a murmurat la urechea lui: *Sărută-mă peste tot.*

Iar el a sărutat-o, şi buzele lui copiau mişcările mâinilor, atingerea lor senzuală nu rămânea prea mult în acelaşi loc, până când a rămas, şi atunci ea a simţit că nu i se topesc doar oasele, ci şi inima.

Ce se întâmplase cu ei? Ceva se întâmplase, era singurul lucru de care Anthony era convins, iar ochii lui Alix, care îl priveau şi acum, îi spuneau acelaşi lucru. Presupunea că ar fi trebuit

să se ducă în camera lui – Alix îi spusese că s-a terminat. Că nu mai vrea să facă asta. Dar el simţea urmele lăsate de unghiile ei când îl ţinuse atât de strâns – ca şi cum n-ar fi vrut să îi mai dea drumul – în acelaşi timp în care îi spusese că ea este cea care îi dă drumul.

Iar asta însemna...

Că nu va mai face asta cu ea niciodată.

Simpla idee îl făcea să se încovoaie. A întins mâna după pachetul de Gauloise, a aprins o ţigară, a tras încet din ea şi a suflat fumul, după care s-a uitat peste umăr la ea şi la părul ei roşu care se desfăcea pe pernă aşa cum i se desfăcea lui inima în bucăţi.

I-a dat ţigara, s-a dat jos din pat şi s-a îmbrăcat, pentru că nu mai putea să mai stea ca să o transforme în subiect de bârfă. După tot ce făcuse, nu merita să fie bănuită că profită de el şi de banii lui. A regretat deodată că are bani – dar ştia că doar cineva cu bani îşi poate permite să regrete că îi are.

Data următoare, şi foarte posibil ultima oară când avea s-o vadă, avea să fie într-o cameră cu *La Voce.* Dar singurul lucru la care se putea gândi în clipa aceea erau momentele în care împărţise ţigara cu ea şi degetele lor se atinseseră preţ de o secundă încărcată de vibraţie. Şi la tot ce făcuseră

împreună – se duseseră la un club de jazz şi nu dansaseră împreună, ci îşi împărtăşiseră durerile, stătuseră întinşi în pat şi îşi atinseseră conturul sufletului.

Tu eşti spectaculoasă, îi spusese el. Ştiuse asta din prima clipă în care o văzuse intrând în barul aflat cu trei etaje mai jos. Cu ea, întotdeauna avea să fie până la sfârşitul vieţii – altfel amândoi s-ar face scrum.

S-a ridicat şi a avut senzaţia că merge pe cărbuni încinşi.

Dar i-a atras privirea o fotografie înrămată de pe birou.

— Cine e? a întrebat el.

— Prietena mea, Lillie. De ce?

— E aceeaşi fotografie pe care o purta Bobby cu el.

CAPITOLUL 30

Lillie, ce ai făcut? Era singurul lucru la care se putea gândi după plecarea lui Anthony, uitându-se la fotografia pe care o făcuseră la bâlci. Bobby o luase cu el în Europa.

Ai grijă de ea, îi spusese el lui Alix.

Ce face Lillie? întotdeauna asta era prima întrebare pe care i-o punea când lua masa cu el în Manhattan, înainte de război.

Alix nu avusese nicio bănuială. Lillie era fata de aur – blondă, bogată şi frumoasă. De ce n-ar întreba cineva de ea mai întâi? în plus, Bobby şi Lillie erau prieteni de mici şi nu avea niciun motiv să fie suspicioasă, pentru că doamna van der Meer insistase aşa de mult ca ea şi Bobby să fie împreună, considerând că averea lui nu este suficient de mare pentru Lillie.

Dar Lillie nu fusese la fel de determinată? Mereu îi şoptea ceva la ureche despre Bobby, şi lui Bobby despre ea. Se uitase la Alix cu lacrimi în ochi în seara în care Bobby a cerut-o în căsătorie, de parcă ar fi implorat-o să

accepte. *De ce?*

Pentru că dacă Bobby s-ar fi căsătorit cu Alix, triunghiul ar fi continuat să existe – prietena lor comună, Lillie, ar fi făcut întotdeauna parte din viaţa lor. Dar dacă soţia ar fi fost altcineva, nu Alix, acea soţie poate ar fi vrut să elimine vârful de triunghi numit Lillie din gelozie, nesiguranţă – sau oricare dintre sutele de motive pentru care o soţie nu vrea ca soţul ei să aibă o prietenă apropiată. Şi aşa Lillie nu ar mai fi putut să-l vadă.

Lillie avea lacrimi în ochi pentru că, probabil, logodna ei cu Bobby i se părea a fi finalul relaţiei pe care o avea cu el. Nu iei cu tine într-o zonă de război decât fotografia persoanei iubite. Asta nu putea să însemne decât că Lillie şi Bobby se iubeau – şi posibil de foarte mult timp.

Pentru Lillie,
De la Paris

Dacă întorc capul şi mă uit peste umăr, văd un pat cu aşternuturi de bumbac alb în care a rămas imprimată urma a două trupuri. Dar mâine va veni, la un moment dat o cameristă şi va schimba cearşafurile, va face să dispară toată căldura şi tandreţea care încă plutesc în aer, iar patul va fi neted, rece

şi gol.

Am ştiut întotdeauna că Peter nu este omul pe care îl iubeşti, la fel cum nici Bobby nu a fost pentru mine. Niciuna dintre noi nu s-a simţit apropiată de logodnicul ei – apropiaţi ca rochia de corp, o rochie care să ţi se potrivească perfect din toate punctele de vedere. Am început să cred că o singură persoană poate să ţi se potrivească aşa. Dar aşa te potriveai tu cu Bobby, Lillie?

Tot ce ştiu eu este că tu şi Bobby nu ar fi trebuit să permiteţi ca relaţia voastră să ajungă să fie un vis neclar, pe care să nu vi-l puteţi îndeplini. Trebuia să-mi fi spus, trebuia să-i fi spus mamei tale, să spui lumii întregi – trebuia să fi pus mâna pe fericirea care era acolo, când s-a putut.

Dar nu ai făcut asta, şi eu nu pot să nu mă întreb – aşa se explică cumva felul în care s-au terminat toate? Sau eu încă mai caut, şi acum, o modalitate de a da vina pe altcineva?

A lăsat stiloul jos. Aşa se explică cumva felul în care s-au terminat toate? Un final fusese în mai 1945, în Manhattan. Celălalt fusese în aprilie, o lună mai devreme, când o femeie îmbrăcată într-o rochie de mătase albă aştepta într-un bar.

Şi dintr-o dată Alix a ştiut care va fi marele final.

La Voce stătea pe undeva pe-aproape, zâmbind uşor şi aşteptând ca ea să-şi dea seama.

S-a ridicat şi şi-a pus o rochie de mătase – de data asta cu imprimeu de leopard. Pe urmă a ridicat receptorul şi, deşi era aproape miezul nopţii, a format numărul de la camera lui Anthony. A răspuns după primul ţârâit.

— Vrea să se întâmple la fel ca prima dată, a spus ea ciudat de calmă. Probabil că şi el are nişte ochi la Ritz. Şi e OK, pentru că eu am mai multi. Asa că acum o să cobor la bar şi o să beau apă până când o să apară în faţa mea o cheie, după care o să iau liftul şi o să mă duc în camera lui *La Voce.*

— Alix, ce naiba...

— E în regulă. Tot eu sunt în avantaj. Tu aşteaptă să te sune Frank.

— în niciun caz n-o să te las să te duci jos şi să stai la bar singură, iar eu să stau să mă sune Frank. Alix, i-a rostit el încă o dată numele, disperat, iar ea ar fi vrut să-i ia faţa în palme, să-l facă să se uite în ea, în adâncul sufletului ei, aşa cum făcuse cu câteva ore înainte, şi să vadă fâşia lungă de satin roşu şi lucios ţesută din sentimentele ei pentru el.

Dar nu a putut să spună decât atât:

— Ai încredere în mine?

— Mai mult decât în oricine, lua-m-ar dracu', a mârâit el. Ştii asta.

— Atunci ai încredere şi acum. Aşteaptă să te sune Frank.

A coborât la bar.

Când a ajuns acolo a vorbit cu Frank, iar el a dat din cap şi s-a dus să pună totul în mişcare. A revenit după cinci minute şi i-a făcut din nou semn cu capul.

Pe urmă a trecut mai bine de o oră. Evident. Erau tertipurile care îi plăceau lui *La Voce.* Dar ea îi ştia acum toate jocurile şi credea că învăţase să joace unele dintre ele mai bine decât el.

Ceasul a bătut ora unu şi jumătate când a venit cheia.

Etajul doi. Camera 207, după cum aranjase.

PARTEA A SASEA

BERNA, APRILIE 1945

De multe săptămâni, primeam rapoarte conform
cărora intenţia naziştilor era ca,
forţaţi de împrejurări, să retragă în
munţii din sudul
Bavariei, din vestul Austriei şi din

nordul Italiei
crema trupelor SS, Gestapoul şi alte
grupări fanatice
devotate lui Hitler. Acolo ar fi urmat să
blocheze
trecătorile dificile şi să le ţină piept
Aliaţilor pe o
perioadă nedeterminată...
General Dwight D. Eisenhower

CAPITOLUL 31

Data viitoare când ne vom întâlni, vei veni în camera mea de la hotelul Bellevue Palace. Şi vei purta rochia ta albă, îi spusese *La Voce.*

Nu poate face asta.

Alix spune, cu ochii fixaţi pe paravanul care o separa de bărbatul acela în confesional:

— Preţul pe care îl ceri este mult prea mare.

Nu-i vine să creadă că are tupeul acela, dar puterea era acum a ei. Tocmai i-a spus cel mai relevant lucru dintre toate – ce vrea. Şi e ceva ce doar ea îi poate da.

— Vreau mai mult decât eliberarea Chiarei Romano, a spus ea sec. închizi Villa Triste. Şi vreau să aflu detalii despre Redută. Dacă există în realitate. Spune-mi asta şi vin în camera ta. Lasă-mi un bilet când afli dacă poţi să faci asta.

El râde, dar ea îi simte uimirea provocată de îndrăzneala ei. El credea că drumul făcut la Milano o va speria. O speriase, dar îi dăduse şi genul acela de

forţă despre care ea ştia că nu e o virtute, ci ceva mult mai întunecat.

Alix e mai tăcută decât de obicei când se întoarce în Herrengasse. Dulles se uită la ea, dar nu spune nimic. îl pusese pe unul dintre curieri să-i ducă un bilet în care îi spunea că e la Milano şi că o să-i facă un raport scris, nu verbal. Dulles ¡1 citeşte şi nu comentează. Mai târziu, când vine Mary, se uită şi ea la Alix, dar o lasă să tacă.

A doua zi e cam la fel. Alix lucrează robotic.

Ar putea să plece, îşi spune ea pe la prânz. Graniţa cu Franţa e deschisă acum, că ţara a fost eliberată. Ar putea să ia un tren spre Paris, să bată la uşa lui Suzanne sau a lui Esmee şi să doarmă o sută de ani. Ura pe care o simte pentru ea însăşi în clipa în care îi vine gândul acela în minte e atât de mare, încât se aude cum inspiră adânc, iar Dulles ridică repede capul din hârtii.

Chiara e în camera de tortură a lui Koch, iar ea îşi imaginează că fuge.

Se ridică, se duce la biserică, deschide cartea de imnuri şi găseşte un bilet.

Nu îţi voi da detalii despre Redută, dar îţi voi da o rută nepăzită până acolo.

Soldaţii tăi pot vedea cu ochii lor dacă e reală. Ştii ce trebuie să faci ca să obţii

informaţia.

Pleacă de la biserică şi aruncă biletul pe biroul lui Dulles.

— De la *La Voce,* spune ea înainte să-i telegrafieze lui Leone.

POT OBŢINE O RUTĂ SIGURĂ SPRE REDUTĂ DACĂ POŢI ARANJA O MISIUNE PENTRU A VERIFICA EXISTENTA EI. BACIO POATE FI GHID.

— Ce vrea în schimb informatorul tău?

Dulles stă în faţa ei cu biletul lui *La Voce* în mână.

— Pe mine.

— Şi tu vrei să faci asta?

Râsul ei este strident şi uluit.

— Doar un bărbat căruia nu i se va cere niciodată trupul la schimb pentru ceva poate să întrebe asta.

îşi ia geanta şi iese să ia nişte aer.

Se întoarce în Herrengasse la lăsarea serii. Pe biroul ei se află răspunsul lui Leone.

DA. DACĂ EXISTĂ ÎNTR-ADEVĂR O RUTĂ SIGURĂ.

îşi apasă pleoapele cu pumnii strânşi.

Stă în biroul ei din Elveţia, cu patru pereţi în jur şi fără să existe pericolul de a fi luată de pe stradă pentru a i se rupe oasele. Are puterea de a le salva pe Chiara, pe soţia lui Parri şi pe toti cei din Villa Triste. Avea sansa să afle dacă Reduta e populată cu vârcolaci, dacă

Aliaţii trebuie să acţioneze imediat pentru a opri o bătălie sângeroasă în munţi, care ar fi lungit războiul şi pierderile de vieţi omeneşti pe luni sau poate ani de zile.

Războiul trebuie să se termine. Oamenii trebuie să fie salvaţi.

E aşa de simplu, pe bune.

Sunt atâtea nevoi şi aproape niciuna nu e satisfăcută.

Sunetul făcut de sosirea unei telegrame îi întrerupe gândurile. Trage hârtia, vede că vine de la Cartierul General al Forţelor Aliate din Caserta şi după ce o citeşte îşi dă seama că probabil e trimisă de Lillie.

SCUZE. ASTA A VENIT IERI. ŞTIU CĂ TREBUIA SĂ O TRIMIT IMEDIAT. NU O SĂ MAI FAC ALTĂ DATĂ, DE DATA ASTA CHIAR PROMIT. POŢI SĂ MĂ ACOPERI?

în telegramă este inclus un mesaj de la radiofonistul pe care Alix îl infiltrase recent în cartierul general al lui Karl Wolff. Cum în Berna nu exista staţie radio, mesajele trimise de el trebuiau trimise la Caserta şi apoi redirecţionate lui Alix. Mesajul acesta vorbea despre o întâlnire pe care naziştii o plănuiau pentru a doua zi. Rahat.

Dulles o s-o jupoaie de vie pe ea sau pe Lillie.

Abia îi dusese mesajul şi el tocmai începuse să o muştruluiască, când o altă voce îi rosteşte numele.

Tresare, se întoarce şi îl vede în spatele ei pe Domnul Trabuc, cel care o intervievase la Washington.

— Vin din Franţa, spune el prietenos. Cred că îţi sunt dator cu o cinste pentru treaba bună pe care ai făcut-o.

Ea mai că râde. Nu e o coincidenţă că ea, o femeie cu nervii la pământ, intermediază o misiune de localizare a Redutei din Alpi, şi domnul Trabuc apare aici. Probabil că l-a chemat Dulles. Urmează să fie muştruluită pentru altceva.

Barul hotelului Bellevue e ocupat cu clienţii obişnuiţi şi câţiva bărbaţi o salută pe Alix din cap când intră, dar apoi se întorc când văd că are deja un companion.

— Nu ştiu cum vă numiţi, îi spune ea, aşezându-se.

— Colonelul Dearborn.

începe acelaşi ceremonial de aprindere a trabucului la care Alix asistase cu aproape trei ani în urmă, şi se uită la el cu nerăbdare. Un om care are atât de mult timp de pierdut cu aprinderea unui trabuc nu a stat niciodată lângă un lider al Rezistenţei, care alege integritatea în defavoarea soţiei şi lasă muzica să plângă în locul lui.

—Felicitări, spune el când, în sfârşit, termină. Activitatea ta reprezintă una

dintre cele mai importante poveşti de succes din BSS. O armată mare de partizani în nordul Italiei. Negocieri avansate de capitulare.

— Mi-e greu să cred că m-aţi invitat aici ca să sărbătorim.

— Ai o dilemă, e tot ce spune el.

Ea nu răspunde. El nu a venit aici să o ajute, ci să o convingă. Trei bărbaţi – Dulles, Dearborn şi *La Voce* – împotriva unei singure femei. Exact asa e viata.

El savurează primul fum de trabuc şi spune:

— Vreau să gândeşti aşa cum ai gândit în camera aceea din Washington în 1942. Nu vreau să gândeşti ca o femeie care s-a apropiat de partizani poate mai mult decât ar fi trebuit.

Alix întinde mâna după cutia lui de trabucuri. El se încruntă, şi ea se bucură, pentru că vrea să-l rănească la fel cum a rănit- o şi el pe ea. Nu a mai fumat niciodată trabuc şi e destul de sigură că tăietura ei nu e perfectă, dar amână trasul din el pentru scena cea mai importantă. Are gust de bani, putere şi mândrie, toate lucrurile pe care ea nu le are. Cum ar putea să se gândească la biroul acela din Washington ca să salveze o Alix care nu mai există?

Dearborn o presează.

— Femeia aceea nu avea niciun fel de

sentiment faţă de Italia – nicio suferinţă şi nicio iubire. Dacă i-aş fi spus acelei femei că uneori trebuie să decidă dacă nevoia e atât de mare, încât mai întâi să acţioneze şi pe urmă să simtă, aşa ar fi făcut. Aşa ai făcut când ai venit iniţial în Elveţia. Ai acţionat pe baza celor spuse de mine, chiar fără să ai cu adevărat încredere în mine. Şi te-ai gândit la asta mai târziu – când era prea târziu pentru a mai schimba ceva.

Poate că are dreptate. La urma urmelor nu era prea târziu pentru a mai schimba ceva?

Ceea ce va fi s-a pus în mişcare în clipa în care Chiara a fost prinsă. Rămâne doar să termine, odată pentru totdeauna.

CAPITOLUL 32

înclinată spre un umor negru, denumeşte operaţiunea Lycaon, în ziare se spune că germanii ascund în munţi vârcolaci, aşa că ce nume ar fi mai potrivit pentru o operaţiune de căutare a acelor creaturi, decât al regelui pe care Zeus îl transformase în lup?

îi telegrafiază lui Leone numele, şi el răspunde: ECHIPA PREGĂTITĂ PENTRU OPERAŢIUNEA LYCAON. AŞTEPTĂM DE LA TINE RUTA SIGURĂ ŞI CONFIRMAREA DATEI.

Nu la mult timp după aceea, primeşte o telegramă de la Lillie. LA CARTIERUL GENERAL SE VORBEŞTE DOAR DE OPERAŢIUNEA LYCAON, CE-O FI AIA. PESTE TOT AUD DOAR BISOUS, BISOUS.

Ultima parte a telegramei lui Lillie o face pe Alix să râdă, închipuindu-şi o mulţime de săruturi franţuzeşti la Cartierul General al Forţelor Aliate, MERSI, îi răspunde ea. M-AI FĂCUT SĂ RÂD ŞI NU-MI ADUC AMINTE CÂND AM FĂCUT ASTA ULTIMA OARĂ.

PE MINE BOBBY M-A FĂCUT IERI SĂ RÂD, revine Lillie.

Pe de-o parte, lui Alix nu îi vine să

creadă că Lillie îi trimite şi acum telegrame lui Bobby şi că îi foloseşte numele real în telegrame. Pe de altă parte, se bucură că Lillie are cu cine să râdă – telegramele ei de obicei nu sunt amuzante.

în clipa aceea ar da aproape orice să audă râsul lui Lillie. întotdeauna era aşa lipsit de griji – râsul cuiva care ştie că i se iartă orice.

Oare Alix va putea să se ierte pentru ce trebuie să facă?

Lasă jos telegrama şi desface biletul de pe birou, primit de la Mary.

Am vorbit cu Allen şi, cu toate că nu mi-a spus tot, mi-a spus suficient. Iar acum trebuie să-ţi spun ceva.

Iertarea este un cuvânt inventat de un bărbat care se aşteaptă să o primească, însă fără s-o acorde niciodată. Supravieţuirea e un cuvânt inventat de o femeie, pentru că e felul în care ea trăieşte.

Vei supravieţui, Alix. Şi eu la fel. Şi asta e ceva.

Alix se aşază la barul din hotelul Bellevue Palace în rochia ei albă şi aşteaptă să fie chemată sus. Până la miezul nopţii e mai beată decât ar trebui şi gândurile îi sunt vraişte. Ar vrea să-şi bage capul într-o cadă cu apă.

Pentru că e prea târziu. Nu vine. A fost doar un joc. Chiara va muri şi poate vor muri mii de oameni într-o Redută din Alpi, despre care Aliaţii nu ştiu prea multe.

Pe urmă vine chemarea, sub forma unei chei aduse de un chelner. Ia ascensorul până la camera 434, deschide uşa şi intră.

— *Halt!* strigă *La Voce* din cameră. Aşază-te pe fotoliu.

Lângă uşă fusese adus un fotoliu, şi ea se aşază pe el, mai degrabă pe hol, decât în cameră, cu mâna pe pistolul din geantă.

Se aude clinchetul unor cuburi de gheaţă şi apoi o sorbitură. Se întreabă dacă asta îl excită pe el, ideea că ea e acolo fără să o vadă, sau vrea doar să-şi ascundă identitatea.

— Pe fotoliu ai o hartă pe care e marcată o rută spre locul unde se află Reduta. Omologii tăi pot urca pe ruta aceea care va fi nepăzită de vineri seara până sâmbătă dimineaţa.

— De unde ştiu că nu-i o capcană? întreabă ea, şi limba i se împleticeşte puţin de la alcool şi de la teama de ce se va întâmpla.

— La graniţă te aşteaptă un pachet. Ar trebui să fie o dovadă suficientă.

Un pachet. Strânge din ochi şi îi vine să plângă. Ştie că e vorba de Chiara, că

prietena ei e liberă şi că Matteo va zâmbi, nu va plânge.

Nu mai e timp de tergiversări. Are harta, o are pe Chiara, aşa că acum e momentul să plătească. Se ridică.

— Nu în seara asta, spune el înainte ca ea să intre în dormitor. Vineri seara. în timp ce oamenii tăi urcă la Redută.

I se întoarce stomacul pe dos şi se sprijină cu mâna de perete.

La Voce vrea ca ea să mai petreacă vreo câteva zile gândindu-se ce o să-i facă îmbrăcată în rochia ei albă. Vrea să o posede în timp ce ea îşi face griji gândindu-se la Matteo, care urcă prin munţii patrulaţi de vârcolaci. Ştie că tortura e mai rea când nu ştii ceva, nu când faci ceva.

Dar comparativ cu ce i-ar fi făcut Chiarei banda lui Koch în Villa Triste, nici nu e tortură.

— Harta e pe fotoliu, repetă el. Ia-o şi pleacă.

Nu e nevoie să îi spună de două ori.

îi telegrafiază lui Leone: OPERAŢIUNEA LYCAON UNDĂ VERDE. 10 APRILIE. RUTA ATAŞATĂ. Pe Urmă ia maşina şi pleacă direct la graniţă, unde o aşteaptă Chiara. Corpul ei e mai mult decât învineţit: e aproape sfâşiat. Ochii îi sunt lipsiţi de orice urmă de viată.

Alix vrea cu disperare să stea de vorbă

cu Matteo, să se uite în ochii lui şi să-l convingă că e suficient de puternic pentru a nu face toate acele lucruri de care naziştii l-au făcut să fie capabil să le facă. Dar dacă ar fi văzut-o pe Chiara în starea aceea...

— Au închis Villa Triste, spune Chiara letargic după ce ajunge în siguranţa apartamentului lui Alix. Matteo m-a adus la graniţă. El spune că ar trebui să stau la tine până îmi mai revin.

Se întoarce cu faţa la perete şi Alix ştie că nu- şi va mai reveni vreodată.

îşi ascunde lama de ras şi eşarfele.

Ziua de zece aprilie vine cu un soare strălucitor. Berna pare un oraş de poveste, care aşteaptă o nuntă demnă de un roman. Casele de turtă dulce strălucesc în lumina soarelui, turnul cu ceas de la Zytglogge se profilează idilic pe cer, iar clopotele ceasului astronomic bat. Sclipirea din ochii căpcăunului mâncător de copii este singurul semn că basmele au un final fericit doar după ce e tăiat un călcâi ca să încapă un picior într- un pantof sau după ce capul unui cal atârnă într-un turn.

Leone, Matteo şi restul oamenilor lui Leone probabil că au avansat ceva prin munţi de acum, se gândeşte Alix în timp ce îşi pune rochia albă. Trupul ei ajunge la hotelul Bellevue, dar mintea ei e cu

oamenii care merg pe drumul spre Redută. îşi închipuie cum sunt atenţi să nu fie prinşi în ambuscadă, gata să tragă, cu creierul pregătit pentru a memora toate detaliile despre fortăreaţa în care lumea presupune că Hitler ar vrea să-şi întâmpine sfârşitul tragic.

Bea, dar nu simte gustul şi e lăsată iar să aştepte până la miezul nopţii transformarea ei într-o femeie care supravieţuieşte, nu trăieşte.

în faţa ei apare o cheie. Ia ascensorul până la camera 407, de data asta.

înăuntru e aprinsă o veioză. Draperiile sunt trase.

— Alo? strigă ea.

Ecoul e singurul răspuns.

Pe pat e un bilet. *Sunt pe drum. Aşteaptă-mă.*

Se aşază pe marginea patului şi încearcă să se gândească la toate lucrurile frumoase din viaţa ei, încearcă să le adune ca pe nişte talismane care să o apere de pericol. Dar ele nu vin. Se ascund în umbră, în spatele imaginii feţei Chiarei, aşa cum arăta în dimineaţa aceea: o ruină.

Şi brusc îşi dă seama. Dacă *La Voce* e pe drum, înseamnă că a fost acolo.

Plânsul ei e zgomotos, lung şi inutil.

La Voce se dovedise a fi un expert. O făcuse să creadă că valorează aşa de mult, încât posedarea trupului ei avea să

salveze viaţa unor oameni.

De fapt îi trimisese la moarte.

Ia trenul până la graniţă şi acolo, în rochia ei albă, tremură – cu ochii amorţiţi de lacrimi şi cu inima plângând neîncetat – şi aşteaptă să vină cineva.

Nu vine nimeni.

Patru zile mai târziu, cu ochii sticloşi, cu rochia murdară, cu sufletul franjuri, abandonează supravegherea graniţei şi se întoarce în Herrengasse. Pe biroul ei e o telegramă.

NOUĂ OAMENI PIERDUŢI, INCLUSIV BACIO. UN AGENT A SUPRAVIEŢUIT CU O RANĂ ÎN UMĂRUL DREPT. GERMANII îl AŞTEPTAU.

Dulles ţipă la ea, dar ea habar n-are ce spune. Ţipetele lui devin urlete, aşa că iese din birou, îmbrăcată tot în rochia ei albă. în apartamentul ei o trezeşte pe Chiara, care îi aruncă o privire şi începe să plângă.

O scuteşte să spună cu voce tare: *Matteo e mort.*

Chiara loveşte cu picioarele şi aruncă pe jos obiecte. Blestemă, geme şi în final începe să urle.

— Voi afla cine este responsabil de asta, promite Alix, iar şi iar, până când îşi dă seama că ea este responsabila.

Atunci pleacă din apartament.

Când se întoarce, Chiara nu mai e, iar ea ştie că nu o va mai vedea niciodată.

îşi face valiza şi ia un tren ca să ajungă la apartamentul lui Suzanne Luling din Franţa eliberată. Suzanne nu are niciun fel de legătură cu războiul, iar Alix nu poate da ochii decât cu genul acesta de oameni.

După ce vaporul din Le Havre ajunge în Manhattan, o sună pe Lillie, care s-a întors şi ea din Europa. Are nevoie – nici măcar nu ştie – de iertare, de cineva căruia să-i spună totul. Dar Lillie este incoerentă.

— Bobby a murit, plânge ea, iar Alix îşi dă seama că Bobby era alt om pe care îl trimisese la moarte.

Nu. Nu şi pe Bobby. Pe Bobby cel cu părul auriu, pe Bobby cel dulce ca zahărul. Pe omul care o consolase în seara balului de absolvire, pe omul pe care îl consolase ea în seara în care o ceruse în căsătorie.

— Cum poţi să suporţi? plânge Lillie.

— Pot să suport doar pentru că ştiu că nu mi- o voi ierta niciodată. Nici tu nu ţi-ai ierta-o, dacă ai fi responsabilă de asta.

Vocea lui Alix e aspră, ca şi cum nu ar mai avea niciun sentiment, când, de fapt, are prea multe. Unele dintre ele ies la suprafaţă când spune în şoaptă:

— Atâţia oameni morţi.

— Nu-mi pasă de asta, se vaită Lillie. Mie îmi pasă doar de Bobby!

Dar mie îmi pasă de toţi. închide telefonul.

PARTEA A SAPTEA

PARIS ŞI NEW YORK, 1947

Trebuie să-ţi pui inima şi sufletul pe
tavă, aşa cum,
fără îndoială,
o fac toti cei ce caută succesul.
9
Christian Dior

CAPITOLUL 33

— Bună seara, *mademoiselle* St. Pierre, i-a spus La Voce – sau Friedrich Weber – când ea a intrat în camera 207 de la hotelul Ritz.

E rândul tău, şi-a spus ea, încercând să facă faţă necesităţilor fizice de a respira şi de a se mişca, încercând să alunge din minte ceea ce le făcuse el lui Matteo şi Chiarei.

Şi lui Lillie.

Starea de rău o copleşea. Dar avea doar şansa asta, şi acei nouă oameni morţi meritau ca ea să fie de data asta cel mai puternic om din cameră, nu cel înfrânt.

— Ochi pentru ochi, şi doi oameni sunt orbi, i-a spus ea, pronunţând fiecare cuvânt cu o claritate letală. Nouă morţi pentru unul, şi fratele tău e în continuare mort. Ai ucis nouă oameni ca să-ţi răzbuni fratele, când tu nu îl voiai decât pe Matteo. Rezultatul este că noi doi suntem împreună în aceeaşi cameră. Răzbunarea nu schimbă nimic.

A văzut că începe să fie uimit. Ea avea avantajul. El nu ştiuse că îi descoperise

motivaţia. Dar avantajul o apăsa greu. Cum putea fi asta o victorie?

El şi-a revenit rapid şi a spus cu un ton la fel de măsurat:

— Ai aflat că Matteo mi-a ucis fratele cu sânge rece, aşa cum cineva şi-ar închipui că ucide un nazist. Dar nu cred că ai toate detaliile.

S-a oprit şi ea a ştiut că ceea ce se pregătea să-i spună ar putea să o doboare. Nu voia să asculte. Dar acesta era epilogul. în curând totul avea să se termine.

— în noaptea în care sora lui a fost dusă la Villa Triste, a continuat Weber, Matteo şi partizanii lui au luat prizonieri cinci ofiţeri germani. Au cerut să primească în schimbul lor cinci prizonieri, printre care şi sora lui. Nici nu mi-a trecut prin cap să accept. După ce a primit refuzul meu, Matteo a ales un om, a scos cuţitul şi l-a înjunghiat fără milă. Omul acela era fratele meu. Niciun bărbat nu e scutit de sălbăticie în război. Poate că nicio femeie.

Matteo, cu tenul lui lucios, măsliniu, şi capul dat pe spate de râs.

Matteo, care voia să doarmă cu ea sub cerul liber, cu degetele în părul ei.

Matteo, care era pierdut încă dinainte de a fi mort.

Alix s-a apropiat de telefon.

— Chem autorităţile. în America sunt

oameni cărora le-ar plăcea să te vadă în tribunal.

A înţeles acum că, într-adevăr, justiţia era chiar simplă. Nu trebuia să stea de vorbă cu el, trebuia doar să îl închidă.

El a râs. *A râs.*

în aceeaşi clipă, s-a deschis uşa secretă din cameră şi a intrat Anthony. îl rugase pe Frank să se asigure că *La Voce* primeşte una dintre camerele cu uşi secrete, aşa cum văzuse că era camera lui Becky. După experienţa aceea, îi povestise lui Frank şi el îi spusese că hotelul e plin de culoare secrete care fuseseră folosite în război pentru ascunderea oamenilor.

Anthony părea că nu vrea decât să se repeadă la Alix şi, în acelaşi timp, să-l sugrume pe *La Voce.* S-a stăpânit şi nu a făcut nici una, nici alta.

Iar Weber a făcut şi mai mari eforturi să se stăpânească decât atunci când Alix îl pomenise pe fratele lui.

Se aşteptase doar la Alix. Degetele ei ţineau strâns puterea care acum revenise la ea.

La Voce s-a ridicat. Se gândea că ar putea să fugă. Dar nu avea cum. Frank deja chemase poliţia. *La Voce* ajungea în sfârşit la închisoare.

Dar el a spus:

— *Monsieur* March. Exact la timp. Vă

rog, luaţi loc pe fotoliul meu.

— Nu, a răspuns cu duritate Anthony.

— Sigur? S-ar putea să regretaţi că nu staţi jos când vă voi spune că americanii ştiu foarte bine unde sunt. Şi au ştiut unde eram după terminarea războiului, pentru că am colaborat cu ei. Mi-au oferit o nouă identitate. Ba chiar m-au lăsat să aleg cine vreau să fiu. Nu mă vor aresta.

Nu. Alix şi-a auzit şoapta în liniştea plină de şoc.

Chiar *avea* să vomite. S-a dus la fereastră, a deschis geamurile, dar aerul era cald şi nemişcat, nu îi îmbunătăţea cu nimic starea. Anthony a venit imediat lângă ea, şi probabil că lăsa să se vadă prea multe, dar ea s-a bucurat de mâna pe care i-a pus-o el pe spate.

Am colaborat cu ei.

Auzise de nazişti cărora li se acordase clemenţă şi care lucraseră pentru Aliaţi, de nazişti care ajutaseră cu informaţii după război şi care şterseseră bălţile de sânge de care erau responsabili doar pentru că aveau informaţii preţioase referitoare la locul în care se aflau acele bălţi de sânge şi la cei care cauzaseră acele bălţi de sânge. Dar nu îşi închipuise vreodată că unui astfel de om i se poate acorda clemenţă în schimbul unor informaţii, nebuloasele acelea care la începutul anilor patruzeci erau mai

preţioase decât aerul.

La Voce a continuat să vorbească pe un ton calm şi imperturbabil – lipsit de frică, de fapt.

— Karl Wolff a scăpat de închisoare ca martor al acuzării. Am depus şi eu câteva mărturii, dar principala mea contribuţie a fost să lucrez pentru fostul tău şef, pentru *monsieur* Dulles.

Nu. Iarăşi *nu.* Era imposibil. Dulles angajase un criminal. Şi Dulles ar fl putut să-i spună de acum câteva luni unde e *La Voce.*

La Voce părea că-i citea gândurile.

— Nu ţi-ar fi spus, a zis el, prefăcându-se binevoitor. Ştia că te-ai fi supărat.

în clipa aceea era atât de multă ferocitate în ea, încât nu mai vedea prea bine ce consecinţe ar fi fost dacă s-ar fi repezit la el să-şi verse ura, lovindu-l cu pumnii în piept.

— *Supărat?*

Cuvântul era un hohot de plâns.

— Nu sunt supărată.

Sunt cât se poate de distrusă şi nenorocită. Lacrimile îi curgeau pe obraji, lacrimi care îi arătau lui Weber că a câştigat.

O jucase pe degete magistral.

Acum Anthony se pusese în mişcare, îndreptându-se spre Weber cu paşi mari.

— Eşti un...

Alix s-a aşezat în faţa lui, oprindu-1. Dacă Anthony l-ar fi lovit pe *La Voce,* era convinsă că acesta va face plângere şi, până la urmă, Anthony ar fi fost cel ajuns în închisoare.

— Nu, a spus ea, ştiind că se expune iar în faţa lui *La Voce.*

Data trecută fusese cu Matteo. De data asta era Anthony.

Era prea obosită, prea pustiită ca să-l poată opri pe Anthony doar aşezându-se în faţa lui, aşa că s-a folosit de cuvinte.

— Dacă îl loveşti, îl voi lovi şi eu şi pe urmă aş ajunge la închisoare. Dacă nu vrei să se întâmple asta, nu-l lovi.

S-a bucurat că a părut fermă şi tranşantă; toate celelalte părţi din ea se prăbuşeau.

Anthony i-a aruncat o privire furioasă, dar s- a oprit.

La Voce a zâmbit exaltat. Iar Alix şi-a dat seama în acel moment că niciodată nu avusese intenţia să facă gestul blând de-a o ucide. Voia ca ea să trăiască veşnic cu durerea îngrozitoare a vinovăţiei. Ceea ce-i spusese acum însemna că ea nu va mai putea niciodată să se uite la feţele celor nouă tineri morţi când o vor vizita noaptea în vis. Nu va putea niciodată să le spună: *Se va face dreptate.*

Nu se va face niciodată dreptate. Pentru că lui *La Voce* i se permisese să

scape.

— Am făcut ce mi-am propus să fac, a spus Weber rece. Dar dacă tot sunt aici, hai să mai facem un pas. Eu nu cred că ar trebui să mai rămâi la Paris, *mademoiselle* St. Pierre. Eu mi- am refăcut viaţa, graţie prietenilor tăi americani care mi-au oferit un nou nume, şi nu vreau ca viaţa mea să fie tulburată de cineva din trecut care împrăştie zvonuri despre mine. Ştiu că informaţia e clasificată şi tu ai mâinile legate din cauza legii spionajului, aşa că prea multe nu poţi să faci, în afară de mici iritări. Totuşi aş prefera să pleci, pur şi simplu pentru că nu cred că vrei să stai – decât dacă îţi plac vizitatorii nocturni la pensiunea ta şi paşii care te urmăresc pe străzi. Nu voi mai fi la fel de amabil dacă te voi mai vedea vreodată. în ceea ce te priveşte, *monsieur* March, nici dumneata nu îmi poţi tipări numele în ziar – ai mâinile legate la fel ca ea.

Laş nenorocit ce eşti, ar fi vrut ea să-i strige, însă ce sens mai avea? Indiferent ce nume avea acum, acesta era fără pată. Nimeni nu va şti vreodată că odinioară a fost un nazist pe care îl chema Friedrich Weber.

Nu avea suficiente lacrimi, chiar dacă le-ar fi păstrat toată viaţa, ca să plângă la gândul ăsta. Dar durere era, era *aşa*

de multă durere.

Pe urmă a auzit pe cineva vorbind. Pe cineva care ştia toate lucrurile pe care ar fi vrut să le spună ea, lucrurile care acum erau împinse adânc în străfundurile fiinţei ei de gândul că oamenii cu care lucrase şi faţă de care dăduse dovadă de loialitate în Elveţia o trădaseră aşa de crunt.

— Ai mare noroc că e Alix aici, îi spunea Anthony lui *La Voce.* Doar ăsta e motivul pentru care nu te arunc pe fereastră. Dar într- o zi o voi face. Nu cu totul, ci bucată cu bucată, cuvânt cu cuvânt. Pentru că ai dreptate – eu nu pot să scriu despre tine. Dar pot să scriu în general despre naziştii care au scăpat din faţa justiţiei. Pot să vorbesc despre lucrurile pe care le-ai făcut. Pot să folosesc surse care nu intră sub incidenţa legii spionajului ca să spun tuturor că s-au încheiat nişte înţelegeri care l- ar face să plângă şi pe cel mai nenorocit om. Voi scrie în fiecare zi şi voi câştiga şi un Pullitzer nenorocit pentru cuvintele astea, voi face în aşa fel încât oamenii să se uite puţin mai atent la ce s-a întâmplat după război. Nu ai fost judecat niciodată de o instanţă, dar ai putea să fii. Faptele tale te vor urmări permanent, pentru că nu ai cum să le schimbi. Şi din momentul acesta, datorită lucrurilor despre care am să

scriu, vei începe să te uiţi peste umăr să vezi dacă nu cumva justiţia e pe urmele tale-şi va fi.

Zâmbetul lui Weber dispăruse. Anthony reuşise să-i observe acea mică slăbiciune pe care Alix încercase s-o găsească de când fusese în confesional cu *La Voce* şi încheiase cu el cea mai proastă înţelegere posibilă.

— Nu mă deranjează prea tare ameninţările referitoare la cuvinte vagi, în care nu poate fi pomenit numele meu, ameninţări pe care ştiu sigur că mulţi oameni importanţi din America vor face tot posibilul să le zădărnicească.

Dar tonul lui nu mai era atât de relaxat ca înainte.

— Nu am terminat, l-a întrerupt Anthony. Ai venit aici să o distrugi pe Alix. Dar va trebui să pleci de aici cu conştiinţa faptului că nu vei face niciodată asta. E cea mai puternică persoană din camera asta. Va trece peste toate astea şi, chiar dacă nu va fi la Paris, o vei vedea cum creşte şi devine şi mai spectaculoasă, iar asta va fi crucea pe care o vei purta tu – că nu ai putut să o distrugi.

Dar a venit ghiuleaua.

— Să vedem cât de puternică e dacă îi aduc aminte că i-ar fi putut salva pe toţi. L-am pus pe radiofonistul infiltrat de ea în cartierul nostru general să îi

transmită un mesaj chiar înainte de plecarea în misiunea de căutare a Redutei, a spus Weber cu răceală. în transmisiunea aceea i s-a spus să anuleze operaţiunea. Ar fi fost suficient timp să oprească oamenii, ca să nu se mai ducă în munţi. Am vrut să fiarbă, la fel cum a fost nevoit să fiarbă fratele meu. Am vrut să simtă aceeaşi frică pe care a simţit-o el. A ignorat mesajul. Deci *ea* este vinovată.

Pe urmă a plecat înainte ca ea să-l poată opri, a trecut pur şi simplu pe lângă epava care era sufletul ei.

Ar fi putut să-i salveze pe toţi? Dar nu văzuse niciodată mesajul lui Weber.

Cum ar fi putut să-l rateze? Cum ar fi putut să fie atât de preocupată de ce îi va face *La Voce* în hotelul lui din Berna, încât să treacă cu vederea un avertisment, iar rezultatul să fi fost măcelul?

A alergat la baie, unde a vomitat iar şi iar. în final s-a aşezat pe gresie, cu capul rezemat de perete, plin de ecouri de cuvinte: *Transmisiune. Timp suficient. A ignorat mesajul.*

Cioc-cioc. Cioc-cioc. Cioc-cioc. I-a luat ceva timp să-şi dea seama că e chiar un ciocănit la uşă şi că Anthony o strigă. I-a luat şi mai mult să răspundă, pentru că acele cuvinte, *A ignorat mesajul,* se tot repetau, dar acum căpătau un alt sens.

Cuvintele acelea însemnau că şi ea a trădat pe cineva. în parte deliberat, în parte din ignoranţă.

Omisiunea ei fusese necesară pentru autoconservare şi nu înţelesese până acum că avusese consecinţe mult mai mari. Iar persoana pe care o trădase era de partea cealaltă a uşii şi tocmai îi luase apărarea. Nu o va mai apăra după ce îi va spune ce era probabil să se fi întâmplat, de asta era sigură.

A deschis uşa şi a văzut cum Anthony întinde mâna spre ea şi pe urmă şi-o retrage, cercetându-i faţa.

— îţi trebuie un whiskey şi o ţigară, a pus el diagnosticul. Şi aş putea să te iau în braţe, dacă îmi dai voie.

Nu-şi dorea nimic mai mult, dar a clătinat din cap.

— Doar whiskey, cred.

A auzit în vocea ei acelaşi tremur pe care îl simţea în interiorul ei.

El i-a întins un pahar, încruntat.

— Ia loc, a spus el şi a vrut să se aşeze lângă ea, dar s-a răzgândit când a văzut că ea îi evită privirea.

A luat o gură de whiskey, apoi a băut; a tuşit şi, în final, a strâns din ochi.

— Uite.

Anthony i-a întins o ţigară aprinsă.

Ea a clătinat din cap. Trebuia să îi spună acum. Pe urmă se va termina.

Dar Anthony a fost cel care a vorbit primul.

— N-ai primit avertismentul acela, nu-i aşa?

Alix a clătinat din cap.

— Atunci s-a terminat, Alix, a spus el pe un ton ferm şi cumva uimit, de parcă, deşi îi tot spusese că trebuie să aibă încredere că se va termina cu bine, nici el nu fusese pe deplin convins. încetează să te mai învinovăţeşti. Ai făcut tot ce se putea face. *Amândoi* am făcut tot ce se putea face. Toată vina o poartă cel care nu ţi-a transmis mesajul. Iar eu am să fac tot ce-mi stă în putere să aflu cine naiba a fost nenorocitul.

Trebuia să îl întrerupă. Dar cum poţi să te forţezi să spui ceva care ştii că îl va răni, dacă nu *devasta,* pe cel pe care l-ai vrut lângă tine când ai avut de înfruntat cel mai urât lucru din viaţa ta – pe omul care te-a făcut să simţi că te topeşti?

El a continuat înainte ca ea să poată interveni, şi-a trecut fugar mâna peste obraz şi a vorbit repede, plimbându-se prin faţa ferestrei.

— Ştiu că pare o nebunie – tocmai am stat în aceeaşi cameră cu un om de cea mai joasă speţă şi îmi dau seama că te-a şocat cu totul, dar, Alix, am vorbit foarte serios. Nu te-a distrus în aprilie 1945 şi nu poate să te distrugă acum. Acum eşti

mult mai puternică decât erai atunci şi nu poţi să te învinovăţeşti pentru un mesaj pe care nu l-ai primit. Lasă în urmă toate astea, mergi înainte şi fii spectaculoasă. Şi mai ştii ceva?

A clătinat din cap şi a zâmbit, ca şi cum nu-i venea să creadă ce a putut să dezlănţuie *La Voce* în el.

— Când erai la baie, nu puteam să mă gândesc decât la faptul că trebuie să mă maturizez, naibii. Am aproape treizeci de ani, pentru numele lui Dumnezeu, am mai multe privilegii decât majoritatea oamenilor şi eu mă vait că trebuie să preiau conducerea unui ziar. Dacă mă ocup eu de ziarul ăsta nenorocit, atunci pot să fac exact ce i-am spus lui *La Voce.* în timpul războiului, la început, ştiam perfect ce e bine şi ce e rău, dar, în final, chiar şi cei care, teoretic, erau de partea binelui făceau o grămadă de lucruri mai puţin onorabile. Aşa că am plecat din Italia cu gândul că lumea s-a dat aşa de tare peste cap, încât, dacă vrei să fii virtuos, trebuie să te compromiţi, că nu merită să te lupţi pentru nimic. Dar asta mă face la fel de puţin onorabil ca ceilalţi. Dacă nimeni nu ripostează, atunci primim ce meritǎm. Vreau o lume mai bună decât cea în care oamenii ca Weber scapă nepedepsiţi – şi, în calitate de director de ziar, eu pot să mă lupt până la ultima suflare cu el şi cu ceilalţi asemenea lui.

Dacă prefer să scriu, în loc să-mi bat capul cu finanţele şi cu publicitatea, atunci voi angaja pe cineva să facă lucrurile astea, poate cu mai multă competenţă decât mine. Chiar pot să am tot ce vreau, la dracu' să mă ia...

S-a oprit, a inspirat brusc, de parcă ar fi avut o revelaţie, iar Alix a încercat să zâmbească, pentru că se bucura pentru el. Se bucura *sincer.* Avea să scrie despre criminalii de război care trăiesc şi acum printre parizieni, când ar trebui să fie la închisoare. Avea să câştige premiul Pulitzer. *El* avea să fie spectaculos. Şi va uita repede ce avea să-i spună ea, pentru că avea atâtea lucruri care să-i distragă atenţia.

— Tot ce vreau, în afară de tine, a spus el şi s- a uitat la ea cu ochii aceia albaştri de satin, şi toate sentimentele lui păreau că se dezvăluie şi vin s-o cuprindă pe ea. Şi o clipă ea şi-a dorit să se lase cuprinsă.

Dar...

De fapt era timpul să dezvăluie şi ea ceva.

A pus paharul jos, s-a ridicat şi s-a uitat în ochii lui.

— Prietena mea, Lillie, a spus ea, poticnindu- se. A... a murit în mai 1945.

Anthony s-a încruntat, făcând eforturi să urmeze direcţia către care îl purta conversaţia ei.

Alix şi-a aprins o ţigară şi a văzut că îi tremură mâinile când a apropiat flacăra de capătul ţigării. A tras fumul în piept, l-a suflat în aer şi a privit cum întunecă spaţiul dintre ei. Vorbeşte.

— Şi Lillie lucra la BSS. Lucra la...

A mai tras o dată adânc din Gauloise.

— Lucra la serviciul de telegrafie din cadrul Cartierului General al Forţelor Aliate, mai întâi în Alger şi apoi la Caserta.

— Lillie, a repetat el. Adică persoana din fotografia pe care o avea Bobby la el. Nu pot să...

A clătinat din cap, încercând să transforme nonsensul în ceva ce avea sens.

Apoi s-a uitat la ea atent.

— Caserta. La serviciul de telegrafiere?

Alix a dat din cap.

— Nu aveaţi staţie radio în Berna, a spus el încet. Şi îmi spui asta pentru că...

S-a oprit şi a tras o înjurătură.

— La biroul de telegrafiere din Caserta era o fată care a primit de două ori mustrare pentru că a uitat să ne transmită nişte mesaje.

Vai, Lillie, ce ai făcut? întrebarea se ridica din nou, dar Alix era aproape sigură că acum ştia răspunsul.

A dat iar din cap.

Iar acum părea că şi Anthony ştia răspunsul.

— Ai deschis discuţia asta pentru că fata aceea din Caserta...

S-a oprit de parcă s-ar fi gândit că dacă nu o spunea, nici nu era adevărat.

Fata aia era prietena ta, Lillie. Dumnezeule, Alix.

Era gata să dea din cap a treia oară, pentru că, pe bune, ce alte explicaţii mai trebuiau? Alix era o mincinoasă – acesta era adevărul şi unica explicaţie. în mod deliberat nu îi spusese că Lillie a lucrat la serviciul de telegrafiere, dar numai pentru că nu suporta să vorbească despre ea. Nu ascunsese informaţia pentru că şi-ar fi imaginat că Lillie are vreo legătură cu toate astea.

— Nu am ştiut, a început ea să spună, dar apoi s-a oprit. Adică am ştiut că a uitat să îmi transmită mesaje şi înainte. De două ori. Dar nu am ştiut că a mai fost un mesaj de care a uitat...

Şi poate că nu a fost Lillie de vină, ar fi vrut ea să spună. Dar toate dovezile o indicau pe ea.

— Nu avea cum să ştie despre ce e vorba...

Era cea mai slabă scuză posibilă. Toate mesajele trimise în cadrul BSS aveau legătură cu vieţile oamenilor. A strivit ţigara în scrumieră.

Pe urmă, când Anthony a vorbit, vocea lui era foarte scăzută.

Presupun că persoana cu care a comunicat Bobby toată după-amiaza de dinaintea misiunii era Lillie. Erau iubiţi? Ai ştiut şi asta?

— Nu...

Nu a aşteptat-o să termine.

— Cât timp am pierdut urmărind pista aceea. Prietena ta, Lillie, îi trimitea mesaje de dragoste lui Bobby prin telegrame, iar eu alerg după surse, întrebându-mă dacă Bobby punea la cale un plan sinistru. Ce era dacă scriai numele lui Lillie pe lista din apartamentul meu sau dacă aminteai, în treacăt, cât de neglijentă era, la naiba? Poate că am fi dat de urma radiofonistului, găseam mesajele şi ştiam de acum câteva săptămâni că ea e de vină, nu noi. Ştiai că pentru mine era mai important ca orice să nu mă mai consider vinovat.

Anthony şi-a înfipt degetele în umăr, ca şi cum s-ar fi supărat pe el însuşi, când ea ştia că e de-a dreptul furios pe ea. Avusese cel puţin o jumătate de oră în baie pentru a procesa toate astea, în timp ce el afla abia acum.

— îmi amintesc cum am stat faţă în faţă la mine în apartament şi te-am întrebat dacă ai trecut numele tuturor celor cu care ai lucrat, a spus el cu aceeaşi voce joasă şi uimită. Ai spus că da. M-ai minţit. Lipsa încrederii a fost

cicatricea ta, dar... M-ai minţit *pe mine,* a repetat el, rostind ultimele cuvinte cu vocea uşor sugrumată.

Ai încredere în mine? îl întrebase ea cu doar câteva ore în urmă.

Mai mult decât în oricine, lua-m-ar dracu'. Ştii asta, îi răspunsese el.

îşi încălcase cuvântul – iar acum se distrusese pe ea însăşi.

— Poate că la început am minţit şi eu, a spus el, fulgerând-o cu privirea, dar, din clipa în care m-ai prins cu rahaturile mele duplicitare, nu ţi-am mai spus nici măcar o minciună. Ţi- am spus doar adevărul.

— Dar... a dat ea să spună.

El uitase de Fortunée. Exact aşa cum el nu fusese onest cu ea în privinţa ei, nici ea nu fusese onestă în privinţa lui Lillie. Din acelaşi motiv. Ruşine. Cum putea ea să-i spună că mai era o moarte de care se considera responsabilă? Că pentru moartea lui Lillie se ura cel mai mult. Lillie murise pentru că Alix nu îi fusese alături, şi acesta era adevărul pe care nu putea să-l rostească.

Dacă ar fi putut să se concentreze asupra logicii, asupra contraargumentelor. Dar sentimentele ei pentru Anthony nu fuseseră niciodată logice. Odată îi spusese că Bobby era undeva la mijloc, în niciun caz sălbatic şi înverşunat până la extreme. Anthony era

sălbatic şi înverşunat până la extreme. Niciodată nu ar fi reacţionat la vestea că ea l-a

*

minţit ridicând din umeri şi spunând nepăsător: *A, da, păcat.* Era furios pentru că îi păsa.

Iar în clipa aceea o aştepta pe ea să vorbească. Când a devenit clar că ea nu putea sau nu voia să-şi încheie propoziţia, s-a foit pe loc, ca şi cum nu ştia ce să facă, să se plimbe prin cameră, să ţipe sau să îi întoarcă spatele, în loc de asta, Anthony a izbucnit cu furie:

— Alix, eu ţi-am oferit mai mult decât...

S-a oprit şi apoi s-a întors cu spatele şi s-a sprijinit cu mâinile de masă.

Mai mult decât oricărei alte femei. Ştia că asta era ce nu a vrut el să spună.

A auzit pe cineva plângând şi şi-a dat seama că e vorba despre ea. Şi-a astupat gura cu pumnii şi vedea că Anthony strânge din fălci de parcă şi el ar fi încercat să oprească ceva.

— îmi pare rău, Anthony, a spus ea deprimată. îmi pare aşa de rău!

El s-a uitat peste umăr la ea, a mai înjurat o dată, a scos din buzunar o batistă şi a pus-o pe masă.

— Ia, a spus el răguşit. Ştiu că niciodată n-ai batistă când îţi trebuie.

Apoi şi-a trecut mâna peste faţă şi s-a îndepărtat de masă.

— Amândoi suntem extenuaţi. Nu ar trebui să facem asta acum. Hai să... Nu ştiu. Să vorbim mâine.

A pornit spre uşă.

Dar, odată ajuns acolo, şi-a băgat mâna prin păr, s-a uitat la ea şi i-a spus cu un fel de uluială:

— Eu te-am iubit, Alix.

Acesta era momentul în care ea ar fi putut să îndrepte situaţia. Dacă s-ar fi aşezat în genunchi şi l-ar fi rugat să o ierte, dacă i-ar mai fi spus o dată cât îi pare de rău, atunci probabil el chiar ar fi iertat-o. Şi pe urmă, ce? Nimic.

S-ar fi întors de unde au plecat – la lipsa de onestitate. Pentru că el nu-i spusese niciodată până atunci că o iubeşte.

Aşa că vorbele care i-au ieşit pe gura aia afurisită şi încăpăţânată a ei au fost, chiar dacă puţin tremurate:

— Iar asta înseamnă că şi tu minţi.

El a întors capul repede.

— Ce naiba, Alix? Tocmai ţi-am spus că te-am iubit.

Era aşa de simplu pentru el să spună asta acum, când erau la final. Dacă i-ar fi spus că o iubeşte când ea i se destăinuia în pat, atunci ar fi trebuit să facă ceva – ar fi trebuit să admită că simplul fapt că spunea că o iubeşte nu schimba nimic. Faptul că îţi iubeşti amanta nu schimbă cu nimic statutul ei de amantă.

— Vrei o medalie pentru asta? l-a întrebat ea cu vocea mai tremurătoare decât ar fi vrut. Când ai decis că mă iubeşti, Anthony? Acum? Ieri? Azi dimineaţă?

— Nu e ca şi cum pur şi simplu decizi să iubeşti pe cineva şi îţi notezi momentul, Alix, a ripostat el.
— Crezi că eu nu ştiu?

S-a trezit înaintând către el, spre uşă, împinsă de nevoia de a-l face să înţeleagă că faptul că îi spunea acum că o iubeşte arata că şi el a omis lucruri destul de importante.

— Am mai iubit înainte, mai ştii? Ştiu cum e să iubeşti. Dar vreau să ştiu de ce nu ai putut să-mi spui că mă iubeşti ultima dată când am fost împreună în pat.

— Pentru că ultima dată când am fost împreună în pat mi-ai spus că nu vrei să mă mai vezi.

— Ţi-am spus că nu vreau să fiu amanta ta. E cu totul altceva.

— Nu. Mi-ai spus că vrei să fii singură. Că o căsătorie înseamnă o uşă închisă pentru care nu vrei să primeşti o cheie. Că nici măcar nu crezi că vrei copii, pentru numele lui Dumnezeu. Că nu vrei viata mea şi că nu mă vrei în a ta.

Acum striga, la fel şi ea.

— Dar nu-i vorba despre asta! Discutam despre prietena ta, Lillie, nu de noi.

— Acum nu mai e vorba despre Lillie. E vorba despre adevăr şi minciună. Amândoi am minţit.

— Dar tu...

— Eu, ce? Am minţit mai mult decât tine? Asta voiai să spui?

Stătea chiar în faţa lui, simţea furia care iradia din amândoi şi şi-a dat dintr-

o dată
seama că aşa se termină întotdeauna. Când doi oameni ajung să declanşeze o furtună care face ca până şi aerul din jurul lor să fulgere, atunci marele final nu putea fi decât totul – ceea ce el nu-i oferise niciodată – sau nimic.

— Ţie ţi se pare că e un lucru minor că nu mi-ai spus că mă iubeşti? Că iubirea e un sentiment atât de neimportant, încât nu merită să pomeneşti de el?

A hohotit fără veselie, cumva uimită.

— Ţi se pare că mi-ai oferit *mie* mai mult decât le-ai oferit altor femei? Cred că faci o confuzie între a oferi mai mult şi a oferi suficient. Mi-ai oferit doar ce mi-au oferit şi ceilalţi bărbaţi cu care am făcut sex. Dacă asta e mai mult decât ai oferit tu femeilor, atunci îmi pare rău pentru acele femei.

Mersese prea departe. Faţa lui Anthony era complet imobilă, muşchii îi erau încordaţi de furie. Iar asta a făcut ca toată indignarea ei să se evapore brusc şi s-a trezit spunând cu voce tristă:

— Eu vreau să fiu totul în viaţa cuiva, Anthony. Vreau să fiu persoana alături de care treci prin toate extremele, nu persoana cu care stai confortabil undeva, la mijloc. Vreau să fiu registrul de trăiri pe care nici măcar nu ţi-l poţi imagina. Nu doar o adăugare la o

discuţie deja lamentabilă. Şi mai ştii ceva, a continuat ea, auzind cum se rupe fiecare cuvânt de durerea celor doi ani în care a ţinut totul în ea, Lillie mi-a fost ca o soră. Şi tu nu te-ai obosit să mă întrebi ce...

Dumnezeule, cum era posibil să plângă mai tare decât plângea acum?

S-a şters cu palmele pe obraji şi i-a spus ultimul lucru pe care mai avea de gând să i-l spună.

— Nu te-ai obosit să mă întrebi ce a însemnat pentru mine pierderea ei. Era singura familie pe care o mai aveam, Anthony.

Şi acesta era miezul rece şi sfâşietor al suferinţei ei. Faptul că nu mai avea deloc familie reprezenta o ruptură în mijlocul unei inimi deja zdrobite.

Tăcere. Anthony se uita în tavan, Alix în podea.

Ea nu şi-a dat seama cât timp a trecut înainte ca el să vorbească.

— îmi pare rău pentru Lillie. Sincer, îmi pare rău.

Şi vocea lui era gâtuită.

— Dar presupun că aici nu e vorba despre ea, cum ai spus şi tu. E vorba despre o grămadă de lucruri. Şi totul se reduce la ideea că suntem doi oameni care s-au rotit pe orbite diferite.

A prins în mână clanţa uşii.

Ea a ridicat privirea şi a văzut că acum

şi el avea ochii umezi.

Şi el nu a plecat, încă nu. A mai spus ceva, vorbind rar, încet şi cu tristeţe.

— Ţi-am oferit încrederea mea, Alix. Nu din prima clipă. Dar, din seara balului, ţi-am oferit-o. Ţi-am oferit-o pentru că era lucrul pe care ti-l doreai mai mult decât orice. Niciodată nu i-am mai oferit cuiva încrederea mea. Aşa că da, ţie ţi-am oferit mai mult.

A suflat aerul din plămâni cu forţă.

— îmi pare rău că nu a fost suficient.

Şi pe urmă a plecat, iar ea a ştiut doar că amândoi aveau dreptate şi amândoi greşeau. Şi că a doua zi nu aveau să-şi mai vorbească. Sau peste două zile. Sau vreodată.

CAPITOLUL 34

în dimineaţa celei de-a cincea zi după plecarea din Cherbourg, la bordul *vaporului Queen Elizabeth,* Alix, *monsieur* Dior şi o mie de valize au întâmpinat oraşul care ieşea din mare, cu etajele inferioare ale zgârie-norilor din Manhattan încă umbrite de ultimele rămăşiţe ale nopţii şi cu vârfurile lor încununate de aurul primelor raze de soare. *Le patron* zâmbea şi se lăsa pradă temperamentului lui normand, mărturisind cât de mult i-ar plăcea să cucerească oraşul. Alix privea fix la amintirile ei urâte, care luau forma clădirilor de birouri unde lucrase odinioară şi încerca cu disperare să nu se gândească la Anthony.

îşi petrecuse cea mai mare parte a voiajului în cabină, spunându-i lui Dior că suferea îngrozitor de rău de mare, lucru care, într-un fel, era adevărat. Tot universul ei, fiinţa ei în întregime se clătinau greţos dintr-o parte în alta când stătea în pat, o vedea pe Alix în rochie albă, aşteptându-şi soarta, în timp ce pe ea de acum o aştepta o soartă şi mai

rea, o auzea pe Alix spunându-i Chiarei că Matteo e mort, îşi amintea cum Alix şi Anthony se răneau unul pe celălalt şi pe ei înşişi.

Şi, mai ales, îşi amintea sclipirea lacrimilor din ochii lui când îi spusese: Ţi-am oferit încrederea mea. îmi pare rău că nu a fost de ajuns.

A fost, ar fi vrut ea să-i spună. încrederea aceea era mai mult decât avusese ea vreodată şi nu a ştiut ce să facă cu ea. La fel cum el nu a ştiut cum să disperseze aproape treizeci de ani de înţelegere a felului în care funcţionează lumea, ca să o poată include şi pe ea. Aşa că dăduseră cu piciorul la toate.

Un singur lucru mai putea să facă acum pentru a se salva.

Cu câteva ore înainte să ajungă la New York, Alix se forţase să se concentreze asupra acestui lucru – asupra transmisiunii pe care *La Voce* spusese că i-a trimis-o. Dacă dădea vina pe Lillie, aşa cum făcuse Anthony, nu o făcea să se simtă mai bine. Trebuia să vadă toate transmisiunile care se făcuseră în preajma zilei de 10 aprilie, trebuia să înţeleagă cum de Lillie a putut să fie atât de neglijentă.

Dacă era să-şi revendice cu adevărat viaţa, Alix trebuia să scape cumva de vinovăţia sufocantă care o împovărase din 1945 şi care încă o mai împovăra –

vinovăţia pe care o simţea pentru moartea lui Lillie. Asta, ca şi celelalte vinovăţii, o făcuse să caute alinare acolo unde nu trebuia: în cocktailurile French 75, în ocazionale partide grăbite de sex, în minciuni care să o protejeze de suferinţă şi în neîncrederea în ceilalţi, pentru că nu avea încredere în ea.

Imediat ce avea să încheie sarcinile oficiale pe care le avea de îndeplinit cu Dior, avea să se ducă la colonelul Dearborn, să-l întrebe dacă ar putea să vadă arhivele de transmisiuni radio şi telegrame. Poate era ceva acolo care să o ajute să se dezvinovăţească, pe ea şi pe Lillie. Sau poate era doar un firicel de speranţă care abia aştepta să se înfăşoare strâns în jurul gâtului ei.

Alix şi Dior au părăsit imediat Manhattanul, îndreptându-se spre Dallas, unde ceremonia de înmânare a premiului avea să se ţină la sediul magazinului Neiman Marcus. A doua zi dimineaţă, şi-a ascuns roşeaţa ochilor cu rimei, tristeţea cu ruj roşu şi inima frântă cu o rochie Dior. Era acolo cu o misiune şi trebuia să lase

*

laoparte toate celelalte ca s-o îndeplinească ireproşabil, pentru Dior. Era ultima misiune pe care o mai îndeplinea pentru el, dat fiind ultimatumul pe care i-l dăduse *La Voce.*

Când *le patron* avea să se întoarcă la Paris, Alix nu va pleca cu el. Dar avea de gând să aştepte până la sfârşit ca să-i spună asta. Şi avea să pună toate celelalte lucruri în aşteptare până va reveni la New York.

Ceremonia a început cu o prezentare a rochiilor Dior făcută cu manechine americane care defilau prin sala mare a magazinului. Toate suprafeţele posibile fuseseră acoperite cu lameuri aurii orbitoare, ca şi cum asta ar fi însemnat eleganţa. Alix a mimat că îşi pune ochelarii de soare, încercând să-l facă pe Dior să nu se mai încrunte, şi pe ea să se simtă mai relaxată. Aproape a avut efect, dar după o oră s-a anunţat o pauză.

— Nu poate nimeni să stea liniştit două ore? s-a plâns Dior, şi nu s-a înseninat deloc când i s-a spus că era momentul să răspundă întrebărilor puse de ziarişti.

— Domnule Dior, l-a întrebat unul dintre ei, rochiile dumneavoastră dezvăluie destul de mult din corp, nu-i aşa?

— Da, a încuviinţat Dior placid.

Alix a intervenit pentru a-l salva, fiindcă ştia că el habar nu avea de înclinaţia spre austeritate pe care o aveau conaţionalii ei.

— Linia se bazează pe două aspecte –

măiestria croielii şi forma feminină, a spus ea. Rochiile nu fac decât să urmărească conturul firesc al corpului feminin.

A făcut un gest spre şirul de manechine între care se afla şi unul care purta – din păcate sau din fericire, în funcţie de preferinţa publicului pentru rotunjimile feminine – modelul Maxim, rochia de seară cu decolteu generos.

Alix şi-a înăbuşit primul hohot de râs pe care-l avuse de când plecase din Paris, iar buzele lui Dior au zvâcnit.

— Dar protestatarii vor să se revină la fuste mai scurte şi la decolteuri mai puţin... ample, a spus ultragiat ziaristul, pentru că în portul din New York fuseseră întâmpinaţi de o delegaţie a clubului „Mai Jos de Genunchi”.

Alix nu a îndrăznit să se uite la *monsieur* Dior.

— Atunci cred că le va plăcea partea a doua a prezentării.

Pe podium a apărut un manechin care purta rochia lungă clasică a lui Dior. în spatele ei, un alt manechin a ridicat o pancartă, protestând împotriva lungimii şocante şi a gambelor acoperite. Primul manechin a tras de un scripete pe care Alix îl ataşase la rochie, şi poalele rochiei s-au ridicat până sub genunchi, la lungimea care era aparent mai acceptabilă. Protestatoarea a zâmbit

satisfăcută şi a părăsit scena, moment în care manechinul a eliberat mânerul scripetelui şi a lăsat poalele rochiei jos.

Publicul a izbucnit în hohote, şi Alix a ştiut atunci că asta va apărea în ziare a doua zi. Şi s- a gândit că poate totul avea să fie bine. Avea să rămână în Manhattan şi să găsească o altă slujbă care să-i placă, cu un şef care s-o facă să se simtă mândră de ea şi nu avea să vină în biroul ei la miezul nopţii, cu o sticlă de coniac. Şi avea să găsească ceva în transmisiunile acelea care îi să-i aducă din nou încrederea în sine.

Dar cu coada ochiului a văzut pe stradă un panou publicitar cu textul: *Ţigările sunt precum femeile. Cele mai bune sunt subţiri şi bogate.*

Şi şi-a amintit ce i-a spus lui Anthony: Ce *va fi peste douăzeci de ani e deja stabilit, pentru că bărbaţii de azi – cei care iau deciziile – au crescut în această lume. Şi ei vor încerca să o păstreze aşa, orice ar fi.*

Poate greşise. Ar fi trebuit să spună: *Ce va fi peste cincizeci de ani e deja stabilit.* Schimbarea era ceva care ţinea de fantastic, la fel ca speranţele ei.

De acolo au plecat la Los Angeles, la Chicago... Oraşe după oraşe, până când au revenit, în sfârşit, la New York şi a venit momentul să îi facă o vizită lui Dearborn – şi să îi spună lui *le patron* că

demisionează de la Casa de Modă Christian Dior. S-a hotărât să rezolve mai întâi cu Dearborn, şi în ziua în care urma să se întâlnească cu el, era la hotel, la micul-dejun, şi răsfoia nişte ziare, când i-a atras atenţia o fotografie.

Era ea, îmbrăcată cu rochia Diablese, pe treptele casei de modă, uitându-se cu ochii strălucitori şi cu un zâmbet intim pe buze la bărbatul care nu se vedea în cadru, şi aerul ei era atât de viu, cum nu crezuse că va mai fi vreodată după plecarea din Elveţia. în fotografia aceea se vedea aşa de clar că e o femeie care trăia, nu una care supravieţuia. Era o altă versiune a ei, cu care nu era obişnuită. O versiune pe care ar fi vrut s-o prindă cu ambele mâini şi să nu îi mai dea drumul, orice s-ar întâmpla.

Oare va vedea şi Mary fotografia? s-a întrebat ea. Şi dacă o va vedea, va crede în imaginea aceea?

Răspunsul era prea trist ca să zăbovească asupra lui.

Şi-a îndreptat atenţia asupra textului scris de Anthony.

Cu un nume precum Alix St. Pierre, destinul ei e să stăpânească lumea. Şl o va stăpâni. Ea îşi începe cuceririle dezarmându-şi victimele cu glume scandaloase. în timp ce ei râd fără să se poată stăpâni, ea le dă lovitura mortală

cu o mulţime de idei geniale care doboară toţi adversarii. La final, va zâmbi de la înălţimea tronului ei de mătase. Şi toată lumea va amuţi – după care se va îndrăgosti de ea.

Ceaşca lui Alix s-a aşezat nesigură pe masă. A mai citit o dată primul paragraf, dar realizase că nu interpretase greşit cuvintele prima oară.

— Se pare că am cucerit presa, a spus *monsieur* Dior, aşezându-se lângă ea. Amândoi. Că e vorba de mine sau de tine, aproape că nu există frază în care să nu se vorbească despre Dior. îti sunt dator cu o mărire de salariu.

Ea s-a uitat la el cu ochii goi.

Dior a zâmbit.

— Merci e cuvântul pe care îl cauţi.

— Da, a spus ea, încercând să se concentreze. Mulţumesc. Mulţumesc, a repetat ea.

— Eşti la fel de dezarmată de articolul domnului March pe cât e el dezarmat de tine.

Alix a clătinat din cap.

— Nu e... Anthony nu e dezarmat de mine. Nu mai e.

— Ah, a făcut *monsieur* Dior.

Nu spusese o vorbă despre ochii ei roşii, despre sobrietatea şi muţenia ei neobişnuite sau despre faptul că rareori mai zâmbea. O privise doar în tăcere, cu

seriozitate, şi o lăsase cu suferinţa ei – până acum. A scos din buzunar o cutiuţă şi i-a întins-o.

Ea a deschis-o fără un cuvânt. înăuntru era un lănţişor cu steluţă de aur.

A ridicat ochii spre el.

— E superb. Dar…

— Eu nu pot s-o port, a spus el. Aşa că nu poţi să mi-o dai înapoi. în plus, n-o s-o porţi prea mult timp, sper. întotdeauna ţi-ai fixat privirea pe stele pentru mine. Vreau să faci la fel şi pentru tine. Aşa că asta e o stea pe care vreau să o pui la loc pe cer când o să ridici mâna şi o să atingi constelaţii pentru tine.

Evident că ea a început să plângă. Cum putea să nu plângă?

— Mulţumesc, a plâns ea în braţele lui.

— Este şi un talisman, *ma cherie,* i-a şoptit el la ureche. Am impresia că ai nevoie de un pic de noroc.

— Tu chiar…

Şi-a şters ochii şi a acceptat cu recunoştinţă batista întinsă de el. A atins steluţa cu degetul.

— Tu chiar crezi ce spune *madame* Delahaye, nu-i aşa? l-a întrebat ea, făcând referire la prezicătoarea lui. Şi în puterea unui talisman de a… ce? De a schimba viitorul? Dar dacă poţi să schimbi viitorul, de ce trebuie să-i ceri

unei prezicătoare să facă o profeţie?

S-a încruntat, fără să ştie prea bine ce întreba, pentru că avea în minte zâmbetul batjocoritor al lui Weber.

— Poate că mă linişteşte să ştiu că există un viitor. Dacă ar exista doar trecut şi prezent, atunci...

S-a retras puţin ca să se uite la ea când vorbeşte.

— Atunci am fi cu totul altfel. Cred că Ofelia a spus: *Noi ştim ce suntem, dar nu ştim ce am putea fi.* O prezicătoare poate să prevadă eventual nişte lucruri care mi se vor întâmpla, dar nu poate să vadă şi ce fel de om voi fi când se vor întâmpla. Presupun că încerc să fiu omul potrivit pentru acele evenimente.

Văzând lacrimile care luceau în ochii ei, altcineva probabil ar fi spus pe un ton încurajator şi optimist: *Şi tu vei fi femeia potrivită pentru acele evenimente.* Dar Dior nu a spus-o, şi ea l-a iubit şi mai mult pentru asta. L-a iubit pentru că a spus că *încearcă* să fie omul potrivit. Pentru că în final poate că asta era tot ce conta. Efortul făcut pentru a lăsa evenimentele să te modeleze şi să te forţeze să mergi pe un anumit drum sau efortul făcut pentru o te modela şi orienta în ciuda celor întâmplate.

într-un moment fugar, când era la Paris, începuse să creadă că încă mai

era ceva bun în ea. începuse să facă planuri de viitor. Pe urmă îl lăsase pe Weber să o facă să creadă contrariul. Iar asta însemna că erau multe lucruri la care trebuia să se gândească.

— Eşti un om foarte înţelept, i-a spus ea.

— Mă bucur doar că sunt omul potrivit pentru momentul acesta.

— Vrei să vezi dosarele ultra-secrete, a spus Dearborn după ce a făcut obişnuitul ceremonial al aprinderii trabucului în confortul fotoliului său de piele de la biroul vechi, pe care îl avea în biroul lui de avocat, împodobit cu obişnuitele elemente de decor: diplome de la Yale înrămate, sticle de whiskey şi o fotografie cu soţia şi cei patru copii.

— Da, a răspuns Alix.

— Ştii că nu pot să-ţi dau voie.

— Poţi, dacă vrei. Sau dacă sunt eu suficient de convingătoare.

— Nu, a spus el cu asprime. Nu-ţi închipui că pot să fiu convins prin mijloace obişnuite!

Ea a râs.

— Crede-mă, nu am bani de dat şi am de gând să rămânem amândoi îmbrăcaţi.

A fost rândul lui să râdă.

— Evident. Alix St. Pierre nu e persoana care să negocieze pentru a obţine ce vrea, ea dă cu parul.

Râsul acela a făcut ca vocea ei să

devină foarte dură.

— Atunci să dau cu parul. îmi eşti dator. îmi eşti dator, pentru că l-ai lăsat pe Weber să colaboreze cu BSS-ul după război. Pentru că nu l-ai pedepsit pentru tot ce a făcut. Pentru că toţi v-aţi prefăcut că ce a făcut el pentru a se discuta la masa negocierilor Operaţiunea Sunrise şi capitularea Italiei a putut compensa moartea bărbaţilor şi a femeilor care acum ar fi trebuit să fie în viaţă şi să se bucure de libertatea pentru care au luptat.

S-a gândit la Matteo, care acum ar fi trebuit să fie într-un spital, îngrijind un pacient. S-a gândit la Chiara, care acum ar fi trebuit să aibă un somn liniştit, fără coşmaruri în care era torturată.

— Sunt atâţia oameni cărora le eşti dator, a încheiat ea puţin mai încet.

— Şi tu crezi că această cruciadă a ta va echilibra situaţia? a întrebat el, punând trabucul în scrumieră şi căutând pe faţa ei răspunsul potrivit.

Era un singur răspuns posibil. Discuţia cu Dior, ba chiar şi discuţia cu Anthony o făcuseră în sfârşit să înţeleagă.

— Situaţia nu se va echilibra niciodată, a spus ea. Dar trebuie să termin asta, pentru mine. Astfel încât să fie o situaţie pe care să o pot suporta, nu să fie un lucru care mă defineşte. *Ştim ce suntem, dar nu ştim ce putem fi.*

I l-a citat pe Dior şi implicit pe Shakespeare.

— Vreau să fiu cea mai bună variantă a mea, nu cea mai rea.

O tăcere contemplativă. Dearborn şi-a luat trabucul.

— Ai făcut multe lucruri importante, Alix. Un singur dezastru nu ar trebui să te definească.

— Poate n-ar trebui. Dar în clipa asta, în ciuda tuturor încercărilor mele de a mă convinge de contrariu, mă defineşte.

El a zâmbit, după care a suflat un nor de fum care a înceţoşat aerul dintre ei.

— Te-ai dovedit a fi mai ceva decât mi-am închipuit. Şi venirea ta aici stă drept dovadă. Puţini oameni plătesc nişte datorii cerute doar de sufletul lor.

S-a ridicat.

— Dosarele sunt păstrate în altă parte. îmi trebuie câteva zile să le aduc aici. întoarce-te lunea viitoare. Dacă vii pe la şapte seara, o să am grijă să poţi intra. Până dimineaţa trebuie să pleci şi să pui la loc toate hârtiile. Şi ştii că orice ai găsi...

S-a oprit.

Alix s-a uitat la el cu o privire foarte serioasă, fără să se aştepte să schimbe ceva, dar fiindcă simţea nevoia să spună asta pentru Matteo şi pentru Bobby.

— Orice aşa găsi, Weber va lua masa la Brasserie Lipp până la sfârşitul vieţii?

— Ceva de genul ăsta.

— Exact asta, şi tu ştii bine.

S-a îndreptat spre uşă cu conştiinţa faptului că cel puţin poate să ţină capul sus, că nu l-a lăsat pe Dearborn să se sustragă.

El s-a întors cu spatele şi a început să şteargă raftul deja curat pe care se aflau fotografiile, înainte ca ea să ajungă la uşă, a spus foarte încet:

— Poate găsesc o modalitate prin care autorităţile de la Paris să-i retragă paşaportul şi să-l trimită în Germania. Şi poate mă fac că nu văd ce articole publică Anthony March – atâta timp cât nu contravine flagrant legii. în felul acesta s-ar putea stârni în jurul lui un miros dubios. Dacă Weber n-ar mai fi la Paris, ai putea să te întorci acolo ştiind că măcar a pierdut Brasserie Lipp şi că s-ar putea să se uite peste umăr, aşteptând să fie prins din urmă de trecut – lucru care sper să se întâmple într-o bună zi.

Alix a dat din cap.

— Cred că ar fi un început bun.

Peste cinci zile, au urmat cutii peste cutii şi pagini peste pagini de telegrame şi rapoarte trimise de ea despre rachete V2, despre lagăre ciudate construite la Auschwitz şi despre numărul şi mărimea brigăzilor de partizani din munţii Italiei.

La trei dimineaţa, privirea îi aluneca

peste cuvinte şi mesajele se amestecau, iar ea nu îşi dădea seama dacă le mai înţelege bine. Trecuse prin aproape toate documentele, când a găsit o serie de mesaje vechi care fuseseră trimise timp de câteva săptămâni, din 1944 în 1945, de la biroul elveţian de telegrafiere al Cartierului General al Forţelor Aliate din Caserta, unde lucrase Lillie, către biroul BSS Brindisi, unde era Bobby.

TE-AM GĂSIT.
MI-E DOR DE TINE.
TREBUIE SĂ-I SPUNEM LUI ALIX.
ŞTIU.
DE CÂND AVEAM ZECE ANL
ŞI EU LA FEL.
TE IUBESC.
AŞA DE MULT.
DUPĂ RĂZBOI?
DA.

Pe urmă o altă serie de mesaje transmise tot de cei doi în dimineaţa zilei de 10 aprilie.

CONDUC LYCAON. PLEC LA PUNCTUL DE ÎNTÂLNIRE ÎN ZECE MINUTE. ÎNCĂ MAI SPER SĂ ÎL GĂSESC PE BĂRBATUL CARE O CUNOAŞTE PE ALIX. AM UN BILET PE CARE SĂ l-L DEA EL TREBUIE SĂ îl EXPLIC TOATĂ POVESTEA. NU POT SĂ MĂ MAI ASCUND.

MISIUNEA TA VA AVEA SUCCES. ALIX VA ÎNŢELEGE. E CEA MAI BUNĂ DINTRE NOI.

AŞA ESTE.

SUCCES.

MI-AR PLĂCEA SĂ FII AICI CÂND MĂ ÎNTORC.

M-AI SĂRUTA?

TE CĂSĂTOREŞTI CU MINE?

DA.

între mesajul cu *Te căsătoreşti cu mine?* şi cel cu *Da* era intercalată o transmisiune radio trimisă către biroul de telegrafiere în care lucra Lillie. Fusese trimisă de radiofonistul pe care Alix îl infiltrase în cartierul general al lui Karl Wolff. Transmisiunea avea menţiunea *Urgent* şi îi solicita destinatarului să fie redirecţionată imediat către Berna.

MESAJ DE LA CONTACTUL DE LA BISERICA FRANCEZĂ, scria în el. *ANULLARE.*

Anulaţi.

Alix a închis ochii.

Poate că mai era destul timp pentru a schimba viitorul. Numai că pe transmisiune nu exista decât ştampila *Primit,* pusă de la Caserta, nu şi *Redirecţionat.*

Alix a luat hârtia, s-a dus cu ea la şemineu şi a aprins un chibrit. Nu a stat să se uite cum arde.

A luat metroul până la staţia 157th Street, a ieşit şi a pornit pe Riverside Drive. în depărtare, podul George Washington se întindea arcuit, trecând

de pe un ţărm pe altul. La fel cum făcuse Lillie.

Tristeţea s-a ivit imediat ce Alix a văzut porţile – tristeţea că aşa s-a sfârşit, într-un loc singuratic în care aveai drept companie iarba verde şi cerul albastru dintr-o zi senină sau stropii de ploaie şi noroi dintr-o zi urâtă. A găsit mormântul şi a pus mâna pe piatra funerară, citind cuvintele scrise pe ea. *Lillie Mărie van der Meer. Născută la 18 iulie 1919. Decedată la 10 mai 1945.*

Douăzeci şi şase de ani de viaţă. Atât avusese Lillie.

Alix s-a aşezat pe iarbă şi a pus pe mormânt un buchet de crini de mai. Pe urmă s-a rezemat de un copac şi a închis ochii. în spatele pleoapelor închise i-a apărut ultima ei discuţie cu Lillie, precum un film în culori, cu sonorul dat prea tare.

Pe 10 mai îi dăduse telefon lui Lillie, care plângea.

Bobby e mort. Cum poţi să suporţi?

Iar Alix îi răspunsese: *Pot să suport doar pentru că ştiu că nu mi-o voi ierta niciodată. Nici tu nu ţi-ai ierta-o dacă ai fi responsabilă de asta.*

Lillie începuse să plângă din nou.

Ce ştia Alix acum, era că Lillie nu îl plângea pe Bobby, prietenul ei, ci pe Bobby, iubitul ei, pe băiatul cu care

mama ei nu voia să se căsătorească pentru că nu era destul de bogat. Şi mai plângea pentru că flirtase cu Bobby prin telegrame, avusese cu el una dintre acele conversaţii pasionale pe care le au îndrăgostiţii. El o ceruse în căsătorie şi ea răspunsese *da,* răspuns pe care probabil ar fi vrut să-l dea de mult timp.

în mijlocul acelor momente de bucurie, Lillie primise o transmisiune radio pe care ar fi trebuit să i-o trimită lui Alix, un mesaj în care *La Voce* îi spunea să anuleze operaţiunea. Dar Lillie fusese distrasă, neatentă şi cu siguranţă nu ştiuse care e semnificaţia mesajului, şi abia pe urmă înţelesese că nouă oameni, printre care şi iubitul ei, au murit pentru că mesajul nu a fost trimis.

Alix se învinovăţise de moartea acelor nouă oameni mai bine de doi ani. Dar nu ar fi putut face nimic ca să-i oprească.

Era timpul să nu se mai simtă vinovată de asta, de moartea lui Lillie, o durere de care fusese gata să se lase trasă până la fund. Pentru că acum ştia, şi ştia sigur, că nu avusese nicio vină nici în privinţa morţii lui Lillie.

Lillie era abătută când vorbiseră la telefon în mai. Iar ea, în loc să o consoleze, îi vorbise cu duritate despre responsabilitate şi iertare – cuvinte care se refereau la ea însăşi, nu la Lillie. Lillie o sunase ceva mai târziu, iar Alix

ignorase soneria telefonului pentru că era aproape amorţită de whiskey. Şi aşa, în noaptea aceea, când nu putea să doarmă, cuvintele pe care ea i le spusese prietenei ei fără să le conştientizeze greutatea – *Nici tu nu ţi-ai ierta-o, dacă ai fi responsabilă de asta* – căzuseră exact în cea mai ascunsă şi mai lovită parte a inimii ei. A apelat la flaconul cu somnifere al mamei. A înghiţit una sau două, îi spusese lui Alix doamna van der Meer. Dar, după ce doamna van der Meer s-a culcat, Lillie s-a întors după flacon. A mai luat câteva. Şi alte câteva. Până când a luat prea multe şi acum doarmea pentru totdeauna.

De atunci, Alix fusese convinsă că dacă i-ar fi răspuns la telefon a doua oară, atunci Lillie ar fi avut pe cineva cu care să vorbească şi ar fi putut să adoarmă şi fără pastile. Dar nimic n- ar fi ajutat-o pe Lillie să doarmă – fiindcă ea îşi dăduse seama că era responsabilă de moartea lui Bobby. Nu a putut să şi-o ierte.

Şi după noaptea zilei de 10 mai, nici nu a mai fost nevoie.

Investigaţia lui Alix descoperise doar o neglijenţă. Doi tineri care erau aşa acaparaţi de iubirea lor, încât unul dintre ei a uitat să transmită un mesaj, iar consecinţa a fost un măcel. Consecinţă care nu putea fi prevăzută

de nimeni, dar o consecinţă.

Mai înţelegea acum că Bobby îl căuta pe Matteo ca să îi poată spune lui Alix că e liberă. Dar Alix şi Matteo avuseseră acelaşi destin tragic pe care îl avuseseră Lillie şi Bobby.

S-a aplecat în faţă şi a pus amândouă mâinile pe mormânt.

— Pentru Lillie, a spus ea jumătate zâmbind, jumătate plângând. Din Manhattan.

A inspirat adânc.

— Te iubesc. Sper că tu şi Bobby sunteţi undeva, împreună. Mi-aş fi dorit să fim cu toţii aici, pe pământ. Mi-aş fi dorit ca atâtea lucruri să fi fost altfel. Dar tot ce pot să fac e să duc o viaţă mai bună, o viaţă pe care nu aş fi putut să o trăiesc dacă nu s-ar fi întâmplat toate acele lucruri îngrozitoare. Aşa voi face, îţi promit. Toată dragostea mea şi *bisous,* Alix.

CAPITOLUL 35

Luna următoare Alix s-a întors cu Dior la Paris, la micul birou pe care il împărţea cu Suzanne şi la postul ei de directoare a serviciului de presă. Timp de două luni a purtat la gât steluţa, în timp ce stârnea valuri de nerăbdare şi mai aprinsă decât în februarie pentru cea de-a doua colecţie creată de *le patron.*

Se întâlnea cu ziarişti în biroul ei, niciodată la Ritz. Dacă ieşea undeva seara, mergea la Café de la Paix sau la Sheherezade, localuri mari şi zgomotoase, diferite de Tabou din toate punctele de vedere. O dată pe săptămână lua masa acasă la Suzanne – petrecerile lui Suzanne erau legendare. După ce unei invitate care spusese cu răutate că Alix trebuie să-şi găsească un alt bărbat şic, acum că *monsieur* March s-a plictisit de ea, Suzanne i-a răspuns:

— *Mademoiselle* St. Pierre e ultima persoană pe care aş da-o afară din casă. Dar dumneata, *madame,* ai putea să fii prima.

Puţini mai făceau comentarii

maliţioase referitoare la scurta ei relaţie cu Anthony. Cu toate acestea, Alix ştia că cel mai bine ar fi fost ca o vreme să ducă o viaţă monahală, lucru care îi convenea, pentru că nu era deloc interesată de idile.

Cercurile sociale în care se învârtea erau cu totul altele decât cele în care trăia Anthony, aşa că nu îl văzuse niciodată. O pusese pe asistenta ei să ia legătura cu Fortunée, pe care Anthony o angajase la ziarul lui ca redactor de modă. A fost singurul lucru care a făcut-o pe Alix să râdă în hohote, pentru că era uimită, dar în acelaşi timp şi pentru că aprecia o mişcare inteligentă. Fără îndoială, Fortunée avea să joace excelent rolul acela.

în anumite seri, se ducea direct în noua ei cămăruţă, pe care o închiriase la o altă pensiune, şi se chinuia să încropească, pagină cu pagină, o revistă care să nu fie ca *Harper's Bazaar* sau ca *Vogue,* ci ceva mai sincer. Pe copertă scrisese titlul *Elan,* fiindcă revista era dedicată femeilor inteligente, energice şi, da – mai mult decât hotărâte. Nu ştia de unde avea să obţină banii pentru a face asta, sau dacă într-adevăr erau doar trei femei în toată lumea la fel de hotărâte ca ea, dar continua să-şi imagineze că ar putea face asta – continua să ridice faţa spre constelaţii.

Era posibil ca Dearborn să-i fi spus naşului lui Becky – sau poate chiar lui Becky – să-şi retragă ghearele. Becky lucra şi acum la *The Times* şi, din când în când, mai făcea câte un comentariu referitor la o cochetă roşcată care încearcă şi acum să facă un salt mult prea mare din zona rău famată a oraşului, şi Alix mai auzea şi acum şuşoteli când trecea pe lângă cabinele de probă, dar ştia că toată viaţa va auzi şuşoteli şi va întâlni femei de genul lui Becky, dat fiind drumul pe care şi-l alesese. Cel mai bine era să o facă îmbrăcată în bluze Dior cu imprimeu de leopard, fără să se scuze.

Dearborn îi trimisese o telegramă în care îi spunea că *La Voce* a fost trimis în Germania. Că a avut grijă ca zvonurile despre trecutul lui să se împrăştie ca nişte gloanţe prin oraşul pe care el şi-l alesese ca reşedinţă – şi că în curând avea să se facă oarecum dreptate şi în ceea ce-l privea.

Aşa că Alix era fericită, nu exuberantă sau expansivă, ci liniştită. Erau multe de spus în legătură cu bucuriile simple, îşi spunea ea în timp ce pregătea invitaţiile pentru a doua lansare a lui Dior, destinate presei, imaginându-şi exclamaţiile de uimire care se vor auzi când vor vedea cum se învârte fusta extravagantă a modelului Diorama, din

lână neagră, care avea un diametru de aproape patruzeci de metri. Singurul moment în care bucuria i-a dispărut puţin a fost când a trecut pe invitaţia pentru *New York Journal* numele lui Fortunée, nu pe cel al lui Anthony.

în curând avea să plece de la Paris, să se ducă la New York, iar ea nu avea să-l mai vadă vreodată.

Pe urmă a plecat de la serviciu, s-a dus repede acasă, la pensiune, şi şi-a pus rochia Chérie. Era ziua lui Esmée şi dădea un mare

bal – un bal la care Anthony nu va veni, se jurase ea. Alix nu avea nicio rochie potrivită pentru un bal, pentru că vânduse dumnezeiasca rochie Compiegne ca să-i plătească pe cei care spionaseră la Ritz pentru ea. Dar Cherie era o rochie frumoasă, cea mai frumoasă din câte avusese vreodată, aşa că avea să fie bună.

A mers pe jos până la Esmee, în ciuda frigului, şi a fost introdusă în casă de către cameristă. A văzut-o pe Esmee imediat, îmbrăcată tot cu o rochie Dior pe care o purta mai bine decât un manechin. îi zâmbea bărbatului de lângă ea într-un mod care arăta că este absolut plictisită, aşa că Alix s-a grăbit să-i sară în ajutor.

Şi-a compus un aer îngrozit, a bătut-o pe umăr şi a exclamat:

— *Mon Dieu!* Mi-a sărit o broască pe rochie, jur că am văzut-o. Dar e atâta metraj de mătase că nu pot să o găsesc!

Iar Esmee, gata să pocnească de râs ca un dop de şampanie, i-a spus bărbatului de lângă ea:

— O adevărată urgenţă! Trebuie să o ajut pe prietena mea, şi amândouă au plecat repede, după care au închis uşa în urma lor, prăpădindu-se de râs.

Până când Esmee a spus:

— N-ai nicio broască în rochie, nu? lucru care pe Alix a făcut-o să râdă şi mai tare.

— Hai cu mine, i-a spus Esmee, conducând-o pe Alix pe scări spre dormitorul ei. Am ceva pentru tine.

— Dar e ziua ta, nu a mea, a protestat Alix.

Esmee a zâmbit şi a poftit-o într-o cameră plină de rochii. Acolo, strălucind precum o constelaţie, era rochia Compiegne.

— Cum… s-a bâlbâit Alix.

— Anthony mi-a spus că o vinzi. Fata care a cumpărat-o de la tine era una dintre cameristele mele. Eu am o tradiţie, să ofer cadouri de ziua mea, aşa că e a ta. Oricum numi vine. Eşti mai scundă decât mine. Şi dacă spui nu, o să trimit o ploaie de broaşte în pensiunea ta amărâtă!

Nimeni nu o contrazicea pe Esmee. Iar

Alix nu voia să o contrazică.

— Pot să mă îmbrac cu ea?

— Ai face bine, i-a răspuns Esmee.

A ajutat-o să îşi încheie rochia, după care a întors-o cu faţa spre oglinda în care Alix a văzut o femeie care semăna cu cea din fotografia care însoţea interviul lui Anthony. Dar această Alix avea umbra de tristeţe care stătea între inima ei şi fericire. S-a întors de la oglindă şi a atins acel *velours au sabre,* amintindu-şi cum se gândise la un moment dat că văzuse cum se ascunde acolo umbra lui Anthony, tandreţea lui disimulată precum trandafirii din rochia ei, înainte să fie tăiate încet atingerile, râsetele şi încrederea.

A clipit.

Pe urmă s-a uitat peste umăr la acea Alix St. Pierre care ieşise din copilăria fără mamă, din război, din casa Dior – şi din iubire.

— Vrei să lucrezi pentru mine? a întrebat-o ea brusc pe Esmee. La revista pe care o concep acum, revista fără niciun ban şi probabil fără niciun cititor, dar cu al naibii de multă ambiţie?

Esmee a râs.

— Doar dacă îmi promiţi că nu mai spui niciodată cuvântul *broască.* Iar eu am bani, ai uitat? Când eşti gata, îţi împrumut nişte bani – ştiu că nu i-ai accepta ca dar. Iar eu voi fi

corespondenta ta de la Paris.

A ridicat capul şi şi-a rotit mâna.

— *Esmee Archambault, corespondent la Paris.* Da, a spus ea. E un rol pe care mi-l doresc mai mult decât cel de Esmee Archambault, mondenă plictisită.

Alix a luat-o pe după umeri.

— Ştii că s-ar putea să-mi ia o viaţă ca să-ţi dau banii înapoi?

— Atunci ai face bine să te asiguri că vei avea o viaţă lungă, Alix St. Pierre, a spus ea. O să i-o suflăm lui Anthony pe Fortunée. Şi-aşa se va plictisi acolo după ce va pleca el în Manhattan.

Alix a râs.

— Nu ştiu dacă e o idee strălucită sau groaznică.

— Ideile mele sunt întotdeauna strălucite, a spus Esmee cu mândrie. Şi mai am o idee absolut genială.

Alix a ridicat o sprânceană şi a zâmbit.

— Pe-asta trebuie să o aud.

— Ar trebui să vorbeşti cu Anthony.

Alix s-a dat trei paşi în spate.

— E la fel de genială precum ideea de lenjerie din beton.

Esmee a râs.

— Ei, aşa ceva ne-ar face să stăm la locul nostru, nu? Hai să-ţi arăt ceva.

A dispărut în dormitor şi a revenit cu un ziar pe care i l-a întins lui Alix. Era desfăcut la un articol semnat de Anthony March, care vorbea despre

femeile din Italia care lucraseră ca *staffette* şi îi ţinuseră în viaţă pe partizani timp de patru ani lungi. Una dintre *staffettele* intervievate de el era Chiara Romano, care îi spusese: „A mai fost o persoană în Elveţia care ne-a ţinut în viaţă. în timpul războiului nu poţi să ai succes sută la sută în privinţa asta, dar ea a făcut tot ce a putut, cu mult mai mult decât a făcut majoritatea.”

— Şi asta, a spus Esmee, parcă determinată să o facă pe Alix să-şi strice rochia cu lacrimile ei.

Era un bilet scris în italiană.

Bella, vino în vacanţă în Italia. Eu sunt o studentă săracă la medicină, dar tot o să ne distrăm.

Ti amo, Chiara.

Alix a ridicat capul, mută.

— Anthony m-a rugat să ţi-l dau, a fost singurul ei comentariu. Iar acum, că plângi şi eşti vulnerabilă, o să-ţi dau lovitura de graţie. Ai făcut ceva şi Anthony s-a simţit rănit, măcar atât am priceput şi eu. Dar a propus vreo variantă prin care cineva cu o viaţă ca a ta poate depăşi toate obstacolele? Sigur că nu. Pentru el era simplu să plece, mult mai greu i- ar fi fost să rămână. Era mai simplu pentru el să te condamne pentru un lucru pe care voia să îl creadă

impardonabil, şi mult mai greu i- ar fi fost să ierte.

Alix a simţit că se prăbuşeşte pe un scaun.

— Nu cred că...

— N-am terminat, a spus Regina Esmee cu un aer imperial, aşa cum îl avea când avea şaisprezece ani şi era elevă. Unul dintre voi trebuie să aibă curajul să mai ofere o şansă iubirii voastre – a dat din mâini, refuzând protestele lui Alix. O şansă reală, un efort sincer al sufletului. Să faceţi cea mai

spectaculoasă încercare la care vă puteţi gândi. Pentru că, dacă încercarea va avea succes, atunci va merita cu vârf şi îndesat.

Alix a strâns din ochi. Cum ar fi să stea lângă Anthony în fiecare noapte, să îi povestească despre cum a decurs ziua ei – îngrijorările ei, victoriile ei, râsetele şi ratările ei? Cum ar fi să îl audă şi ea povestindu-i aceleaşi lucruri în fiecare seară? *Beatitudine.*

— Am încercat deja o dată şi s-a dovedit a fi spectaculos de prost, a spus ea sec.

Esmee a clătinat din cap hotărâtă.

— Nu, tu şi Anthony eraţi supăraţi. Nu înseamnă că aţi încercat. Şi îţi spun asta ţie, şi nu lui, fiindcă eşti cel mai curajos

om pe care îl cunosc. Iar dacă el este prea al naibii de încăpăţânat ca să nu te asculte şi încercarea ta nu are succes, atunci te întorci imediat aici şi plângi până nu mai ai lacrimi, după care îl punem pe Dior să-ţi facă o rochie din tristeţea ta şi o aruncăm în foc. Pe urmă, a spus ea cu mai multă blândeţe, dacă încercarea nu reuşeşte, atunci înseamnă că nu te-a meritat niciodată.

Alix s-a ridicat de pe scaun, şi rochia i s-a învârtit în jur la fel de învolburată, extravagantă şi furtunoasă precum povestea ei cu Anthony. A întins mâna să o atingă, amintindu-şi cum Anthony se aplecase să îi şoptească la ureche, cu respiraţia caldă pe pielea ei: *Nu pot să te complimentez în legătură cu felul în care arăţi, pentru că nu îmi vine în minte nlciun cuvânt care să fie potrivit.*

Şi cum îi spusese: *Te-am iubit.*

Şi cum spusese Esmee: *Pentru el a fost simplu să plece.*

A ridicat capul. Esmee a bătut din palme şi a zâmbit.

Chiar va face o încercare spectaculoasă. în pat, la Ritz, Alix îi povestise lui Anthony toate dificultăţile cu care modul ei de viată venea la pachet. El o ascultase. Dar asta fusese tot. Cu siguranţă greşise când îl minţise. Dar nu greşise şi el fiindcă nu îi spusese că ar fi putut să îl iubească – că ar fi fost altfel cu el?

Poate că n-ar fi fost altfel. Poate că el nu putea să-şi imagineze o viaţă în care să nu fie el cel care semnează cecurile şi care distribuie

banii, şi să nu aibă acasă o femeie care să îi organizeze petrecerile. Poate că atunci când îi spusese că îi vine să urle când se gândeşte la ce s-ar putea întâmpla cu ea în viitor, a vrut să spună că îi vine să urle pentru că ştie că el nu poate face parte din acel viitor.

Dacă era aşa, atunci nu îi va lăsa pe Esmee şi pe Dior să îi facă o rochie din tristeţea ei. I-ar pune să-i facă mai bine una din curaj şi ar lua rochia aceea cu ea în viitor – un viitor pe care şi-l va croi singură. Un viitor pe care îl va preţui, indiferent de ce va fi acum cu Anthony.

CAPITOLUL 36

Alix a intrat la Ritz în superba ei rochie albastră. Nu s-a obosit să întrebe unde e *monsieur* March. Era sigură că este la bar.

A trecut pe Aleea Tentaţiilor şi a intrat în Micul Bar. El stătea lângă o fereastră, cu picioarele întinse, cu o mână în buzunar, în mâna cealaltă cu o ţigară, cu un pahar aproape gol în faţă şi cu două femei de la masa alăturată care se uitau la el, fluturându-şi genele.

S-a dus la el şi a spus, la fel cum spusese la prima lor întâlnire:

— Alix St. Pierre. Pot să vă ofer ceva de băut?

Anthony a întors capul spre ea. A strivit ţigara în scrumieră şi a spus glumeţ:

— Alix. St. Pierre. Numele tău pare să sugereze că tu ai fi o băutură.

Ei i-a venit să zâmbească cu gândul la amintirile stârnite de cuvintele acelea.

Dar şi-a strâns poalele rochiei şi s-a aşezat pe scaunul de vizavi, abia atunci gândindu-se că ar fi trebuit să îşi facă mai întâi o strategie, nu să acţioneze

aşa, impulsiv. Dar iubirea nu are strategii, doar risc, lipsă de logică, euforie şi suferinţă. Niciodată nu puteai să ştii sigur cum se vor rostogoli zarurile. Avea de gând să arunce totul în aer, spectaculos de bine sau spectaculos de rău, oricum ar fi.

— Doar că nu sunt ceva atât de simplu, a început ea poticnit. Eu sunt femeia care te iubeşte…

El s-a uitat repede la ea, dar pe urmă a întors capul.

— Sunt femeia care te iubeşte, a repetat ea. Dar sunt şi femeia care vrea să lucreze cu orele, femeia care de multe ori nu va ajunge la timp la masă, darămite să mai planifice vreo petrecere pentru tine. O femeie care ar fi cu totul altfel faţă de orice parteneră pe care o are un cunoscut de-ai tăi şi care nu ar accepta ca, după vreun an, să-ţi faci o amantă şi să-i oferi cadou bijuterii ca să nu te mai simţi vinovat. O femeie care nu vrea să fie mai puţin decât bărbatul de lângă ea. Asta nu înseamnă că vreau să fiu singură, că nu vreau să îmi împart viaţa cu cineva. înseamnă că vreau să ştiu dacă pot să mut vreo două stele, astfel încât viitorul meu să fie aşa cum n-am crezut niciodată că poate să fie – o perioadă superbă de timp în care să mă pot căsători cu cineva, păstrându-mi în acelaşi timp independenţa *şi* cariera.

A inspirat adânc şi a încercat să vorbească mai rar, ca el să înţeleagă ce spune şi să nu se mai încrunte de parcă nimic din ce îi spunea nu avea sens.

— Nu am fost corectă cu tine, a spus ea mai încet, dar nici tu nu ai fost corect cu mine. Ai plecat fără să îmi spui că relaţia noastră ar fi posibilă. Şi nici acum nu ştiu dacă ar trebui să te regret, fiindcă nici acum nu ştiu dacă am avut vreodată o şansă – sau dacă nu ai fost decât un vis menit pentru nopţile petrecute între aşternuturi... un vis care nu ar fi supravieţuit nici măcar o zi.

A luat paharul şi a băut ultima înghiţitură.

Anthony s-a uitat la ea mult timp. Ea a făcut tot posibilul să nu întoarcă privirea. Albastrul întunecat al ochilor lui îi spunea că el analizează tot ce îi spusese, că se hotărăşte dacă e pregătit să facă acel efort sincer al sufletului, aşa cum se exprimase elocvent Esmee.

Pe urmă a clătinat din cap, ca şi cum ar fi spus *nu.*

Un grup de persoane din domeniul modei a dat năvală pe uşă. Au strigat-o, dar ea nu i-a luat în seamă, pentru că făcea eforturi să nu plângă, să îşi păstreze curajul, aşa cum îşi jurase. Era mult mai greu să fii curajos în momentul în care aveai de pierdut ceva preţios.

A pus mâinile pe masă, pregătită să se

ridice.

Atunci, pe neaşteptate, Anthony a zâmbit luminos şi a spus:

— Naiba să te ia Alix St. Pierre, pentru că întotdeauna ai dreptate. Eu m-am simţit foarte – nu bucuros, mai degrabă îndreptăţit să mă scufund în autocompătimire şi vermut. Dar tu din nou ai dreptate, evident. Nu ţi-am dat niciodată motive să crezi că te vreau exact asa cum eşti. Mi-a fost mai simplu să cred că ceea ce s-a întâmplat cu Lillie duce la concluzia că ai greşit. Şi mi-a fost mai simplu să mă conving că, atunci când îmi povesteai despre viaţa ta şi despre dorinţele tale, îmi spuneai de fapt că e imposibil să fim împreună.

Nişte hohote zgomotoase de râs aproape i-au acoperit ultimele cuvinte, şi el s-a ridicat.

— Nu vreau să purtăm aici discuţia asta. Am putea să...

A ezitat, iar ea s-a îmbărbătat, pregătindu-se să-i audă propunerea de a merge sus. Dacă ar fi făcut asta, era cu adevărat totul sfârşit, pentru că asta însemna că nu înţelesese nimic – că atunci când ar fi fost în camera aceea superbă în care făcuseră dragoste, puterea din mâinile ei trecea în mâinile lui. însemna că el nu putea să înţeleagă cât de uşor îi era lui să o facă să se simtă inferioară.

El s-a uitat în jos şi a bătut ezitant cu degetul în masă.

— Am putea să mergem la clubul ăla aiurit din pivniţă, unde m-ai dus tu odată.

Ea a inspirat rapid. Asta era! Momentul acela de care îi vorbise la un moment dat lui Lillie într-o scrisoare – comuniunea dintre doi oameni, apropiaţi ca rochia de corp, o rochie care să ţi se potrivească perfect din toate punctele de vedere. Clubul aiurit din pivniţă era locul în care deveniseră pentru prima dată un fel de parteneri, locul în care îşi acordaseră încredere unul celuilalt pentru prima dată.

Iar Anthony îşi dăduse seama că acela era unicul loc potrivit în care să clarifice totul.

— Ştii, a spus el cu o voce prea răguşită ca să nu o facă să se înfioare, cu toate că am fost împreună la un club de noapte şi la un bal, n- am dansat niciodată cu tine. Visez să dansez cu tine.

Şi vocea ei a fost clar răguşită când a spus:

— S-ar putea să fie cel mai frumos şi mai neaşteptat lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

Pe urmă a zâmbit.

— Visezi doar să dansezi cu mine?

— Alix.

Cât de mult te poţi îndrăgosti?

Dar...

Expresia ochilor lui îi spunea doar că o vrea. Şi că asta tot nu era de ajuns.

Aşa că şi-a ferit privirea şi nu şi-au vorbit cât au mers spre râu, pe Pont Neuf, alt pod decât cel pe care trecuse când venise pentru prima dată la Paris, în 1937. Un moment, Alix a putut să o vadă pe fata cu părul roşu-auriu şi zâmbet exuberant de acum zece ani. A mai văzut şi o femeie cu ochii verzi, înlăcrimaţi, şi cu inima frântă. Dar Alix cea care traversa acum podul părea a fi alta, poate a treia Alix, compusă din celelalte două, dar şi din multe altele.

în club, vocea cântăreţului se strecura printre spaţiile minuscule dintre dansatori şi fum, umplând golul dintre ea şi Anthony. Masa la care stătuseră prima dată era liberă, şi el a arătat cu mâna spre ea, dar Alix a clătinat din cap.

— Ai spus că vrei să dansezi cu mine, a zis ea, şi în clipa următoare s-a trezit în braţele lui, la fel de aproape de el ca întotdeauna, pentru că în Tabou distanţa nu exista. Dar el, în loc să-i ia o mână într-a lui şi să pună o mână pe mijlocul ei, le-a pus pe amândouă pe mijloc, iar ea l-a luat de gât.

— Rochia asta, a şoptit el, şi respiraţia lui era fierbinte pe pielea ei,

întotdeauna mi-am dorit să-ţi dau jos rochia asta.

— Tragi de timp, i-a şoptit ea, neputând să-şi reţină zâmbetul.

El a dat din cap vehement.

— îţi spun adevărul. Şi îţi voi mai spune şi alte adevăruri.

S-a retras cu ea într-unul dintre cele mai întunecate colţuri ale localului, iar una dintre mâinile lui i-a mângâiat umerii goi, atingere care pe ea o durea.

— Cred că am spus că îmi vine să urlu când mă gândesc la ce ţi s-ar putea întâmpla în viitor, a început el, încruntându-se puţin. Era adevărat. Dar am fost un laş nenorocit. Pentru că în noaptea în care ţi-am spus-o, mi-am dat seama că ce am considerat eu întotdeauna că va fi viitorul meu – o soţie care îmi netezeşte şi aranjează fiecare aspect al vieţii mele, astfel încât eu să pot face ce naiba vreau – nu va fi niciodată posibil cu tine. Şi mi-am spus că e în regulă. Dar asta m-a făcut să mă întreb dacă aş putea să fiu fericit întorcându-mă acasă la o femeie care a stat toate ziua în oraş cu prietenele, la o femeie care nu a auzit în viaţa ei de Planul Marshall. O soţie care să arate bine la braţul meu, dar pe care – probabil ai dreptate – aş putea să o înşel, a oftat el. O soţie care ar trebui să reprezinte viitorul meu. Dar de ce nu m-

am gândit niciodată dacă merită să am un astfel de viitor? Tu, Alix, m-ai făcut să gândesc al naibii de mult!

S-a retras un pic, de parcă şi-ar fi dat seama că stă cumva deasupra ei şi vorbeşte repede şi pasional.

— îmi pare tău, a spus el, şi ea l-a tras din nou aproape, fiindcă nu voia să existe între ei nici spaţiul acela minuscul.

Tonul cu care el a rostit următoarele cuvinte era hotărât şi grav.

— Am fost aşa de nemernic, Alix! Nu aş putea să-mi cer iertare suficient pentru asta. Tu mi-ai spus că nu vrei doar să te culci cu mine. Şi mi-ai mai spus că pentru tine căsătoria este o capcană pregătită să te prindă în ea. Deci, *asta e,* mi-am spus eu. *Sfârşit.* Şi pe urmă ţi-am spus că te iubesc şi te-am lăsat să te descurci singură. Dar nu mai vreau să fac asta. Vreau să ne descurcăm împreună. Să nu mă mai minţi niciodată, şi eu o să mă dau peste cap să te conving că poţi să ai încredere în mine. Voi greşi de sute de ori, probabil. Va trebui să mă ierţi de multe ori. Voi fi demodat, tradiţional şi stupid şi poate că vei vrea să renunţi la mine, aşa cum aproape am renunţat eu la tine. Dar mă laşi să încerc?

— Anthony, a spus ea cu ochii plini de lacrimi, pentru că reuşise cumva să

găsească bărbatul care voia ca ea să fie Alix St. Pierre cea de acum, nu cea care îi convenea lui sau lumii. Sigur că te las.

El i-a şters lacrimile cu atingeri delicate, pe urmă i-a pus mâna sub bărbie, i-a mângâiat obrazul şi şi-a strecurat degetele în părul ei. Nu se mai prefăceau că dansează, erau lipiţi de peretele clubului cu mii de focuri care ardeau între ei.

— Mi-a fost aşa dor de tine, a spus el foarte încet. Te iubesc atât de mult! Te vreau atât de mult!

Pe urmă s-a îndepărtat de ea.

Şi cum-necum, deşi în club nu era loc pentru a face aşa ceva, s-a aşezat în genunchi.

Saxofonul a cârâit entuziast şi dansatorii le- au făcut loc, majoritatea oprindu-se să se uite cum Alix râde şi pe faţa lui Anthony apare un zâmbet jucăuş.

— Alix St. Pierre, vrei să te căsătoreşti cu mine? a strigat el ca să acopere muzica. îţi promit că voi face tot posibilul să fie o căsătorie între doi egali. îţi promit să te iubesc întotdeauna. Şi îţi promit, a adăugat el cu un zâmbet şi mai larg şi cu sclipiri în ochi, că nu te voi lăsa să ţii pe tine rochia asta mai mult de cinci secunde, înainte să ţi-o scot.

— Vino aici, a spus ea, râzând şi mai

tare, după care l-a ridicat de jos, în timp ce tobele băteau ca nişte aplauze şi dansatorii au început să ţopăie. îmi doresc mai mult decât orice să mă căsătoresc cu tine, a spus ea zâmbind şi apoi şi-a şters lacrimile, adăugând: Şi să-mi scoţi, în sfârşit, rochia asta.

El a luat-o iar în braţe, a sărutat-o uşor şi i-a murmurat la ureche:

— Atunci de ce naiba suntem în club şi nu în pat? Şi asta înseamnă că tu o să fii Alix St. Pierre March? Chiar că ai avea nume de prinţesă PR.

Alte râsete – vor fi de acum atât de multe râsete în viaţa ei.

— îţi dau voie să-mi spui pe scurt prinţesa Alix, a spus ea. Şi mai ştii că îţi spuneam că vreau să scot o revistă? Deja am angajat-o pe Esmee şi am de gând să ţi-o fur pe Fortunee. Dar tu ai putea să fii redactor şi să scrii despre ce vrei tu, iar eu voi fi redactor-şef – şeful tău, cu alte cuvinte – şi ne-am înţelege foarte bine.

A fost rândul lui să râdă nestăpânit, după care a sărutat-o pe gât şi pe umăr.

— în ce m-am băgat?

— Să sperăm că vom avea ani de zile ca să ne dăm seama, a spus ea şi i-a ridicat capul ca să îl sărute.

NOTA AUTOAREI

Christian Dior, creatorul colecţiei New Look, omul care în 1947 a revoluţionat moda internaţională, a angajat la serviciul de presă, în primii doi ani de existenţă ai casei de modă, un american – un bărbat, nu o femeie. Lucrul acesta m-a intrigat întotdeauna, pentru că, în afară de Jacques Rouet, care era business manager, Dior se înconjurase de femei, printre care se numărau Suzanne Luling şi cele trei mame: doamnele Bricard, Carre şi Raymonde. Aşa că m-am decis să schimb istoria şi să-l transform pe şeful serviciului de presă de la Dior într-o femeie pe nume Alix St. Pierre. Este o născocire a imaginaţiei mele, evident debordante, la fel ca Anthony March (din păcate!), însă toate celelalte personaje de la Dior, până şi portarul Ferdinand, au la bază persoane reale.

Erau multe lucruri interesante pe care aş fi putut să le includ aici, referitoare la viaţa desfăşurată în acei primi ani în Casa Christian Dior, dar a trebuit să mă abţin, pentru că altfel cartea ar fi fost de

două ori mai lungă! Lui Dior i se spunea *le patron* de către angajaţi, şi chiar îi plăcea să lucreze pe scări. Pentru el, prezicătorii şi talismanele erau lucruri esenţiale. Despre discursul ţinut de Christian Bérard în onoarea lui Dior, în seara de după prima lui prezentare, se vorbeşte în autobiografia lui, *Dior by Dior,* ca fiind strategia lui Dior de a-i lăsa pe numeroşii lui prieteni din domeniul modei şi pe cei din lumea jurnalismului să vorbească despre el şi, în felul acesta, să îi facă publicitate.

Dior însuşi povesteşte cum au venit la casa de modă mai multe dame de companie, care au răspuns la anunţul lui de angajare de manechine, şi cum le-a intervievat personal pe toate. Tot el fost unul dintre primii creatori de modă care au stabilit o conexiune cu actriţele de la Hollywood, iar Rita Hayworth a purtat, într-adevăr, modelul Soirée la premiera filmului *Gilda,* deşi ceva mai târziu decât apare în carte. Am mutat, de asemenea, data vizitei lui Dior în America din 1947, când s-a dus pentru a primi premiul Neiman Marcus pentru servicii distinse în domeniul modei – premiul pe care Dior îl numeşte în autobiografia lui *Oscarul modei,* termen pe care l-am păstrat; vizita are loc mai târziu, în 1947, decât apare în carte. Episodul cu şedinţa foto de pe Rue Lepic, unde una

dintre manechinele lui Dior a fost atacată de parizieni, chiar a avut loc, la fel şi toate dezbaterile din presă stârnite de decizia şocantă de a face fusta până la jumătatea gambei, şi nu imediat sub genunchi. E amuzant când te gândeşti că protestatarii l- au urmărit pe Dior în turneul lui din America fiindcă erau ultragiaţi că fustele lui sunt prea lungi!

Christian Dior: Povestea unei vieţi, cartea scrisă de Marie-France Pochna, a fost o sursă utilă pentru multe anecdote, inclusiv cea cu balul veneţian al contelui de Beaumont de la Piscine Deligny. Alte surse pe care le-am folosit pentru a recrea viaţa de la Casa Christian Dior au fost memoriile lui Suzanne Luling, *Mes Anees Dior: L'Esprint D'Une Epoque,* pe care le-am citit în franceză, capitol cu capitol (şi, da, lui Suzanne chiar îi plăcea să meargă în clubul de noapte Tabou!), *Christian Dior: The Early Years,* scrisă de Esmeralda de Rethy şi Jean-Louis Perreau, *Working for Christian Dior: The insights of a 7 950s Fashion Model,* scrisă de fosta manechină de la Dior, Jean Dawnay, *Dior: The Legendary Images,* editată de Florence Miiller, *Talking About Fashion to Elie Rabourdin and Alice Chavane,* scrisă chiar de Dior, *Dior and His Decorators: Victor Grandpierre, Georges Geffroy, and the New Look,* scrisă de

Maureen Footer, precum şi volumul apărut la editura Assouline, *Christian Dior 1947- 1957,* toate m-au ajutat enorm.

Inutil să mai spun, toate rochiile lui Dior din carte sunt modele reale, inclusiv splendida Compiegne, cu toate că acesteia i-am permis să călătorească în timp, pentru că, în realitate, a fost creată în 1954; puteţi să vă distraţi căutând pe internet imagini cu rochiile! Ca întotdeauna, voi posta şi eu multe astfel de imagini pe conturile de pe reţelele de socializare.

Toţi redactorii de modă pe care îi întâlniţi sau care sunt menţionaţi în carte sunt persoane reale. Despre incredibilul succes pe care l-a avut Cârmei Snow ca redactor la *Harper's Bazaar,* care contrastează atât de mult cu teribila tristeţe din viaţa ei personală, se vorbeşte pe larg în cartea lui Penelope Rowlands, *A Dash of Daring: Cârmei Snow and Her Life în Fashion, Art and Letters,* şi aceasta a fost sursa folosită de mine pentru a construi personajul Cârmei din carte, la fel şi *The World of Cârmei Snow,* scrisă chiar de ea dintr-o perspectivă mai exuberantă.

Pentru a recrea viaţa postbelică din Paris, m- am folosit de cartea scrisă de Antony Beevor şi Artemis Cooper, *Paris: After the Liberation:* 7 *944-* 7949, şi de 7b *Marietta from Paris:* 7 945-7 *960,*

scrisă de Susan Mary Alsop, al cărei soţ a fost ataşat la ambasada din Paris. Ea oferă multe r
detalii referitoare la idilele bărbaţilor şi femeilor din jurul ei (dar nu ale ei!), la felul în care funcţiona căsătoria la vremea respectivă şi la rolul pe care îl aveau femeile şi soţiile. La fel ca Alix, am avut şi eu un exemplar al minunatei cărţi scrise de Clara E. Laughlin, *So YouTe Going to Paris!,* ghidul de încredere al tuturor femeilor din anii ’30. Era esenţial pentru verificarea denumirilor de străzi, a geografiei şi a locurilor din epoca respectivă.

în biografia lui Cârmei Snow, scrisă de Rowlands, este conturată şi o imagine destul de precisă (dar şi deprimantă) a vieţii pe care o aveau femeile la vremea aceea, a vieţii pe care ar fi trebuit să o aibă Alix. Despre soţul lui Cârmei, Palen, ea spune: „El, la fel ca mulţi bărbaţi din familiile înstărite din Est, lucra rar, cel puţin după standardele noastre. în cazul celor din familia Snow, la fel ca în cazul multor membri ai societăţii WASP – care erau pe atunci la putere, mai ştiţi? –, averile erau strânse demult, cluburile erau fondate şi ei erau deja înscrişi în ele şi casele mari erau deja construite. Majoritatea bărbaţilor îşi lua soţii pentru care asta putea să fie *ralson d’etre* (...) Până spre finalul anilor ’50, ba chiar şi mai târziu, americancele

lucrau ca să se simtă împlinite, nu din necesitate, şi, de cele mai multe ori, erau nevoite să le ceară permisiunea soţilor pentru asta. Iar mulţi bărbaţi refuzau.” *Au!* Discuţia pe care o au Alix şi Anthony despre conturile bancare ale femeilor şi permisiunea soţului pentru asta este bazată pe fapte reale. Abia prin anii ’60 femeile din America şi-au câştigat dreptul de a deschide un cont bancar, dar, aşa cum se relatează în *The Guardian,* abia în 1974 a fost votată Legea Şanselor Egale la Credit. „Până atunci, băncile solicitau ca femeile necăsătorite, văduve sau divorţate să aducă un bărbat care să fie co-

semnatar la orice cerere de împrumut, indiferent de venitul pe care îl aveau. în plus, la acordarea creditului, luau în calcul mai puţin din valoarea veniturilor, mergând chiar până la 50% din acestea.” De două ori au! Iar reclama la ţigări, cu femeile bogate şi subţiri, pe care Alix o vede spre finalul cărţii, este reală; dar a fost creată chiar mai târziu: în 1967, ceea ce ne arată cât timp au îndurat femeile lucruri de acest gen – şi încă le mai îndură, într-o oarecare măsură.

într-o notă minoră, poate vă întrebaţi de ce în telegramele trimise de Alix lui Mary se foloseşte cuvântul „stop” în loc de punct, iar în telegramele lui Mary e

invers. Pe atunci, punctuaţia era mai scumpă decât cuvintele, şi din acest motiv oamenii preferau să utilizeze cuvântul „stop.” Desigur, Mary avea bani destui ca să nu o intereseze astfel de lucruri, dar Alix nu avea. Este doar un exemplu pentru vizuina de iepure în care se bagă scriitorii când încearcă să respecte adevărul istoric!

Referitor la intriga elveţiană din carte: Allen Dulles a fost detaşat la Berna la sfârşitul lui
1942. A lucrat şi s-a culcat cu Mary Bancroft, care a devenit bună prietenă cu soţia lui Dulles, Clover, când aceasta a venit la Berna după război. Povestea lui Mary Bancroft este similară cu cea creionată de mine în carte: era în Elveţia cu cel de-al doilea soţ, care, într-adevăr, îşi pusese valetul să o spioneze înainte de a se căsători cu ea şi care, într-adevăr, o lovise, lăsând-o inconştientă. Cuvintele lui Mary, care spunea că puterea este opusul iubirii, sunt preluate din autobiografia ei, la fel ca multe dintre anecdotele care o au ca protagonistă, inclusiv cea în care Dulles intră în camera ei, într-o dimineaţă, îşi ia ce doreşte şi pe urmă pleacă grăbit, mulţumindu-i pentru limpezire.

Dulles este un personaj complicat: unii dintre cei care au scris despre el îl dispreţuiesc clar, în timp ce alţii îl

consideră un erou. Eu am bănuiala că adevărul e undeva la mijloc şi că putea să fie în acelaşi timp demn de dispreţ şi erou, în funcţie de circumstanţe şi de relaţia cu cel care vorbeşte despre el.

Pentru a construi personajele Allen şi Mary în carte, m-am folosit de cartea lui Scott Miller, *Agent 110: An American Spymaster and the German Resistance în WWII, Autobiography of a Spy,* scrisă de Mary Bancroft, *Max Corvo: OSS Italy 1942-1945,* de Max Corvo, şi am citit, în plus, sute de telegrame trimise de Dulles de la Berna către Washington, Caserta, Londra şi alte puncte intermediare, aşa cum au fost ele reproduse în cartea *From Hitler's Doorstep: The Wartime Intelligence Reports of Allen Dulles, 1942- 1945.* Din loc în loc, am folosit fraze din telegramele lui, mai ales în privinţa Redutei care, în final, s-a dovedit a nu exista. Dar, aşa cum se descrie pe larg în cartea lui Marvin Meek, *Ultra and the Myth of the Naţional Redoubt,* şi în alte surse, Aliaţilor le-a fost teamă că naziştii îşi duc trupele de elită în această ascunzătoare din munţi, şi, în acest fel, războiul s-ar fi prelungit luni sau ani de zile cu bătălii crunte şi extinse în Alpi. Ziarele din America vorbeau despre Redută de prin ianuarie 1945 şi îi numeau pe soldaţii pe care îi bănuiau că

se retrag acolo „vârcolaci”. Am folosit o parte din cuvintele lui Harry VBSSer din articolul intitulat „Ascunzătoarea lui Hitler” şi publicat în *New York Times,* în articolul de ziar din carte.

Ideea că ar fi putut exista o echipă de cercetare alcătuită din agenţi BSS şi partizani italieni, care să fie trimisă în Alpi în aprilie 1945, în misiune de recunoaştere, este pură ficţiune. Când vine vorba de astfel de lucruri, eu întotdeauna îmi pun întrebarea: ar fi posibil? Şi cred că da, era posibil ca Aliaţii să fi luat măcar în calcul o astfel de misiune la vremea aceea, dat fiind că îi speria aşa de mult această fortăreaţă alpină. Având în vedere că telegramele care vorbesc atât despre interceptări Ultra, cât şi despre fotografii de recunoaştere a zonei în care s-ar afla reduta se

*

bazau pe date reale, înţelegeţi de ce Aliaţii au ajuns să se teamă de ameninţarea reprezentată de ea.

Situaţia partizanilor italieni se bazează, în principal, pe fapte reale, cu toate că am schimbat, din când în când, nume şi date, întrucât evenimentele istorice nu se supun întotdeauna necesităţilor unui fir epic. De asemenea, am simplificat şi am comprimat detaliile referitoare la înfiinţarea şi activitatea CLN şi BSS în Italia. De exemplu, am

mutat Cartierul General al Forţelor Aliate la Caserta în iunie 1944, în timp ce mutarea s-a făcut, în realitate, în iulie 1944. Printre alte exemple în care am măsluit realitatea se numără luptele dintre partizanii italieni şi nazişti din 1944, care au fost numite generic vara de foc, şi nu toamna de foc, şi au avut loc, aşa cum sugerează numele, în vară, şi nu în toamnă. în anumite situaţii, personalul şi ofiţerii se schimbau, şi, la momente diferite, în Italia era la putere Kesserling sau Veitinghoff, dar, ca să evit confuzia şi detaliile care ar fi îngreunat fluxul narativ, am concentrat toată puterea de decizie a naziştilor în Karl Wolff.

Povestea îngrozitoare a brutalităţii naziştilor din Italia – preoţi incendiaţi, femei însărcinate spânzurate şi spintecate, sate incendiate şi oameni adunaţi de peste tot – este spusă în detaliu de Caroline Moorehead în cartea *A House în the Mountains: The Women Who Liberated Italy From Fascism* şi de Ada Gobetti, în cartea *Partisan Diary: A Woman's Life în the Italian Resistance.* Tot în detaliu sunt redate atrocităţile din Villa Triste şi întemniţarea Lisettei, soţia liderului CLN, Vittorio Foa, precum şi negocierea ulterioară cu Pietro Koch pentru eliberarea acesteia în schimbul plecării lui nestingherite în

Elveţia, înţelegere pe care Foa a refuzat-o cu eroism, folosind cuvintele reproduse de mine în carte: „Cu hienele noi nu negociem”. Pe urmă, Foa s-a dus în apartamentul lui şi a ascultat la gramofon *Eroica* lui Beethoven. Mi s-a frânt inima citind asta. Dar veţi observa că în cartea mea l-am înlocuit pe Foa cu Parri, pentru că cititorul făcuse deja cunoştinţă cu el şi era greu să mai introduc un personaj în poveste. îi cer iertare lui Foa pentru asta. Ca şi Chiara, Lisetta a scăpat din Villa Triste şi a supravieţuit războiului.

Chiara şi Matteo sunt o combinaţie între numeroşii partizani şi *staffette* despre care am citit în cărţile lui Gobetti şi Moorehead.

BSS-ul din Berna şi partizanii italieni au înfiinţat, într-adevăr, o linie de curierat din nordul Italiei până în Elveţia pentru a transmite mesaje şi informaţii între BSS Berna, regiunea Piemont şi cartierul general al CLN. Legătura între partizani şi Elveţia s-a făcut, în parte, prin intermediul agentului BSS Donald Jones, din Lugano, dar, încă o dată, în vederea simplificării, l-am scos din poveste pe Jones şi am ţinut departe de Berna aceste activităţi. Tot pentru simplificare, am modificat, în această parte a poveştii, date, intervale de timp şi nume

de cod.

E imposibil să scrii o carte ca asta şi să nu simţi o mare părere de rău pentru partizanii italieni. în mod sigur, aliaţii nu i-au sprijinit cât ar fi putut, iar generalul Alexander chiar le-a spus partizanilor italieni, la un post public de radio, să oprească lupta peste iarnă. Nu poţi decât să-ţi imaginezi cât de greu le-a fost celor din munţi să asculte aceste cuvinte.

Erau multe fricţiuni politice între BSS şi SOE, serviciul britanic responsabil cu sprijinirea partizanilor, sabotajele şi culegerea de informaţii. John McCaffery, ofiţerul de legătură al SOE în Elveţia, chiar i-a spus lui Parri că italienii nu pot să dea vina decât pe ei înşişi pentru situaţia în care se află şi că partizanii ar trebui să se limiteze la sabotaj. Rolul pe care l-a avut Dulles în sprijinirea partizanilor italieni e mai greu de identificat; unele surse sugerează că era mult mai interesat să preia controlul oriunde se putea şi să intre în graţiile mai-marilor de la Washington (cartea lui Corvo este deosebit de critică la adresa lui Dulles), iar alte surse afirmă că a fost unul dintre cele mai importante personaje care i-au convins pe cei aflaţi la conducere că americanii ar trebui să joace un rol mai însemnat în Italia. în mod sigur, telegramele trimise de el

arată că s-a luptat de multe ori pentru trimiterea de ajutoare partizanilor.

Dulles a avut, într-adevăr, negocieri secrete cu comandamentul din Italia pentru capitularea trupelor italiene în cadrul Operaţiunii Sunrise, care, în final, s-a desfăşurat pe 2 mai 1945. Iar biroul BSS din Berna chiar a infiltrat un operator radio în cartierul general al lui Karl Wolff pentru a facilita negocierile. în alte locuri, am simplificat mult modul în care se făceau comunicaţiile de către BSS, ca să nu îngreunez firul narativ, dar, în mod sigur, au fost multe schimburi de mesaje între BSS Berna, BSS Brindisi şi Cartierul General al Forţelor Aliate din Caserta.

De asemenea, este adevărat că Wolff, *Obergruppenführer* şi *general der waffen SS,* deci comandant suprem al trupelor SS şi poliţie, a scăpat nepedepsit pentru crimele lui la sfârşitul războiului, datorită participării lui la Operaţiunea Sunrise, deşi, în final, a fost arestat în 1962, dar şi eliberat după doar şase ani. Mulţi comentatori afirmă că puterea de convingere a lui Dulles a fost un element crucial cu ajutorul căruia Wolff, care era responsabil de moartea a mii de oameni, dacă nu şi mai mult, a reuşit să evite executarea la Nürnberg. Anumite surse pe care le-am amintit mai sus afirmă că au existat

nazişti cu un trecut cel puţin dubios, care au fost recrutaţi de BSS în lunile care au urmat războiului, pentru valoarea lor ca informatori. Mai târziu, ca şef al CIA, Dulles a fost acuzat că ar fi recrutat masiv foşti nazişti şi pentru organizaţia de spionaj. Din aceste evenimente m-am inspirat în crearea personajului Friedrich Weber, sau *La Voce,* şi la povestea trocului făcut cu BSS pentru libertate, după război.

în cele din urmă, vreau să spun că ştiu cât de mult le place cititorilor mei să citească aceste note de la finalul cărţilor mele – întotdeauna primesc sute de mesaje despre ele, iar asta îmi place la nebunie. Sper că asta vă va oferi spre explorare o mulţime de sfere ale istoriei.

MULŢUMIRI

Altă carte publicată! Dacă mi-ar fi spus cineva în 2010, când mi-a fost publicată prima carte, că peste mai bine de zece ani încă voi mai scrie şi voi mai publica cărţi care sunt citite, nu cred că l-aş fi crezut. îmi place la nebunie să scriu; sunt atât de norocoasă să am o slujbă de vis, să mă trezesc dimineaţa nerăbdătoare să lucrez şi să creez poveşti. Dar pot să fac asta în mare parte datorită multor oameni minunaţi.

Agenta mea, Kevan Lyon, este unul dintre cei mai minunaţi. îi trimit cinci capitole din cartea asta şi un rezumat posibil cam încurcat, iar ea se îndrăgosteşte de ea (sau cel puţin aşa mi-a spus mie!). Când cineva are atâta încredere şi siguranţă în scrisul tău e un mare dar. îţi mulţumesc pentru că eşti cea mai bună agentă de pe planetă.

Rebecca Saunders, incredibila mea editoare de la Hachette Australia, a avut o reacţie asemănătoare. îmi aduc aminte că am primit un email de la ea în care chiar a folosit semne de exclamare (ceva foarte rar la ea!) şi mi-a spus că e cel

mai bun material pe care l-am scris vreodată. încrederea ei în mine a fost totală de când a dat peste manuscrisul primului meu roman istoric, şi pentru asta îi sunt foarte recunoscătoare.

Sunt aşa de mulţi oameni la Hachette Australia cărora aş putea să le mulţumesc – tuturor, de fapt! . dar daţi-mi voie să îi remarc pe Kate Taperell, care este publicista mea de vis, pe Sophie Mayfield şi pe Emma Rafferty, pentru gestionarea procesului editorial. Louise Stark, Fiona Hazard şi Eve Le Gali merită toate o menţiune specială, la fel şi echipa de vânzări, care îmi oferă minunatul dar de a-mi susţine permanent cărţile.

întotdeauna este stresant să lucrezi pentru prima dată cu un copyeditor, dar Dianne Blacklock s-a dovedit a fi extraordinară – îti ,mulţumesc!

Leah Hultenschmidt, de la Grand Central Publishing din America, mi-a întâmpinat şi ea manuscrisul cu dragoste şi entuziasm şi îi mulţumesc pentru faptul că a avut încredere în mine că îi voi oferi ceea ce promiteau acele prime capitole.

Echipa mea pentru drepturi de autor în străinătate, alcătuită din Sarah Brooks, Emma Dorph, Andy Hine şi Kate Hibbert, e de-a dreptul fenomenală, şi, sincer, nu am cuvinte să vă mulţumesc pentru tot ceea ce faceţi. Aplauze

pentru editorii mei din străinătate – e electrizant să ştiu că oameni din toată lumea îmi citesc cărţile.

Am mulţi prieteni scriitori cărora trebuie să le mulţumesc, dar mai ales celor cu care beau un ceai, stau de vorbă şi scriu miercurea, o dată la două săptămâni: Louise Allen, Holly Craig şi Polly Phillips. Fetelor, sunteţi cele mai tari, cinste întâlnirilor noastre, ca să mai producă alte râsete şi vreun cuvânt, două. Sara Poster e mereu primul meu cititor, în afară de editorul meu, şi s-a dovedit a fi şi de data asta o parte importantă din scrisul meu.

Colegilor mei de la Lyoness, care sunt cel mai încurajator grup de prieteni literari pe care şi l-ar putea dori cineva: vă mulţumesc pentru discuţiile de vineri, pentru că iubiţi şi împărtăşiţi noutăţi literare, pentru că vă întristaţi şi sărbătoriţi, după caz.

Vânzătorii de carte şi cititorii sunt vitali pentru un autor, şi eu vă mulţumesc pentru sprijin de o mie de ori. Mesajele care curg de la cititori sunt ca nişte lumini strălucitoare care apar în lungile zile de scris, iar faptul că îmi văd cărţile expuse, vândute şi recomandate în librării e pentru mine o încântare.

Ultimul cuvânt îl adresez celor mai buni oameni din lume: lui Russell, Ruby, Audrey şi Darcy. Vă mulţumesc, în

special, pentru că m- aţi lăsat de câteva ori să fug la plajă, când am simţit nevoia să mă pierd în universul acestei cărţi. întotdeauna aş prefera să mă pierd în universul vostru, dar, uneori, eşti chemat la datorie!